Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă († 303)

(23 aprilie, 3 noiembrie)

Materiale despre Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20mare%20muc.%20Gheorghe

https://archive.org/details/@steaemy?query=mare+mucenic+Gheorghe

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Gheorghe

***

Acest mare şi prea minunat sfânt s-a născut în Capadocia, ca fiu al unor părinţi foarte bogaţi, împodobiţi cu toată virtutea. Tatăl lui a fost chinuit pentru Hristos,

după care maica lui s-a strămutat în Palestina. Când Gheorghe a crescut la vârsta trebuincioasă, el a îmbrăţişat cariera militară, unde la vârsta de douăzeci de ani a ajuns la rangul de tribun, în care a şi intrat în garda imperială a împăratului Diocleţian. Când Diocleţian şi-a început cumplitele persecuţii împotriva creştinilor, Gheorghe s-a înfăţişat înaintea lui şi i-a mărturisit cu curaj că şi el este creştin.a Fost supus la multe torturi şi în cele din urmă Diocleţian a poruncit uciderea prin tăierea capului şi a lui Gheorghe şi a propriei lui soţii, împărăteasa Alexandra. Fericita Alexandra a murit pe eşafod mai înainte ca să i se taie capul, iar apoi a fost decapitat Gheorghe. Acestea s-au întâmplat în anul 303. Arzând de dragostea lui Hristos Dumnezeu, acestui sfânt Gheorghe nu i-a fost greu ca pentru dragostea lui el să lepede cu dispreţ toate: rang militar, bogăţii mari, onoruri imperiale, prieteni şi chiar lumea întreagă. Pentru această dragoste a lui, Domnul l-a răsplătit cu nepieritoarea cunună a slavei celei cereşti şi pământeşti şi cu veşnica şi fericita viaţă a împărăţiei. Pe lângă aceasta, Dumnezeu i-a dat puterea de a le sta în ajutor tuturor celor ce se află în dureri şi chinuri mari şi care cheamă cu evlavie şi cu credinţă numele Sfântului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei..... 6
În această lună (aprilie), ziua a douăzeci şi treia - Sfântul slăvitul marele mucenic, purtătorul de biruinţă Gheorghe (Minei)..... 10
În această lună (noiembrie), ziua a treia - Înnoirea bisericii Sfântului marelui mucenic Gheorghe, cea din Lida, unde este pus cinstitul lui trup (Minei)..... 40
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (1)..... 60
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (2)..... 68
Canon de rugăciune la Sărbătoarea aşezării moaştelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida..... 76
Acatistul Sfântului mare mucenic Gheorghe..... 85
Acatistul complet al Sfântului marelui mucenic Gheorghie 1835 96
Paraclisul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.....116
Imnografie.....124
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului slăvitului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.....126
Vieţile Sfinţilor - Din minunile Sfântului şi marelui mucenic Gheorghe.....145
Vieţile Sfinţilor - Povestire despre minunea Sfântului mare mucenic Gheorghe şi despre saracinul care a avut o vedenie în biserica sa (3 noiembrie).....159
Vieţile Sfinţilor - Înnoirea bisericii din Lida a Sfântului mare mucenic Gheorghe (3 noiembrie).....163

Sinaxar - Pomenirea Sfântului şi măritului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (23 aprilie) *166*
Sinaxar - Pomenirea sfinţirii bisericii Sfântului marelui mucenic Gheorghe cea din Lida, adică aşezarea sfintelor lui moaşte în ea (3 noiembrie) *169*
Sinaxar - Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă *172*
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (23 aprilie) *174*
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii sfinţiţi mucenici Achepsima episcopul, Iosif preotul şi Aitala diaconul; Aşezarea moaştelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida (3 noiembrie) *176*
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii sfinţiţi mucenici: Achepsima, episcopul; Iosif preotul şi Aitala, diaconul; Aşezarea moaştelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida *178*
Proloagele din 3 noiembrie *181*
Moaştele Sfântului Gheorghe *188*
Sfântul mare mucenic Gheorghe – Comentarii patristice *201*
Predici şi editoriale *227*
Părintele Ilie Cleopa - Predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă *228*
Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Sfântul mare mucenic Gheorghe - Nenorocirea celor drepţi şi bunăstarea păcătoşilor nu trebuie să ne facă să rătăcim de la credinţa în Dumnezeu *235*
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Gheorghie, purtătorul de biruinţă *240*
Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Gheorghe *242*
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea mutării Sfintelor moaşte ale marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă *244*
Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Gheorghe *245*
Cugetare *247*
Mitropolit Augustin de Florina - Omilie la pomenirea Sfântului mare mucenic Gheorghe - Mucenicii, dovada Învierii lui Hristos *249*
Mitropolit Augustin de Florina – Predică la sărbătoarea Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă *253*
Părintele Sofian Boghiu – Predică la praznicul Sfântului mucenic Gheorghe *257*
Părintele Gheorghe Calciu - Cuvânt la Sfântul mare mucenic Gheorghe *262*
Părintele Sergiu Roşca - Predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă *267*
PS Visarion Răşinăreanu - Cuvânt la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă *272*
Preot Gheorghe Sălăgian - Predică la sarbătoarea Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă *276*

Părintele Teofan Popescu - Predică la Sfântul mucenic Gheorghe: Mucenicia - drumul lui Hristos şi al celor care Îl urmează: "Nu este sluga mai mare decât stăpânul ei…".....281
"Tu ce eşti dispus să faci pentru Acest Iisus Hristos?" - Cuvinte zguduitoare ale părintelui Hrisostom Rădăşanu la sărbătoarea Sfântului mare mucenic Gheorghe: "Să nu ne aşteptăm la ceva bun de la această lume! Noi, creştinii, nu suntem din această lume. Obişnuiţi-vă cu ideea! Comoditatea ne învaţă să fim mici, să fim sclavi şi ea va ajunge să ne ucidă sufletul!" 289
"Ne-am slăbănogit cu totul, abia pâlpâie credinţa noastră, suntem dispuşi a ne plia după cei ce au puterea, acceptăm orice, de dragul de a ne păstra liniştea şi confortul. Ne-am învăţat cu compromisul, cu dublu gânditul, cu adevărurile ciuntite, care sunt mai rele decât minciunile". Pr. Cezar Axinte - cuvânt cu putere multă despre mărturisire vs. laşitate şi ispitele dinăuntrul unei comunităţi unde se pierde smerenia şi se răceşte iubirea 295
Rolul Sfântului Gheorghe în viaţa Sfântului Teodor Sicheotul.....301
Izbăvirea minunată prin ajutorul Sfântului mare mucenic Gheorghe - Viaţa părintelui Haralambie, dionisiatul.....327
Sfântul Gheorghe îi cere fericitului Iacov să continue să cânte în biserica sa.....329
Părintele Dimitrios Gagastathis, ajutorul viu al sfinţilor şi minunile Sfântului Gheorghe: "Ce ziceţi, este Sfântul Gheorghe aici, sau nu este?".....331
Pr. prof. dr. Emilian Cornițescu - Predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe 336
Părintele Iosíf Vatopedinul († 2009) - Pomenirea Sfântului mare mucenic Gheorghe.....343
Lecţia martirilor care au biruit lumea. "Fiecare din noi e chemat la o formă de mărturie sau martiriu pentru Hristos". În cinstea pomenirii Sfântului mucenic Gheorghe 348
Părintele Vasile Gordon - Panegiric la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.....352
Traian Dorz - O, fericit biruitor.....356
Adrian Cocoşilă - Sfântul mucenic Gheorghe 358
Lăcaşuri Ortodoxe - Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.....361
Sfinţii Gherontie şi Polychronia, părinţii Sfântului Gheorghe.....364
Sfântul mare mucenic Gheorghe – Sărbătoare şi legende.....367
Sfântul mare mucenic Gheorghe - Focurile vii.....372
„Răsărit-a primăvara…" - cea mai frumoasă cântare bisericească închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.....376
Cântarea Sfântului Gheorghe.....378
Minunata vedenie.....380
Gheorghe, luptătorul cel neînfricat 392
Sfântul Gheorghe, ocrotitorul Sfintelor Mănăstiri Zografu şi Xenofont de pe Muntele Athos 397
Mormântul Sfântului mare mucenic Gheorghe - Lodd.....432
Pr. Silviu Cluci - Lida (Lod) - oraşul Sfântului Gheorghe.....446
Radu Alexandru - Închisoarea şi lanţurile Sfântului Gheorghe 454
Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe de pe Insula Prinţilor din Turcia.....457

Icoana făcătoare de minuni a Sfântului mare mucenic Gheorghe – „Faneromenos”, de la Mănăstirea Pantokrator, Sfântul Munte Athos.....468
Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu.....470
Pr. Silviu Cluci - Icoana Sfântului Gheorghe, care a venit pe mare, de la Mănăstirea Zografu 473
Pr. Silviu Cluci - Icoana Sfântului Gheorghe dăruită Mănăstirii Zografu de Ştefan cel mare 475
Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Xenofont 477
(Foto) Sfinte moaște de la Mănăstirea Xenofont.....479
Pr. Teodor Cenușă - Sfântul Gheorghe în iconografie 490
Florian Bichir - Lumea credinței - Capul Sfântului Gheorghe 498
Nicolae Pintilie - Calul Sfântului mare mucenic Gheorghe 501
Sfântul mare mucenic Gheorghe şi Legenda Aurea.....503
Sfântul Gheorghe - sfântul patron al următoarelor ţări, regiuni şi oraşe.....506
Semnificația numelui Gheorghe.....508
Icoane.....511

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

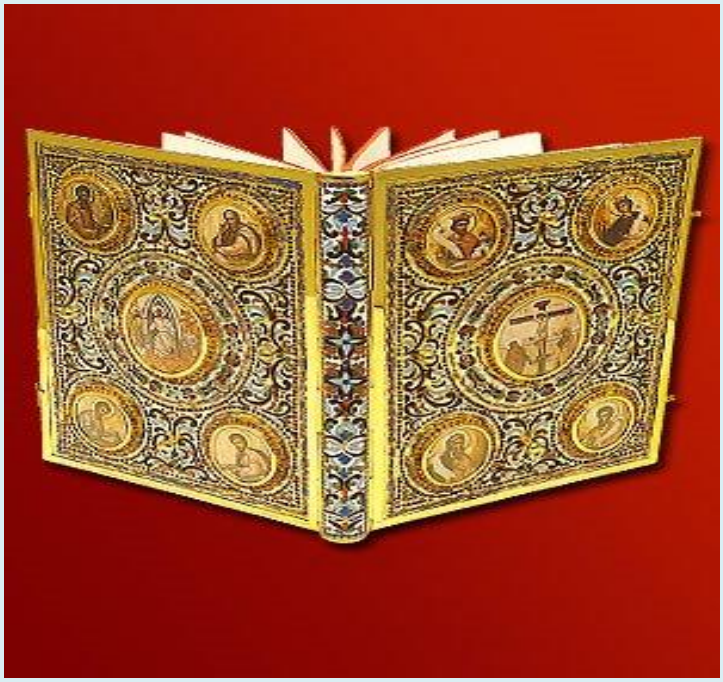

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.

19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Ev. Luca 21, 12-19

12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Apostol

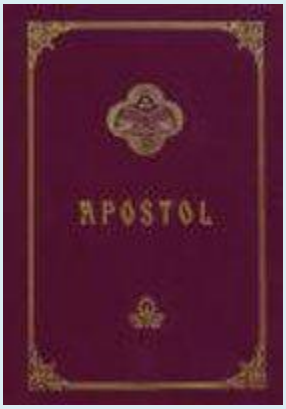

Faptele Sfinţilor Apostoli

Ap. Fapte 12, 1-11

1. Şi în vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, ca să-i piardă.
2. Şi a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
3. Şi văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat şi pe Petru (şi erau zilele Azimelor)
4. Pe care şi prinzându-l l-a băgat în temniţă, dându-l la patru străji de câte patru ostaşi, ca să-l păzească, vrând să-l scoată la popor după Paşti.
5. Deci Petru era păzit în temniţă şi se făcea necontenit rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică.
6. Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa.
7. Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini.
8. Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalţă-te cu sandalele. Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine.
9. Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.
10. Şi trecând de straja întâi şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate şi poarta s-a deschis singură. Şi ieşind, au trecut o uliţă şi îndată îngerul s-a depărtat de la el.

11. Şi Petru, venindu-şi în sine, a zis: Acum ştiu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul iudeilor.

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Ap. Efeseni 2, 4-10

Fraţilor,
4. Dar Dumnezeu, bogat fiind în milă, pentru multa Sa iubire cu care ne-a iubit,
5. Pe noi cei ce eram morţi prin greşelile noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos - prin har sunteţi mântuiţi! -
6. Şi împreună cu El ne-a sculat şi împreună ne-a aşezat întru ceruri, în Hristos Iisus,
7. Ca să arate în veacurile viitoare covârşitoarea bogăţie a harului Său, prin bunătatea ce a avut către noi întru Hristos Iisus.
8. Căci în har sunteţi mântuiţi, prin credinţă şi aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu;
9. Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.
10. Pentru că a Lui făptură suntem, zidiţi în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele.

În această lună (aprilie), ziua a douăzeci şi treia - Sfântul slăvitul marele mucenic, purtătorul de biruinţă Gheorghe (Minei)

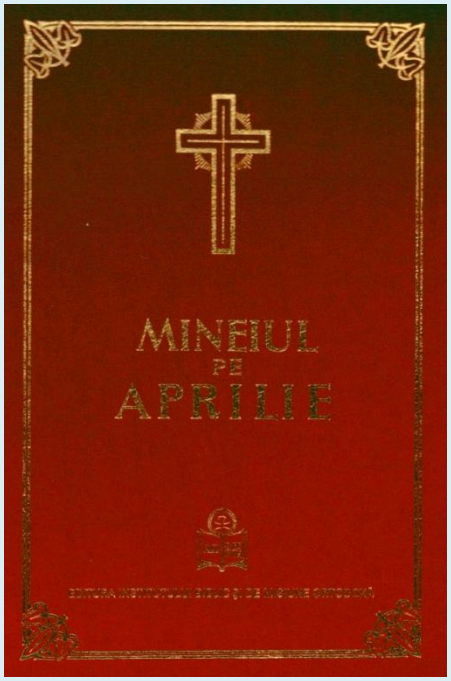

De va fi hramul, şi de va vrea cel mai mare, facem Priveghere.

La Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am..., Punem **Stihirile** pe 4 glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Primăvara adevărului, luminat a sosit, şi înnoieşte făptura, cu creştinească cunoştinţa lui Hristos, Dătătorul de viaţă; pentru că arătat fiind luminat la minte, viteazul Domnului, a călcat semeţia vrăjmaşilor. (de două ori)

Împăratului veacurilor tu fiind ostaş, înţelepte, toate taberele celor fărădelege ai surpat, Gheorghe de trei ori fericite, tare viteaz te-ai arătat, cu darul cel dat ţie de la Dumnezeu, de minuni făcătorule. Pentru aceasta roagă-te să ne mântuim noi.

Curgeri de tămăduiri dai, celor ce aleargă la tine, Gheorghe de trei ori fericite; şi ajutător sufletelor şi trupurilor tu eşti, celor ce vin cu caldă credinţă la acope-

rământul tău, vrednicule de minune mucenice al lui Iisus, podoaba purtătorilor de chinuri.

Slavă..., glasul 1, a lui Anatolie

Al marelui Împărat, ostaşule Gheorghe, bucură-te şi te veseleşte; că lui Dumnezeu bine ai plăcut. De toate negrijindu-te, viaţă veşnică ai aflat în ceruri, şi trupul tău toată boala de la oameni goneşte; că Hristos pe cate L-ai iubit, Acela te măreşte pe tine, fericite.

Şi acum..., a praznicului

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Bucură-te de bucuria cea mai presus de minte, căreia te-ai învrednicit Gheorghe de trei ori fericite, de la Hristos Ziditorul, ca un mucenic neosebit.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Bucură-te, cela ce eşti mare începător al cetelor pătimitorilor, şi tuturor credincioşilor scăpare şi zid, bine biruitorule Gheorghe.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Mântuieşte-mă de nevoile, cele ce tulbură acum smerit sufletul meu, ca un mărit mai întâi stătător, mucenic al lui Hristos, Gheorghe.

Slavă..., glasul al 4-lea

Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, că pe lemn S-a înălţat, şi în mormânt pogorându-Se, iadul a prădat şi a sculat pe morţii, cei ce au strigat Lui: Slavă Mântuitorule înfricoşatei Învierii Tale, prin care ai mântuit lumea.

Şi acum..., a praznicului

Troparul, glasul al 4-lea: Cu nevoinţă bună te-ai nevoit prin credinţă, purtătorule de chinuri al lui Hristos, şi păgânătatea muncitorilor ai mustrat, şi jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta şi cunună de biruinţă ai luat, şi cu rugăciunile tale sfinte, tuturor le dai iertare de greşeli.

Slavă..., Şi acum... a prazniculuiu

La Vecernia cea mare

Citim Catisma, Fericit bărbatul... Slava dintâi. Iar de va fi Sâmbătă seara, Catisma toată.

La Doamne strigat-am..., punem **Stihirile** pe 8. Stihirile prazniculuiu 3, şi ale Sfântului 5, glasul al 4-lea, însăşi podobie:

Ca pe un viteaz între mucenici, purtătorule de chinuri Gheorghe, adunându-ne astăzi te lăudăm pe tine; că alergarea ai săvârşit, credinţa ai păzit, şi ai luat de la Dumnezeu cununa biruinţei tale. Pe care roagă-L, ca să mântuiască de stricăciune şi din nevoi, pe cei ce săvârşesc cu credinţă pururea cinstită pomenirea ta.

Întru înţelepţia ta cea tare nădăjduindu-te, de bunăvoie ai alergat la chinuri ca un leu, mărite. Că neuitându-te la trup, ca la cel ce era să se strice, de nestricăciosul suflet înţelepţeşte te-ai grijit. Şi cu multe feluri de chinuri de munci te-ai aprins, ca nişte aur lămurit de şapte ori, Gheorghe.

Împreună cu Mântuitorul ai pătimit, şi cu moartea morţii lui de bunăvoie, mărite, urmând, împreună cu Dânsul împărăţeşti prea luminat, cu porfiră de sânge luminat fiind îmbrăcat, şi cu sceptrul chinurilor tale înfrumuseţat; şi cu stemă de biruinţă împodobit, în veacurile cele nesfârşite, mare mucenice Gheorghe.

Cu zaua credinţei şi cu pavăza darului, şi cu suliţa Crucii fiind într-armat, de cele potrivnice nebiruit ai fost Gheorghe. Şi ca un dumnezeiesc viteaz, taberele dracilor biruind, cu îngerii dănţuieşti, şi pe cei binecredincioşi aperi, sfinţindu-i, şi-i mântuieşti când te cheamă.

Ca pe o stea mult luminoasă, ca pe un soare strălucitor te ştim pe tine, ca pe un mărgăritar de mult preţ, ca pe o piatră strălucitoare, ca pe un fiu al zilei, ca pe un viteaz între mucenici, şi ca pe un apărător credincioşilor în primejdii te lăudăm, săvârşind pomenirea ta, purtătorule de biruinţă Gheorghe.

Slavă..., glasul al 6-lea

După vrednicia numelui ai vieţuit ostaşule Gheorghe, că luând Crucea lui Hristos pe umeri, bine ai lucrat pământul cel înţelenit de înşelăciunea cea diavolească; şi credinţa idolilor cea spinoasă dezrădăcinându-o, ai sădit viţa dreptei credinţe. Drept aceea izvorăşti vindecări credincioşilor din toată lumea, şi te-ai arătat drept lucrător al Treimii. Rugămu-ne ţie, roagă-te pentru pacea lumii şi pentru mântuirea sufletelor noastre.

Şi acum..., a prazniculuі.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi Paremiile.

Din Proorocia lui Isaia citire

Cap. 43, Vers. 9.

Acestea zice Domnul: toate neamurile s-au adunat împreună, şi se vor aduna boierii dintru ei. Cine va vesti acestea întru dânşii, sau cele din început cine auzite le va face vouă ? Aducă-şi mărturiile sale, şi să se îndrepteze şi să asculte şi să zică adevărul. Fiţi mie mărturii, şi eu sunt martor, grăieşte Domnul Dumnezeu. Şi pruncul pe care am ales, ca să ştiţi, şi să credeţi, şi să cunoaşteţi că Eu sunt; mainainte de Mine n-a fost alt Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu sunt Dumnezeu, şi nu este afară de Mine mântuitor. Eu am vestit şi am mântuit, şi am defăimat, şi n-am fost întru voi străin. Voi Mie mărturii, şi eu martor Domnul Dumnezeu. Încă din început Eu sunt, şi nu este cine să scoată din mâinile Mele, face-voi şi cine va întoarce aceasta. Aşa zice Domnul Dumnezeu, Cel ce ne mântuieşte pe noi, Sfântul lui Israil.

De la Înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 3, Vers. 1.

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a întru ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor. Şi mergerea de la noi sfărâmare, iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire, şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii, şi

i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în ulcea i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit şi în vremea cercetării sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi, şi vor stăpâni noroade, şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul; şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 5, Vers. 10.

Drepţii în veci vor fi vii, şi de la Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Drept aceea vor lua împărăţia podoabei şi stema frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa, va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va întări făptura cu arme spre izbânda vrăjmaşilor. Îmbrăca-va în loc de platoşă dreptatea, şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită bunătate; şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va ridica război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din praştia mâniei cea zvârlitoare de pietre, pline vor cădea grindine. Înfierbânta-se-va asupra lor apa mării, şi apele cele mari repede vor curge. Stava împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei; şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Ascultaţi dar împăraţi, şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului. Ascultaţi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru noroadele limbilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea şi puterea de la Cel Preaînalt.

La Litie

Stihirile glas 1, ale lui Anatolie:

Luminatul viteaz Gheorghe, întru mărită chinuirea sa, puterile cele de sus veseleşte. Şi împreună cu dânsele şi pe credincioşi i-a ridicat, să prăznuiască pe pământ, bucurându-se acum şi împreună cu noi, cei ce ne-am adunat pentru dânsul, să prăznuiască, că a venit ca o slugă al lui Hristos. Pentru aceasta după vrednicie să-l cinstim pe dânsul, ca pe cel ce se roagă neîncetat Dumnezeului tuturor, să ne dăruiască nouă mare milă.

Cu vitejeştile chinuri lucrând cele mai bune, ostenelile rodurilor tale, lui Hristos le-ai adus, prea fericite mucenice Gheorghe; cu credinţa dorul întărindu-ţi, cu nădejdea frica lepădând, cu dragostea cele cereşti ai dobândit, prea lăudate. Deci în-

drăzneală având, cu rugăciunile cele bine primite, cere sufletelor noastre pace, şi curăţire de păcate, şi mare milă.

Al marelui Împărat, ostaşule Gheorghe, bucură-te şi te veseleşte, că lui Dumnezeu bine ai plăcut, de toate negrijindu-te, viaţa veşnică ai aflat în ceruri, căci trupul tău toată boala de la oameni goneşte; că Hristos pe care ai iubit, Acela te prea măreşte pe tine, fericite.

Glasul al 4-lea: Veniţi iubitorilor de mucenici, cântare de laudă să aducem lui Hristos, Celui ce a înviat din mormânt; că astăzi primăvara cea înţelegătoare a răsărit nouă dând flori cuvântătoare, pomenirea cea a toată lumea a înţeleptului marelui mucenic Gheorghe; ale cărui răni pomenind, luăm izvoare de tămăduiri. Pentru care şi acum pe dânsul rugăm, să se roage neîncetat Mântuitorului Hristos, ca să dăruiască pace lumii, şi sufletelor noastre mare milă.

A lui Anatolie:

Toate neamurile bateţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu Mântuitorului nostru, că pe lemn S-a înălţat, şi în mormânt pogorându-Se, iadul a prădat; şi a sculat pe morţii, cei ce au strigat Lui: Slavă Mântuitorule înfricoşatei Învierii Tale, prin care ai mântuit lumea.

Cununa slavei pe capul tău ţi-a pus, de cunună purtătorule Gheorghe; că pe vrăjmaşul cel nevăzut, precum Pavel striga, nevăzându-l l-ai surpat, biruitor făcându-te amăgirii lui. Slavă Mântuitorule înfricoşatei Învierii Tale, prin care ai mântuit lumea.

Laudă de cântări împreună dănţuind să aducem lui Hristos iubitorului de mucenici; Că pe tiranul vrăjmaş, măritul viteaz biruindu-l l-a surpat. Pentru aceasta toţi să cântăm cu glasuri neîncetate: Slavă Mântuitorule înfricoşatei Învierii Tale, prin care ai mântuit lumea.

Slavă..., glasul al 2-lea, a lui Ioan Monahul

Să arate cu clipeala cele drepte, zis-a Solomon, genele oamenilor, că se va milui, cel ce vede cele drepte, de la Hristos Dumnezeu, mai-nainte a grăit, şi acestea luându-le în urechi, o mult-pătimitorule Gheorghe! Învăţăturilor Stăpânului ai urmat. Şi celor fărădelege dându-te pe tine ai răbdat, jertfele înşelăciunii le-ai scuipat ca pe nişte spurcate, că trupul ţi-ai dat pentru dragostea Ziditorului, să se taie tot din mădulare, şi Veliar mai vârtos tot ruşinându-se s-a rănit, văzându-te pe

tine purtătorule de cunună prea înflorit. Pentru aceasta locuind în curţile Domnului tău cu puterile cele de sus, roagă-te lui Hristos purtătorule de chinuri, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Laudă noroadele cu psalmi şi cu cântări, a ta prea mărită pomenire Gheorghe; că cu bună cuviinţă a strălucit, şi de lumină purtătoare este, şi împodobită cu mărire şi cu dar. Pentru aceasta şi dănţuiesc acum cetele îngereşti, şi măresc mucenicii cu apostolii, nevoinţele vitejiilor tale mucenice, şi laudă şi slăvesc pe Hristos Dumnezeul nostru, cel ce te-a prea mărit pe tine. Pe care roagă-L să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Îmbrăcat fiind întru toată arma lui Hristos te-ai aflat Gheorghe, celor ce nu te căutau pe tine, că cu dragostea cea pentru Hristos fiind aprins, şi batjocorind amăgirea cea stricătoare de suflete, a dumnezeilor celor deşerţi; ai strigat celor fărădelege: Atunci, voi fi ostaş Împăratului meu Hristos; că nici fiarele, nici roatele, nici focul, nici cuţitele nu pot să mă despartă pe mine, de dragostea lui Hristos Dumnezeului nostru. Pe care Îl laud şi Îl slăvesc, împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

Stih: Sfinţilor celor din pământul Lui minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

Nebăgând seamă de uneltele de munci cele de multe chipuri, şi de feluri de chinuri, şi de arma cea înfricoşată, purtătorule de cunună Gheorghe, alergarea bunei credinţe mucenicește o ai sfârşit. Pentru aceasta prea luminată pomenirea ta, cu flori de cântări o încununăm, şi cinstitele tale moaşte cu credinţă le sărutăm. Ci ca un purtător de strălucire, stând înaintea Scaunului lui Hristos Dumnezeului nostru, roagă-te să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea, a lui Studit

Pe diamantul răbdării cel înţelegător, duhovniceşte să-l lăudăm fraţilor, pe măritul mucenic Gheorghe; pe care ca pe cel aprins cu dragostea pentru Hristos, primejdiile l-au bătut, şi muncile l-au strujit; şi feluri de chinuri i-au topit trupul cel din fire stricăcios. Că a biruit dorul pe fire, prin moarte îndemnând pe doritorul, să meargă la doritul Hristos Dumnezeu, şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi acum..., a praznicului

La binecuvântarea pâinilor

Tropar, glasul al 4-lea: Ca un izbăvitor al celor robiţi, şi celor săraci folositor, neputincioşilor doctor, împăraţilor ajutător, purtătorule de biruinţă mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre. (de două ori)

Şi Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre. (o dată)

Şi citire a Cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului de două ori.

Slavă..., al sfântului, ***Şi acum...,*** iar al praznicului.

După întâia Catismă: Sedealna praznicului, Slavă..., Şi acum..., aceeaşi.

După a doua Catismă: **Sedealna** sfântului, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Iată a răsărit primăvara darului, strălucit-a Învierea lui Hristos tuturor, şi împreună cu dânsa s-a ivit acum, ziua cea cu totul prăznuită, şi de lumină purtătoare, a mucenicului Gheorghe. Veniţi toţi purtând făclii, dumnezeieşte luminat să prăznuim.

Slavă..., glasul acelaşi

Podobie: Ceata îngerească...

Urând oştirea cea de pe pământ mucenice, ai dorit de slava cea din ceruri, şi ai răbdat dureri şi moarte cumplită. Pentru aceasta aducând laudă lui Hristos, prăznuim prea sfântă prăznuirea ta, prea fericite Gheorghe.

Şi acum..., a praznicului

După Polieleu, **Sedealn**a, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

De dragostea Stăpânului cea fierbinte, fiind aprins, prin bărbătească înţelepţie cămările înşelăciunii le-ai surpat, şi în privelişte pe Hristos ai mărturisit, de biruinţă purtătorule fericite Gheorghe, mucenice mărite, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă...,

Altă **Sedealnă**, glasul al 8-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Semănând cu osârdie sămânţa dumnezeieştilor porunci ai împărţit săracilor toată bogăţia ta cu bună credinţă, în locul acesteia agonisindu-ţi, mărite, slava lui Hristos. Pentru aceasta nădăjduindu-te, spre lupte mergi şi spre dureri lungi, mucenice Gheorghe. Şi părtaş făcându-te patimii, Celui fără patimă, şi scularii şi Împărăţiei Lui împărtăşindu-te, pentru noi acum te rogi.

Şi acum..., a praznicului

Apoi treptele, Antifon 1. al glasului al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Stih: Răsădit fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru va înflori.

Toată suflarea....

Evanghelia de la Luca: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Nimic nu este acoperit...

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi Sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o slăvim, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău numim. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri Gheorghe, Milostive curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira** glasul al 6-lea: Astăzi toată lumea se luminează cu razele purtătorului de chinuri, şi Biserica lui Hristos cu flori împodobindu-se Gheorghe, strigă către tine: Sluga lui Hristos, folositorule prea calde, nu înceta a te ruga pentru noi către Domnul.

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 6, şi ale sfântului două pe 8.

Canonul întâi al sfântului

Cântarea 1-a, glasul 1

Irmos: Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi cei ce cântăm cântare de biruinţă!

Mai presus decât soarele a strălucit pomenirea ta acum, mucenice viteazule al lui Hristos; căci ca nişte raze prea luminoase, strălucirile minunilor în tot pământul luminat le-ai vărsat, de lumină purtătorule Gheorghe.

Însuţi oştitorule, mult biruitorule, viteazule al lui Hristos, dă-mi mie ca să laud chinurile şi vitejiile tale, care le-ai suferit bărbăteşte pentru dragostea lui Hristos înţelepte sfărâmându-te, Căruia şi viezi bucurându-te.

Alt David nou te-ai arătat în războaie vitejeşte vrednic de mână; că precum acela pe Goliat, şi tu pe împotrivă luptătorul l-ai biruit, surpându-l cu săgeţile cuvintelor tale, încununate Gheorghe.

A Născătoarei

Cât este de înfricoşată, negrăită şi minunată naşterea ta cea frumoasă, Fecioară; căci ca pe un prunc pe Dumnezeu cel cu totul desăvârşit L-ai hrănit cu sânii trupeşte; preamărită auzire! Hrănitoarea de Prunc, Maică fără bărbat.

Alt Canon, al sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Pe cei ce cu prea călduroasă credinţă, şi cu dragoste te cheamă pe tine mucenice al lui Hristos, purtătorule de cunună Gheorghe, stând cu totul luminos înaintea cinstitului Scaun, al Celui ce stăpâneşte toate, cu rugăciunile şi cu folosirile tale, păzeşte-i.

Semănătură de bună rodirea lui Dumnezeu te-ai făcut Gheorghe, prin muceniceştile fapte fiind arat, şi ca o bogăţie însufleţită în visteriile cereşti te-a pus marele ostaşilor pe tine, ca pe cel ce vitejeşte te-ai oştit.

Tare şi cu răbdare te-ai pornit spre lupte, de tine însuţi fiind chemat, prea fericite Gheorghe; şi întorcând înapoi tabăra cea cumplită a tiranilor, rugători pentru toţi cei ce te cheamă pe tine, te-ai făcut.

Slavă...

Fericita viaţă cea ascunsă întru Hristos acum primind mărite Gheorghe, pentru care te-ai nevoit până la sânge, roagă-te să se mântuiască, cei ce te laudă pe tine cu credinţă, de toată primejdia, purtătorule de chinuri.

Şi acum..., a Născătoarei

Cer cuvântător te-ai arătat Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai încăput în pântece pe Cuvântul cel ceresc, prin care toate s-au făcut, Cerul şi pământul şi cele mai presus de acestea. Pentru aceasta cu îndrăzneală te roagă, să se mântuiască, cei ce te laudă pe tine.

Catavasie: Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi cei ce cântăm cântare de biruinţă!

Canonul întâi al sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din Izvorul nestricăciunii, din Hristos, cel ce a izvorât din mormânt, întru carele ne întărim.

Strălucitu-ne-a nouă prea mărită pomenirea slugii lui Hristos, cea împreună mergă-toare cu Învierea Lui; întru care adunându-ne credincioşii, luminat să prăznuim.

Veseleşte-te pământule şi Cerule, munţii şi toate dealurile săltaţi, pentru că râuri de minuni varsă nouă de sus mucenicul Gheorghe.

Tot pământul şi seminţia omenească, şi Cerul împreună se bucură şi oastea înge-rească, că mai întâiul ostaş al lui Hristos, Gheorghe acum de pe pământ merge la Cer.

A Născătoarei

Veseleşte-te şi te bucură Marie, că de a şi trecut ieri ca o sabie prin inima ta Crucea Fiului tău, dar ca dintru o cămară din mormânt a răsărit.

Alt Canon, al sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Cu cununa pătimirii strălucind, mărite, roagă-te Mântuitorului şi Dumnezeu, să mântuiască pe cei ce te cheamă pe tine cu bunăcredinţă, de toată nevoia, fericite.

Cu bogate străluciri fiind luminat prea înţelepte, goneşti întunecoasa mâhnire şi negura patimilor de la noi, cei ce cu credinţă te lăudăm pe tine.

Slavă...

Cu nădejdea fiind întărit, şi cu dragostea şi cu credinţă îngrădindu-te Gheorghe, şi cu puterea lui Hristos puternic făcându-te, înşelăciunea idolilor ai surpat.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Cel ce a luminat marginile, Preasfântă, L-ai născut cu trup pe Cel fără de trup; şi care mai-nainte de toate este împreună fără de început cu Tatăl. Pentru aceasta pe tine Născătoare de Dumnezeu, cu credinţă te cinstim.

Catavasie: Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din Izvorul nestricăciunii, din Hristos, Cel ce a izvorât din mormânt, întru carele ne întărim.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu chipurile bunei credinţe bărbăteşte purtându-te şi înşelăciunea păgânătăţii surpând mucenice, ai călcat întărâtările vrăjmaşului, că cu dumnezeiască râvnă mintea aprinzându-ţi, ai stins semeţia tiranilor cea fără de Dumnezeu. Pentru aceasta după vrednicie ai luat cunună, răsplătire pentru munci şi dai tămăduiri celor ce aleargă la tine cu credinţă, purtătorule de chinuri Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă... asemenea

Pământeasca bogăţie cea de pe pământ, împărţindu-o tuturor, mucenice înţelepte, bogăţia cerească ai moştenit cu ostenelile tale; căci cu prea curata Cruce, ca cu o platoşă te-ai îmbrăcat, şi cu dânsa ai ruşinat întărâtarea tiranilor. Pentru aceasta cu rugăciunea dai celor ce te roagă pe tine dumnezeieştile daruri, şi hărăzirile de tămăduiri, purtătorule de chinuri Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a prazniculuiui

Canonul întâi al sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul Avacum, să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină, care a grăit luminat: astăzi este mântuirea lumii, că a Înviat Hristos, ca cel atotputernic.

Întrecut-a pe împărăteasa despre amiază-zi, cea mai dinainte, înţelepte, acum împărăteasa Alexandra, că mirându-se a alergat la înţelepciunea ta. Pentru aceasta stă împreună cu tine mucenice, de-a dreapta lui Dumnezeu, ca o împărătească.

Dovedirile limbii tale nesuferindu-le păgânul, a poruncit să te bată peste gură, defăimându-o, Gheorghe; măcar că aceasta lovindu-se, ca un chimval împotrivă a răsunat, strigând: Unul Hristos este Dumnezeu nemincinos.

Adevărate prietene al lui Hristos, mai marele pătimitorilor lui; prea luminate luminătorule al lumii; stea prea luminoasă; sfeşnice prea strălucit; păzitorule neadormit al celor ce te cinstesc pe tine, păzeşte-ne pe noi, mucenice Gheorghe.

A Născătoarei

Iată ai şi născut curată, şi Fecioară ai rămas întru aceasta. Minune mult minunată cu adevărat! Înfricoşată, străină auzire! Că pe Dumnezeu Împăratul tuturor purtându-L în braţele tale, cu sânii L-ai hrănit ca pe un prunc, pe Hristos dătătorul de hrană, Fecioară.

Alt Canon, al sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Lăudăm vitejiile tale, prea fericite Gheorghe, prin care ai surpat capiştile idoleşti, şi ai stricat toată înşelăciunea drăcească, prea fericite.

Afânează tulburarea ispitelor şi a primejdiilor, şi toată bântuiala dracilor o goneşte de la cei ce te laudă pe tine ca pe un ostaş al lui Hristos, vrednicule de minune.

Slavă...

Răsărit-ai ca o stea purtătoare de lumină Gheorghe cu vitejia sufletului, şi cu tăria credinţei, întunecarea înşelăciunii gonind, şi mântuind pe cei ce te laudă pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei

Mântuirea cea înfiinţată Fecioară ai născut, care cu bogata milostivire şi cu firească bunătate mântuieşte pe om, şi chipul cel stricat iarăşi îl zideşte.

Catavasie: La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul Avacum, să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină, care a grăit luminat: astăzi este mântuirea lumii, că a Înviat Hristos, ca cel atotputernic.

Canonul întâi al sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Să mânecăm cu mânecare adâncă şi, în loc de mir, cântare să aducem Stăpânului şi să vedem pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viaţă răsărind.

Cinstită Învierea Mântuitorului, cea de praznic, o laudă Biserica săltând, şi mutarea purtătorului de chinuri acum cântând; căci aceste două bunătăţi împreună merg.

Măreşte străină minunea ta izvorâtorule de minuni, bunul Glicherie, al cărui bou cu minune l-ai înviat, şi pe el Domnului tău jertfă vie l-ai adus.

Ca să laud mărirea ta umple-mi gura mea de laudă, dând har şi minţii mele Gheorghe; că se bucură duhul meu când cântă ţie.

A Născătoarei

Preacurată cum ai fost hrănitoare de prunc, şi Fecioară mai presus de cuvânt, nu mă pricep de această a ta înfricoşată taină ! Deci, cinstind naşterea ta, mă închin ţie preasfântă a mea Stăpână.

Alt Canon, al sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zac întru întuneric, Mântuirea celor deznădăjduiţi, Hristoase Mântuitorul meu, către Tine alerg, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că alt dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Ca cel ce ai mucenicească îndrăzneală către Stăpânul, cere cu osârdie mântuire celor ce te laudă pe tine, de neputinţele sufleteşti mântuindu-i cu rugăciunile tale, mucenice purtătorule de chinuri, prea fericite Gheorghe.

Cu îngereştile cete împreună dănţuind ca un mucenic, şi de mărirea cea nemuritoare şi fericită purtătorule de cunună fiind plin, pe cei ce aleargă la acoperământul tău, din întreitul val şi din vifor, scoate-i.

Slavă...

Mântuieşte-ne pe noi de toată nevoia ca un Milostiv, gonind tulburarea păcatului şi a primejdiilor cea de multe feluri; rugăciunile lui Gheorghe slugii Tale primindu-le Hristoase.

Şi acum..., a Născătoarei

Datoria strămoaşei Eva, Maica lui Dumnezeu, tu ai plătit născând pe Mântuitorul lumii cu trup îmbrăcat din tine. Pentru aceasta toţi te fericim pe tine Fecioară ceea ce eşti cu dar dăruită, cu totul fără prihană.

Catavasie: Să mânecăm cu mânecare adâncă şi, în loc de mir, cântare să aducem Stăpânului şi să vedem pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viaţă răsărind.

Canonul întâi al sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: Pogorâtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care ţineau pe cei legaţi, Hristoase şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Iată rânduneaua una cea veselă Gheorghe, de Dumnezeu adunate noroade; te umple pe tine de harul primăverii minunat. Deci împreună cu veselia lui vă veseliţi toţi.

Chinurile muncilor celor iuţi suferindu-le, acelea le-ai socotit ca nişte desfătări, răbdând ai răbdat, cântând mărite; şi glasul rugăciunilor tale, ca întru o învârtire de tunet a răsunat.

Veseleşte-te şi saltă ceata pătimitorilor, aflând acestei prăznuiri de acum începător pe Gheorghe, şi vă bucuraţi împreună cu dânsul ca David, că a Domnului este ziua aceasta.

A Născătoarei

Şi ai născut, şi iarăşi curată eşti ca şi întâi, înfricoşată şi negrăită naştere, Maică Fecioară care nu ştii de mire, pe Cel mai presus de ani, care S-a făcut Prunc cum suntem noi, născându-L mai presus de minte.

Alt Canon, al sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel de nepătruns: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Mai presus de fire şi de cuvânt şi de cuget, sunt lăudate neîncetat bărbăţiile vitejiei tale, preafericite mucenice Gheorghe.

Împreună vorbitor cu oastea cerească, fericite fiind, şi dumnezeiască arătare cât este cu putinţă văzând pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă, mântuieşte-i.

Slavă...

În tot chipul fiind adus lui Dumnezeu, şi strălucirile minunilor luând, daruri împarţi, celor ce le trebuiesc prea fericite Gheorghe.

Şi acum..., a Născătoarei

Acum la tine scap prea curată, mântuieşte-mă prin rugăciunile tale şi mă păzeşte, că poţi câte voieşti ca o Maică a Celui ce toate le poate.

Catavasie: Pogorâtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care ţineau pe cei legaţi, Hristoase şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Lucrat fiind de Dumnezeu, te-ai arătat lucrător prea cinstit bunei credinţe, spicele faptelor bune adunându-ţi ţie. Că semănând cu lacrimi, cu veselie seceri, şi chinuindu-te prin sânge, pe Hristos ai luat. Şi cu rugăciunile tale sfinte, tuturor le dai iertare de greşeli.

Icos: Pe Împăratul Hristos, cel ce şi-a pus sufletul Său pentru viaţa lumii, dorind ostaşul, s-a grăbit să moară pentru Dânsul, şi râvnă dumnezeiască mare în inimă având, însuşi pe sine s-a adus. Deci şi noi toţi pe dumnezeiescul Gheorghe acesta, ca pe un cald folositor să-l lăudăm cu credinţă, ca pe cel ce este mărită slugă lui Hristos, şi a urmat cu adevărat Stăpânului său, şi roagă pe Mântuitorul ca să dea tuturor iertare de greşeli.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi treia, pomenirea Sfântului şi măritului marelui mucenic Gheorghe purtătorul de biruinţă.

Stih: Gheorghe cel ce în războaie pe vrăjmaşi era tăind,
De vrăjmaşi prin sabie acum se taie voind.
În a douăzeci şi treia zi sabia a tăiat.
Grumazul lui Gheorghe cel lăudat.

Mărit acesta minunatul vestitul marele mucenic Gheorghe, a fost în vremea împăratului Diocleţian, trăgându-se din Capadocia, de neam strălucit şi luminat, din ceata ostaşilor ce se chemau tribuni; iar când vru să mărturisească, era la cinstea dregătoriei de comis, adică eparh, sau ighemon, sau stratilat.

Deci, având împăratul gând să pornească războaie asupra creştinilor, dete poruncă să se cinstească cu cinstiri împărăteşti şi cu daruri, cei ce se vor lepăda şi vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă a lua moarte silnică.

Atunci sfântul acesta fiind de faţă, se propovădui la arătare că este creştin, mustrând deşertăciunea şi neputinţa idolilor şi râzând de cei ce credeau într-înşii. Deci, neplecându-se nici cu amăgiri, nici după făgăduinţele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea întâi îl loviră în pântece cu o suliţă. Şi când îi înfipse suliţa în trup, a curs sânge mult; iar vârful suliţei s-a întors înapoi şi a rămas sfântul nevătămat. Apoi legându-l de o roată ce era ţintuită cu fiare ascuţite, fu pornită dintr-un câmp spre o vale, şi rupându-se trupul tot bucăţi, iarăşi cu ajutorul dumnezeiescului înger fu sănătos.

Şi stând sfântul înaintea împăratului şi a lui Magnentie, care şedea alături cu el pe scaun unde făcea jertfă la idoli, şi văzându-se sănătos şi fără nici o rană, trase pe mulţi spre credinţa în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate.

Şi venind către Hristos şi Alexandra împărăteasa, mărturisi pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului. Deci crezură şi alţii mulţi în Hristos, văzând că sfântul ieşi sănătos dintr-o varniţă cu var în care era băgat. După aceasta îi pătrunseră picioarele cu încălţăminte de fier ce era cu piroane, şi fu silit să alerge. Şi iarăşi puseră de-l bătură, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate. Iar Magnetie cerând semn ca să învieze pe un mort, din cei ce erau îngropaţi, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morţi, şi făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, o minune ! Învie mortul şi se închină sfântului, şi slăvi Dumnezeirea lui Hristos. Şi întrebând împăratul pe mort cine este, şi când a murit ? Zise că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani şi mai mult, şi cum că ardea în foc atâţia ani pentru rătăcirea idolilor. Pentru care minune crezând mulţi, şi înmulţindu-se spre credinţă, slăveau cu un glas pe Dumnezeu, între care era şi Glicherie, căruia îi murise boul, şi l-a sculat sfântul. Dintru care minune adeverindu-se şi el că crede în Hristos, luă cununa muceniciei, făcându-l păgânii multe bucăţi cu săbiile.

Deci, venind mulţi către Hristos pentru aceasta ce vedeau, şi încă pentru că Sfântul mucenic Gheorghe intrând în capiştea idolilor, porunci unui chip idolesc cioplit, ca să spună de este el Dumnezeu, şi de i se cade să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând răspunse, că unul este Dumnezeu adevărat: Hristos. Şi dintr-aceasta se tulburară idolii toţi şi căzură şi se sfărâmară. Care neputând-o răbda cei ce credeau într-înşii, prinseră pe sfântul şi-l duseră la

împăratul, şi cerură degrab răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul şi pe Alexandra împărăteasa cu sabia, deci sfântului i s-a tăiat capul, iar Sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniţă, şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Şi se face pomenirea lui în sfânta sa biserică mucenicească ce este la locul ce se zice Deuteron.

***

Însă trebuie să povestim oarecare parte din cele multe minuni ale Sfântului. În părţile Siriei se află o cetate numită Ramei, întru care era o biserică zidită pe numele marelui mucenic Gheorghe. Deci neaflându-se acolo baie de piatră, ca să se taie stâlpi, se aduceau stâlpii bisericii din loc depărtat, şi se făcea multă nevoinţă la aflatul lor, şi cu adusul. Deci oarecare femeie cu frica lui Dumnezeu având adevărată şi întărită credinţă la Sfântul marele mucenic Gheorghe, cumpără şi ea un stâlp asemenea cu cei ce erau făcuţi şi înfrumuseţaţi, şi pogorându-l la mare, se ruga celui ce era purtător de grijă să ducă stâlpii, să ia, să ducă şi pe acela, pe care îl cumpărase ea. Iar el nu vrea, ci punând numai pe al lui, purcese de se duse. Atunci femeia de supărare căzând la pământ plângea şi se ruga sfântului să-i ajute să poată duce stâlpul.

Deci aflându-se ea într-un astfel de chip, văzu în vis unde i se arătă sfântul în chip de voievod, şi-i zise: De ce eşti tristă femeie? Spune-mi; iar ea îi spuse pricina întristăciunii, şi sfântul descălecând de pe cal zise către femeie: Unde-ţi este voia să se pună stâlpul ? Şi ea răspunse: De-a dreapta parte a Bisericii. Şi sfântul îndată însemnă marmura cu degetul, scriind aceasta: Să se pună în dreapta, al doilea stâlpul văduvei, (după cel întâi). Şi ridicând sfântul de capătul stâlpului ce era despre mare, zise femeii: ajută şi tu, şi ridicându-l amândoi, l-au dat în mare, şi cu îndreptarea sfântului sosi stâlpul mai înainte de celelalte, şi dimineaţa se află la liman. Care văzând Vasilicos, căci aşa se numea purtătorul de grijă pentru ducerea stâlpilor, s-a minunat şi mai vârtos dacă văzu şi scrisoarea, care rânduia şi locul, unde trebuia să se pună. Deci mulţumind lui Dumnezeu, cerea şi de la sfântul iertăciune pentru greşeala neascultării, şi luând şi el prin vedenie iertăciune de la sfântul, puse stâlpul văduvei în rând cu ceilalţi, în locul care poruncea scrisoarea cea însemnată de sfântul. Care stâlp stă şi până în ziua de astăzi întru neştearsă pomenirea femeii, şi întru mărirea sfântului pentru prea mărita minune.

***

Iar minunea ce s-a făcut la Mitilin înfricoşează tot gândul şi tot auzul. Căci întru acest ostrov este o biserică a marelui mucenic Gheorghe, foarte slăvită şi vestită. Şi

este obicei de se strânge la ziua sfântului mulţime multă de norod în toţi anii, de fac la acea biserică prăznuire. Aceasta aflând agarenii ce erau în Crit, loviră fără veste la vremea Privegherii pe câţi aflară în biserică, şi îi luară legaţi, împreună cu câţi au putut prinde din cei de afară, că cei mai mulţi scăpase. Deci pe cei ce i-au prins, i-au dus la Crit, între care era şi un tinerel, pe care l-a dăruit lui Amira, celui ce era mai mare peste agareni, saracinul acela ce-l prinsese. Şi trecând câtăva vreme, până se plini anul, de ajunse iar la prăznuirea prea măritului mucenic, aşa tânărul acela slujea lui Amira; iar părinţii lui nelăsându-şi obiceiul lor şi nici nemulţumitori pentru pierderea copilului fiind, ci punându-şi nădejdea la Dumnezeu şi mulţumind sfântului, şi făcând praznic după obicei ieşiră ca să cheme la masă pe cei ce aveau chemaţi; iar maica copilului întorcându-se la biserică, căzu jos la pământ, plângând, şi rugând pe sfântul, ca să-i izbăvească pe fiul ei din robie, în ce chip va şti, cu atotputernicul şi dumnezeiescul dar al Sfântului Duh, ce locuia într-însul.

Iar cel grabnic spre ajutor, netrecând cu vederea lacrimile femeii, foarte degrab sosi fără aripi la Crit. Deci după ce-şi sfârşi femeia rugăciunea, şezând oaspeţii la masă, pomeni bărbatul femeii la masă întâi ajutorul sfântului, şi stau gata cei ce dregeau vinul. Atunci din voia lui Dumnezeu se făcu minune mare şi prea mărită şi mai am putea zice necrezută, la cei ce nu ştiu lucrurile cele slăvite ale lui Dumnezeu. Dară însă când va cugeta cineva şi va socoti pe Avacum, că din răpirea îngerului întru o clipeală de vreme se afla din Ierusalim la Babilon, nu se va arăta necredincios nici de aceasta. Că în ceasul acela ce pusese tânărul vin în pahar, şi gătea ca să dea lui Amira în Crit, o prea mărită minune! Se află în Mitilin, dând maicii sale vinul; pe care văzându-l toţi cei ce erau la masă, se minunară.

Deci întrebându-l de unde şi cum se află în mijlocul lor ? El zise: Umplând paharul acesta de vin, ca să-l dau lui Amira în Crit, m-am răpit de un bărbat prea mărit, şi punându-mă pe calul lui, ţinând cu mâna cea dreaptă paharul, şi cu stânga ţinându-mă de mijlocul lui, mă aflai precum mă vedeţi în mijlocul vostru.

Acestea auzindu-le şi văzându-le, se miră de acea mare minune. Şi sculându-se de la masă, au dat laude şi mulţumire toată noaptea Atotputernicului Dumnezeu, slăvind pe atotmăritul său mucenic.

***

La locul Paflagoniei, este o biserică vestită a Sfântului marelui mucenic Gheorghe, căruia îi zic cei de loc Fatrinon. Deci, această biserică fusese dintru început mică, şi era să cadă şi neîntâmplându-se prilej, ca să se poată drege sau a se zidi de iznoavă, se făcu o minune ca aceasta. Oarecând strângându-se acolo copii de se

jucau, pe unul dintr-înşii îl biruiau toţi ceilalţi şi-l ocărau; iar el întorcându-se către biserica sfântului zise: Sfinte Gheorghe, învredniceşte-mă să biruiesc, şi voi aduce în biserica ta o plăcintă bună. Şi îndată apucându-se copilul cu ceilalţi, îi birui, nu numai odată şi de două ori, ci de multe ori.

Atunci mergând copilul la muma sa, se rugă, ca să se dea sfântului darul ce s-a făgăduit. Iar femeia iubindu-şi copilul, şi mai vârtos pe mucenicul, făcu îndată ceea ce-i zise, şi o a dat copilului. Deci el luându-o se duse de o puse înlăuntrul Bisericii înaintea Altarului, şi ieşi afară.

Şi îndată sosind patru neguţători călători, merseră în biserică, ca să se roage, şi dacă găsiră plăcinta mirosind şi mergându-i aburii, ziseră între dânşii: Aceasta nu-i trebuie sfântului, ci să o mâncăm noi, şi să dăm pentru dânsa tămâie, care dacă o mâncară, nu puteau să iasă afară din biserică. Deci punând acolo fiecare câte câţiva bani, tot se opriră; atunci au dat un galben, şi se rugau sfântului, să-i lase să iasă. Şi nici aşa nu putură să iasă din biserică, oprindu-se din putere nevăzută; iar dacă puseră toţi acei patru câte un galben de aur, se rugară cu mare căldură, şi ieşiră neopriţi. Iar dacă ieşiră ziseră: Sfinte Gheorghe, scumpe îţi vinzi plăcintele, nu vom mai cumpăra altă dată de la tine, ci şi tu pentru aceasta ne iartă.

Însă într-această biserică s-a făcut nespuse minuni, şi se fac până în ziua de astăzi, şi nu numai la aceasta, ci şi la Ipochefalon, şi la alte case de rugăciune ale sfântului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Valerie.

Stih: Dumnezeiescul cap al lui Valerie l-a răpit
Prin sabie, călăul cel cu cap înrăutăţit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici: Anatolie, şi Protoleon Stratilaţii.

Stih: Anatolie prin tăierea capului apunând,
Răsăritul luminii celei înţelegătoare a Domnului este văzând.
Protoleon, mucenicul lui Hristos tăiat fiind,
Spre Hristos, ca leul întru puterea sa este nădăjduind.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Atanasie cel dintre fermecători.

Stih: Atanasie pe a capului tăiere,
Sufletului celui bolnav o a aflat străină vindecare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Glicherie, plugarul.

Stih: Grumazul tău ca un pământ, iar sabia ca un plug închipuind.
Prea potrivit le judec Glicherie, lucrătorule de pământ.

Tot în această zi, Sfinţii Donat şi Terinos, care prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Terine împreună cu Donat de sabie secerându-vă,
Amândoi vă faceţi lui Dumnezeu mănunchiuri străine bucurându-vă.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Gheorghe, care a mărturisit în cetatea Ptolemaidei, la anul o mie şapte sute nouăzeci şi doi, care de sabie bucăţi tăiat s-a săvârşit.

Stih: Gheorghe acum împreună cu Gheorghe cu adevărat,
Noul împreună cu cel vechi aici s-a alăturat.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Lazăr bulgarul, care s-a chinuit la anii o mie opt sute doi.

Stih: Lazăre tu nenumărate chinuri ai suferit,
Pentru doritul Hristos, pe care l-ai iubit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Canonul întâi al sfântului

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a mântuit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Doresc a lăuda minunile tale, şi foarte mă spăimântez; căci când voi să le număr acestea, mai mult decât nisipul se află în mulţime. Deci primeşte pătimitorule această a mea scurtă laudă.

Nu este nici pământ, nici mare, nici cetate, nici pustietate, unde să nu se verse cu adevărat izvoarele cele pline ale minunilor tale mucenice; că numele tău cel minunat în tot pământul se cântă.

Spăimântatu-s-a oastea îngerească de patima ta voievodule, de tine mirându-se, şi Împăratul îngerilor a iubit frumuseţea ta mucenice. Pentru aceasta împreună cu Dânsul pururea a împărăţii te-a învrednicit.

A Născătoarei

Prea luminate cortule cel de Dumnezeu lucrat, sfeşnice cu totul de aur, năstrapă, sicriule, Biserică întru care Dumnezeu locuieşte, toiag, care minunat ai crescut, Maică fără de bărbat, pe noi rugătorii tăi păzeşte-ne, cea cu multe numiri, Fecioară.

Alt Canon, al sfântului

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Urmând Stăpânului tău, mucenice, de bunăvoie ai alergat la lupte, mărite şi biruinţă luând, Bisericii lui Hristos păzitor ai fost, pe aceea pururea păzeşte-o cu ocrotirile tale.

Ca un mucenic nebiruit, ca un purtător de lupte, ca un apărător al credinţei neînfruntat, fă-te acum turn neclintit celor ce te laudă pe tine, prea înţelepte Gheorghe, îngrădindu-i cu rugăciunile tale.

Slavă...

Înţelepţeşte ai semănat dumnezeiasca sămânţă şi ai înmulţit-o, udând-o cu curgerile sângelui tău, fericite şi cu sârguirea ostenelilor şi cu feluri de răni, prin care ai stins semeţia tiranilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară ai rămas şi după naştere; că ai născut pe Dumnezeu cel ce hrăneşte pe toţi, pentru mila cea nespusă şi milostivirea cea multă făcându-Se Om, prea curată; pe care acum roagă-L să ne mântuim noi toţi.

Catavasie: Cel ce a mântuit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Canonul întâi al sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: Această numită şi sfântă zi, una a sâmbetelor, împărătească şi doamnă, al praznicilor praznic şi sărbătoare este a sărbătorilor, întru care binecuvântăm pre Hristos întru toţi vecii.

Cântări ca nişte flori cu bun miros culegând din alt rai, adică din Psaltirea cea de Dumnezeu însuflată, veniţi să împletim mucenicului cunună luminoasă din cântări împletită, că a biruit surpând puterea satanei.

Vino de spune făcătorule de cântări, proorocule, dreptul acela, care a înflorit ca finicul, cine şi care este? Mult lăudatul mucenic Gheorghe este pom cu dulce roadă adevărată, de inimi hrănitor.

Vino, arată-te, întâmpină-ne pe noi cuibul tău, ca un vultur cu aripile de aur încălzindu-ne, pururea ne sprijineşte, întinzându-ţi aripile tale, că bine este sub umbra ta a ne odihni.

A Născătoarei

Iată, aceea pe care mai înainte ai vestit-o, proorocule, Fecioara care a zămislit fără de sămânţă, Împărăteasa şi Doamna. Şi ca o Maică a născut pe Împăratul tuturor, rămânând cu totul fără stricăciune: minune străină este naşterea ta, Fecioară.

Alt Canon, al sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori tiranul haldeilor a ars cuptorul nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Năvălirea celor cumplite şi a patimilor, a primejdiilor şi a înconjurării celei tulburătoare, asuprelile bolilor şi meşteşugirile demonilor şi pornirile vrăjmaşilor, potoleşte-le cu rugăciunile tale, purtătorule de cunună, Sfinte Gheorghe.

Cu toată lumina Preasfintei Treimi, prea fericite, Sfinte mare mucenice Gheorghe, curat fiind strălucit, ca un mucenic nebiruit, ca un apărător al dreptei credinţe, ca un biruitor de Dumnezeu încununat, miluieşte, cerescule locuitor, cu rugăciunile tale, pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu cunună duhovnicească în multe feluri fiind împodobit şi cu cunună de împărăţie, cu sceptru fiind înfrumuseţat şi îmbrăcat în porfiră roşită în sângele tău fericite, împreună împărăteşti cu Împăratul Puterilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl fără de ani şi mai înainte de veci a strălucit şi toate cele văzute şi nevăzute a făcut, Fecioară Maică, L-ai născut. Pentru aceasta pe tine, Născătoare de Dumnezeu toate neamurile te mărim.

Să lăudăm, bine să cuvântăm si să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Această numită şi sfântă zi, una a sâmbetelor, împărătească şi doamnă, al praznicilor praznic şi sărbătoare este a sărbătorilor, întru care binecuvântăm pre Hristos întru toţi vecii.

Canonul întâi al sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum şi te bucură Sioane; iar tu, curată Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru Învierea Celui născut al tău.

Rouă prea dulce munţilor picuraţi; şi tu, muntele cel mai ales sfânt săltează. Dănţuieşte acum şi te bucură luminat, că ai aflat, prea puternic păzitor de multe, pe marele Gheorghe.

Laudă acum împreună toate moştenirile neamurilor, binecuvântând cântă, şi cu un glas strigă: Bucură-te, mântuitorul credincioşilor şi bucuria. Bucură-te şi tu, lauda purtătorilor de chinuri, Gheorghe prea minunate.

Loviturile cu toiege, strujirile şi bătăile cu vine de bou, încălţăminte-le cele de fier, groapa cu varul le cinstesc, şi altele câte ai răbdat, pătimind mucenice al lui Hristos, toate le fericesc, şi roata o sărut.

Dimitrie mucenice, împreună cu lăudatul Gheorghe, că amândoi sunteţi buni, nici acum nu părăsiţi, păzind locul acesta pururea. Şi toate mulţimile ispitelor împrăştiindu-le amândoi.

A Născătoarei

Slava, frumuseţea şi podoaba credincioşilor, veselia îngerilor şi mântuirea lumii, prea curată Maica lui Hristos Dumnezeu, pe cei ce aleargă la acoperământul tău, păzeşte-i Stăpâna mea.

Alt Canon, al sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite, pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Neîncetat roagă pe Domnul, pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, fericite, ca pe un mucenic al lui Hristos, ca pe cel ce ai biruit pe tiran, ca pe un gonitor al viclenelor duhuri, ca pe un neadormit păzitor, ca pe un folositor neruşinat.

Răsplătiri pentru chinuri din destul ţi-a dăruit ţie Stăpânul tuturor; căruia stându-i înainte cu îndrăzneală mucenicească, de trei ori fericite, şi cu veselie, pe cei ce te cheamă pe tine cuprinzând păzeşte-i.

Slavă...

Pământul te-a acoperit, şi Cerul te-a primit, şi s-a deschis ţie uşa raiului adevărat; întru care cu bucurie purtătorule de chinuri dănţuind şi locuind, pe cei ce te laudă cu credinţă, cu rugăciunile tale păzeşte-i.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine cortul mărturiei mai-nainte te-a închipuit prea curată, întru care tăbliţele şi năstrapa şi sicriul cel de aur era. Că precum acela pe acelea, aşa şi tu pe Cuvântul Cel fără de început, în pântece L-ai încăput întrupat, Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum şi te bucură Sioane; iar tu, curată Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru Învierea Celui născut al tău.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Primăvara ne-a strălucit nouă, luminată şi dumnezeiască învierea Stăpânului, care ne trece pe noi de pe pământ la Paştile cele cereşti, cu care împreună străluceşte şi pomenirea cea cu raze luminoase a prea slăvitului mucenic Gheorghe, pe care luminat să o săvârşim, ca să ne învrednicim dumnezeiescului dar de la Hristos Mântuitorul. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Veniţi toţi, cei ce prăznuim învierea cea luminată şi slăvită, iarăşi să prăznuim şi luminată pomenirea mucenicului Gheorghe, şi să-l încununăm pe el cu flori de primăvară, ca pe cel ce este nebiruit, ca să luăm cu rugăciunile lui mântuire de necazuri, împreună şi de greşeli.

Pe tine însuţi te-ai adus Celui ce ţi-a dat ţie viaţă cu totul desăvârşit, prea fericite, ca un prinos viu şi însufleţit, şi jertfă bine primită, şi prea curată. Pentru aceasta te-

ai făcut rugător prea călduros, din tulburare scoţând pe toţi, cei ce te laudă cu credinţă mucenice şi te cheamă pe tine, Gheorghe.

Sămânţa Cuvântului cea semănată în curat sufletul tău, lucrând-o cu dinadinsul, o ai înmulţit cu durerile chinuirii, şi înţelepţeşte fiind pus în cereştile jitniţe, ai aflat nestricată desfătare, de care acum săturându-te fericite cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, pe cei ce te laudă pe tine, mântuieşte-i.

Mucenice al lui Hristos, purtătorule de chinuri, pe cei ce sunt în feluri de nevoi mântuieşte-i cu rugăciunile tale, de toată primejdia scăpându-i; şi gonind cumplită mâhnirea cea stricătoare de suflet, şi dar şi milă nouă cerându-ne; ca cu rugăciunile tale mântuindu-ne, bucurându-ne să cinstim toţi cinstite vitejiile tale, Gheorghe.

Slavă..., glasul al 5-lea, al lui Teofan

Răsărit-a primăvara, veniţi să ne desfătăm! Strălucit-a Învierea lui Hristos, veniţi să ne veselim! Arătatu-s-a pomenirea purtătorului de chinuri, care luminează pe cei credincioşi. Pentru aceasta, iubitorilor de prăznuire, veniţi cu taină să o prăznuim; că acesta ca un bun ostaş s-a luptat împotriva tiranilor, şi pe aceia i-a ruşinat, următor făcându-se patimii Mântuitorului Hristos. Nu şi-a miluit vasul cel de lut al său, ci gol l-a strujit cu muncile zdruncinându-l. Aceluia să strigăm: Purtătorule de chinuri roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a prazniculuiui

Slavoslovia cea mare.

După Sfinte Dumnezeule..., Troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Prazniculuiui, Ectenia şi Otpustul. Şi dăm untdelemn sfinţit fraţilor din sfânta candelă. Apoi ceasul întâi, la care se zice Troparul Prazniculuiui, Slavă..., Troparul Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei-Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule... Condacul Prazniculuiui şi al Sfântului le zicem schimbându-le.

Vezi: Pentru Sfântul marele mucenic Gheorghe, ori în ce zi se va întâmpla din sfânta şi marea zi Vinerea Patimilor, până în Joia a cincea săptămână după Paşti, că până acolo se suie pe larg la Penticostar să cauţi învăţătură.

În această lună (noiembrie), ziua a treia - Înnoirea bisericii Sfântului marelui mucenic Gheorghe, cea din Lida, unde este pus cinstitul lui trup (Minei)

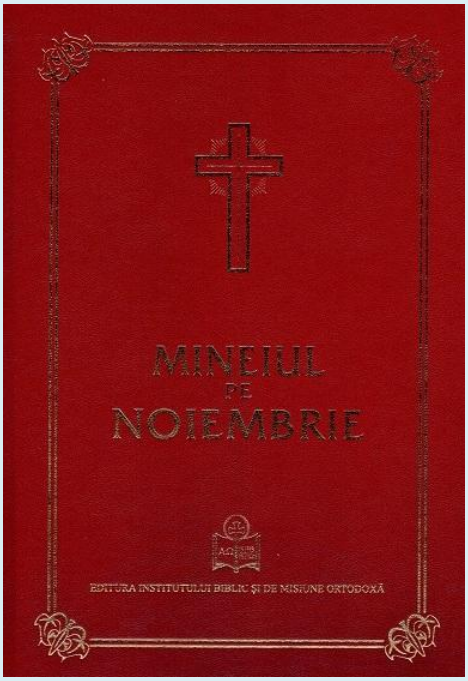

Sfinţii mucenici, Achepsima episcopul, Iosif preotul şi Aitala, diaconul. Şi înnoirea bisericii Sfântului marelui mucenic Gheorghe, cea din Lida, unde este pus cinstitul lui trup.

La Vecernie

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 6, ale mucenicilor 3 şi ale înnoirii 3.

Stihirile mucenicilor, glasul al 6-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, treime a Treimii, lăcaşurile cele curate ale bunătăţilor, paharele care revarsă vinul bunei credinţe, care veselesc inimile noastre, sânii, care izvorăsc laptele vindecărilor, stelele care luminează lumina adevărului, şi marginile lumii le strălucesc cu luminări; mucenicilor cei cu nume mare, cei ce aţi micşorat noaptea necunoştinţei, şi aţi luminat cugetele tuturor. Rugaţi-vă lui Hristos să dea sufletelor noastre mare milă.

Bucură-te, sfinţite Achepsima, Aitala, şi Iosife, vrednicilor de laudă, cei ce prin cunoştinţă dumnezeiască cu dumnezeiescul foc aţi stins rătăcirea necredincioşilor, prin care cei ce slujesc soarelui şi stelelor, afară din lege, de tot s-au înecat, şi au încetat isteţimea vrăjitorilor. Mucenici cei pururea cinstiţi, cei ce aţi fost apărători Treimii, lumina celor dintru întunericul necunoştinţei, jertfe ale Arhipăstorului cel adevărat, a lui Hristos, care S-a jertfit, şi a dat lumii mare milă.

Toată năvălirea relelor o aţi suferit cu gând prea viteaz, puindu-vă înţelepţilor pe cai, ca pe o povară vă ducea către multa ispită a muncilor. Pentru aceea tăindu-vă, şi cu toiege bătându-vă, şi cu chinurile topindu-vă cumplit, nu v-aţi supus, nu v-aţi lepădat de Dumnezeu. De aceea vi s-a adus cununa biruinţei, şi v-aţi numărat în cetele mucenicilor luminat. Cu care dimpreună cereţi, să dea sufletelor noastre mare milă.

Alte **stihiri** ale Sfântului Gheorghe, glas şi Podobie asemenea:

Bucurându-te ai mers la lupte, cu mişcări de sine-ţi pornite; şi spăimântând tot cugetul cu răbdarea ta, şi semeţiile tiranilor călcându-le, te-ai mutat către petrecerea cea luminată a îngerilor, dănţuind împrejur împreună cu ei şi veselindu-te; şi cu folosirile tale prea fericite mucenice Gheorghe, mântuind totdeauna pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă, şi din milostivire plecându-te spre tânguirile săracilor, te rogi lui Hristos, celui ce dăruieşte lumii mare milă.

Vino către noi cei ce te lăudăm, şi suntem scârbiţi, ca să ne fii ajutător, uşurând ostenelile supărărilor celor cumplite şi ridicând greutatea; cârmuindu-ne şi păzindu-ne, şi mântuindu-ne Gheorghe, şi aducându-ne către Domnul prin credinţă, şi îndreptându-ne către poruncile Celui ce ne-a zidit; ca prin bunătatea Lui vieţuind, toţi să câştigăm dumnezeieştile răsplătiri în ceruri, lăudând pe Hristos, care dă lumii mare milă.

Mare şi minunat cu adevărat, se propovăduieşte lauda muceniciei tale celei nespuse, mărite mucenice. Căci ca un biruitor luminat, alergi în toată lumea, vrednicule de laudă Gheorghe. Şi fiind împodobit cu dumnezeieştile faceri de minuni, şi vindecând bolile, şi pe cei ce pătimesc tămăduindu-i cu rugăciunile tale. Pentru aceea te cunoaştem ca pe un ajutor fierbinte şi făcător de bine prea fericit, celor robiţi scăpare. Roagă-te lui Hristos, să dea sufletelor noastre mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

După vrednicia numelui ai vieţuit viteazule Gheorghe; că luând Crucea lui Hristos pe umeri, bine ai lucrat pământul cel înţelenit de înşelăciunea cea diavolească; şi credinţa idolilor cea spinoasă dezrădăcinându-o, ai sădit viţa dreptei credinţe. Pentru aceea izvorăşti vindecări credincioşilor celor din toată lumea, şi te-ai arătat drept-lucrător al Treimii, rugămu-ne ţie: Roagă-te pentru pacea lumii şi pentru mântuirea sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), a Învierii

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară ? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine cea curată a ieşit negrăit întrupându-Se. Din fire Dumnezeu fiind şi cu firea Om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată cu totul fericită să se miluiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile Sfântului Gheorghe, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz între...

Răbdătorule de patimi! Gheorghe, împreună vorbitorule cu îngerii, şi împreună locuitorule cu mucenicii, scăparea scârbiţilor totdeauna; liman de mângâiere fie-mi mie, celui ce sunt în noianul vieţii, şi îndreptează viaţa mea, rogu-mă; ca şi cu credinţă fără îndoială să fericesc nevoinţele tale cele mai presus de fire.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Pe mine cel ce înot în mare, şi pe cale călătoresc, şi când adorm în noapte păzeşte-mă, priveghind luminează mintea mea Gheorghe, şi mă îndreptează a face voia Domnului, ca să aflu mântuire la ziua judecăţii, pentru cele ce am făcut în viaţă, alergând la acoperământul tău.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Cu platoşa credinţei şi cu pavăza darului, şi cu suliţa Crucii fiind îngrădit, te-ai făcut nebiruit de potrivnici Gheorghe. Şi ca un ostaş dumnezeiesc, biruind taberele dracilor, dănţuieşti împreună cu îngerii; iar pe credincioşi păzindu-i îi sfinţeşti, şi mântuieşti pe cei ce te cheamă.

Altă **Stihiră** glasul al 6-lea, a lui Efrem Carias:

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

Tinerii cei trei, care s-au păzit în Persia nearşi, s-au făcut închipuire unirii voastre celei cu trei lumini, şi a muceniciei pentru Hristos, şi pentru Treimea cea negrăită, mai presus de fiinţă. Că precum aceia au îndrăznit văpăii, nefăcând necinste lui Dumnezeu, asemenea şi voi nu v-aţi lepădat a muri, nedespărţindu-vă de dragostea lui Hristos. Şi precum pe aceia i-au răcorit în văpaie cel de al patrulea ce s-a arătat, întru acest chip şi pe voi Hristos, Cel ce este Unul din Treime, v-a primit în loc răcoros. Achepsima, dimpreună cu Iosif şi Ailala, de Dumnezeu primitorilor, rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul l*

Purtătorule de chinuri Gheorghe, după Mântuitorul Cuvânt, ca un grăunte de grâu căzând pe pământ prin sfârşitul cel mucenicesc, şi după singură numirea, lucrând pământul cu darul lui Dumnezeu cel ce S-a sălăşluit întru tine, astăzi ca un spic frumos, rod mult roditor ne-ai dat. Daruri izvorând prin mutarea cinstitelor tale moaşte din mormânt, dând tămăduire celor ce se închină lor cu credinţă. Şi nouă celor ce te cinstim, cerându-ne pace şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rugăciunile păcătoşilor primindu-le, nu trece cu vederea suspinurile celor scârbiţi, rugând pe Cel din curate sângiurile tale, ca să ne mântuiască pe noi Preasfântă Fecioară.

Troparul, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului asemenea*

Ca un izbăvitor al celor robiţi, şi celor săraci folositor, neputincioşilor doctor, împăraţilor ajutător; purtătorule de biruinţă mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Troparul Născătoarei, al Învierii: Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întrupându-Se, întru unire neamestecată, şi Crucea, de bunăvoie, pentru noi luând; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

La Utrenie

După întâia Catismă, **Sedealna** glasul l:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Dumnezeiescul biruitor şi viteazul diamant, Gheorghe pe noi împreună ne cheamă, să lăudăm dumnezeiasca lui nevoinţă şi arătarea cea de a doua din mormânt, a dumnezeieştilor lui moaşte, din care izvorăşte vindecare tuturor sufletelor, împreună şi trupurilor. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Primeşte curată de Dumnezeu Născătoare Fecioară, pe dumnezeiescul nevoitor şi al nostru apărător, pe măritul Gheorghe, şi amândoi rugaţi-vă Domnului, să dea nouă pace şi unire, şi sufletească mântuire, şi îndreptare vieţii.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Iarăşi a răsărit pomenirea ta cea de peste an, mucenice Gheorghe mult nevoitorule, şi veseleşte inimile credincioşilor, prea lăudate. Deci pe tine te rugăm, cei ce săvârşim pomenirea ta, roagă totdeauna pe Domnul cel îndurat, să se dea nouă curăţire de greşeli, şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Pomenirea cea prăznuită pretutindenea Gheorghe, de cinstită aşezarea moaştelor tale, a ajuns la marginile lumii. Deci toţi adunându-ne împreună, cu feţe luminate, cu cântări de Dumnezeu grăitoare, lăudăm pe Mântuitorul, cel ce te-a dăruit pe tine nouă, folositor prea bun.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sfântă a lui Dumnezeu mireasă, Maică neispitită de bărbat, neîncetat roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu, să-i fie milă de robii Săi. Căci după Dumnezeu, cu a ta folosinţă ne îmbogăţim, şi pe tine neîncetat, Maică Fecioară întru cântări lăudându-te, cu credinţă te mărim.

Canoanele din Octoih unul, cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2, pe 8.

Canon al Sfântului marelui mucenic Gheorghe

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Celui ce a povăţuit de de mult pe Israel, scoţându-l din robia lui Faraon şi în pustie l-a hrănit, să cântăm Mântuitorului nostru Dumnezeu, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Lipsa şi neputinţa gândului meu, cu cinstită rugăciunea ta cea fierbinte prefă-o sfinte, făcându-o desfătată, ca să laud prea sfântă prăznuirea ta.

Cel ce este înălţat întru amândouă bunătăţile, a faptei şi a cuvântului, nu poate să laude minunile tale Gheorghe; că eşti viteaz prea ales şi ostaş nebiruit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pătimirea ta cea cinstită, nu se poate cuprinde cu nici un fel de laude pătimitorule. Că mă întunec şi mă tem şi nu mă pricep, şi mă sfiesc a mă atinge cât de puţin de faptele tale, purtătorule de chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născând pe Mântuitorul tuturor ceea ce eşti bună, ai îndreptat căderea vieţii; că ai născut pe Viaţa care ne pricinuieşte nouă tuturor iertare păcatelor, cu rugăciunile tale.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce întăreşti tunetul şi zideşti duhul, întăreşte-mă, Doamne, ca să Te laud pe Tine cu adevărat şi să fac voia Ta că nu este Sfânt fără de Tine, Iubitorule de oameni.

Nesuferind a vedea focul înşelăciunii vâlvâind, sfinte, ca râvnitorul Ilie înfruntând pe cel fărădelege, ziceai: Nu este alt Dumnezeu, ca Dumnezeul nostru.

Focul Cuvântului care a venit să pună în toată lumea, fericite, atingându-Se de sufletul tău, nu te lăsa nicicum a răbda, şi cu fierbinţeală strigai: Hristos este întărirea mea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-ţi feluri de munci tiranul, a socotit că doară va înfricoşa sufletul tău cel neînfricoşat, gânditorule de Dumnezeu, iar tu strigai cu tărie: Hristos este întărirea mea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Văzându-te proorocul munte înalt, având vârful mai înalt decât toţi munţii, decât Cetele îngereşti, zicea, că va naşte Fecioară mai presus de fire.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cele dumnezeieşti de taină le-ai învăţat înţelepte cu cinste, jertfă primită ai fost de Dumnezeu fericite. Că paharul lui Hristos ai băut cu mărire Sfinte Achepsima, cu cei împreună pătimitori cu tine, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Icos: Inima mea cea uscată de multe greşeli, Iisuse Atotputernice, cu ploile bunătăţii Tale, arată-o de roadă aducătoare prin fapte bune; şi dă luminare cunoştinţei gândului meu, ca să laud bucurându-mă, pe ierarhul şi de chinuri purtătorul Achepsima cel mare, împreună cu Aitala viteazul şi cu Iosif prea fericitul. Că întru Tine nădăjduindu-se, spre feluri de munci bărbăteşte au îndrăznit. Pentru aceasta dau celor bolnavi tămăduiri, ca cei ce au luat dar, rugându-se neîncetat pentru noi toţi.

Sedealna mucenicilor, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înţelepciunea şi...

Iosif viteazul luptător, Achepsima pierzătorul înşelăciunii, şi Aitala măritul pătimitor cel nebiruit, stelele cele luminoase ale credinţei, să se laude astăzi întru cântări, cu adevărat după vrednicie. Că aceştia au întunecat înşelăciunea perşilor, neslujind soarelui, nici închinându-se focului, către care cu credinţă să strigăm: Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să dea iertare greşelilor, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului Gheorghe*

Fiind într-armat cu semnul Crucii, cu acela ai surpat toată puterea tiranilor bărbăteşte, ca un luptător pentru credinţă, şi cununile biruinţei ai luat de la Dumnezeu. iar acum prin cinstitele moaştele tale, le vindeci de trei ori fericite, toate patimile sufletelor şi ale trupurilor, tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă şi cu dragoste, pururea pomenite biruitorule Gheorghe; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Laudă de mulţumită după datorie aduc ţie, Stăpână, ca văduva aceea doi fileri, pentru toate darurile tale. Că tu te-ai arătat acoperământ şi ajutor, scoţându-mă totdeauna din ispite şi din scârbe. Pentru aceea ca din mijlocul cuptorului celui cu văpaie, izbăvindu-mă de cei ce mă necăjesc, strig către tine din inimă: Născătoare

de Dumnezeu ajută-mi, rugându-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să mi se dea, că pe tine te am nădejde eu nevrednicul robul tău.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne, că de lauda Ta s-a umplut pământul.

Să dai tuturor lăudătorilor tăi măritul şi cinstitul tău ajutor, şi sprijineală, prea fericite Gheorghe, ca unul ce ai îndrăznit către Domnul.

Având putere nebiruită, dăruită ţie de la Hristos Dumnezeu, risipeşte degrab năvălirea vrăjmaşilor, cu rugăciunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De toate părţile mă cuprinde noaptea supărărilor, şi neîncetat mă împinge către prăpastia patimilor Gheorghe. Ci apucând înainte mântuieşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Numai tu ai avut în pântecele tău, pe Cel ce cuprinde toată lumea. Numai tu ai născut pe Cel ce se înţelege cu necuprindere de minte, Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsare-mi mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Biruit-ai tabăra cea neîmblânzită a dracilor, mucenice, slujindu-te cu arma Crucii, ca, cu o dumnezeiască suliţă, cu care ai pătruns şi ai surpat la pământ, pe mai marii oştilor cei întunecaţi.

Cu puterea Atotţiitorului întărindu-te Gheorghe, şi cu purtarea de grijă, ceea ce ocârmuieşte toate povăţuindu-te, ai mântuit luntrea sufletului nebiruită de valuri, către limanul vieţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ce te nădăjduieşti să mă strămuţi de către dragostea Hristosului meu cu momeli? Ziceai făcătorului de rele, sfinte, ca şi cum ai fierbe o piatră, şi ca şi cum ai scrie pe apa mării, şi ai săgeta Cerul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Surpă pe ereticii cei mândri, care fără de milă năvălesc către poporul cel drept-măritor, ceea ce eşti fără de prihană; că ai putere întocmai cu voirea, ca o Maică a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Viforul gândurilor apucându-mă, întru adâncul greşelilor celor nemăsurate mă trage, dar Tu, Ocârmuitorule Bunule, mai înainte apucând, ocârmuieşte-mă ca pe proorocul şi mă mântuieşte.

Trupul tău dându-l la chinuri, sufletul I-ai păzit fără de vătămare, de Dumnezeu fericite, ajutorul cel de sus având-l pază purtătoare de grijă întru războaie Gheorghe.

Milostiv fă pe Stăpânul totdeauna cu rugăciunile tale, celor ce săvârşesc cu dragoste pomenirea ta, şi păzeşte-i nevătămaţi de viforul vrăjmaşilor celor văzuţi şi celor nevăzuţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Minţile cele de sus s-au mirat văzând bărbăţia ta, în ce chip cu arme de aproape luptându-te, ai biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup, pe cel ce odinioară a lovit pe începătorii neamului în Rai.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ţesut-ai haină mohorâtă Împăratului tuturor, cu ţesătura cea negrăită prea curată, prin bunăvoirea Tatălui, şi a Dumnezeiescului Duh, îmbrăcându-L cu trupul tău neschimbat şi neamestecat.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebi-

ruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Către folosinţa ta cea apărătoare şi caldă, alergând noi credincioşii, ne rugăm ca să ne mântuim, nebiruite purtătorule de chinuri. Ci ca cel ce ai îndrăzneală, mântuieşte-ne pe noi acum de toate primejdiile, şi de răutăţi, ca să strigăm: Bucură-te, mucenice Gheorghe.

Icos: Mare folositor te-ai arătat pe pământ sluga Domnului şi prietene! Că pe poporul cel credincios cercetând, îl mântuieşti pururea mărite. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste strigăm către tine, mult pătimitorule:
Bucură-te, prin care se luminează lumea;
Bucură-te, prin care oastea se străluceşte;
Bucură-te, scăparea credincioşilor celor robiţi;
Bucură-te, grabnică folosirea celor legaţi;
Bucură-te, înălţimea celor ce din credinţă aleargă la tine cu căldură;
Bucură-te, bogăţia celor ce te iubesc pe tine şi întru necaz veselia;
Bucură-te, că eşti zid Împăratului;
Bucură-te, că dai biruinţă întru războaie;
Bucură-te, steaua, care luminezi pe cei ce umblă pe ape;
Bucură-te, dezlegătorul a toată dosădirea;
Bucură-te, la care tot credinciosul aleargă;
Bucură-te, prin care Se laudă Ziditorul;
Bucură-te, mucenice Gheorghe;

Sinaxar

Întru această lună în ziua a treia, pomenirea Sfinţilor mucenici: Achepsima, Iosif şi Aitala.

Stih: Pe Achepsima îl omoară prin bătăile toiegelor,
Iar pe prietenii lui Achepsima, cu împroşcările pietrelor.
Pe Achepsima în a treia zi cu toiege l-au bătut,
Iar pe împreună nevoitorii lui cu pietre i-au împroşcat.

Aceştia au fost pe vremea lui Savorie, împăratul perşilor şi al lui Constantin cel mare ce împărăţea peste Romani. Deci era Sfântul Achepsima episcop la Anita, fiind bătrân de optzeci de ani. Deci prinzându-i au stătut de faţă la întrebare, înaintea lui Andrahoshar stolnicului celui mare. Şi îndată Sfântul Achepsima, a fost bătut cu beţe de trandafir, iar pe Sfântul Iosif l-a pus de l-a bătut atât de mult, cât i

s-a risipit carnea până la oase şi l-a băgat la închisoare legat. Iar pe Sfântul Aitala legându-l de mâini şi de picioare pe sub genunchi ghemuit, îl bătură până s-a deznodat de prin încheieturi, şi l-a băgat în temniţă.

După acestea, aducând iarăşi pe Sfântul Achepsima, a fost bătut de treizeci de ostaşi, până şi-a dat sufletul. Iar pe Iosif spânzurându-l cu capul în jos, îl uciseră cu pietre. Pe Aitala, întinzându-l şi bătându-l patruzeci de ostaşi, l-au spânzurat şi pe el cu capul în jos, şi aşa şi-a dat sfârşitul său în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, înnoirile Bisericii Sfântului marelui mucenic Gheorghe celei din Lida, adică aşezarea sfintelor sale moaşte dintr-însa.

Stih: Făptura acum cu bucurie cinsteşte mucenice,
Punerea moaştelor tale şi înnoirea cinstitei biserici.

Acest mare mărturisitor al lui Hristos, Gheorghe era pe vremea lui Diocleţian, din tată capadocian, iar din maică palestinian; şi dobândind creştere minunată şi de fire bună fiind, şi rădăcină cinstită şi sfântă, căci părinţii lui din veci din strămoşi erau împodobiţi cu bunul neam, şi cu buna credinţă, s-a făcut prea viteaz şi prea strălucit întru războaie.

Pentru care s-a făcut şi de către Diocleţian tribun vestit Numerie, începând atunci să fie de vârstă. Şi după aceea pentru bărbăţia lui cea covârşitoare şi Comit, tăinuindu-se până atunci, şi necunoscându-se că era creştin. Şi împlinind douăzeci de ani ai vârstei sale, a rămas orfan de tatăl său, lăsându-şi acela viaţa sa întru luptele bunei cinstiri. Iar sfântul purcezând cu maica sa din Capadocia, au trecut în Palestina, dintru care era ea; că acolo avea multe lucruri şi multă moştenire.

Deci fiindcă s-a întâmplat a muri şi maica sa întru acea vreme, i-a rămas multă avuţie şi multă bogăţie de lucruri, dintru care luând avere cu sineşi din destul, s-a dus la Diocleţian, poftind să ia mai mare stăpânire decât cea dintâi. Dar văzând pe păgâni având atâta pornire asupra creştinilor şi neputând a le vedea pe acestea, a hotărât întâi, să-şi împărţească la săraci averile sale, acelea care le purta cu sineşi, apoi să se vestească pe sineşi înaintea lui Diocleţian că este creştin, şi la tot statul şi divanul; care lucru l-a şi făcut degrabă.

Deci împărţind averile cele cu sineşi cât mai degrab la săraci, şi dând libertate sclavilor săi, şi făcând aşezământ şi rânduială pentru averile cele rămase în Palestina, întru a treia zi a sfatului (că făcea sfat cu toţi stăpânitorii de prin toată stăpânirea romanilor, ca să scoată din mijloc pe creştini).

Atunci a venit singur de sineşi în mijlocul divanului şi al statului, fiindcă se afla atunci acolo şi Diocleţian. Deci propovăduind arătat pe Hristos Dumnezeu şi Fiu al lui Dumnezeu, şi-a arătat la iveală bună credinţa sa.

Pentru aceasta prinzându-se, s-a dat la toate felurile de nemăsurate munci. Că s-a împuns cu suliţa în pântece, s-a pus pe o roată, s-a bătut cu vine de bou de multe ori, şi într-o groapă plină de var s-a aruncat. Şi păzit fiind nevătămat de toate prin darul lui Hristos, a tras către credinţa cea întru Hristos pe împărăteasa Alexandra, femeia lui Diocleţian şi afară de dânsa şi pe oarecare Glicherie, şi pe altul cu numele Atanasie, pentru că a înviat pe unul din morţii cei de demult, şi pe un bou a celuilalt l-a învieţuit, şi nenumărată mulţime de oameni a adus la credinţa lui Hristos Dumnezeu, făcând multe minuni numai cu chemarea lui Hristos.

Deci făcând el acestea, a fost închis în temniţă prin porunca lui Diocleţian legat cu lanţuri de fier. Şi întru acea noapte i s-a arătat lui în vedenie Hristos, bine-vestindu-i bunătăţile cele ce îl aşteaptă pe dânsul.

Şi deşteptându-se, a mulţumit foarte lui Dumnezeu, şi a rugat pe păzitorul temniţei, ca să libereze pe slujitorul cel obişnuit lui să vie la dânsul. Şi făcând păzitorul temniţei după voia lui, a intrat robul, căci stătea acolo afară de temniţă, care a arătat şi scrisorile cele aducătoare aminte ale sfântului cu tot felul de sârguinţă. Deci văzând pe stăpânul său în legături, şi închinându-se lui zăcea jos plângând. Iar sfântul ridicându-l pe el, îl îndemnă să fie cu inimă bună. După aceea i-a arătat lui şi vedenia, şi lângă acestea i-a şi poruncit cu dinadinsul, ca după moartea sa, să ia trupul lui, şi diata pe care o avea făcută mai înainte de a fi prins, şi să-l ducă la casa patriei sale care era în Palestina, şi să se teamă de Dumnezeu, şi să nu lipsească de a nu face vreuna din câte sunt scrise acolo în diată. Şi fiindcă şi el i s-a făgăduit şi s-a învoit a face cu lucrul toate acelea câte i-a poruncit, a luat binecuvântare şi iertare şi s-a dus de la sfântul.

Iar a doua zi adus fiind sfântul iarăşi la întrebare şi neplecându-se a jertfi lui Apolon, ci mai vârtos zdrobind cu rugăciunea şi ca nişte praf zdrumicând idolii care erau în capişte, i s-a tăiat capul.

Iar robul lui acela luând prea cinstit trupul sfântului împreună cu diata lui, s-a dus în Palestina; unde împreună cu alţi creştini cu multă cinste şi evlavie sfântul acela şi mucenicescul trup l-a îngropat. Şi a săvârşit ca un rob bine cunoscător şi mulţumitor, şi pe celelalte toate câte ii erau poruncite de sfântul.

După aceasta n-a trecut multă vreme şi a strălucit buna credinţă şi luând împărăţia de a pururea pomenitul şi marele împărat şi întocmai cu apostolii Constantin şi aflând vreme slobodă aceia care iubeau buna cuviinţă şi pe mucenicul, i-au zidit biserică sfântului prea veselă şi prea frumoasă în Lida şi ridicând şi mult pătimitul şi sfântul acela trup al mucenicului din locul acela nevederat întru care zăcea şi aducându-l l-a pus acolo la arătare, pe cel vrednic de multă lumină şi de mai multă arătare.

Şi printr-însul a făcut înnoire bisericii aceea, care era atunci din nou zidită de dânşii, fiind atunci în trei zile ale lunii lui noiembrie.

De unde izvorăsc izvoare de-a pururea curgătoare şi daruri de minuni acelora care se închină lui cu credinţă.

Că Dumnezeu prea măreşte pe cei ce îl prea măresc pe dânsul. Deci de atunci a luat biserica lui Dumnezeu în fiecarele an întru aceeaşi zi, a prăznui aducerea moaştelor Sfântului mucenic, întru slava şi lauda lui Hristos adevăratului Dumnezeului nostru şi a însuşi marelui mărturisitor Gheorghe.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru, Achepsima.

Stih: Cu înfrânarea şi cu ostenelile pe sine s-a topit,
Achepsima şi unde nu sunt osteneli s-a mutat.

Acesta era pe vremea lui Teodosie cel mare, la anul trei sute optzeci şi doi şi închizându-se pe sine într-un loc săpat, acolo a petrecut şaizeci de ani fără să-l vadă cineva, şi fără să vorbească cu vreun om.

Ci întorcându-şi mintea sa către inima sa, privea gânditor pe Dumnezeu şi de la el primea toată mângâierea. Iar locul acela nu era săpat drept, ci era alcătuit pieziş, şi cu întorsături precum este clima viei.

Mâncarea sa era linte muiată cu apă. Şi ieşea de două ori pe săptămână şi îşi lua apa ce era din destul, din izvorul ce era acolo aproape, fără să se vadă de vreun om.

Deci acesta făcând multe minuni şi vrednicia preoţiei cu sila primindu-o, în pace adâncă s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru şi mărturisitorul Teodor, episcopul Aghirei şi Sfinţii mucenici Sever: Androna, Teodot şi Teodota, care s-au săvârşit de sabie.

Stih: Tu te dăruieşti cetăţii Aghirei dar,
O, Teodore de la Dumnezeul tuturor.
Fie şi femeie împreună muceniţă cu bărbaţi pătimind,
Cu cei patru ce s-au tăiat împreună tăiată fiind.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Ilie, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Ilie prin carul bunătăţilor înaintând,
S-a apropiat de Cer ca alt Ilie fiind.

Tot în această zi, Sfinţii nouă mucenici, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: De mâinile înşelătorilor cei neschimbaţi cu sufletele s-au tăiat,
Cei nouă bărbaţi şi înşelăciunea au răsturnat.

Tot în această zi, Sfinţii douăzeci şi opt de mucenici, care în foc s-au săvârşit.

Stih: Se ard cu foc bărbaţii de două ori cinci şi de două ori doi fiind,
Cu care împreună se ard două cincimi şi două doimi.

Tot în această zi, Sfântul Ahemenid persul, mărturisitorul.

Stih: Ahemenid pe Dumnezeu Cuvântul dorind,
Mărirea părintească şi muncile este necruţând.

Ahemenid a stătut pe vremea lui Izdigherd fiul lui Gororan împăratul perşilor şi pe vremea lui Teodosie cel mic, împăratul romanilor în anii patru sute zece, bărbat minunat, fiu domnitorului cetăţii. Acesta lăsând credinţa tătâne-său, a crezut în Hristos; de care aflând împăratul, mult s-a nevoit, ca să-l întoarcă la credinţa lui cea dintâi; şi fiindcă n-a putut, l-a golit pe el de bogăţia ce avea, de hainele ce purta şi de cinurile ce-l împodobea; şi a poruncit ca gol să-l tragă cămilele oastei sale având numai o încingere peste mijloc.

Iar după ce a trecut multe zile, s-a plecat împăratul din cămară şi a văzut pe prea bunul acela bărbat, că se ardea de soare şi era plin de mult praf. Deci şi-a adus

aminte de strălucirea şi slava, ce avea de la tatăl său şi a poruncit să vină să îmbrace cămaşă.

Apoi socotind că s-a muiat din aspra vieţuire cea dinainte şi de ruşinea ce a suferit, i-a zis lui: Acum poate te-ai mai gândit, leapădă pe fiul teslarului, adică pe Hristos. iar sfântul umplându-se de râvnă a sfâşiat cămaşa ce-l îmbrăcase şi aruncându-o pe ea împăratului a zis: Dacă tu socoteşti pentru cămaşa aceasta, să-mi las eu evlavia mea, aibă-o pe ea împreună cu necredinţa ta.

Această îndrăzneală văzându-o împăratul l-a gonit pe el gol din palat.

Deci acesta cu temere de Dumnezeu şi cu evlavie petrecându-şi viaţa, în pace a adormit de trei ori fericitul şi a luat cununa mărturisirii.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii,Cel ce Unul este binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Dorind numai de cele înţelegătoare, fericite şi veselindu-te numai de bunătăţile cele nădăjduite, cele de acum le-ai socotit ca un vis, strigând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Făcându-ţi gândul stăpân patimilor, mărite, precum este legea lui Dumnezeu cea prea bună la toată zidirea, a birui cele mai bune, pe mişcările celor mai rele, cu darul cel dumnezeiesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, cât este de fierbinte către Dumnezeu dragostea ta prea fericite, cum ai socotit avuţia ca o ţărână, strigând: Nu am socotit a fi toată lumea vrednică de potriva dragostei Stăpânului tuturor, măcar de ar fi aur.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară Maica lui Dumnezeu, sfărâmă semeţiile vrăjmaşilor, şi sfaturile celor fără de credinţă, supune-le celor bine credincioşi, şi cornul dreptcredincioşilor, înălţându-l cu laudele vitejiei.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pământul şi toate cele ce sunt pe el, mările şi toate izvoarele, cerurile cerurilor, lumina şi întunericul, gerul şi zăduful, fiii oamenilor şi preoţii binecuvântaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi pe El în veci.

Cu toiagul cuvintelor tale celor sfinţite ai înfrânt mulţimea dracilor, şi ai izbăvit turma credincioşilor de stricăciunea lor, care cântau lui Hristos: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Întinzându-ţi ochiul la Cer, ţi-a răsărit ţie lumina de dimineaţă, cum a făgăduit Dumnezeu; că încă rugându-te tu, a venit strigându-ţi: Venitu-ţi-am ţie întru ajutor nu te teme, leapădă toată frica, îmbărbătează-te în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Năvălirea ta a arătat-o Hristos înfricoşată viclenilor, şi trufaşilor ostaşi, că măiestriile acestora le-ai sfărâmat ca o ţesătură de păianjeni Gheorghe, strigând: Pe Tine bine Te cuvântez Hristoase în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pornirea cea fără de stare, şi stricăciunea morţii le-au stricat naşterea ta, curată, şi a dat tuturor oamenilor viaţă, celor ce-L laudă pe El ca pe un Dumnezeu al tuturor şi Domn, şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea ta cea mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu prea curată, pe Hristos Dumnezeul nostru, cu laude fără de tăcere o slăvim.

În muntele muceniciei te-ai suit, şi cunună ai luat din mâna Domnului purtătorule de chinuri; că acesta este darul mucenicilor, pentru aceea toţi după vrednicie te mărim.

Pierzare de păcate dăruieşti, şi bolile trupului le goneşti departe purtătorule de chinuri, şi cu totul mă faci deplin, pentru aceea cu dragoste îmbrăţişez chipul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce te porţi în ceruri pătimitorule, şi stai înaintea scaunului Împăratului tuturor, trimite către mine raza cea de lumină, care risipeşte norul păcatelor, cel ce cu dragoste am alcătuit ţie cântare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiul cel întocmai la chip, care S-a născut mai-nainte de veci din Tatăl cel nenăscut, şi iarăşi în vremurile cele mai de pe urmă prin Duhul Sfânt venind din Fecioară, sărăcindu-Se cu trupul, a îndumnezeit omenirea.

Luminânda Sfântului Gheorghe:

Podobie: Femei auziţi...

Iată iarăşi trage către sine, prăznuirea ta cea mărită purtătorule de nevoinţă, mulţimile iubitorilor de Hristos, vrând a face bine după obicei, vrednicule de laudă Gheorghe de Dumnezeu cinstite, viteazule mucenice al Domnului, pierzătorule al dracilor.

Alta: **Podobie:** Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Ca un soare a strălucit în toate marginile pământului, prea cinstită punerea măritelor tale moaşte, Gheorghe purtătorule de nevoinţă; pentru aceasta dezlegare de greşeli dă-ne nouă robilor tăi, ostaşule al Domnului, celor ce săvârşim strălucită şi purtătoare de lumină pomenirea ta, cu cântări de Dumnezeu primite, prea fericite mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măritul Achepsima, Iosif viteazul şi Aitala înţeleptul, cu puterea lui Hristos au pătimit, şi surpând rătăcirea perşilor, se roagă pentru noi Sfintei Treimi. Pe care

lăudându-i cu bună credinţă, ca pe nişte sfinţiţi mucenici, prăznuim luminat strălucita lor pomenire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe o Maică a Cuvântului lui Dumnezeu, te lăudăm pe tine cu dragoste, întru cântări de Dumnezeu insuflate, Preasfântă Fecioară, cei ce ne-am mântuit prin tine, ci, dar să ne dai nouă robilor tăi celor nevrednici, Născătoare de Dumnezeu, curăţie, pace şi luminare. Că poţi câte voieşti Fecioară, ca una ce eşti Stăpână tuturor, lauda dreptcredincioşilor.

La Laude

Stihirile Sfântului Gheorghe, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe pământul cel lucrat a lui Hristos, pe viteazul între mucenici, pe înţeleptul Gheorghe să-l lăudăm, pe propovăduitorul adevărului, viţa cea pururea vie a viei, care a odrăslit roada vieţii şi a izvorât vinul bunei credinţe, şi veseleşte pe cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea lui cea de peste an. *(de două ori)*

Ca pe o stea mult luminoasă, ca pe un soare ce luminează întru întuneric te ştim pe tine, ca pe un mărgăritar de mult preţ, ca pe o piatră luminoasă, ca pe un fiu al zilei, ca pe un ajutor credincioşilor întru primejdii te lăudăm, săvârşindu-ţi pomenirea, purtătorule de biruinţă Gheorghe.

Pe mare înotând, pe cale umblând, noaptea dormind păzeşte-mă, priveghind fereşte-mă, prea fericite Gheorghe, şi mă învredniceşte a face voia Domnului, ca să aflu la ziua judecăţii dezlegare celor ce am făcut în viaţă, eu care alerg la acoperământul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Diamantul răbdării cel înţelegător, duhovniceşte să-l lăudăm fraţilor, pe măritul mucenic Gheorghe, pe care ca pe cel aprins cu dragostea pentru Hristos, primejdiile l-au bătut, şi muncile l-au strujit, şi feluri de chinuri i-au topit trupul cel din fire stricăcios. Că a biruit dorul pe fire, prin moarte îndemnând pe doritorul, să meargă la doritul Hristos Dumnezeu şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvim pe tine nădejdea sufletelor noastre.

Slavoslovia (Doxologia) cea mare. Ecteniile şi Otpustul, Ceasul întâi şi cel desă-vârşit. Otpust.

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (1)

Troparul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, glasul al 4-lea: Ca un izbăvitor al celor robiţi şi celor săraci ocrotitor, celor bolnavi doctor, împăraţilor ajutător, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, glasul al 4-lea: Cu nevoinţă bună te-ai nevoit prin credinţă, purtătorule de chinuri al lui Hristos şi păgânătatea chinuitorilor ai mustrat şi jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta şi cunună de biruinţă ai luat şi cu rugăciunile tale, sfinte, tuturor le dai iertare de greşeli.

Cântarea 1

Irmos: Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi cei ce cântăm cântare de biruinţă!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai presus decât soarele a strălucit pomenirea ta acum, mucenice înarmat al lui Hristos. Căci ca nişte raze prea luminoase, strălucirile minunilor în tot pământul strălucit le-ai vărsat, de lumină purtătorule, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însuţi oştitorule, mult biruitorule, luptătorule al lui Hristos, dă-mi mie ca să laud luptele şi vitejiile tale, pe care le-ai suferit bărbăteşte, aprins de dorul lui Hristos, înţelepte, Căruia şi viezi, bucurându-te.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un nou David viteaz te-ai arătat în războaie, îndemânatic cu mâna. Că precum acela pe Goliat, aşa şi tu pe potrivnic l-ai biruit, surpându-l cu săgeţile cuvintelor tale, încununate Gheorghe.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cât este de înfricoşătoare, de negrăit şi minunată naşterea ta cea frumoasă, Fecioară. Căci ca pe un Prunc pe Dumnezeu cel cu totul Desăvârşit L-ai alăptat la sân trupeşte; uimitoare auzire: hrănitoarea de Prunc, Maică fără de bărbat.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din Izvorul nestricăciunii, din Hristos, Cel ce a izvorât din mormânt, întru carele ne întărim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucitu-ne-a nouă întru tot lăudata pomenire a slujitorului lui Hristos, cea împreună mergătoare cu Învierea Lui, întru care adunându-ne credincioşii, luminat să prăznuim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veseleşte-te pământule şi cerule, munţii şi toate dealurile săltaţi, pentru că râuri de minuni varsă nouă de sus, mucenicul Gheorghe.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tot pământul şi seminţia omenească şi cerul împreună se bucură şi Oastea îngerească, că cel dintâi ostaş al lui Hristos, marele mucenic Gheorghe, acum de pe pământ merge la cer.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Veseleşte-te şi te bucură, Marie, că de a şi trecut ieri ca o sabie prin inima ta crucea Fiului tău, dar ca dintr-o cămară din mormânt a răsărit.

Cântarea a 4-a

Irmos: La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul Avacum, să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină, care a grăit luminat: astăzi este mântuirea lumii, că a Înviat Hristos, ca cel atotputernic.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întrecut-a pe împărăteasa dinspre miazăzi, cea mai dinainte, înţelepte, împărăteasa Alexandra acum, că uimită fiind a alergat la înţelepciunea ta, pentru aceasta stă împreună cu tine, mucenice, de-a dreapta lui Dumnezeu, ca o împărătească.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dovedirile cuvintelor tale nesuferindu-le păgânul, a poruncit să te bată peste gură, Sfinte mucenice Gheorghe; măcar că aceasta era lovită, ca un chimval împotrivă a răsunat, strigând: Singur Hristos este Dumnezeu Adevărat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adevărate prieten al lui Hristos şi mai marele luptătorilor Lui, prea luminate luminător al lumii, stea prea luminoasă, sfeşnic prea strălucitor, păzitorule nea-dormit al celor ce te cinstesc pe tine, păzeşte-ne pe noi, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată ai şi născut curată şi Fecioară ai rămas întru aceasta. Minune mult minunată cu adevărat, înfricoşătoare, străină auzire! Că pe Dumnezeu, Împăratul tuturor, pur-tându-L în braţele tale, la sân L-ai alăptat ca pe un Prunc, pe Hristos Dătătorul de hrană, Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Să mânecăm cu mânecare adâncă şi, în loc de mir, cântare să aducem Stăpânului şi să vedem pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viaţă răsărind.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstită Învierea Mântuitorului, cea de praznic, o laudă Biserica săltând şi mutarea purtătorului de lupte acum cântând, căci aceste două bunătăţi împreună merg.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Măreşte străină minunea ta, izvorâtorule de minuni, bunul Glicherie, al cărui bou cu minune l-ai înviat şi pe el Domnului tău jertfă vie l-ai adus.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să laud mărirea ta umple-mi gura mea de laudă, dând har şi minţii mele, Sfinte mucenice Gheorghe, că se bucură duhul meu când cântă ţie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preacurată, cum ai fost hrănitoare de Prunc cu lapte şi Fecioară mai presus de cuvânt, nu mă pricep de această a ta înfricoşătoare Taină! Deci cinstind naşterea ta, mă închin ţie, Preasfântă a mea, Stăpână.

Cântarea a 6-a

Irmos: Pogorâtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care ţineau pe cei legaţi, Hristoase şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată ţie şi o rândunea veselă, pe Sfântul mucenic Gheorghe, de Dumnezeu adunat popor! Te umple pe tine de harul primăverii în chip minunat. Deci împreună bucuraţi-vă cu bucuria lui toţi.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chinurile aspre ale grelelor încercări suferindu-le, acelea le-ai socotit ca pe nişte desfătări, răbdând şi cântând Domnului, mărite; glasul rugăciunilor tale, ca întru o învârtire de tunet a răsunat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veseleşte-te şi saltă ceată a luptătorilor, aflând acestei prăznuiri de acum începător pe Sfântul Gheorghe şi vă bucuraţi împreună cu dânsul ca David, că a Domnului este ziua aceasta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Şi ai născut şi iarăşi curată eşti ca şi întâi, înfricoşătoare şi de negrăit naştere, Maică Fecioară care nu ştii de mire, pe Cel mai presus de ani; care S-a făcut Prunc precum suntem noi, născându-L mai presus de minte.

Condac, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Lucrat fiind de Dumnezeu, te-ai arătat lucrător prea cinstit al dreptei credinţe, spicele virtuţilor adunându-ţi. Că semănând cu lacrimi, cu veselie seceri şi luptând cu sânge pe Hristos ai luat şi cu rugăciunile tale sfinte, dai tuturor iertare de greşeli.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a mântuit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Doresc a lăuda minunile tale şi iarăşi mă sfiesc, căci dacă vreau să le număr, ele sunt mai mult decât nisipul la număr, deci primeşte, luptătorule, această a mea scurtă laudă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu este nici pământ, nici mare, nici cetate, nici pustietate, unde să nu se verse cu adevărat izvoarele cele pline ale minunilor tale, mucenice; că numele tău cel minunatul în tot pământul se cântă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Se miră Oastea Îngerească de lupta ta, voievodule, de tine uimindu-se Împăratul îngerilor a iubit frumuseţea ta, mucenice. Pentru aceasta împreună cu Dânsul pururea a împărăţi te-a învrednicit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prea luminate cort cel de Dumnezeu lucrat, sfeşnice cu totul de aur, năstrapă, chivotule, Biserică în care Dumnezeu locuieşte, toiag care minunat ai odrăslit, Maică fără de bărbat, pe noi cei ce te rugăm păzeşte-ne, Fecioară, ceea ce eşti cu multe numiri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Această numită şi sfântă zi, una a sâmbetelor, împărătească şi doamnă, al praznicilor praznic şi sărbătoare este a sărbătorilor, întru care binecuvântăm pre Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cântări ca nişte flori cu bun miros culegând din alt rai, adică din Psaltirea cea de Dumnezeu însuflată, veniţi să împletim mucenicului cunună luminoasă din cântări împletită, că a biruit surpând puterea satanei.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vino de spune făcătorule de cântări, proorocule, dreptul acela, care a înflorit ca finicul, cine şi care este? Mult lăudatul mucenic Gheorghe este pom cu dulce roadă adevărată, de inimi hrănitor.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vino, arată-te, întâmpină-ne pe noi cuibul tău, ca un vultur cu aripile de aur încălzindu-ne, pururea ne sprijineşte, întinzându-ţi aripile tale, că bine este sub umbra ta a ne odihni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată, aceea pe care mai înainte ai vestit-o, proorocule, Fecioara care a zămislit fără de sămânţă, Împărăteasa şi Doamna. Şi ca o Maică a născut pe Împăratul tuturor, rămânând cu totul fără stricăciune: minune străină este naşterea ta, Fecioară.

Cântarea a 9-a

Irmos: Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum şi te bucură Sioane; iar tu, curată Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru Învierea Celui născut al tău.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rouă prea dulce munţilor picuraţi şi tu mai ales muntele cel sfânt saltă. Dănţuieşte acum şi te bucură luminat, că ai aflat prea puternic păzitor de munte, pe marele mucenic Gheorghe.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Laudă acum împreună toate moştenirile neamurilor, binecuvântează, cântă şi cu un glas strigă: Bucură-te, Mântuitorule şi bucuria credincioşilor. Bucură-te şi tu, lauda purtătorilor de lupte, Sfinte Gheorghe prea minunate.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Loviturile cu toiege, strujirile şi bătăile cu vine de bou, încălţămintea cea de fier, groapa cu varul le cinstesc şi altele câte ai răbdat, pătimind, mucenice al lui Hristos, toate le fericesc şi roata o sărut.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfântul Dimitrie mucenice, împreună cu lăudatul mucenic Gheorghe, că amândoi sunteţi buni, nici acum nu părăsiţi, păzind locul acesta pururea şi toate mulţimile încercărilor împrăştiaţi-le amândoi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mărirea, frumuseţea şi podoaba credincioşilor, desfătarea îngerilor şi mântuirea lumii, prea curată Maica lui Hristos Dumnezeu, pe cei ce aleargă la Acoperământul tău, păzeşte-i, Stăpâna mea.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu chipurile dreptei credinţe bărbăteşte purtându-te şi înşelăciunea păgânătăţii surpând, mucenice, ai călcat cutezanţele vrăjmaşului şi cu Dumnezeiască râvnă mintea aprinzându-ţi, ai stins semeţia tiranilor cea fără de Dumnezeu. Pentru aceasta după vrednicie ai luat cunună, răsplătire pentru chinuri şi dai tămăduiri celor ce aleargă la tine cu credinţă, purtătorule de biruinţă, Sfinte mare mucenice Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Bogăţia de jos, cea de pe pământ, împărţind-o tuturor, mucenice înţelepte, ai moştenit bogăţia cea cerească cu ostenelile tale; căci cu prea curata Cruce ca şi cu o platoşă te-ai îmbrăcat şi cu ea ai ruşinat cutezanţa tiranilor. Pentru aceasta cu rugăciunea dai celor ce te roagă pe tine dumnezeieştile daruri şi hărăzirile de tămăduiri, purtătorule de biruinţă, Sfinte mare mucenice Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc, cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (2)

facere a lui Teofan

Troparul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, glasul al 4-lea: Ca un izbăvitor al celor robiţi şi celor săraci ocrotitor, celor bolnavi doctor, împăraţilor ajutător, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, glasul al 4-lea: Cu nevoinţă bună te-ai nevoit prin credinţă, purtătorule de chinuri al lui Hristos şi păgânătatea chinuitorilor ai mustrat şi jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta şi cunună de biruinţă ai luat şi cu rugăciunile tale, sfinte, tuturor le dai iertare de greşeli.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ce cu fierbinte credinţă şi cu dragoste te cheamă pe tine, mucenice al lui Hristos, purtătorule de cunună, Sfinte Gheorghe, stând cu totul luminos înaintea cinstitului Scaun al Celui ce stăpâneşte toate, cu rugăciunile şi cu ocrotirile tale, păzeşte-i.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Semănătură de bun soi a lui Dumnezeu te-ai făcut, mare mucenice Gheorghe, prin mucenicestile fapte fiind lucrată şi ca pe o bogăţie strălucită te-a depus în visteriile cereşti, căpetenia ostaşilor pe tine ca pe cel ce vitejeşte te-ai oştit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tare şi cu răbdare te-ai pornit spre lupte, de tine însuţi fiind chemat, prea fericite Gheorghe şi întorcând înapoi tabăra cea cumplită a tiranilor, rugător pentru toţi cei ce te cheamă pe tine, te-ai făcut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericita viaţă cea ascunsă întru Hristos acum primind, mărite mucenice Gheorghe, pentru care te-ai nevoit până la sânge, roagă-te să se mântuiască de toată primejdia cei ce te laudă pe tine cu credinţă, purtătorule de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cer cuvântător te-ai arătat Maica lui Dumnezeu, care ai încăput în pântece pe Cuvântul cel Ceresc, prin care toate s-au făcut, cerul şi pământul şi cele mai presus de ele, pentru aceasta cu îndrăznire roagă-te, să fie mântuiţi cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cununa pătimirii strălucind, mărite, roagă-te Mântuitorului şi Dumnezeu, să izbăvească de toată nevoia pe cei ce te cheamă pe tine cu bună credinţă, fericite.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bogate străluciri fiind luminat, prea înţelepte, alungă întunecoasa mâhnire şi negura patimilor de la noi, cei ce cu credinţă te lăudăm pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu nădejdea fiind sprijinit şi cu dragostea şi cu credinţa îngrădindu-te, Sfinte Gheorghe şi cu puterea lui Hristos tare făcându-te, înşelăciunea idolilor ai surpat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Cel ce a luminat marginile, Preasfântă, L-ai născut cu Trup pe Cel fără de trup şi care mai înainte de toate este împreună fără de început cu Tatăl, pentru aceasta pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cu credinţă te cinstim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lăudăm luptele tale, prea fericite Gheorghe, prin care ai surpat capiştile idoleşti şi ai stricat toată înşelăciunea cea diavolească, prea fericite.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alină tulburarea ispitelor şi a primejdiilor şi toată bântuiala demonilor o goneşte de la cei ce te laudă pe tine ca pe un ostaş al lui Hristos, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răsărit-ai ca o stea purtătoare de lumină, Sfinte Gheorghe, cu vitejia sufletului şi cu tăria credinţei, întunecarea înşelăciunii gonind, ai mântuit pe cei ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mântuire înfiinţată ai născut Fecioară, care cu bogată milostivire şi cu firească bunătate mântuieşte pe om şi chipul cel stricat îl zideşte.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zac întru întuneric, Mântuirea celor deznădăjduiţi, Hristoase Mântuitorul meu, către Tine alerg, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că alt dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca cel ce ai mucenicească îndrăznire către Stăpânul, cere cu osârdie mântuire pentru cei ce te laudă pe tine, de neputinţele sufleteşti mântuindu-i cu rugăciunile tale, mucenice, purtătorule de lupte, prea fericite Gheorghe.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu îngereştile cete împreună dănţuind ca un mucenic şi de mărirea cea nemuritoare şi fericită, purtătorule de cunună, fiind plin, pe cei le aleargă la acoperământul tău, din toată furtuna şi viforul scoate-i.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbăveşte-ne pe noi de toată nevoia ca un milostiv, alungând tulburarea păcatului şi a primejdiilor celor de multe feluri, primind Hristoase, rugăciunile slujitorului tău mucenic Gheorghe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Datoria strămoaşei Eva, Maica lui Dumnezeu, tu ai plătit născând pe Mântuitorul lumii cu Trup îmbrăcat din tine, pentru aceasta toţi te fericim pe tine, Fecioară, care eşti cu har dăruită, cu totul fără prihană.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel de nepătruns: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai presus de fire şi de cuvânt şi de cuget sunt lăudate neîncetat bărbăţiile vitejiei tale, prea fericite mucenice Gheorghe.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună vorbitor cu Oastea cerească fiind, fericite şi dumnezeiască arătare cât este cu putinţă văzând, pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă, izbăveşte-i.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În tot chipul fiind adus lui Dumnezeu şi strălucirile minunilor primind, daruri împarţi celor ce au trebuinţă, prea fericite Gheorghe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Acum la tine scap, prea curată, miluieşte-mă prin rugăciunile tale şi mă păzeşte, că poţi câte le voieşti ca o Maică a Celui ce toate le poate.

Condac, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindule lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Lucrat fiind de Dumnezeu, te-ai arătat lucrător prea cinstit al dreptei credinţe, spicele virtuţilor adunându-ţi, că semănând cu lacrimi, cu veselie seceri şi luptând cu sânge pe Hristos ai luat şi cu rugăciunile tale sfinte, dai tuturor iertare de greşeli.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, Cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri Roua Duhului.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând Stăpânului tău, mucenice, de bunăvoie ai alergat la lupte, mărite şi biruinţă luând, Bisericii lui Hristos păzitor ai fost, pe aceea pururea păzeşte-o cu ocrotirile tale.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un mucenic nebiruit, ca un purtător de lupte, ca un apărător al credinţei neînfruntat, fă-te acum turn neclintit celor ce te laudă pe tine, prea înţelepte Gheorghe, îngrădindu-i cu rugăciunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înţelepţeşte ai semănat dumnezeiasca sămânţă şi ai înmulţit-o, udând-o cu curgerile sângelui tău, fericite şi cu sârguirea ostenelilor şi cu feluri de răni, prin care ai stins semeţia tiranilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară ai rămas şi după naştere; că ai născut pe Dumnezeu Cel ce hrăneşte pe toţi, pentru mila cea nespusă şi milostivirea cea multă făcându-Se Om, prea curată; pe care acum roagă-L să ne mântuim noi toţi.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori tiranul haldeilor …

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Năvălirea celor cumplite şi a patimilor, a primejdiilor şi a înconjurării celei tulburătoare, asuprelile bolilor şi meşteşugirile demonilor şi pornirile vrăjmaşilor, potoleşte-le cu rugăciunile tale, purtătorule de cunună, Sfinte Gheorghe.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toată lumina Preasfintei Treimi, prea fericite, Sfinte mare mucenice Gheorghe, curat fiind strălucit, ca un mucenic nebiruit, ca un apărător al dreptei credinţe, ca un biruitor de Dumnezeu încununat, miluieşte, cerescule locuitor, cu rugăciunile tale, pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu cunună duhovnicească în multe feluri fiind împodobit şi cu cunună de împărăţie, cu sceptru fiind înfrumuseţat şi îmbrăcat în porfiră roşită în sângele tău fericite, împreună împărăteşti cu Împăratul Puterilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl fără de ani şi mai înainte de veci a strălucit şi toate cele văzute şi nevăzute a făcut, Fecioară Maică, L-ai născut. Pentru aceasta pe tine, Născătoare de Dumnezeu toate neamurile te mărim.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm si să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori tiranul haldeilor a ars cuptorul nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înăl-ţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite, pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neîncetat roagă pe Domnul, pentru noi cei ce te lăudăm pe tine, fericite, ca pe un mucenic al lui Hristos, ca pe cel ce ai biruit pe tirani, ca pe un gonitor al viclenelor duhuri, ca pe un neadormit păzitor, ca pe un ocrotitor neînfruntat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsplătiri pentru lupte din destul ţi-a dăruit ţie Stăpânul tuturor, Căruia stându-I înainte cu încredere mucenicească, de trei ori fericite şi cu veselie pe cei ce te cheamă pe tine păzeşte-i, cu grijă înconjurându-i.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pământul te-a acoperit şi cerul te-a primit şi s-a deschis ţie lămurit uşa Raiului, în care cu bucurie, purtătorule de lupte, dănţuind şi ocolind pe cei ce te laudă cu credinţă, cu rugăciunile tale păzeşte-i.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine Cortul mărturiei te-a închipuit mai înainte, prea curată, în care erau tablele şi năstrapa şi sicriul cel de aur. Că precum acela pe acelea, aşa şi tu pe Cuvântul Cel fără de început, în pântec L-ai Încăput Întrupat, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu chipurile dreptei credinţe bărbăteşte purtându-te şi înşelăciunea păgânătăţii surpând, mucenice, ai călcat cutezanţele vrăjmaşului şi cu dumnezeiască râvnă mintea aprinzându-ţi, ai stins semeţia tiranilor cea fără de Dumnezeu. Pentru aceasta după vrednicie ai luat cunună, răsplătire pentru chinuri şi dai tămăduiri celor ce aleargă la tine cu credinţă, purtătorule de biruinţă, Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Bogăţia de jos, cea de pe pământ, împărţind-o tuturor, mucenice înţelepte, ai moştenit bogăţia cea cerească cu ostenelile tale; căci cu prea curata Cruce ca şi cu o platoşă te-ai îmbrăcat şi cu ea ai ruşinat cutezanţa tiranilor. Pentru aceasta cu rugăciunea dai celor ce te roagă pe tine dumnezeieştile daruri şi hărăzirile de tămăduiri, purtătorule de biruinţă, Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc, cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Canon de rugăciune la Sărbătoarea aşezării moaştelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida

Tropar la Sărbătoarea aşezării moaştelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida, glasul al 4-lea: Ca un izbăvitor al celor robiţi şi celor săraci apărător, neputincioşilor doctor, împăraţilor ajutător; purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Celui ce a povăţuit de de mult pe Israel, scoţându-l din robia lui Faraon şi în pustie l-a hrănit, să cântăm Mântuitorului nostru Dumnezeu, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lipsa şi neputinţa gândului meu, cu cinstită rugăciunea ta cea fierbinte prefă-o, sfinte, făcând-o puternică, pentru ca să laud prea sfântă prăznuirea ta.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce este înălţat în amândouă bunătăţile, a faptei şi a cuvântului, nu poate să nu laude minunile tale, Sfinte mucenice Gheorghe, că eşti viteaz prea ales şi ostaş nebiruit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lupta ta cea cinstită nu poate fi cuprinsă cu nici un fel de laude, luptătorule, căci mă întunec şi mă tem şi nu mă pricep şi mă sfiesc a mă atinge cât de puţin de faptele tale, purtătorule de lupte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născând pe Mântuitorul tuturor, Ceea ce eşti bună, ai îndreptat căderea vieţii că ai născut Viaţa care ne pricinuieşte nouă tuturor iertare păcatelor, cu rugăciunile tale.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce întăreşti tunetul şi zideşti duhul, întăreşte-mă, Doamne, ca să Te laud pe Tine cu adevărat şi să fac voia Ta că nu este Sfânt fără de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nesuferind a vedea focul înşelăciunii arzând în vâlvătăi, sfinte, ca râvnitorul Ilie înfruntând pe cel fărădelege, ziceai: nu este alt Dumnezeu în afară de Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Focul Cuvântului care a venit să arunce în lume toate, atingându-se de sufletul tău, fericite, nu te lăsa nicicum a răbda şi cu fierbinţeală strigai: Hristos este Întărirea mea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-ţi feluri de chinuri tiranul, a socotit că va înfricoşa sufletul tău cel neînfricoşat, gânditorule de Dumnezeu, iar tu strigai cu tărie: Hristos este Întărirea mea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Văzându-te proorocul munte înalt, având vârful mai înalt decât toţi munţii, decât Cetele îngereşti, zicea că Fecioara va naşte mai presus de fire.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne, că de lauda Ta s-a umplut pământul.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să dai tuturor celor ce te laudă, măritul şi cinstitul tău ajutor şi sprijinul, prea fericite Gheorghe, ca unul ce ai îndrăznit către Domnul.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având putere nebiruită, dăruită ţie de la Hristos Dumnezeu, risipeşte degrab năvălirea vrăjmaşilor, cu rugăciunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din toate părţile mă cuprinde noaptea supărărilor şi neîncetat mă împinge către prăpastia patimilor, mucenice Gheorghe, dar apucând înainte, miluieşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu ai avut în pântecele tău pe Cel ce cuprinde toată lumea, numai tu ai născut pe Cel ce se înţelege cu necuprindere de minte, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Catavasie: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsare-mi mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Biruit-ai tabăra cea neîmblânzită a demonilor, mucenice, slujindu-te de arma Crucii, ca şi de o dumnezeiască suliţă, cu care ai pătruns şi ai surpat la pământ pe mai marii oştilor cei întunecaţi.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu puterea Atotţiitorului întărindu-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe şi cu purtarea de grijă, care ocârmuieşte toate povăţuindu-te, ai îndreptat luntrea sufletului, nebiruită de valuri, către limanul Vieţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ce nădăjduieşti să mă strămuţi de la dragostea Hristosului meu cu măguliri? Ziceai făcătorului de rele, sfinte, ca şi cum ai fierbe o piatră, ca şi cum ai scrie pe apa mării şi ca şi cum ai săgeta cerul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Surpă pe ereticii cei mândri, care fără de milă năvălesc către poporul cel drept-credincios, ceea ce eşti fără de prihană, că ai putere întocmai cu voinţa, ca o Maică a lui Dumnezeu.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Viforul gândurilor apucându-mă, întru adâncul greşelilor celor nemăsurate mă trage, dar Tu, Ocârmuitorule Bunule, mai înainte apucând, ocârmuieşte-mă ca pe proorocul şi mă mântuieşte.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul tău dându-l la chinuri, sufletul l-ai păzit fără de vătămare, de Dumnezeu fericite, ajutorul cel de sus având-l pază purtătoare de grijă în războaie, Sfinte mucenice Gheorghe.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostiv fă pe Stăpânul totdeauna cu rugăciunile tale, celor ce săvârşesc cu dragoste pomenirea ta şi păzeşte-i nevătămaţi de viforul vrăjmaşilor celor văzuţi şi celor nevăzuţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Minţile cele de sus s-au mirat văzând vitejia ta, în ce chip cu arme de aproape luptându-te, ai biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup, pe cel ce odinioară a lovit pe începătorii neamului în Rai.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ţesut-ai haină mohorâtă Împăratului tuturor, cu ţesătura cea negrăită, Preacurată, prin bunăvoirea Tatălui şi a Dumnezeiescului Duh, îmbrăcându-L cu Trupul tău în chip neschimbat şi neamestecat.

Catavasie: Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Către ajutorul tău cel apărător şi cald alergând noi credincioşii, ne rugăm ca să ne izbăvim, nebiruite purtătorule de lupte, ci ca cel ce ai îndrăznire, izbăveşte-ne pe noi acum de toate primejdiile şi de chinuri, ca să strigăm: bucură-te, Sfinte mucenice Gheorghe.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind numai cele înţelegătoare, fericite şi veselindu-te numai de bunurile cele nădăjduite, cele de acum le-ai socotit ca un vis, strigând: Prea lăudate Dumnezeul Părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-ţi gândul stăpân patimilor, mărite, precum este Legea lui Dumnezeu cea prea bună la toată zidirea, ca cele mai bune să biruiască mişcările celor mai rele, cu harul cel dumnezeiesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, cât este de fierbinte către Dumnezeu dragostea ta, prea fericite, cum ai socotit avuţia ca o ţărână, strigând: nu am socotit a fi toată lumea vrednică pe măsura dragostei Stăpânului tuturor, măcar de ar fi aur.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară, Maica lui Dumnezeu, sfărâmă semeţiile vrăjmaşilor şi sfaturile celor fără de credinţă supune-le celor bine credincioşi, iar fruntea celor dreptcredincioşi tu o înalţă cu laudele vitejiei.

Catavasie: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pământul şi toate cele ce sunt pe el, mările şi toate izvoarele, cerurile cerurilor, lumina şi întunericul, gerul şi zăduful, fiii oamenilor şi preoţii binecuvântaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi pe El în veci.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toiagul cuvintelor tale celor sfinţite ai înfrânt mulţimea demonilor şi ai izbăvit turma credincioşilor de stricăciunea lor, care cântau lui Hristos: binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-ţi ochiul la cer, ţi-a răsărit ţie Lumina de dimineaţă, cum a făgăduit Dumnezeu că încă rugându-te tu, a venit strigându-ţi: venitu-ţi-am ţie în ajutor, nu te teme, leapădă toată frica, îmbărbătează-te în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Năvălirea ta a arătat-o Hristos înfricoşătoare celor vicleni şi trufaşilor ostaşi, că uneltirile acestora le-ai sfărâmat ca pe o pânză de păianjen, Sfinte mucenice Gheorghe, strigând: pe Tine Te binecuvântez, Hristoase, în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pornirea cea nestatornică şi stricăciunea morţii le-a stricat naşterea ta, Curată şi a dat tuturor oamenilor viaţă, celor ce-L laudă pe El ca pe un Dumnezeu al tuturor şi Domn şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea ta cea mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu prea curată, pe Hristos Dumnezeul nostru, cu laude fără de tăcere o slăvim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În muntele muceniciei te-ai suit şi cunună ai luat din mâna Domnului, purtătorule de lupte, că acesta este darul mucenicilor, pentru aceea toţi, după vrednicie, te mărim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezlegare de păcate dăruieşti şi bolile trupului le alungi departe, purtătorule de lupte şi cu totul mă faci deplin, pentru aceea, cu dragoste, îmbrăţişez chipul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce te porţi în ceruri, luptătorule şi stai înaintea scaunului Împăratului tuturor, trimite către mine raza cea de lumină, care risipeşte norul păcatelor, cel ce cu dragoste am alcătuit ţie cântare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiul cel întocmai la Chip, care S-a născut mai înainte de veci din Tatăl cel Nenăscut şi iarăşi în vremile cele mai de pe urmă, prin Duhul Sfânt venind din Fecioară, sărăcindu-Se El cu trupul, a îndumnezeit ceea ce este omenesc.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te, prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Fiind într-armat cu semnul Crucii, cu acela ai surpat bărbăteşte toată puterea tiranilor, ca un luptător pentru credinţă şi cununile biruinţei ai luat de la Dumnezeu. Iar acum prin cinstitele moaştele tale vindeci, de trei ori fericite, toate patimile sufletelor şi ale trupurilor, tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă şi cu dragoste,

pururea pomenite luptătorule mucenice Gheorghe roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Laudă de mulţumire după datorie aduc ţie, Stăpână, ca văduva doi bani, pentru toate harurile tale, că tu te-ai arătat acoperământ şi ajutor, scoţându-mă întotdeauna din încercări şi din necazuri pentru aceea, ca din mijlocul cuptorului celui cu văpaie izbăvindu-mă de cei ce mă necăjesc, strig către tine din inimă: Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi, rugându-te Fiului tău şi Dumnezeu să mi se dea iertare de greşeli, că pe tine te am nădejde eu, nevrednicul robul tău.

Acatistul Sfântului mare mucenic Gheorghe

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Sfantului Gheorghe - Arhidiacon Vlad Rosu:
https://www.youtube.com/watch?v=aPSznO4_DcE

Acatist la sărbătoarea Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida - 2 noiembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=7CHqM24Vzes

***

Condacul 1

Mult-nevoitorului al lui Hristos marelui mucenic Gheorghe, acum toţi din suflet să-i cântăm, lăudându-l pe el în sfinţitele locaşuri, ca pe un prea strălucit mare soare al mucenicilor; şi ca unui apărător al credincioşilor şi ajutător, cu credinţă să-i cântăm: ***Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!***

Icosul 1

Înger întru nevoinţă cu adevărat te-ai arătat, purtătorule de biruinţă al lui Hristos Gheorghe; că materialnic şi cu trup fiind, vitejeşte pentru credinţă ca un nematerialnic şi fără de trup te-ai nevoit; pentru aceasta grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, că te-ai arătat fire mai presus de fire;
Bucură-te, că te-ai arătat materie mai presus de materie;
Bucură-te, tânărule, veselule şi prea frumosule;
Bucură-te, începătorule de nevoinţă al lui Hristos prea alesule;
Bucură-te, înger întrupat, care covârşeşti pe cei muritori;
Bucură-te, lumescule om, mai presus de lume cu mintea;

Bucură-te, că întru nevoinţă în chipul soarelui te-ai arătat;
Bucură-te, că, după fel, ca un înger te-ai înfăţişat;
Bucură-te, adevărata lucrare a darului;
Bucură-te, curată nelucrare a firii;
Bucură-te, prin care credinţa s-a înălţat;
Bucură-te, prin care rătăcirea s-a stricat;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 2-lea

Vederile minţii avându-le curăţite, ai ales mai mult a pătimi pentru Ziditorul şi împreună a muri cu El, decât a trăi şi a avea vremelnică câştigare; căci ai dorit a te încununa cu cununa mucenicilor şi a cânta Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Gheorghe, de trei fericite, plugar al cinstirii de Dumnezeu te-ai arătat după numire; iar necinstirii dezrădăcinător, toată înşelăciunea idolilor din rădăcină smulgând-o. Pentru aceasta, vrednic eşti a auzi de la toţi acestea:
Bucură-te, semănătorul copacilor dreptei credinţe;
Bucură-te, tăietorul neghinelor înşelăciunii;
Bucură-te, că ai smuls spinii idolilor;
Bucură-te, că ai semănat holda credinţei;
Bucură-te, că pomi cu veselitoare roade ai adus lui Hristos;
Bucură-te, că pe mulţi ai adus mântuiţi lui Dumnezeu;
Bucură-te, purtătorule de grijă al sadurilor slujirii Treimii;
Bucură-te, tăietorul rădăcinilor credinţei păgâne;
Bucură-te, cel ce ai arat pământul cel neroditor;
Bucură-te, cel ce l-ai arătat lui Dumnezeu roditor;
Bucură-te, prin care nedumnezeirea s-a pierdut;
Bucură-te, prin care cunoştinţa de Dumnezeu a răsărit;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 3-lea

Din înălţime putere primind, te-ai arătat viteaz oştean, nevoitorule, al nestricatului Împărat Iisus, de stricăciosul împărat netemându-te, ci, de Dumnezeu luminat fiind, Domnului cânţi aşa: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având, o, purtătorule de biruinţă, ca o mare pavăză credinţa lui Hristos în inimă, ca un leu râvnind, în mijlocul nevoinţei bărbăteşte ai stat cu îndrăzneaţă cugetare. Pentru aceasta te binecuvântăm, zicând:

Bucură-te, începătorule de toată biruinţa al lui Dumnezeu;
Bucură-te, voievodule al lui Hristos;
Bucură-te, luptătorule nebiruit al credinţei;
Bucură-te, de biruinţă purtătorule, mare nevoitorule al Duhului;
Bucură-te, prea tare David, care ai omorât pe Goliat;
Bucură-te, prea viteazule Samson, care ai biruit pe cei de alt neam;
Bucură-te, al dreptei credinţe în lupte biruitorule;
Bucură-te, al relei credinţe puternic cioplitorule;
Bucură-te, că eşti îmbogăţit cu inimă de fier;
Bucură-te, că te lauzi cu piept de diamant;
Bucură-te, viteazul Crucii cel biruitor;
Bucură-te, uriaşul credincioşilor cel de cunună purtător;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 4-lea

Ziditorului cu râvnă râvnind, ca Ilie de demult, de sineţi chemat, întru nevoinţe ai intrat; că n-ai suferit a unge capul tău, sfinte, cu untdelemnul păcătoşilor. Pentru aceea, vrednicia de voievod o ai aruncat lor, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ale slujitorilor de idoli defăimătoare porunci cele scrise împotriva creştinilor şi a lui Hristos auzindu-le, purtătorule de lupte, cu sufletul te-ai rănit ca un următor al lui Hristos; pentru aceea lumea şi trupul dispreţuind, auzi acestea:
Bucură-te, că pe stricăcioasa bogăţie ai urât;
Bucură-te, că pe aceasta săracilor ai împărţit-o;
Bucură-te, împotriva îndulcirilor pământeşti, războitorule;
Bucură-te, decât bunătăţile cele materialnice mai înaltule;
Bucură-te, că pe toată lumea cu picioarele ai călcat-o;
Bucură-te, că mărirea cea trecătoare ai dispreţuit-o;
Bucură-te, că floarea cu vederea ai trecut-o;
Bucură-te, că de frumuseţea trupului nu te-ai milostivit;
Bucură-te, că viaţa întru nimic nu ţi-ai cruţat;
Bucură-te, al trupului vrăjmaş neîmpăcat;
Bucură-te, că ai avut neîmpătimirea de către toate;
Bucură-te, că ai luat biruinţa peste patimile tale;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 5-lea

Dumnezeiască iubire ai avut în inima ta, mucenice, şi foc al dragostei celei către Hristos; de care, înfierbântându-ţi-se mintea, îndumnezeit cu totul şi înfocat te-ai

făcut; şi pe toate acestea de faţă ca un vis le-ai socotit, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Către închinătorul de idoli, Diocleţian, zicea nevoitorul Gheorghe: ***Pentru ce întârzii judecătorule şi nu-mi găteşti în grabă toate chinurile? căci pe toate sunt gata a le primi pentru Ziditorul meu!*** De aceea auzi:

Bucură-te, nemăsurată iubire către Dumnezeu;
Bucură-te, înfocată dorinţă către Hristos;
Bucură-te, foc nestins al dragostei celei dumnezeieşti;
Bucură-te, iubirea cea neîncetată a Stăpânului;
Bucură-te, că pe toate le-ai dat şi pe Hristos L-ai cumpărat;
Bucură-te, că, pentru Dumnezeu, pe toate cele dureroase, desfătări le-ai socotit;
Bucură-te, că prin dor, dorul trupului ai biruit;
Bucură-te, că văpaia prin văpaie o ai stins;
Bucură-te, primitorul bunei desfătări;
Bucură-te, cel ce duhovniceşte iubeai şi împreună asemenea erai iubit;
Bucură-te, cel ce de sineţi cu totul te-ai înstrăinat;
Bucură-te, că de Hristos, cu totul te-ai apropiat;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 6-lea

Cu totul s-a spăimântat tiranul de prea minunata bărbăţie a ta, mucenice Gheorghe, şi de cuvintele tale detunându-se, peşte uimit şi fără de glas s-a făcut, căci nu avea ce să zică, nici nu ştia să cânte Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Luminat, o mucenice, în auzul tuturor în mijlocul luptei ai strigat: ***Unul este Dumnezeu - Treimea: Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt; şi Hristos este Dumnezeu***; pentru aceea te binecuvântăm pe tine zicând:

Bucură-te, strălucite al Treimii propovăduitorule;
Bucură-te, al credinţei vesel trâmbiţătorule;
Bucură-te, privighetoarea cu dulce glas şi mult viersuitoare;
Bucură-te, rândunea cântătoare şi răsunătoare;
Bucură-te, buze în cer tunătoare a dumnezeirii lui Hristos;
Bucură-te, limbă de miere curgătoare a iconomiei lui Hristos;
Bucură-te, al cuvântării lui Dumnezeu, propovăduitorule;
Bucură-te, ritor al credinţei împodobitorule;
Bucură-te, a Părintelui sirenă strigătoare;
Bucură-te, psaltire a Duhului bine răsunătoare;

Bucură-te, prin care adevărul s-a arătat;
Bucură-te, prin care minciuna s-a înfruntat;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 7-lea

Mari, după tot chipul, sunt felurile chinurilor pe care le-ai suferit, mucenice; căci, numai cugetând cineva la ele, i se frânge chiar inima. Dar tu pe acestea le-ai suferit, cu bucurie cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Tânăr cu vârsta, dar bătrân cu mintea te-ai arătat, o mucenice Gheorghe; pentru aceea şi chinurile cu bărbăţie, ca şi cum altul le-ar fi pătimit, le-ai suferit cu vitează cugetare; de aceea cântăm ţie unele ca acestea:
Bucură-te, că pântecele cu ascuţişul suliţei ţi-a fost împuns;
Bucură-te, că trupul cu vine de bou ţi-a fost lovit;
Bucură-te, că peste gură cu multe toiege ai fost bătut;
Bucură-te, că mâinile cu lanţuri ţi s-au legat;
Bucură-te, că pe roata cea cu ascuţişuri ai fost tras;
Bucură-te, că pieptul tău cu pietre a fost strivit;
Bucură-te, că încălţăminte înroşită în foc ai purtat;
Bucură-te, că în groapa cu var trei zile ai petrecut;
Bucură-te, că înveninătoare băuturi ai băut;
Bucură-te, că adeseori în temniţă ai locuit;
Bucură-te, că ai fost pus în suliţe prea ascuţite;
Bucură-te, că ai luat sfârşitul prin sabie;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 8-lea

Cu totul străine şi prea mărite sunt toate minunile câte le-ai făcut, mucenice Gheorghe, în luptele tale, şi, după suferinţe nenumărate, cu bărbăţie mare şi cu putere, dând laudă lui Dumnezeu, ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Purtătorule de chinuri, având în pieptul tău întreg pe Hristos, cel ce este minunat între sfinţi, prin Acesta lucrai minunile cele înfricoşătoare şi mai presus de minte; de care noi, înspăimântându-ne, cu mirare grăim:
Bucură-te, cel ce vârfurile suliţelor ai nesocotit;
Bucură-te, cel ce chinul roţii l-ai biruit;
Bucură-te, că te-ai arătat mai tare decât varul;
Bucură-te, că ai învins puterea veninului;
Bucură-te, că pe un mort de demult din mormânt l-ai ridicat;

Bucură-te, că pe boul lui Glicherie l-ai înviat;
Bucură-te, cel ce ai izbăvit un copil din Bulgaria;
Bucură-te, cel ce ai scăpat un copil din Creta;
Bucură-te, prin care copilul a biruit;
Bucură-te, de care neguţătorii s-au oprit;
Bucură-te, că stâlpul văduvei l-ai primit;
Bucură-te, că pe zeii elinilor i-ai surpat;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 9-lea

Pe tine toată firea îngerilor văzându-te stând în mijlocul luptei, tânăr şi puternic prin Hristos, singur luptându-te, plesnind cu mâinile te lăuda; şi bucurându-se, pe Domnul slăvea, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritor al dogmelor credinţei fiind, de trei ori fericite, şi minuni multe săvârşind, pe tine văzându-te popoarele pe pământ, către dumnezeiasca credinţă a lui Hristos se îndemnau, şi se bucurau cu duhul, grăind ţie unele ca acestea:
Bucură-te, priveliştea îngerilor;
Bucură-te, privirea oamenilor;
Bucură-te, îndulcirea puterilor cereşti;
Bucură-te, veselia oamenilor pământeşti;
Bucură-te, că te-ai făcut mărire cerului şi pământului;
Bucură-te, că bucurie ai adus îngerilor şi oamenilor;
Bucură-te, desfătare frumoasă a lumii celei de sus;
Bucură-te, laudă dumnezeiască a lumii celei de jos;
Bucură-te, dulce strălucire a minţilor;
Bucură-te, dulce înfrumuseţare a sufletelor;
Bucură-te, prin care Biserica se veseleşte;
Bucură-te, prin care toată lumea dănţuieşte;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 10-lea

Ceata demonilor, văzându-te pe tine, mucenice, că i-ai biruit pe ei prin luptă, căderea lor cu suspin amar o plângeau şi acestea ziceau: cum purtătorul de trup pe cei fără de trup i-a biruit şi lui Dumnezeu cântă: **Aliluia!**

Icosul al 10-lea

Toiag de biruinţă mare şi atotputernic ai ridicat asupra amăgirii elinilor; pentru aceasta şi purtător de biruinţă te numeşti, mucenice Gheorghe; de care noi, minunându-ne spre laudă grăim ţie unele ca acestea:

Bucură-te, pierzătorul demonilor;
Bucură-te, surpătorul elinilor;
Bucură-te, cel ce ai sfărâmat pe idolii cei neînsufleţiţi;
Bucură-te, cel ce ai vădit meşteşugirile lor;
Bucură-te, că stăpâniri şi începătorii ai înfruntat;
Bucură-te, căci cu vărsarea sângelui tău pe Leviatan l-ai înecat;
Bucură-te, cel ce focul amăgirii l-ai stins;
Bucură-te, cel ce lăţirea politeismului ai stins;
Bucură-te, înfricoşătorule arzător al capiştilor;
Bucură-te, prea puternicule sfărâmător al idolilor;
Bucură-te, prin care satana suspină;
Bucură-te, prin care păgânismul oftează;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 11-lea

Cetele tuturor sfinţilor întâmpinau, o mucenice, sfânt sufletul tău, când se suia la ceruri, şi cu îngerii cântare de biruinţă lui Dumnezeu strigau, întru bucurie cântând împreună: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Lumina cea neapusă a Preasfintei Treimi o vezi nemijlocit, o, Gheorghe mucenice, şi te bucuri acum de bucuria cea adevărată, nesfârşită şi negrăită, pentru chinurile ce le-ai suferit; pentru aceasta grăim ţie:
Bucură-te, că te desfătezi în viaţa cea fără de moarte;
Bucură-te, că te împărtăşeşti de Lumina cea negrăită;
Bucură-te, vorbitorule de nematerialnicii îngeri;
Bucură-te, cu toţi sfinţii împreună petrecătorule;
Bucură-te, că împreună cu Hristos, cel ce a pătimit mai înainte, ai pătimit;
Bucură-te, că împreună cu Cel ce S-a prea slăvit acum te-ai mărit;
Bucură-te, cel ce Împărăţia Cerurilor ai dobândit;
Bucură-te, cel ce de veşnica mărire te-ai împărtăşit;
Bucură-te, cel ce porţi cununa cea neveştejită;
Bucură-te, cel ce ai luat după har îndumnezeirea;
Bucură-te, neîncetat văzătorule al lui Dumnezeu;
Bucură-te, dumnezeiescule împreună-moştenitor al lui Hristos;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 12-lea

Daruri ai luat, mucenicule, de la Dumnezeu, a vindeca patimile sufletelor şi ale trupurilor; pentru aceasta, dă-le pe acestea şi nouă slujitorilor Bisericii lui

Hristos, celor ce de amândouă acestea suntem lipsiţi, dar care cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cu cântări de psalmi serbind amintirea şi luptele tale, mucenice, te lăudăm pe tine şi te binecuvântăm din suflet, ca pe un fierbinte apărător al lumii, şi cu cântările, ca şi cu buzele, toţi sărutându-te, grăim către tine:
Bucură-te, comoara cea nefurată a săracilor;
Bucură-te, al văduvelor mare apărătorule;
Bucură-te, în felurite împrejurări al credincioşilor binefăcătorule;
Bucură-te, al bolnavilor fără de plată doctorule;
Bucură-te, că tuturor toate, pentru Hristos te faci;
Bucură-te, că pe toată lumea din nevoi o scapi;
Bucură-te, grabnic al celor în nevoi ajutătorule;
Bucură-te, al întristărilor dulce mângâietorule;
Bucură-te, izvorule nesecat al minunilor;
Bucură-te, curgere neîncetată a darurilor;
Bucură-te, minunea Bisericii celei din Lida;
Bucură-te, rugătorule şi mijlocitorule al tuturor;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, mucenice Gheorghe, nume dulce şi scump tuturor credincioşilor, această scurtă laudă, ce o aducem ţie, cu blândeţe primeşte-o, şi de tot felul de întâmplări fereşte pe cei ce cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul întâi

Înger întru nevoinţă cu adevărat te-ai arătat, purtătorule de biruinţă al lui Hristos Gheorghe; că materialnic şi cu trup fiind, vitejeşte pentru credinţă ca un nematerialnic şi fără de trup te-ai nevoit; pentru aceasta grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, că te-ai arătat fire mai presus de fire;
Bucură-te, că te-ai arătat materie mai presus de materie;
Bucură-te, tânărule, veselule şi prea frumosule;
Bucură-te, începătorule de nevoinţă al lui Hristos prea alesule;
Bucură-te, înger întrupat, care covârşeşti pe cei muritori;
Bucură-te, lumescule om, mai presus de lume cu mintea;
Bucură-te, că întru nevoinţă în chipul soarelui te-ai arătat;
Bucură-te, că, după fel, ca un înger te-ai înfăţişat;

Bucură-te, adevărata lucrare a darului;
Bucură-te, curată nelucrare a firii;
Bucură-te, prin care credinţa s-a înălţat;
Bucură-te, prin care rătăcirea s-a stricat;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!

Condacul întâi

Mult-nevoitorului al lui Hristos marelui mucenic Gheorghe, acum toţi din suflet să-i cântăm, lăudându-l pe el în sfinţitele locaşuri, ca pe un prea strălucit mare soare al mucenicilor; şi ca unui apărător al credincioşilor şi ajutător, cu credinţă să-i cântăm: ***Bucură-te, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe!***

Şi se face otpustul.

Acatistul complet al Sfântului marelui mucenic Gheorghie 1835

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și puru rea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi se zic troparele de umilinţă:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.
Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Simbolul credinţei

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. **Amin !**

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.

3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Și îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*

și **troparele** acestea, glas 4:

Cu nevoință bună te-ai nevoit prin credință, purtătorule de chinuri al lui Hristos, și păgânătatea muncitorului ai mustrat, și jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus, pentru aceea și cunună de biruință ai luat, și cu rugăciunile tale sfinte tuturor le dai iertare de păcate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un izbăvitor al celor robiți, și celor săraci folositor, neputincioșilor doctor, împăraților ajutor, purtătorule de biruință, mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine Născătoare de Dumnezeu celor de pe pământ s-au arătat, Dumnezeu întru împreunare neamestecată întru-pându-se, și Crucea de voie pentru noi luând, prin care înviind pe Cel întâi zidit, au mântuit din moarte sufletele noastre.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Și **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Cântarea 1

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu râvnă dumnezeiască nevoindu-te, mucenice al lui Hristos, slăvite Gheorghe, te-ai învrednicit Împărăției cerești, totdeauna pentru lume rugându-te.

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu darul cel dumnezeiesc ai călcat porunca tiranului, ci te rog răbdătorule de chinuri, cu rugăciunile tale miluiește-mă pe mine cel ce sunt totdeauna înviforat întru răutăți.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind întărit cu darul dumnezeiesc, de nimica n-ai băgat seamă, pentru aceasta te punem folositor slăvite Gheorghe, și mare rugător către Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe mine carele sunt în scârbe și în necazuri, cu cercetarea cea dumnezeiască învrednicește-mă purtării tale de grijă, ca ceea ce ești Maica lui Dumnezeu și Născătoarea Celui Bun.

Cântarea 3

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De rudenie și de mărire lepădându-te, te-ai nevoit mucenice Gheorghe, a pătimi pentru Hristos, ca să afli viața cea veșnică.

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dă-ne nouă ajutor prin rugăciunile tale sfinte, celor ce ne primejduim de-a pururea de smintelile celui potrivnic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tiranul cel ce se lăuda cu multă mândrie că va cuprinde pământul, și marea, cu răbdarea muncilor l-ai rușinat, Sfinte Gheorghe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu boale cumplite, și cu chinuri pline de dureri fiind strâns, ajută-mi Fecioară, că știu că tu ești comoară de tămăduiri neîmpuținată, și necheltuită, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Catavasie după a 3-a și a 6-a cântare:

Mântuiește din nevoi pe robii tăi, răbdătorule de chinuri, că noi toți pe tine către Dumnezeu te avem folositor, ca pe un ostaș nebiruit.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu, și vindecă durerea sufletului meu.

Sedealna, glas al 2-lea: Stea luminoasă și neamăgitoare, vestind pe Soarele Hristos, cu razele patimilor tale Gheorghe, și toată înșelăciunea stingând dai nouă lumină, și te rogi neîncetat pentru noi toți.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce ești rugătoare caldă și zid nebiruit, izvor de milă, și lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către tine Născătoare de Dumnezeu Stăpână, vino degrab și ne mântuiește pe noi din nevoi ceea ce ești una grabnică folositoare.

Cântarea 4

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu strălucire, ca soarele luminezi inimile noastre înțelepte. Acestora ce cu cântări te cinstim pe tine ca pe un cald folositor Gheorghe.
Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Patimile tale fericite, ca niște biruințe nouă credincioșilor s-au dăruit, și noi vrăjmașilor totdeauna ne împotrivim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

La ceasul cel groaznic al înfricoșatei întrebări, fii nouă luminat folositor Gheorghe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Celui ce zac în patul neputinței și al durerii mele, ajută-mi ca o iubitoare de oameni Născătoare de Dumnezeu una pururea Fecioară.

Cântarea 5

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dvorind înaintea lui Dumnezeu cu Puterile cerești, fii nouă rugător pașnic sfinte, celor ce de-a pururea te lăudăm în biserica ta.

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămăduiește patimile sufletului meu cele de peste ani slăvite Gheorghe, rugând pe Cel Milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pătimind pentru Lege, întărește-ne pe noi fericite Gheorghe ca să păzim legea Celui Atotțiitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tămăduiește Preacurată neputința chinurilor mele, învrednicindu-mă cercetării tale, și-mi dăruiește sănătate cu rugăciunea ta.

Cântarea 6

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind întru tine fericite Lumina cea neînserată, care ți-au strălucit ție din patimi, Lăcașurile cele mai presus de lume te-au primit, totdeauna rugându-te pomenește pe robii tăi, cei ce te slăvim pe tine pe pământ.

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mare voievod fiind, asemenea cu patimile Celui mult Îndurat, către carele faci rugăciuni pentru cei ce cu credință și cu dragoste te slăvesc pe tine, Gheorghe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu mă trece pe mine cu vederea, nici mă lepăda mucenice, pe cel ce scap cu credință din suflet curat la sfântul tău acoperământ, ci îmi dă mână de ajutor, mântuindu-mă de toată ispita și necazul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Acum zac în patul durerilor, și nu este tămăduire trupului meu, ci mă rog ție celei bune care ai născut pe Dumnezeu Mântuitorul lumii, și tămăduitorul boalelor, ridică-mă din stricăciunea durerilor.

Icoase după Alfaviton de curând alcătuite, care se citesc în ziua praznicului Sfântului marelui mucenic Gheorghie, purtătorul de biruință.

Condacul 1

Mult nevoitorului al lui Hristos mare mucenice Gheorghe acum toți din suflet să-i cântăm, heretisindu-l pe el Sfintele Lăcașuri, ca pe un prea strălucit al mucenicilor mare soare și ca pe un apărător al credincioșilor, și ajutător, cu dorință strigând: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.***

Icosul 1

Înger întru nevoință cu adevărat te-ai arătat, purtătorule de biruință al lui Hristos Gheorghe: că materialnic și cu trup fiind, vitejește pentru credință ca un nematerialnic, și fără de trup te-ai nevoit, pentru aceasta strig ție unele ca acestea:
Bucură-te, că te-ai arătat fire mai presus de fire;
Bucură-te, că te-ai arătat materie mai presus de materie;
Bucură-te, tinerelule veselule și prea frumosule;
Bucură-te, începătorule de nevoință al lui Hristos prea frumosule;
Bucură-te, îngere întrupate care covârșești pe cei muritori;
Bucură-te, lumescule om, mai presus de lume cu mintea;
Bucură-te, că întru nevoință în chipul soarelui te-ai arătat;
Bucură-te, că după fel, ca un înger te-ai văzut;
Bucură-te, adevărata lucrare a darului;
Bucură-te, curată nelucrare a firii;
Bucură-te, prin care credința s-a înălțat;
Bucură-te, prin carele răutatea s-a stricat;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 2

Vederile minții având-le curățite, ai ales mai mult a pătimi pentru Ziditorul, și împreună a muri ce El, decât a trăi și a avea vremelnică câștigare. Căci ai dorit a te încununa cu cununa mucenicilor, și a cânta Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 2

Sfinte Gheorghe de trei ori fericite, plugar al cinstirii de Dumnezeu te-ai arătat după numire: iar necinstirii dezrădăcinător toată înșelăciunea idolilor din rădăcină smulgându-o. Pentru aceasta vrednic ești a auzi de la toți acestea:
Bucură-te, semănătorul copacilor blagocestiei;
Bucură-te, tăietorul neghinelor înșelăciunii;
Bucură-te, că ai smuls spinii idolilor;
Bucură-te, că ai semănat holda credinței;
Bucură-te, că pomi cu veselitoare roade ai adus lui Hristos;
Bucură-te, că pe mulți mântuiți ai adus lui Dumnezeu;
Bucură-te, purtătorule de grijă a sadurilor slujirii Treimii;
Bucură-te, tăietorul rădăcinilor credinței dracilor;
Bucură-te, cel ce ai arat pământul cel neroditor;
Bucură-te, cela ce l-ai arătat lui Dumnezeu roditor;
Bucură-te, prin carele nedumnezeirea s-a deșertat;
Bucură-te, prin carele cunoștința de Dumnezeu au răsărit;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 3

Din înălțime putere primind, te-ai arătat viteaz oștean nevoitorule, al nestricatului Împărat Iisus, de stricăciosul împărat nimic temându-te ci de Dumnezeu luminat fiind Domnului strigi așa: ***Aliluia!***

Icosul 3

Grai având o purtătorule de biruință, ca o mare pavăză credința lui Hristos în inimă: ca un leu înfricoșat răcnind, în mijlocul nevoinței bărbătește ai stătut, cu îndrăzneață cugetare. Pentru aceasta te binecuvântăm:
Bucură-te, începătorule de toată biruința a lui Dumnezeu;
Bucură-te, voievodule al lui Hristos;
Bucură-te, singur luptătorule nebiruite al credinței;
Bucură-te, de biruință purtătorule mare nevoitorule al darului;
Bucură-te, prea tare Davide care ai oborât pe Goliat;
Bucură-te, prea viteazule Sampsone carele ai biruit pe cei de alt neam;
Bucură-te, al bunei credințe în lupte biruitorule;
Bucură-te, al relei credințe puternic cioplitorule;
Bucură-te, că ești îmbogățit cu inimă de fier;

Bucură-te, că te lauzi cu piept de diamant;
Bucură-te, viteazul Crucii cel biruitor;
Bucură-te, uriașul credincioșilor cel de cunună purtător;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 4

Ziditorului cu râvnă râvnind, ca Ilie de demult, de sine-ți chemat întru nevoințe ai intrat: că n-ai suferit untuldelemn al păcătoșilor a unge capul tău sfinte: pentru aceea vrednicia de voievod o ai aruncat lor, lui Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul 4

Idolo-slujitorii cele ce au scris împotriva hristonumiților și a lui Hristos spurcate porunci le-ai auzit purtătorule de nevoință, și cu sufletul te-ai rănit ca un următor al lui Hristos. Pentru aceea lumea și trupul le-ai scuipat, pentru care auzi acestea:
Bucură-te, că pe stricăcioasa bogăție ai urât;
Bucură-te, că săracilor pe aceasta o ai împărțit;
Bucură-te, împotriva îndulcirilor pământești războitorule;
Bucură-te, decât bunătățile cele materialnice mai înaltule;
Bucură-te, că pe toată lumea cu picioarele o ai călcat;
Bucură-te, că slava cea curgătoare la pământ o ai scuturat;
Bucură-te, că floarea tinereții cu vederea o ai trecut;
Bucură-te, că de frumusețea trupului nu te-ai milostivit;
Bucură-te, că viața întru nimic nu ți-ai cruțat;
Bucură-te, vrăjmașule al trupului cel neîmpăcat;
Bucură-te, că ai avut neîmpătimirea de către toate;
Bucură-te, că ai luat biruință peste patimile toate;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 5

Dumnezeiască iubire ai avut în inima ta mucenice și foc al dragostei celei către Hristos, de care înfierbântându-ți-se mintea, îndumnezeit cu totul și înfocat te-ai făcut și pe toate acestea de față ca pe un vis le-ai socotit, strigând: ***Aliluia!***

Icosul 5

Idolo-slujitorului Dioclețian zicea nevoitorul Gheorghe: pentru ce și zăbovești judecătorule și nu-mi gătești în grabă toate muncile? Că pe toate sunt gata a le primi pentru Ziditorul meu, și a auzi:
Bucură-te, nebunească iubire cea către Dumnezeu;
Bucură-te, înfocata dorință către Hristos;
Bucură-te, al dumnezeiești dragoste nestinsule foc;

Bucură-te, iubirea cea neîncetată a Stăpânului;
Bucură-te, că pe toate le-ai dat, și pe Hristos ai cumpărat;
Bucură-te, că pentru Dumnezeu pe cele nesuferite (munci), desfătări le-ai socotit;
Bucură-te, că prin dor (dumnezeiesc) dorul trupului ai biruit;
Bucură-te, că văpaia prin văpaie (dragostei de Dumnezeu) o ai stins;
Bucură-te, primitorul bunei desfătări;
Bucură-te, cel ce iubeai, și împreună erai iubit;
Bucură-te, cela ce de sine-ți cu totul tot te-ai înstrăinat;
Bucură-te, că cu totul de Hristos te-ai apropiat;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 6

Cu totul s-a înspăimântat tiranul de mare minunea bărbăției tale mucenice Gheorghe, și de cuvintele tale detunându-se, pește uimit și neglasnic s-a făcut. Că nu avea ce a zice, nici știa a cânta: ***Aliluia!***

Icosul 6

Luminat o mucenice, întru auzul tuturor, în mijlocul nevoinței ai strigat: Unul este Dumnezeu Treimea: Tatăl, Fiul și Duhul cel Sfânt. Și Dumnezeu este Hristos. Pentru aceasta te și binecuvântăm pe tine:
Bucură-te, strălucite al Treimii propovăduitorule;
Bucură-te, vesele al credinței trâmbaciule;
Bucură-te, privighetoare cu ascuțit glas și mult glăsuitoare;
Bucură-te, rândunea cântătoare și răsunătoare;
Bucură-te, buze în Cer tunătoare a Dumnezeirii lui Hristos;
Bucură-te, limbă de miere curgătoare a iconomiei lui Hristos;
Bucură-te, al bogosloviei propovăduitorule;
Bucură-te, împodobitule ritor al blagocestiei;
Bucură-te, sirină a Părintelui îndulcitoare;
Bucură-te, psaltire a Duhului bine glăsuitoare;
Bucură-te, prin care adevărul s-a arătat;
Bucură-te, prin carele minciuna s-au înfruntat;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 7

Mare după tot chipul sunt felurile muncilor, pe care ai pătimit mucenice. Căci și numai socotindu-se, pleacă și pe cea de diamant inimă. Dar tu pe acestea le-ai suferit, cu bucurie strigând cântare: ***Aliluia!***

Icosul 7

Nou adică cu vârsta, dar bătrân cu mintea, te-ai arătat o mucenice Gheorghe. Pentru aceasta și muncile cu bărbăție, precum un altul ar fi pătimit, le-ai suferit cu vitează cugetare. Pentru aceasta cânt ție unele ca acestea:
Bucură-te, că cu ascuțitul suliței pântecele ți s-a împuns;
Bucură-te, că cu vine de bou trupul ți s-a ucis;
Bucură-te, că gura cu multe toiege ți s-a bătut;
Bucură-te, că mâinile cu lanțuri ți s-au legat;
Bucură-te, că te-ai culcat cu roata cea cu ascuțituri;
Bucură-te, că pe pieptul tău pietre ai primit;
Bucură-te, că înfocați papuci ai purtat;
Bucură-te, că în var trei zile ai petrecut;
Bucură-te, că otrăvitoare băuturi ai băut;
Bucură-te, că adeseori temnițe ai locuit;
Bucură-te, că ai fost pus în sulițe prea ascuțite;
Bucură-te, că ai luat sfârșitul prin sabie;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 8
Străine cu totul sunt, și prea slăvite toate minunile câte ai făcut Sfinte mucenice Gheorghe, în vremea nevoințelor tale, și după nevoințe nenumărate cu mulțimea, și prea mari cu puterea lui Dumnezeu laude cântând: ***Aliluia!***

Icosul 8
Tot având în pieptul tău pe Hristos, purtătorule de nevoință, Cel ce este minunat întru sfinți, printr-însul lucrai minunile cele înfricoșate și mai presus de minte. De care noi înspăimântându-ne, cu mulțumire strigăm:
Bucură-te, cela ce vârfurile sulițelor ai tâmpit;
Bucură-te, cela ce munca roții o ai biruit;
Bucură-te, că decât varul te-ai arătat mai iute;
Bucură-te, că decât otrava te-ai arătat mai tare;
Bucură-te, că învechit mort din mormânt ai ridicat;
Bucură-te, că pe boul lui Glicherie ai înviat;
Bucură-te, cela ce din Bulgaria pe copil ai mântuit;
Bucură-te, cela ce de la Crit pe copil ai răpit;
Bucură-te, prin care copilul a biruit;
Bucură-te, de care negustătorii s-au oprit;
Bucură-te, că stâlpul văduvei ai primit;
Bucură-te, că pe dumnezeii elinilor i-ai zdrobit;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 9

Pe tine toată firea îngerilor de sus văzându-te stând în mijlocul nevoinței, tinerel puternic al lui Hristos, singur luptându-te, plesnind cu mâinile te lăuda, și bucurându-se pe Dumnezeu slăvea, strigând cântare: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritor al dogmelor blagocestiei, de trei ori fericite, și minuni multe săvârșind, pe tine văzându-te noroadele pe pământ, către dumnezeiască credința lui Hristos se îndemna, și se bucura cu duhul, strigând ție unele ca acestea:
Bucură-te, priveliștea Îngerilor;
Bucură-te, privirea oamenilor;
Bucură-te, îndulcirea Puterilor cerești;
Bucură-te, veselia oamenilor pământești;
Bucură-te, că slavă te-ai făcut Cerului și pământului;
Bucură-te, că bucurie ai adus îngerilor și oamenilor;
Bucură-te, a Lumii celei de sus desfătare frumoasă;
Bucură-te, a Lumii celei de jos laudă dumnezeiască;
Bucură-te, dulce a minților strălucire;
Bucură-te, a sufletelor dulce înfrumusețare;
Bucură-te, prin carele Biserica se veselește;
Bucură-te, prin carele toată lumea dănțuiește;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 10

Sistima dracilor văzându-te pe tine mucenice că i-ai biruit pe ei întru nevoință, biruirea lor cu suspin amar o plângea, și acestea zicea: cum purtătorul de trup pe cei fără de trup a biruit? Și lui Dumnezeu cântă: ***Aliluia!***

Icosul 10

Toiag de biruință mare și atotputernic ai ridicat asupra a toată amăgirea elinilor. Pentru aceasta și purtător de biruință tu singur te numești Sfinte mucenice Gheorghe, de care noi minunându-ne, spre laudă strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, pierzătorul dracilor;
Bucură-te, surpătorul elinilor;
Bucură-te, cel ce pe neînsuflețiții idoli ai zdrobit;
Bucură-te, cel ce meșteșugirile lor ai vădit;
Bucură-te, că stăpâniri în începătorii ai înfrânat;
Bucură-te, că cu sângiurile tale pe Leviatan ai înecat;
Bucură-te, cel ce focul amăgirii ai stins;
Bucură-te, cela ce pe lățirea multei dumnezeiri o ai strâns;

Bucură-te, arzătorule al capiștilor prea înfricoșatule;
Bucură-te, risipitorul idolilor prea puternicule;
Bucură-te, prin carele satana suspinează;
Bucură-te, prin carele elinismosul oftează;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 11

Întâmpină o mucenice pe sfânt sufletul tău, cetele tuturor sfinților când se suia la Ceruri, și Îngerii cântare de biruință lui Dumnezeu strigă, întru veselie cântând împreună: ***Aliluia!***

Icosul 11

Făclia Luminii cea neapusă vezi a Sfintei Treimi fără de mijlocire, o Gheorghe mucenice, și te bucuri acum bucuria cea adevărată nesfârșită, pentru nevoințele care ai suferit pentru dânsa. Pentru aceasta strig ție:
Bucură-te, că te desfătezi în viața cea fără de moarte;
Bucură-te, că te împărtășești Luminii celei negrăite;
Bucură-te, cu nematerialnicii îngeri împreună vorbitorule;
Bucură-te, cu toți Sfinții împreună petrecătorule;
Bucură-te, că mai înainte cu Hristos cel ce a pătimit, împreună ai pătimit;
Bucură-te, că cu El cel ce S-au slăvit împreună acum te-ai slăvit;
Bucură-te, cela ce Împărăția Cerurilor ai dobândit;
Bucură-te, cel ce veșnicei slave te-ai împărtășit;
Bucură-te, cela ce porți cununa cea nevestejită;
Bucură-te, cela ce ai luat după darul Dumnezeirii;
Bucură-te, al lui Dumnezeu neîncetate moștenitorule;
Bucură-te, al lui Hristos dumnezeiescule împreună moștenitorule;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 12

Dar ai luat mucenice de la Dumnezeu a vindeca patimile sufletelor și a trupurilor. Pentru aceasta dă-l pe acesta nouă slujitorilor bisericii tale, celor ce după amândouă pătimim, dar strigăm lui Dumnezeu veselitoarea laudă: ***Aliluia!***

Icosul 12

Psalmicește cântând pomenirea ta, și nevoința mucenice, lăudându-o cu sfințite cântări, pe tine bine te cuvântăm din suflet ca pe un fierbinte, apărător și păzitor al lumii și cu cântările ca cu buzele toți te îmbrățișăm pe tine:
Bucură-te, bogăția cea nefurată a săracilor;
Bucură-te, mare apărătorule a văduvelor;

Bucură-te, în felurite al credincioșilor de bine făcătorule;
Bucură-te, al bolnavilor fără de plată doctorule;
Bucură-te, că tuturor toate pentru Hristos le faci;
Bucură-te, că pe toată lumea din necazuri izbăvești;
Bucură-te, al celor în nevoi grabnic ajutătorule;
Bucură-te, al scârbiților ascuțite mângâietorule;
Bucură-te, izvorule nedeșertate al minunilor;
Bucură-te, curgere neîncetată a darurilor;
Bucură-te, minunea Bisericii celei din Lida;
Bucură-te, obștescule rugător și mijlocitorule;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe.

Condacul 13

O, Sfinte mucenice Gheorghe, dulcele și nume și lucru tuturor credincioșilor, această scurtă laudă ce o aducem ție cu blândețe primește-o, și de tot felul de întâmplare izbăvește pe cei ce cântă: ***Aliluia!***

Cântarea 7

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De toată patima și ocara, și de tot necazul răbdătorule de chinuri Gheorghe, mântuindu-ne pe noi, povățuiește-ne a cânta: Dumnezeul părinților noștri bine ești cuvântat.

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Povățuitorul meu cel prea bun, pe mine cel înviforat întru răutățile lumești, nu mă trece cu vederea, ci mă mântuiește pe cel ce cânt: Dumnezeul părinților noștri bine ești cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe cel ce dormitez de trândăvire, și sunt întunecat de păcate, prea fericite Gheorghe: alergând către sfânta ta folosire mântuiește-mă, pe mine cel ce strig: Dumnezeul părinților noștri bine ești cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe mine carele zac de boală în locul cel de răutate tămăduiește-mă Fecioară, și mă întoarce dintru nesănătate în sănătate.

Cântarea 8

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În foc și în munci, ca aurul te-ai lămurit Gheorghe, asemenea Patimilor lui Hristos te-ai arătat: strigând: lăudați pe Domnul și-L prea înălțați întru toți vecii.

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De războiul celor de alt neam, apără-ne pe noi cu folosința ta slăvite Gheorghe, și mântuiește pe cei ce strigă: binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați întru toți vecii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfarmă tăria celor potrivnici, purtătorule de chinuri slăvite Gheorghe, și ne slobozește pe noi de toată ispita pe cei ce cu credință strigăm: noroade lăudați pe Domnul, și-L prea înălțați întru toți vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tu gonești asupreala ispitelor, și năvala patimilor Fecioară, pentru aceea te lăudăm întru toți vecii.

Cântarea 9

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De vitejia și de biruința ta cea dumnezeiască, se minunează Îngerii, desfătându-te ca un plăcut Domnului tău sfinte, pe carele mărindu-L, pe tine fericite te slăvim.

Pripeală: ***Sfinte mare mucenice Gheorghe roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frumusețea bunei credințe strălucind, și cu cunună de biruință Stăpânului tău pururea dorind, mare rugător pentru lume ești, pentru aceea cu credință și cu dragoste te mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o dimineață, ca un luceafăr, ai strălucit Gheorghe, ca un soare luminos ai luminat marginile lumii, ca un plăcut împărățești cu Treimea, pentru aceasta ca pe un folositor prea slăvite te fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu strălucirea luminii tale, luminează Fecioară negura neștiinței, și o gonește de la cei ce cu credință te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Catavasia: O, prea luminate turn al Împărăției lui Hristos, pe cei ce ne biruiesc pe noi biruiește-i, cu dreapta ta cea stăpânitoare și atotputernică, și celor ce sunt în scârbe le ajută: pe cei neîndreptați îi îndreptează, și-i dezleagă de păcate cu rugăciunile tale, că câte voiești le și poți.

Pe tine însuți tot te-ai adus Celui ce ți-au dat ție viață cu totul desăvârșit prea fericite, ca un prinos viu și însuflețit, și jertfă bine primită și curată, pentru aceasta te-ai făcut rugător călduros, din tulburare scoțând pe toți cei ce te laudă cu credință mucenice, și te cheamă pe tine Gheorghe.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înmulți.

Sămânța Cuvântului cea semănată în curat sufletul tău, lucrându-o cu de-adinsul, pe aceasta o ai înmulțit cu durerile chinurilor, și înțelepțește fiind pus în cereștile jitnițe, ai luat nestricată desfătare, de care acum săturându-te fericite, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, pe cei ce te laudă pe tine mântuiește-i.

Stih: Sădit fiind în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru vor înflori.

Mucenice al lui Hristos purtătorule de chinuri, pe cei ce sunt întru feluri de nevoi, mântuiește-I cu rugăciunile tale, de toată primejdia izbăvindu-i, și gonind cumplit mâhnirea cea stricătoare de suflet, și dar și milă nouă cerându-ne, și cu rugăciunile tale mântuindu-ne, bucurându-ne să cinstim cinstitele tale vitejii Gheorghe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veniți credincioșii să ne îndulcim de nevoința prea luminatului voievod al Împăratului ceresc, și cu mulțumită strigând să zicem: bucură-te, ostaș prea ales și fericite Gheorghe, bucură-te, tărie neclătită a pravoslavnicei credințe, bucură-te, cald

folositor robilor tăi, și podoaba bunei cuviințe a Bisericii. Pentru aceea cu Îngerii dvorind înaintea lui Hristos, împreună cu dânșii te roagă să ne izbăvim de toată nevoia și necazul noi toți.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, lauda a toată lumea; bucură-te, casa Domnului; bucură-te, munte umbrit; bucură-te, scăpare; bucură-te, ceea ce ești sfeșnic de aur; bucură-te, prea Curată care ești slava creștinilor; bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu; bucură-te, rai; bucură-te, masa cea dumnezeiască; bucură-te, Biserică; bucură-te, năstrapă de aur; bucură-te, bucuria tuturor.

Apoi: Cade-se să te fericim...

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacã este preot de faţã, zice: Cã a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacã nu va fi preot de faţã, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugãciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Și **troparul** sfântului, glas 4: Cu nevoinţă bună te-ai nevoit prin credinţă, purtătorule de chinuri al lui Hristos şi păgânătatea chinuitorilor ai mustrat şi jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta şi cunună de biruinţă ai luat şi cu rugăciunile tale, sfinte tuturor le dai iertare de greşeli.

Și celelalte de la început, apoi Ectenia și Otpustul cel mic

Sursa:
https://ortodoxie2016.files.wordpress.com/2017/01/acatistele-din-ceasoslov.pdf

https://ortodoxie2016.wordpress.com/2017/01/05/acatistul-complet-al-sfantului-marelui-mucenic-gheorghie-1835/

https://ortodoxie2016.files.wordpress.com/2017/01/acatistul-sf-gheorghe.pdf

Paraclisul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

Paraclisul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă:
https://www.academia.edu/100664999/Paraclisul_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Gheorghe_purt%C4%83torul_de_biruin%C5%A3%C4%83

https://archive.org/details/paraclis_202304

***

Paraclisul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă - Protosinghel Leontie - Schitul „Sfântul Gheorghe”, Cloşca; 30 octombrie 2020:
https://www.youtube.com/watch?v=WJygvn2-X4g

Paraclisul Sfântului Gheorghe - Vlad Roșu:

https://www.youtube.com/watch?v=7D1Xvgg0W_E

&&&

Troparul: La mucenicul lui Hristos cel prea vrednic şi lucrătorul sufleteştilor ţa-rini şi pierzătorilor bolilor, cu toţii venind cântare de laudă să aducem strigându-i smulge spinii patimii şi a toată nevoia prea lăudate celor ce cântăm minunile tale slăvite Gheorghe.

Cântarea 1

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Slăvite Gheorghe săvârşind lupta cea prea bună, a lua te-ai învrednicit, cinstite ce-reasca bucurie, pe robii tăi pomenindu-i Stăpânului.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Porunca tiranului ai înfrânt prin mucenicie fericite Gheorghe şi rogu-te sfinte şi de mine, cel ce mă birui de boală îndură-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lăcaşule sfânt al lui Dumnezeu, pe cei ce aleargă la cinstită icoana ta, arată-i Gheorghe slăvite, sălaşuri Duhului Sfânt cu solirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sufletului meu celui chinuit, tu eşti prea curată, întărire şi adăpost şi întunecatei mele inimi neînserată lumină, Stăpâna mea.

Cântarea a 3-a

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Domnului rugându-te, de Dumnezeu purtătorule fă-L milostiv celor ce te cântă, mucenice Gheorghe.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Grabnic izbăveşte-ne prea minunate Gheorghe dintru nevoi şi din toată boala, pomenindu-ne Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De dumnezeieştile raze cu totul umplându-te, ne luminezi mare mucenice cu solirea ta, sufletul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vrednic sunt netrebnicul de osândirea cea veşnică, ci pe Hristos roagă-L ca o Maică şi mă scapă Stăpâna mea.

Stihiri:

Izbăveşte de toată boala, Gheorghe fericite, cu bine primită solirea ta, pe cei ce vin cu credinţă la sfânta ta icoană.

Îndură-te de Dumnezeu Născătoare prea lăudată şi chinul meu cel trupesc degrab conteneşte-ni-l şi vindecă-mi sufletească durere.

[Ectenie 4.44 - 10.30]

Cu toţi venind la caldă mijlocirea ta, Maică şi cinstind icoana ta cu dragoste, cu adevărat de haruri izvorâtoare Eleovitrisa luăm dintr-însa har dumnezeiesc, minunile tale de-a pururi vestindu-le.

Cântarea a 4-a

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Cuprinzându-mă pururea de primejdii multe şi valurile bolilor, o, Gheorghe ajută-mă cu bine primită solirea ta.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Pentru Domnul legându-te, dezlegat-ai sfinte, răul vicleanului de acesta o, Gheorghe pe cei ce îţi cântăm izbăveşte-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De necazuri şi patimă, şi de vătămare bunule scapă-ne pentru noi Mântuitorului, mucenice pururea rugându-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dă-mi tărie. Stăpâna mea din împresurarea cea grea scăpându-mă şi pe mine ticălosul rob din noroiul patimii ridică-mă.

Cântarea a 5-a

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Raza cea de sus, a ta inima primindu-o, tot întunericul Gheorghe, inimii noastre cu aceasta risipeşte-ni-l.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Harul nezidit, luminându-te Gheorghe de întunericul greşalelor sufletul nostru mucenice, izbăveşte-ni-l.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Domnului mereu pomenindu-ne Gheorghe de biruinţă purtătorule şterge-ne sfinte toată patima din suflete.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Scoate-ne degrab prea curată îndurându-te din adâncul deznădejdilor şi la limanul pocăinţei îndreptează-ne.

Cântarea a 6-a

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Alungă robilor tăi înviforările patimii, gonind primejdia grea şi bolile trupului, cu caldă solirea ta către Ziditorul, mucenice Gheorghe.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Primit-ai pentru Hristos mucenicie, Gheorghe şi roagă-te ca un bun Aceluia pururea şi dă să călcăm şi noi toată ispitirea şi momirile vicleanului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdat-ai ca un viteaz pentru credinţa Bisericii, de la împăratul păgân muncirile trupului, pe care rugămu-te dă-ne să o ţinem şi alungă tulburările.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cela ce întru sfinţi Se odihneşte, Stăpâna mea l-ai zămislit negrăit, Aceluia roagă-te şi mintea şi sufletul cu a ta lumină, luminează-le şi sfinţeşte-le.

Stihiri:

Izbăveşte de toată boala, Gheorghe fericite, cu bine primită solirea ta, pe cei ce vin cu credinţă la sfânta ta icoană.

Curată care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit L-ai născut în zilele din urmă nu înceta rugându-L ca una ce ai îndrăznire de Maică.

[Ectenie 17.45 - 38.03]

Cântarea a 7-a

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De sminteala lumească, de scârbe, de patimi şi întristarea cea rea, Gheorghe slăvite rugându-l pe Stăpânul izbăveşte-mă ca să cânt: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Nepurtarea de grijă, trândăvia cumplită şi norul patimilor alungă-mi-le Sfinte Gheorghe degrab pomenindu-mă lui Hristos ca să îţi laud mereu purtarea ta de grijă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nicidecum nu mă trece cu vederea Gheorghe, ci ajută-mă şi relele vieţii ce grabnic mă împresoară risipeşte-mi celui ce cânt: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toată vremea vieţii în deşert cheltuindu-o eu netrebnicul la tine vin Stăpână din moartea sufletească înviază-mă ca să strig: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor.

Cântarea a 8-a

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De biruinţă purtătorule sfinte din primejdii şi scârbe şi boală scapă- i mucenice pe cei ce vin la tine.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Întru credinţă întăreşte-ne sfinte şi în dragostea dumnezeiască toată tuburarea Gheorghe gonindu-o.

Lăudăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Domnul.

La prea puternic ajutorul tău sfinte mucenice venim şi îţi cerem, scapă-ne degrabă din bolile cumplite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vindecă, Maică mijlocind către Domnul toată boala şi toată întristarea robilor tăi grabnic, Fecioară prea curată.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Fecioară prea curată pe cei mântuiţi prin tine de Dumnezeu Născătoare te mărturisim cu netrupeştile Cete pe tine mărindu-te.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Pe tine te cunoaştem scăpare în primejdii, în ispite, boli şi împresurări, a mucenicilor culme, Sfinte Gheorghe

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Cu sfinţii mucenice Gheorghe te bucuri, cu care roagă-te sfinte lui Dumnezeu pe robii tăi să îi scape din toată primejdia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzeşte mucenice Gheorghe credinţa şi toată obştea creştinilor ortodocşi, Mântuitorului sfinte fierbinte rugându-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Marie răcoreşte cu roua milei tale, sufletul meu dintr-al patimii cuptor şi îl mântuieşte Stăpână cu mijlocirea ta.

Min.44: *Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Megalinariile:

Alungă tuburarea patimilor şi toată năvala şi momeala vicleanului de la cei ce îţi cântă slăvite mucenice, cerându-ţi ajutorul Sfinte Gheorghe.

Cu râvnă întru Domnul să prăznuim sfânta pomenire a viteazului mucenic, cunună aducându-i din flori de primăavară ca să luăm cu toţii harul dumnezeiesc.

Bolnavilor grabnic vindecător, sprijin şi tărie voievozilor ortodocşi, orfanilor părinte şi robilor izbăvire te-am câştigat cu toţii Sfinte Gheorghe.

Şterge mucenice Gheorghe norul de păcate mijlocind către Dumnezeu şi alungă necazul şi bolile cumplite celor ce îţi sărută sfântă icoana ta.

Troparul Sfântului Gheorghe: Ca un izbăvitor al celor robiţi şi celor săraci ocrotitor, neputincioşilor doctor, împăraţilor ajutător, purtătorule de biruinţă mare mucenice Gheorghe roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Prosomia: Mare îndrăznire dobândind prin mucenicie slăvite către Hristos Dumnezeu scapă-ne rugămu-te cu mijocirea ta de săgeata vrăjmaşului, de boală şi patimi, de împresurare şi întristarea cea rea, sfinte să cântăm totdeauna marea ta purtare de grijă, mare mucenice Gheorghe.

Tu, mare mucenic Gheorghe, care împreună cu cei fără de trup eşti şi toate le cunoşti din timp şi carele de purtătorii de nevoinţă eşti cinstit, miluieşte-ne pe noi păcătoşîi. Vino, Sfinte Gheorghe şi luminează mintea mea, pentru ca să cunosc eu păcatele ce le-am săvîrşit; mişcă inima mea ca să mă hotărăsc şi să mă îndrept; ajută necredinţei şi slăbiciunei mele şi scapă-mă cu harul tău de păcatele cele trupeşti şi sufleteşti. Totdeauna numele tău arată înălţimea rânduielilor tale, căci după chemarea lui Dumnezeu, te-ai arătat cu cuviinţă slujitor vrednic al Cuvântului, Dumnezeu-Omului; de aceea cu laude te fericim pe tine Sfante Gheorghe, care ai trecere în faţa lui Dumnezeu Tatăl. Binecuvântează-ne pe noi şi fă rugăciunile noastre să fie de folos. Amin.

Imnografie

Troparul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă: Ca un izbăvitor al celor robiţi şi celor săraci ocrotitor, celor bolnavi doctor, împăraţilor ajutător, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă: Cu nevoinţă bună te-ai nevoit prin credinţă, purtătorule de chinuri al lui Hristos şi păgânătatea chinuitorilor ai mustrat şi jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta şi cunună de biruinţă ai luat şi cu rugăciunile tale, sfinte tuturor le dai iertare de greşeli.

Condacul Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă: Lucrat fiind de Dumnezeu, te-ai arătat lucrător prea cinstit al dreptei credinţe, spicele virtuţilor adunându-ţi. Că semănând cu lacrimi, cu veselie seceri şi luptând cu sânge pe Hristos ai luat. Şi cu rugăciunile tale sfinte, dai tuturor iertare de greşeli.

Condac la Sărbătoarea aşezării moaştelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida: Către ajutorul tău cel apărător şi cald alergând noi credincioşii, ne rugăm ca să ne izbăvim, nebiruite purtătorule de lupte. Ci, ca cel ce ai îndrăznire, izbăveşte-ne pe noi acum de toate primejdiile şi de chinuri, ca să strigăm: bucură-te, Sfinte mucenice Gheorghe.

(Video) Slujba de priveghere a Sfântului mare mucenic Gheorghe - Vecernia, Litia și Utrenia de la Catedrala Mitropolitana din Iasi, 10 octombrie 2017: **https://doxologia.ro/slujbe/video-slujba-de-priveghere-sfantului-mare-mucenic-gheorghe-vecernia-litia-utrenia-de-la**

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului slăvitului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

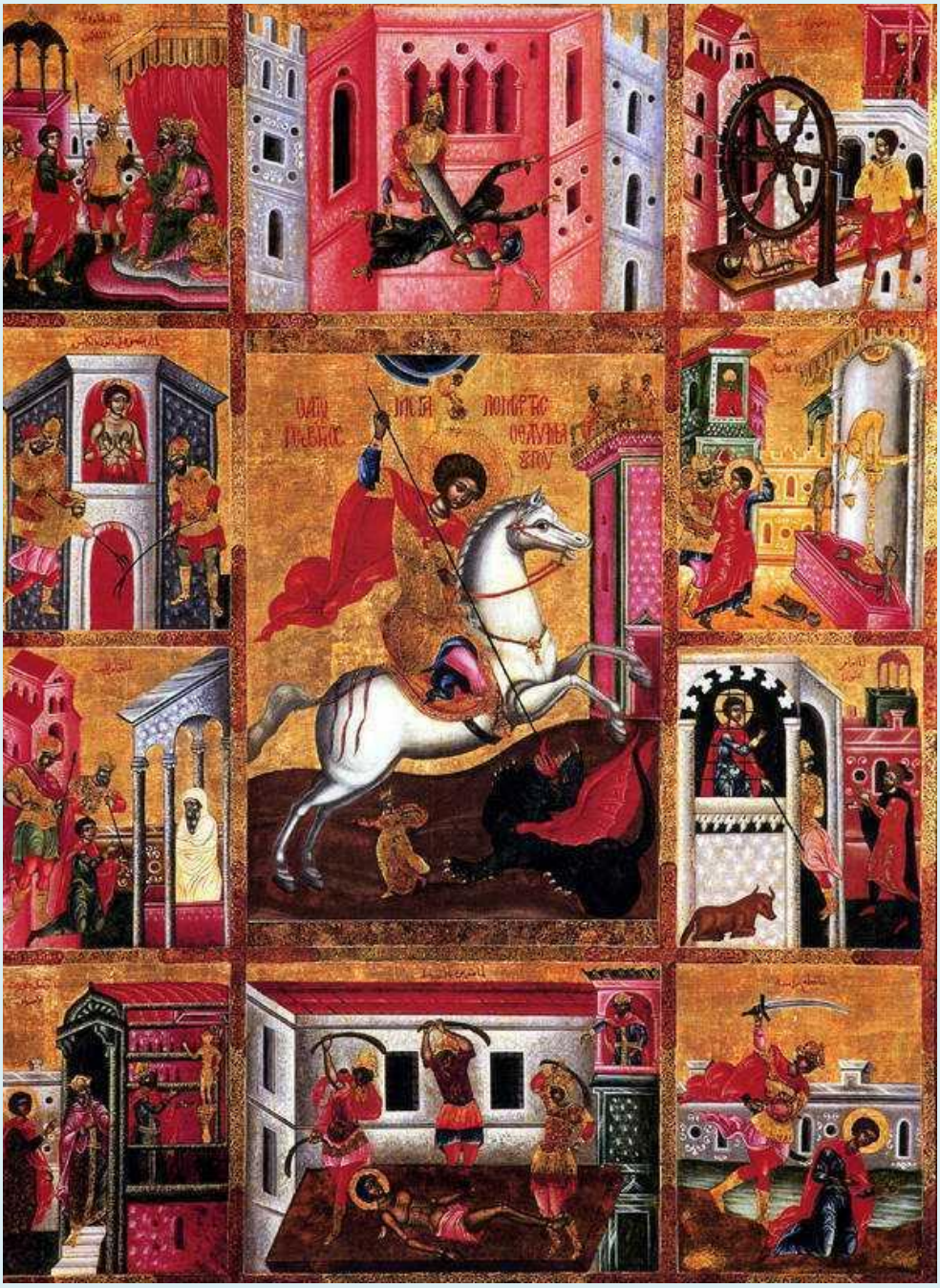

Sceptrul împărăţiei Romei luându-l cu nevrednicie păgânul Diocleţian, foarte mult se silea la necurata slujbă idolească. El mai întâi cinstea pe Apolon vrăjitorul, ca şi cum i-ar fi fost mai înainte vestitor de cele ce vor să fie. Pentru că diavolul petrecând în acel idol neînsufleţit, dădea răspunsuri la cei ce-l întrebau, cu

minciună proorocind despre cele ce vor să fie, deşi niciodată nu se împlineau proorociile lui.

Odată, întrebând Diocleţian pe Apolon despre un lucru, diavolul i-a dat un răspuns ca acesta: "Nu pot cu adevărat, ca mai înainte să-ţi spun cele ce vor să fie, căci împiedicare îmi fac oamenii cei drepţi pe pământ şi pentru aceea mint Tripoadele cele de farmece în capişti; pentru că drepţii sleiesc a noastră putere".Deci, a întrebat Diocleţian pe slujitori: "Cine sunt drepţii aceia de pe pământ, din pricina cărora zeul Apolon nu poate să prooroceaască?" Iar slujitorii i-au răspuns: "Creştinii de sub cer sunt drepţii aceia".

Aceasta auzind-o Diocleţian, s-a umplut de mânie şi de iuţime asupra creştinilor şi prigonirea cea de deasupra lor care abia încetase, a ridicat-o iarăşi. Şi îndată a trimis sabia sa prigonitoare asupra oamenilor lui Dumnezeu celor drepţi, nevinovaţi şi fără prihană, cu poruncă ucigătoare, în toate părţile stăpânirii sale.

Şi puteai să vezi atunci închisorile barbarilor, tâlharilor şi ale făcătorilor de ruşine deşarte, însă erau pline de cei ce mărturiseau pe adevăratul Dumnezeu. Puteai să vezi felul caznelor celor mai înainte obişnuite, lepădându-se ca simple, iar altele noi şi mai cumplite aflându-se, prin care în toate zilele mulţimea creştinilor era schingiuită pretutindeni. Iar după ce în toate părţile şi mai ales dintre ale Răsăritului s-au adus la împărat multe scrisori pline de clevetiri asupra creştinilor, care îl înştiinţau că cei ce nu ţin porunca lui întru nimic, şi care se numesc creştini, numărul acelora este fără de sfârşit; pentru că atâta s-au înmulţit, încât este de trebuinţă, ca ori să-i lase să petreacă în credinţă, ori cu război să se ridice asupra lor.

Atunci împăratul a chemat de pretutindeni la sine în Nicomidia, pe antipaţi şi pe ighemonii săi la sfat, pe domni, pe boieri şi pe tot senatul său adunându-l; le-a descoperit mânia sa asupra creştinilor şi poruncea, ca fiecare să dea sfat la lucrul ce le era pus înainte. Deci, mulţi grăind multe, la sfârşit singur tiranul a vărsat o otravă ca aceasta, că nimic nu este mai cinstit şi mai de bună trebuinţă decât să se cinstească zeii cei vechi părinteşti. Şi toţi învoindu-se cu sfatul lui, le-a zis iarăşi: "Dacă astfel toţi socotiţi şi pe aceasta cu osârdie doriţi să o faceţi şi a mea dragoste mult se cinsteşte de voi, apoi sîrguiţi-vă cu totul să pierdeţi credinţa creştinească cea potrivnică zeilor noştri, din toată împărăţia noastră. Şi ca să puteţi mai cu înlesnire a săvârşi aceasta, eu cu toate puterile voi ajuta vouă". Deci, toţi au primit şi au lăudat acel cuvânt împărătesc. Însă Diocleţian şi senatul au voit, ca şi al doilea şi al treilea rând să se adune la acelaşi sfat şi au înştiinţat poporul; după aceea au întărit ca neschimbată să fie porunca aceasta.

În acea vreme, în cetatea Romanilor era minunatul ostaş al lui Hristos, Sfântul Gheorghe, cu neamul din Capadocia, fiu de părinţi creştini vestiţi, din tinereţe învăţând buna credinţă. Acela din copilăria sa a rămas orfan de tată, sfârşindu-se tatăl său prin mucenicească nevoinţă pentru Hristos, iar maica lui s-a mutat cu el în Palestina, căci de acolo era cu neamul şi avea acolo multe averi şi moşteniri. Iar după ce Gheorghe a ajuns la vârsta desăvârşită, fiind şi frumos la faţă, s-a arătat şi foarte viteaz cu trupul; pentru aceea s-a rânduit în oaste şi s-a pus tribun peste ostaşii unei cete vestite. În acea boierie fiind, după ce şi-a arătat vitejia sa în războaie, s-a cinstit cu dregătoria de comit şi de voievod de către împăratul Diocleţian, mai înainte de a şti că este creştin, la douăzeci de ani ai vârstei sale, după ce maica lui se sfârşise întru Domnul.

Şi când acel sfat tirănesc se săvârşea spre pierderea creştinilor, Sfântul Gheorghe era lângă împăratul. Deci, în ziua dintâi, văzând atâta pornire a păgânilor asupra creştinilor şi că sfatul lor cel nedrept nu poate deloc a se schimba, s-a chibzuit cu judecată, că acea vreme este potrivită mântuirii. Şi îndată, toate cele ce le avea la sine, aurul, argintul şi hainele le-a împărţit săracilor; pe robii care erau cu sine i-a liberat şi celelalte averi pe care le avea în Palestina a hotărât să le împartă la cei ce n-au, iar pe robi să-i libereze. Şi în a treia zi, în care sfatul cel sângeros al păgânului împărat şi al domnilor lui celor necuraţi, făcut cu nedreptate spre uciderea nevinovaţilor creştini, era să se întărească, ***Sfântul Gheorghe, viteazul ostaş al lui Hristos, lepădând toată frica omenească şi întărindu-se întru Unul Dumnezeu, având numai frica Lui în sine, a stat cu faţa luminată şi cu minte bărbătească în mijlocul adunării celei mari păgâneşti şi fără de lege şi unele ca acestea a început a le zice:*** ***"Până când, o, împărate şi voi domni şi sfetnici, care, fiind rânduiţi pentru îndreptarea legilor bune şi a judecăţilor celor drepte, porniţi mânia voastră asupra creştinilor şi înmulţiţi nebunia voastră, întărind hotărârile cele fărădelege şi judecăţile cele nedrepte, dându-le asupra oamenilor nevinovaţi, care n-au făcut nimănui strâmbătate? Pentru ce îi prigoniţi şi chinuiţi pe creştini prin a voastră păgânătate silind pe aceia, care au învăţat a ţine bine sfânta credinţă? Pentru că idolii voştri nu sunt dumnezei. Deci, nu vă amăgiţi cu minciunile, căci Hristos este Unul Dumnezeu şi Acela Unul, întru slava lui Dumnezeu Tatăl; toate s-au făcut prin El şi cu Duhul Lui Cel Sfânt toate s-au alcătuit. Ori singuri să cunoaşteţi adevărul şi să învăţaţi dreapta credinţă, ori pe cei ce ţin de adevăr şi de dreapta credinţă, nu-i tulburaţi cu nebunia voastră!"***

De nişte cuvinte ca acestea ale lui Gheorghe şi de îndrăzneala lui cea neaşteptată minunându-se toţi, şi-au întors ochii către împărat vrând să audă ce va răspunde la aceste vorbe. Iar împăratul, ca un ieşit din minţi sau ca un asurzit de tunet, şedea

tăcând, înăbuşind în sine pornirea de mânie. Apoi a făcut semn unuia din cei ce şedeau cu el, prieten al său, cu numele Magnenţie, cu dregătoria antipat, ca să răspundă lui Gheorghe. Iar Magnenţie, chemând la sine mai aproape pe sfânt, i-a zis: "Cine te-a îndemnat la o atât de mare îndrăzneală şi grăire?" ***Răspuns-a sfântul: "Adevărul!"*** Magnenţie i-a zis: "Care este adevărul acela?" ***Răspuns-a Gheorghe: "Adevărul este Însuşi Hristos, Cel prigonit de voi".*** Zis-a Magnenţie: "Dar şi tu eşti creştin?" ***A răspuns Sfântul Gheorghe: "Sunt rob al lui Hristos, Dumnezeul meu, şi spre El nădăjduind, în mijlocul vostru am stat de voia mea, ca să mărturisesc pentru adevăr".***

Cu aceste cuvinte ale sfântului s-a pornit spre ceartă adunarea aceea, unii zicând unele şi alţii altele, apoi se auzea un glas şi o strigare fără de rânduială, precum se obişnuieşte a se face într-o mulţime de popor păgân. Atunci Diocleţian, poruncind prin vorbitori să fie tăcere, şi-a întors ochii spre sfânt şi, cunoscându-l, i-a zis astfel: "Eu şi mai înainte m-am minunat de bunul tău neam, o, Gheorghe! Sfatul tău şi vitejia judecând-o a fi vrednică de cinste, te-am cinstit nu cu dregătorii mici; iar acum, deşi nu grăieşti spre folosul tău, însă eu iubind înţelepciunea şi bărbăţia care este în tine, cele de folos te sfătuiesc ca un tată şi te îndemn să nu te lipseşti de slava ostăşească şi de cinstea dregătoriei tale şi să nu-ţi dai floarea tinereţilor tale la munci, prin nesupunerea ta; ci să aduci jertfă zeilor, căci mai mare cinste vei lua de la noi".

Iar Sfântul Gheorghe a răspuns: "O, de ai fi cunoscut, mai ales tu singur, împărate, prin mine, pe adevăratul Dumnezeu şi I-ai fi adus jertfă de laudă Lui, te-ar fi învrednicit împărăţiei celei mai bune şi fără de moarte, de vreme ce aceea de care acum te îndulceşti este o împărăţie nestatornică, deşartă şi degrab pieritoare. De aceea şi cele dintr-însa sunt vremelnice şi nimic nu folosesc pe cei ce le au. Deci, nimic din acelea nu poate să-mi slăbească buna mea credinţă către Dumnezeul meu şi nici un fel de chin nu-mi va îngrozi sufletul, nici îmi va clinti mintea".

Acestea zicând sfântul, iar împăratul fiind cuprins cu totul de mânie şi nelăsându-l să-şi sfârşească cuvintele, a poruncit celor înarmaţi, care stăteau înainte, să scoată din adunare cu suliţele pe Gheorghe şi să-l arunce în temniţă.

Icoana Sfântului Gheorghe - fiind dus în temniţă - de la Mănăstirea Decani

Iar ostaşii, săvârşind degrabă porunca lui, o suliţă atingându-se de trupul sfântului, îndată fierul s-a făcut asemenea plumbului; pentru că s-a turtit ca plumbul, iar gura mucenicului s-a umplut de laudele lui Dumnezeu. Ducând ostaşii pe mucenic în temniţă, l-au întins la pământ cu faţa în sus, bătându-l peste tălpile picioarelor, punându-i o piatră mare pe piept, căci astfel le poruncise tiranul. Iar sfântul răbdând, neîncetat înălţa mulţumire lui Dumnezeu, până în ziua următoare.

Sosind ziua, împăratul iarăşi a chemat la cercetare pe mucenic şi văzându-l turtit de greutatea pietrei, l-a întrebat, zicând: "Oare te-ai pocăit, Gheorghe, sau încă petreci în nesupunerea ta?"

Iar sfântul, având pieptul turtit de piatră, abea putea să grăiască şi i-a zis: "Dar oare într-atâta slăbănogire, o, împărate, mă socoteşti că am ajuns, ca pentru atât de mică suferinţă să-mi lepăd credinţa? Mai lesne vei slăbi tu chinuindu-mă, decât eu fiind muncit".

Atunci Diocleţian a poruncit să aducă o roată mare de muncire, sub care erau aşternute scânduri, pline de fiare ascuţite şi înfipte în ele, asemenea unor săbii, ţepuşe şi cuţite; iar acele fiare erau unele drepte, iar altele strâmbe, după asemănarea undiţelor. Pe acea roată a poruncit să lege pe mucenic şi, întorcând roata, să-i taie tot trupul cu acele fiare ascuţite, ce erau înfipte în acele scânduri sub roată. Aşa, fiind sfântul muncit şi în bucăţi tăiat şi ca o trestie sfărâmându-se, răbda cu vitejie; şi mai întâi în munca aceea, cu mare glas se ruga lui Dumnezeu, nescoţând nici un suspin; ci ca unul ce doarme şi nu simte, astfel răbda.

Icoana Sfântului Gheorghe - fiind torturat pe roată - de la Mănăstirea Decani

Iar împăratului, părându-i-se că mucenicul este mort, bucurându-se a lăudat pe zeii săi şi a strigat, zicând: "Unde este Dumnezeul tău, Gheorghe? Pentru ce nu te-a scăpat de nişte munci ca acestea?" Deci, a poruncit să-l dezlege de la roată, ca pe un mort, iar el s-a dus la capiştea lui Apolon. ***Apoi deodată s-a înnorat văzduhul, s-a făcut tunet înfricoşat şi mulţi au auzit un glas de sus, zicând: "Nu te teme, Gheorghe, căci sunt cu tine!"***

Apoi după puţin s-a făcut o strălucire mare şi neobişnuită şi s-a arătat îngerul în chip de tânăr preafrumos, stând lângă roată ca purtător de lumină, strălucind cu faţa şi, punând mâna pe mucenic, i-a zis: "Bucură-te!" Şi nimeni nu îndrăznea să se apropie de roată şi de mucenic cât timp s-a văzut acolo cel ce se arătase. Iar după ce s-a făcut nevăzut, mucenicul s-a pogorât singur de pe roată, dezlegat de îngerul lui Dumnezeu şi tămăduit de răni; apoi stătea cu trupul sănătos, mulţumind lui Dumnezeu şi chemând pe Domnul.

Ostaşii, văzând aceasta, au fost cuprinşi de spaimă mare şi nedumerire şi, alergând, au spus împăratului, care era încă în capişte la săvârşirea necuratei jertfe idoleşti, urmând după ostaşi şi Sfântul Gheorghe, care a stat înaintea împăratului în capişte. Văzându-l împăratul, întâi n-a crezut că este Gheorghe, ci i se părea că este altul care seamănă cu el. După aceea cei ce stăteau aproape de împărat, căutând cu dinadinsul către mucenic, au cunoscut că este chiar Gheorghe, şi încă şi mucenicul singur a strigat cu mare glas: ***"Eu sunt Gheorghe".*** Şi toţi s-au spăimântat şi, nepricepând, au tăcut multă vreme, iar doi dintre bărbaţi care erau acolo, cinstiţi cu dregătoria curţii, Anatolie şi Protoleon, fiind mai înainte învăţaţi în credinţa creştină, văzând acea minune străină, s-au întărit desăvârşit în credinţa lui Hristos

şi au strigat, zicând: ***"Unul este Dumnezeu mare şi adevărat! Dumnezeul creştinilor".*** Şi îndată împăratul a poruncit ca să-i prindă şi fără de nici o cercetare să-i scoată afară din cetate şi să fie tăiaţi cu sabia.

Sfântul Anatolie, comandantul

Şi mulţi au crezut atunci în Hristos, dar îşi tăinuiau credinţa, neîndrăznind să o mărturisească de frică.

Împărăteasa Alexandra, fiind încă în capişte şi văzând acolo pe mucenic tămăduit prin minune şi auzind de arătarea îngerească, a cunoscut adevărul şi voind cu îndrăzneală să mărturisească pe Hristos, a oprit-o eparhul şi mai înainte de a şti împăratul, a poruncit să o ducă acasă. Iar făcătorul de rău Diocleţian, neputând să facă nici un bine, a poruncit să-l arunce pe Sfântul Gheorghe într-o groapă cu var nestins şi să-l lase acolo până a treia zi. ***Sfântul, ducându-se acolo, se ruga către Domnul cu mare glas, zicând: "Mântuitorul celor necăjiţi, scăparea celor izgoniţi, nădejdea celor fără de nădejde, Doamne Dumnezeul meu, auzi rugăciunea robului Tău şi caută spre mine şi mă miluieşte. Izbăveşte-mă de meşteşugirile potrivnicului, şi-mi dă putere, ca până la sfârşit, să păzesc neschimbată mărturisirea numelui Tău cel Sfânt. Nu mă lăsa, Stăpâne, pentru păcatele mele, ca să nu zică niciodată vrăjmaşii mei: "Unde este Dumnezeul lui?" Arată puterea Ta şi preamăreşte numele Tău în mine, netrebnicul robul Tău. Trimite pe îngerul Tău, pe păzitorul nevredniciei mele, Cel ce ai prefăcut în rouă cuptorul Babilonului şi pe sfinţii Tăi tineri i-ai păzit nevătămaţi, Doamne, că bine eşti cuvântat în veci. Amin".***

Aşa rugându-se şi îngrădindu-şi tot trupul cu semnul Crucii, s-a pogorât în groapă, bucurându-se şi preaslăvind pe Dumnezeu. Iar slujitorii, scufundându-l legat, după poruncă, în varul cel nestins, s-au întors. A treia zi a poruncit împăratul să scoată oasele mucenicului din groapă, crezând că a ars în var. Şi, ducându-se slujitorii, au săpat varul şi au găsit pe sfânt întreg, mai presus de nădejde, viu şi sănătos, stând dezlegat, cu faţa luminată, cu mâinile întinse în sus şi mulţumind lui Dumnezeu pentru toate facerile de bine. Iar slujitorii şi poporul care erau lângă el, se uimeau de spaimă şi de mirare şi într-un glas preamăreau pe Dumnezeul lui Gheorghe şi-L numeau mare!

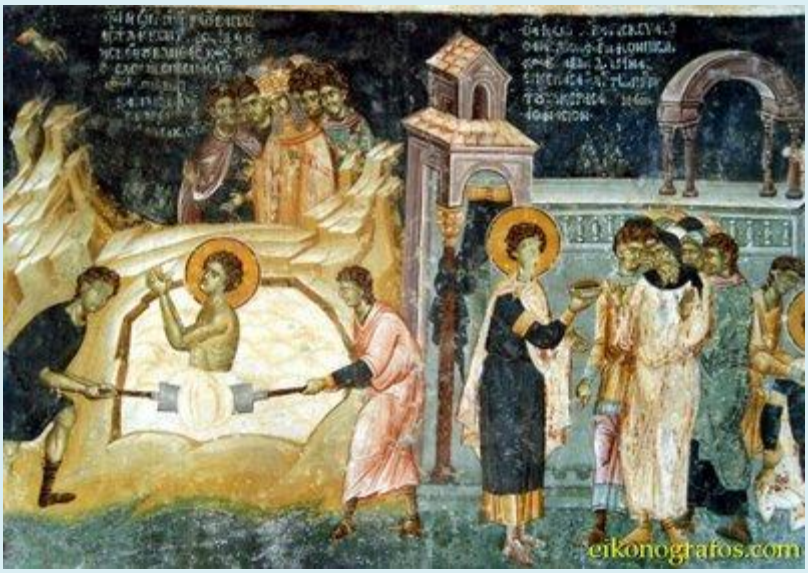

Icoana Sfântului Gheorghe – a fost pus în groapa de var, şi mai apoi i s-a dat să bea otravă

Aflând despre aceasta Diocleţian, a poruncit să aducă îndată pe sfânt înaintea lui şi, preamult minunându-se, a zis: "De unde este în tine, Gheorghe, o putere ca aceasta şi cu ce fel de vrăji meşteşugeşti? Spune, pentru că mi se pare că tu, prin arătarea meşteşugului vrăjitoresc prefaci credinţa Celui răstignit în vrăjitorie, ca făcând pe toţi să se minuneze de vrăjile tale, să te arăţi că eşti mare". ***Sfântul răspunse: "Eu aşteptam, o, împărate, ca tu să nu poţi nici a-ţi deschide gura spre hulirea Atotputernicului Dumnezeu, Căruia toate îi sunt cu putinţă şi cu minuni izbăveşte din primejdii pe cei ce nădăjduiesc spre El. Iar tu, fiind înşelat de diavol, ai alunecat într-o rătăcire şi o pierzare atât de adâncă, încât numeşti vrăji şi farmece minunile Dumnezeului meu cele văzute de ochii noştri; deci plâng de orbirea voastră, vă numesc ticăloşi şi vă judec nevrednici de răspunsul meu!"***

Atunci Diocleţian a poruncit să aducă nişte încălţăminte de fier care să aibă într-însele piroane lungi şi arzându-le, să-i încalţe amândouă picioarele mucenicului,

apoi bătându-l, să-l fugărească până la temniţă. Într-o încălţăminte ca aceea fugărit fiind mucenicul, tiranul îşi bătea joc, zicând: "Cât de grabnic eşti, Gheorghe! Foarte repede alergi, Gheorghe!" ***Iar mucenicul fiind târât aşa de greu şi bătut cumplit, zicea către el: "Aleargă, Gheorghe, aleargă ca să ajungi, căci alergi aşa ca şi cum n-ai şti". După aceea, chemând pe Dumnezeu, grăia: "Caută din cer, Doamne, şi vezi osteneala mea. Auzi suspinul ticălosului Tău rob, că s-au înmulţit vrăjmaşii mei şi cu urâciune nedreaptă m-au urât, pentru numele Tău cel Sfânt. Deci Tu Însuţi mă vindecă, Stăpâne, că s-au tulburat oasele mele şi-mi dă răbdare până la sfârşit ca să nu zică vreodată vrăjmaşul meu: "M-am întărit asupra lui"".***

Aşa se ruga Sfântul Gheorghe, mergând la temniţă, în care, fiind aruncat, slăbea cu trupul de răni, având picioarele foarte rănite. Însă cu duhul se întărea, pentru că toată ziua aceea şi toată noaptea nu înceta a înălţa mulţumiri şi rugăciuni lui Dumnezeu. Apoi s-a tămăduit de răni, cu ajutorul lui Dumnezeu, în acea noapte şi s-a făcut sănătos la picioare, precum şi la tot trupul.

A doua zi l-au adus iarăşi în faţa împăratului, la locul de privelişte, unde era împreună cu împăratul toată suita. Văzând împăratul că mucenicul merge bine, neşchiopătînd cu picioarele, ca şi cum n-ar fi avut nici o rană, cu mare mirare a zis către dânsul: "Ce este, Gheorghe, ţi-au plăcut încălţămintele?" ***Sfântul răspunse: "Cu adevărat mi-au fost plăcute!"*** Împăratul zise: "Leapădă-ţi îndrăzneala şi fii blând şi supus. Apoi, lepădând meşteşugul vrăjitoresc, apropie-te şi jertfeşte milostivilor zei, ca să nu te lipseşti de viaţa aceasta dulce, prin chinurile cele grele". ***Sfântul Gheorghe răspunse: "Cât sunteţi de nebuni! Căci puterea lui Dumnezeu o numiţi farmece şi vă mândriţi cu înşelăciunea diavolească cea fără de ruşine".*** Deci Diocleţian, căutând cu ochi mânioşi şi răcnind cu glas sălbatec, a tăiat vorba mucenicului şi a poruncit celor ce stăteau înainte să bată peste grumaji pe sfânt, ca să se înveţe a nu ocărî pe împărat. Apoi a poruncit să-l bată cu vine de bou până ce trupul lui se va vedea plin de sânge.

Icoana Sfântului Gheorghe - Biciuirea Sfântului - de la Mănăstirea Decani

Astfel, Sfântul şi marele mucenic Gheorghe, fiind cumplit chinuit, nicidecum nu şi-a schimbat lumina feţii sale; lucru pentru care împăratul, mâniindu-se mult, zicea către cei ce erau împrejurul lui: "Cu adevărat, aceasta nu este putere şi bărbăţie în Gheorghe, ci un lucru de meşteşugire şi vrăjitoresc". După aceea Magnenţie a zis către împărat: "Este aici un om iscusit în vrăjitorii cu numele Atanasie, căruia, dacă vei porunci să-l cheme, degrabă biruindu-se Gheorghe, se va supune poruncii tale". Şi îndată, chemând pe vrăjitorul acela, a stat înaintea împăratului şi a zis către dânsul Diocleţian: "Ceea ce a făcut aici necuratul Gheorghe, au văzut ochii tuturor celor ce stau de faţă şi cum le-a făcut acelea, ştiţi numai voi cei iscusiţi în acel meşteşug; deci, sau să-l biruieşti şi să-i strici vrăjitoriile lui şi nouă supus să ni-l faci, sau cu farmecele otrăvii degrabă să-l pierzi din viaţa aceasta; ca astfel, din meşteşugul care s-a învăţat, din acelaşi meşteşug să-şi ia moartea cea cuvenită lui; căci pentru aceea l-am lăsat să trăiască până acum". Iar vrăjitorul a făgăduit că a doua zi va săvârşi tot ce i s-a cerut să facă.

Deci, împăratul, poruncind să păzească în temniţă pe mucenic, s-a sculat de la judecată. ***Iar sfântul, intrând în temniţă, chema pe Dumnezeu, zicând: "Minunată fă, Doamne, mila Ta spre mine, îndreptează paşii mei spre mărturisirea Ta şi săvârşeşte alergarea mea întru credinţa Ta; ca întru toţi să se***

preamăreasc̆ă numele Tău cel Preasfânt!" A doua zi iarăşi a şezut împăratul la judecată, la un loc mai înalt, în văzul tuturor. Şi a mers şi Atanasie vrăjitorul, mândrindu-se întru a sa înţelepciune, ducând împăratului şi tuturor celor ce stăteau de faţă oarecare lucruri fermecate în felurite vase. Şi a zis către împărat: "Să se aducă acum aici osânditul acela şi va vedea toată lucrarea zeilor noştri şi puterea farmecelor mele". Şi luând un vas a zis: "De voieşti, o, împărate, ca omul acela fără minte să te asculte întru toate, atunci să bea băutura aceasta". Apoi iarăşi alt vas luând, a zis: "Iar de voieşti împărăţia ta, să vezi moartea lui cea amară, pe aceasta să o bea". Şi îndată din porunca împăratului, a fost adus Sfântul Gheorghe înaintea lui la judecată. Şi a zis către dânsul, Diocleţian: "Acum se vor strica şi vor înceta toate vrăjile tale, Gheorghe!" Şi a poruncit cu sila să-l adape pe el cu băutura fermecată. Iar sfântul bând-o fără îndoire, stătea nevătămat, bucurându-se şi batjocorind acea înşelăciune idolească şi diavolească.

Împăratul, înnebunind de mânie, a poruncit, ca şi cu cealaltă băutură plină de otravă de moarte, să-l adape cu sila. Iar sfântul neaşteptând ca să-l silească, a luat singur vasul de bunăvoie şi a băut otrava cea purtătoare de moarte; dar era fără nici o vătămare cu ajutorul darului lui Dumnezeu, fiind păzit de moarte. Şi s-a minunat împăratul cu toată suita; asemenea şi vrăjitorul Atanasie stătea ca ieşit din minţi, minunându-se şi nepricepându-se. Apoi, după un ceas, a zis împăratul către mucenic: "Până când, Gheorghe, ne faci a ne mira de faptele tale? Până când ne amăgeşti şi nu ne spui adevărul? Prin ce fel de meşteşugiri vrăjitoreşti nu bagi seamă de muncile ce-ţi aducem asupra ta, încât nici de adăparea cea purtătoare de moarte nu te-ai vătămat? Spune-mi cu adevărat toate, că voim să te ascultăm cu blândeţe". ***Atunci Fericitul Gheorghe a răspuns: "Să nu socoteşti, împărate, că noi cu scorniri omeneşti răbdăm schingiuiri, ci cu chemarea lui Hristos şi cu puterea Lui; pentru că, nădăjduind spre Dânsul, întru nimic socotim toate chinurile, după tainica Lui învăţătură".*** Zis-a Diocleţian: "Care este tainica învăţătură a Hristosului Tău?" ***Sfântul Gheorghe a răspuns: "Ştiind, de mai înainte, că a voastră răutate sporeşte spre mai rău, a învăţat pe slugile Sale să nu se teamă de cei ce ucid trupul, că sufletul nu-l pot ucide, căci ni se spune că nici un fir de păr din capul nostru nu va pieri, iar de veţi bea ceva de moarte nu vă va vătăma. Şi acum ascultă, o, împărate; aceasta ne este nouă făgăduinţa cea nemincinoasă a Lui, pe care în scurt o voi arăta ţie: Cel ce crede în Mine, lucrurile pe care Eu le fac şi acela le va face.***

Zis-a Diocleţian: "Şi care lucruri ziceţi voi, că sunt ale Lui?*" Răspuns-a sfântul: "Pe orbi a-i lumina, pe cei stricaţi a-i curăţi, şchiopilor a le da umblare şi surzilor auzire; duhurile cele necurate a le izgoni, pe morţi a-i învia şi altele asemenea acestora. Acestea sunt lucrurile lui Hristos".* Împăratul, întorcându-se

către Anastasie vrăjitorul, a zis: "Tu ce zici de acestea?" "Mă minunez cum, batjocorind blândeţea ta, acesta grăieşte minciuni, nădăjduind că va scăpa din puternicele tale mâini. Pentru că noi, folosindu-ne de multe faceri de bine de la zeii cei fără de moarte în toate zilele, însă niciodată n-am văzut ca să învieze un mort. Iar acesta, nădăjduind spre un om mort şi ţinându-se de Dumnezeul Cel răstignit, Îl mărturiseşte fără ruşine, că Acela este făcător de lucruri mari. Şi deoarece înaintea noastră a tuturor a mărturisit aceasta, cum că Dumnezeul lui este făcător de nişte minuni ca acestea şi că cei ce cred în El au luat această nemincinoasă făgăduinţă, ca aceleaşi lucruri să le facă, pe care şi Acela le făcea, deci să învieze şi acesta un mort înaintea ta, împărate, şi înaintea noastră a tuturor şi atunci şi noi ne vom pleca Dumnezeului său, ca Unui mai puternic. Iată se vede nu departe de aici un mormânt, în care cu puţine zile mai înainte a fost pus un mort, pe care eu îl ştiu de când era viu; pe acela de-l va învia Gheorghe, cu adevărat ne va birui pe noi!"

Şi s-a minunat împăratul de un sfat ca acesta a lui Atanasie. Deci, era un mormânt mare, departe de divan ca la o jumătate de stadie pentru că se făcea judecata aceea în priveliştea ce era lângă porţile cetăţii şi se vedea mormântul acela din cetate. Că elinii aveau obicei ca nu în cetate, ci afară din cetate să-şi îngroape morţii lor. Deci, împăratul a poruncit mucenicului, ca spre arătarea puterii Dumnezeului său, să învie pe mortul acela. Iar Magnenţie antipatul a rugat pe împărat ca Gheorghe să fie dezlegat din legături. Şi fiind dezlegat, Magnenţiu a zis către dânsul: "Acum, Gheorghe, arată-ţi lucrurile cele minunate ale Dumnezeului tău şi pe toţi ne vei aduce la credinţa Lui". ***A zis către el sfântul: "Dumnezeul meu, Cel ce toate le-a făcut din cele ce nu erau, este puternic, ca prin mine robul Său să învie pe mortul acela. Însă voi, fiind întunecaţi la minte de înşelăciune, nu puteţi să cunoaşteţi adevărul. Dar pentru poporul acesta ce stă înainte, va face Domnul meu această minune pe care voi o cereţi; însă să nu socotiţi că este vrăjitorie. Iată vrăjitorul pe care l-aţi pus de faţă, înaintea voastră a tuturor a mărturisit adevărul, că nici o vrăjitorie, nici puterea vreunui zeu n-a putut cândva să învie vreun mort. Iată înaintea tuturor celor ce stau împrejur şi în auzul tuturor voi chema pe Dumnezeul Meu".***

Aceasta zicând, şi-a plecat genunchii şi mult s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi. După aceea, sculându-se, cu glas mare iarăşi s-a rugat, zicând: ***"Dumnezeul veacurilor, Dumnezeul milelor, Dumnezeul tuturor puterilor şi Atotputernice, Cel ce nu ruşinezi pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, Doamne Iisuse Hristoase, auzi-mă pe mine smeritul robul Tău în ceasul acesta, Cel ce ai auzit pe Sfinţii Tăi Apostoli în tot locul, la toate muncile şi semnele, dă neamului acestuia viclean semnul cerut şi înviază mortul, care zace în mormânt, spre înfruntarea celor ce se leapădă de Tine şi spre slava Ta şi a Tatălui Tău şi a Preasfântului***

Duh. Astfel, Stăpâne, arată celor ce stau înainte, că Tu eşti Unul Dumnezeu peste tot pământul, ca să Te cunoască pe Tine Domnul Cel Atotputernic şi cum că toate se supun voinţei Tale şi a Ta este slava în veci. Amin!"

Iar când a zis "Amin", îndată s-a făcut vuiet mare şi cutremur, încât toţi s-au spăimântat foarte. Atunci acoperământul mormântului a căzut la pământ şi mormântul deschizându-se, mortul s-a sculat viu şi a ieşit dinăuntru, privindu-l toţi, fiind îngroziţi de frică. Şi îndată s-a făcut ceartă mare în popor, căci mulţi se bucurau şi pe Hristos ca pe un Dumnezeu mare Îl lăudau.

Icoana Sfântului Gheorghe - învierea unui om

Iar împăratul şi cei împreună cu dânsul, umplându-se de spaimă şi de necredinţă, mai întâi ziceau că Gheorghe, fiind vrăjitor mare, nu pe un mort, ci pe un duh oarecare şi o nălucă a sculat din mormânt, spre amăgirea celor ce privesc. După aceea, cunoscând că nu este nălucire, ci cu adevărat om înviat din morţi, care chemă numele lui Hristos, alerga la Gheorghe şi de el se lipea, toţi erau întru nepricepere mare ca nişte ieşiţi din minte şi cu totul neştiind ce să facă, tăceau. Iar Atanasie, alergând, a căzut la picioarele Sfântului Gheorghe, mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu Atotputernic şi rugând pe mucenic ca să-i ierte greşelile cele făcute din neştiinţă. Iar după câtăva vreme, Diocleţian poruncind să tacă

poporul, a început a grăi astfel: "Oare vedeţi amăgire, o, bărbaţilor? Oare vedeţi răutatea şi vicleşugul vrăjitorilor acestora? Acest necurat Atanasie, ajutând vrăjitorului celui de un obicei cu dânsul, nu i-a dat otravă aceluia să bea, ci nişte farmece ca să-i ajute spre amăgirea noastră şi pe un om viu, cu vrăjile lor l-au făcut că este mort, iar cu farmecele l-au sculat înaintea ochilor noştri, ca şi cum din morţi l-ar fi înviat".

Aceasta zicând, a poruncit ca lui Atanasie şi omului celui înviat din morţi, fără întrebare să le taie capetele, iar pe Sfântul mucenic al lui Hristos, Gheorghe, să-l ţină în temniţă şi în legături, până ce mai pe urmă va chibzui ce va face cu el. ***Iar Sfântul Gheorghe, intrând în temniţă, se bucura cu duhul şi mulţumea lui Dumnezeu, zicând: "Slavă Ţie, Stăpâne, că nu ruşinezi pe cei ce nădăjduiesc spre Tine. Mulţumesc Ţie, că-mi ajuţi în toate şi-mi arăţi mari faceri de bine în toate zilele, iar a mea nevrednicie cu darul Tău o împodobeşti. Învredniceşte-mă, Dumnezeule, Dumnezeul meu, ca mai degrabă să văd slava Ta, ruşinând pe diavol până în sfârşit!"***

Şezând Sfântul marele mucenic Gheorghe în temniţă, cei care crezuseră în Hristos, prin minunile făcute de dânsul, mergeau la el, dând aur străjerilor şi căzând la picioarele lui, erau povăţuiţi de dânsul la sfânta credinţă. ***Iar câţi erau bolnavi primeau tămăduire de bolile lor, pentru că îi tămăduia prin chemarea numelui lui Hristos şi prin însemnarea Crucii, de aceea, mulţi mergeau la dânsul în temniţă.***

***

Între unii ca aceia era şi un bărbat, anume Glicherie, căruia i s-a întâmplat de a căzut un bou al lui din munte într-o vale şi i-a pierit boul. Dar auzind Glicherie despre sfânt, a alergat la dânsul, plângând după boul lui. ***Iar Sfântul Gheorghe, zâmbind, a zis către dânsul: "Mergi, frate, şi bucură-te, căci Hristos al meu ţi-a înviat boul tău!"*** Iar el, crezând cu neîndoire în cuvintele mucenicului, s-a dus şi şi-a aflat boul viu, după spusele sfântului.

Deci, îndată s-a întors la mucenic şi în mijlocul cetăţii alergând, cu mare glas striga: "Mare este cu adevărat Dumnezeul creştinilor!" Deci, prinzându-l pe acela ostaşii ce se întâmplaseră acolo, l-au înştiinţat pe împărat. Iar Diocleţian, umplându-se de mânie, nici n-a voit să-l vadă, ci a poruncit ca îndată să-i taie capul, afară din cetate. Iar Glicherie, bucurându-se, ca un chemat la ospăţ, alerga la moarte pentru Hristos, întrecând pe ostaşi şi cu mare glas chema pe Hristos Dumnezeu, rugându-L, ca vărsarea sângelui să o socotească lui în loc de Botez; şi astfel s-a sfârşit.

***

Atunci unul din dregători a înştiinţat pe împărat, că Gheorghe, şezând în temniţă, tulbură poporul; pentru că pe mulţi întorcându-i de la zei, îi duce la Cel răstignit şi prin farmece face minuni şi toţi aleargă la el. Deci s-au sfătuit ca iarăşi să-l scoată la cercetare, şi de nu se va pocăi şi la zei de nu se va întoarce, la moarte să se osândească degrabă. Iar împăratul, chemând pe Magnenţie antipatul, a poruncit ca a doua zi să gătească loc de judecată lângă capiştea lui Apolon ca de faţă cu poporul să cerceteze pe mucenic.

În noaptea aceea, rugându-se Sfântul Gheorghe în temniţă, a adormit puţin şi a văzut pe Domnul arătându-i-se în vis, Care cu a Sa mână îl sprijinea şi, cuprinzându-l, îl săruta şi-i punea o cunună pe cap, zicându-i: "Nu te teme, ci îndrăzneşte! Căci, iată, împreună cu Mine te vei învrednici a împărăţi. Deci, nu slăbi, că degrabă venind la Mine, cele gătite ţie le vei primi!"

Iar Sfântul Gheorghe, deşteptându-se şi lui Dumnezeu cu bucurie mulţumind, a chemat la sine pe străjerul temniţei şi l-a rugat, zicând: "Un dar cer de la tine, frate. Porunceşte să intre aici sluga mea, pentru că am să-i spun ceva". Şi, poruncindu-i străjerul, a intrat sluga la el, pentru că stătea afară aproape de temniţă şi scria faptele sfântului şi cuvintele lui, cu toată luarea aminte.

Intrând sluga, s-a închinat până la pământ stăpânului său care şedea în legături şi, căzând la pământ lângă picioarele lui, plângea. Iar sfântul l-a ridicat, poruncindu-i să se îmbărbăteze cu sufletul şi i-a spus vedenia sa, zicându-i: ***"Fiule, degrabă mă va chema Domnul la El. Iar tu, după chemarea mea din viaţa aceasta, să iei acest smerit trup al meu, împreună cu testamentul meu, pe care l-am scris mai înainte de nevoinţa mea şi să-l duci, ajutându-ţi Dumnezeu, în casa noastră din Palestina. Şi toate cele hotărâte de mine să le împlineşti şi să ai frica lui Dumnezeu şi credinţă neîndoită în Hristos".*** El făgăduind că va împlini toate cele poruncite şi mult plângând, sfântul l-a cuprins cu dragoste şi, dându-i sărutarea cea din urmă, l-a liberat cu pace.

A doua zi răsărind soarele, a stat împăratul la judecată şi, punând înainte pe sfântul mucenic, a început a vorbi către dânsul cu blândeţe şi, oprindu-şi mânia în sine, îi zicea: "Nu socoteşti, o, Gheorghe, că sunt plin de iubire de oameni şi de milă, răbdând până la îndurare? Martori îmi sunt toţi zeii că îţi cruţ tinereţile tale, pentru frumuseţea ce înfloreşte în tine, pentru cunoştinţa şi pentru bărbăţia ta. Aş fi voit să te am părtaş al împărăţiei mele şi să fii al doilea cu cinstea, dacă ai fi voit să te întorci la zei. Spune, deci, ce gândeşti despre aceasta?" ***Sfântul Gheorghe răspunse: "Se cădea, o, împărate, ca mila ta cea atât de mare să o fi arătat de la***

început către mine, iar nu să te sălbăticeşti atât de mult asupra mea". Împăratul ascultând cu plăcere nişte cuvinte ca acestea ale mucenicului, i-a zis îndată: "De voieşti să te supui mie cu dragoste, ca unui tată, toate chinurile care le-ai suferit, ţi le voi răsplăti cu multe cinstiri".

Grăit-a Sfântul Gheorghe: "De voieşti, o, împărate, să intrăm acum înăuntrul capiştei, să vedem pe zeii cei cinstiţi de voi". Împăratul sculându-se cu osârdie şi cu bucurie, a mers în capiştea lui Apolon cu tot poporul, ducând cu cinste şi pe Sfântul Gheorghe împreună cu dânşii, iar poporul striga lăudând pe împăratul, socotind puterea şi biruinţa zeilor lor. Apoi, intrând şi făcându-se tăcere mare şi pregătind jertfă, toţi priveau spre mucenic, aşteptând fără îndoială să aducă jertfă zeilor. ***Sfântul, apropiindu-se de zeul Apolon şi întinzând mâna către el, a întrebat pe cel neînsufleţit, ca pe un viu, zicând: "Tu voieşti să primeşti jertfă de la mine ca un Dumnezeu?"*** Sfântul, zicând aceasta, şi-a făcut semnul Crucii, iar diavolul care locuia în idol a răspuns nişte cuvinte ca acestea: "Nu sunt Dumnezeu; şi nici unul asemenea mie nu este! Numai Unul este Dumnezeu; Acela pe care tu Îl propovăduieşti! Noi ne-am depărtat de îngerii cei ce-i slujesc Lui şi înşelăm pe oamenii cei stăpâniţi de zavistie". ***Atunci sfântul a zis către el: "Dar cum îndrăzniţi voi să staţi aici, venind eu, slujitorul adevăratului Dumnezeu?"*** Zicând sfântul acestea, un sunet şi glas de plângere ieşea de la idoli, apoi deodată căzând toţi la pământ s-au sfărâmat.

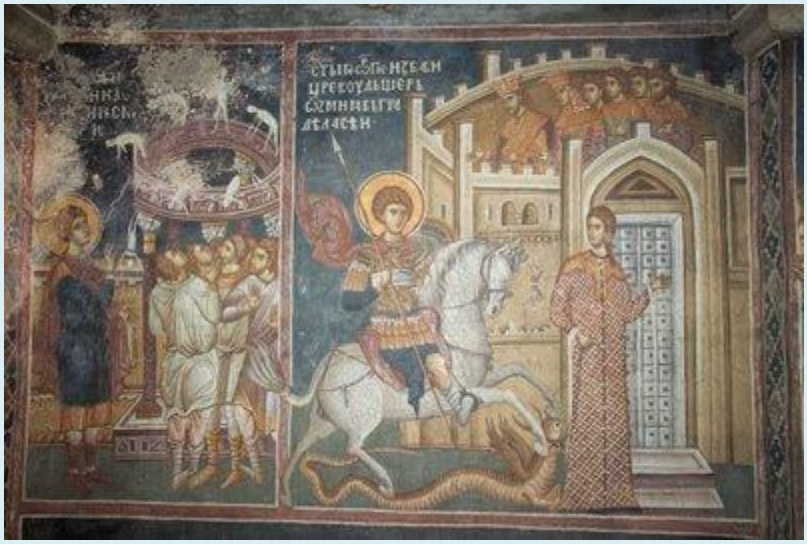

Icoana Sfântului Gheorghe - Sfântul distruge idolul prin rugăciunile sale şi salvarea prinţesei de dragon - de la Mănăstirea Decani

Atunci slujitorii şi mulţi din popor s-au pornit ca nişte turbaţi, cu multă mânie asupra sfântului, bătându-l şi legându-l. Apoi strigau asupra împăratului: "Pierde

pe vrăjitorul acesta, o, împărate! Pierde-l mai înainte de a ne pierde el pe noi!" Făcându-se o strigare şi o tulburare ca aceasta şi străbătând vestea aceea prin toată cetatea, ***împărăteasa Alexandra, care până atunci avea ascunsă în sine credinţa în Hristos, neputând s-o tăinuiască mai mult, a alergat într-un suflet acolo unde era Sfântul mare mucenic Gheorghe, şi văzând gâlceava poporului şi pe mucenic legat, privindu-l de departe şi neputând să se apropie de dânsul din cauza mulţimii, a început a striga cu mare glas, zicând: "Dumnezeul lui Gheorghe, ajută-mi că Tu eşti Dumnezeul Cel Atotputernic!"***

Sfânta Alexandra împărăteasa, soţia lui Diocleţian

După ce s-a liniştit puţin gâlceava poporului, Diocleţian a poruncit să-i aducă înainte pe mucenic şi fiind ca îndrăcit de mânia cea cumplită, a zis către sfântul: "Oare astfel de mulţumire ai dat, pentru mila mea către tine, necuratule om? Oare aşa te-ai obişnuit a jertfi zeilor?" ***Sfântul Gheorghe răspunse: "Aşa m-am deprins a cinsti pe zeii tăi, o, împărate nebun. Ruşinează-te dar de acum, de a-ţi pune nădejdea ta spre nişte zei ca aceştia, care nu pot să-şi ajute nici lor şi care nu rabdă nici venirea de faţă a robilor lui Hristos".***

Zicând acestea sfântul, iată a venit împărăteasa în mijloc, mărturisind cu îndrăzneală înaintea tuturor pe Hristos, Dumnezeul adevărat; apoi căzând la picioarele mucenicului, defăima nebunia tiranului, ocărind pe zei şi blestemând pe cei ce se închină lor. Iar împăratul se uimea, văzând pe soţia sa cu o îndrăzneală atât de mare slăvind pe Hristos, defăimând pe idoli şi căzând la picioarele mucenicului. Apoi a zis către dânsa: "Ce-ţi este, Alexandro, că lipindu-te de vrăjitorul şi fermecătorul acesta, te lepezi de zei cu atâta neruşinare?" Ea s-a întors de la dânsul, nedându-i nici un răspuns. Atunci Diocleţian, umplându-se de mai

multă mânie, n-a mai făcut multă cercetare despre Gheorghe, nici despre împărăteasă, ci îndată a hotărât pedeapsă de moarte pentru amândoi, într-acest chip: *"Gheorghe cel rău, care a mărturisit că este galileean şi a hulit mult asupra zeilor şi asupra mea, împreună cu Alexandra împărăteasa mea, care s-a amăgit de vrăjile lui şi cu asemenea nebunie a ocărât pe zei, poruncesc să fie tăiaţi cu sabia".*

Icoana Sfântului Gheorghe - Sfântul a fost condamnat de către Diocleţian şi de a fi decapitat - de la Mănăstirea Decani

Atunci ostaşii cei rânduiţi pentru aceea, răpind pe mucenic legat, l-au dus afară din cetate, târând împreună cu dânsul şi pe împărăteasa cea de bun neam, care, urmând cu osârdie, se ruga lui Dumnezeu în sine, mişcându-şi buzele şi privind adeseori spre cer. Apoi, ajungând la un loc oarecare, împărătesei i-au slăbit puterile şi a cerut să şadă puţin. După aceea şi-a întors capul spre zid şi şi-a dat duhul în mâinile Domnului. Văzând aceasta, Gheorghe, mucenicul lui Hristos, a preamărit pe Dumnezeu şi mergea cu mare bucurie, rugându-se Domnului, ca şi alergarea lui să se săvârşească cu bine. Apoi, când s-a apropiat de locul cel hotărât, unde era să fie tăiat şi-a ridicat glasul şi se ruga în acest chip:

"Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul meu, că n-ai veselit pe vrăjmaşii mei, ci ai izbăvit sufletul meu ca pe o pasăre din cursa vânătorilor! Auzi-mă şi acum, Stăpâne, şi stai înaintea robului Tău în ceasul acesta de la sfârşit şi izbăveşte sufletul meu de meşteşugirile duhului celui din văzduh, al vrăjmaşului celui mare şi de duhurile cele necurate. Şi să nu le socoteşti păcatul celor ce au greşit înaintea mea, în neputinţa lor, ci iertare şi dragoste arată-le lor, ca şi aceia, cunoscându-Te, să câştige parte din Împărăţia Ta, împreună cu aleşii Tăi.

Primeşte şi sufletul meu, împreună cu cei ce bine Ţi-au plăcut în veac, trecând cu vederea toate greşelile mele cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă. Adu-ţi aminte, Stăpâne, de cei ce cheamă numele Tău Cel cu mare cuviinţă, că binecuvântat şi preamărit eşti în veci. Amin".

Astfel rugându-se cu bucurie şi-a plecat capul sub sabie. Şi a fost tăiat în ziua de douăzeci şi trei a lunii aprilie, săvârşindu-şi bine mărturisirea, împlinindu-şi alergarea şi păzind credinţa fără de prihană, pentru care a şi luat cununa dreptăţii cea pregătită lui. Unele ca acestea sunt nevoinţele cele mari ale viteazului ostaş Gheorghe. Unele ca acestea sunt biruinţele lui asupra vrăjmaşilor. Deci, în acest chip nevoindu-se, s-a învrednicit cununii celei nestricăcioase şi veşnice. Cu ale cărui rugăciuni şi noi să ne învrednicim în partea drepţilor şi să stăm de-a dreapta sa, în ziua venirii a doua a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Din minunile Sfântului şi marelui mucenic Gheorghe

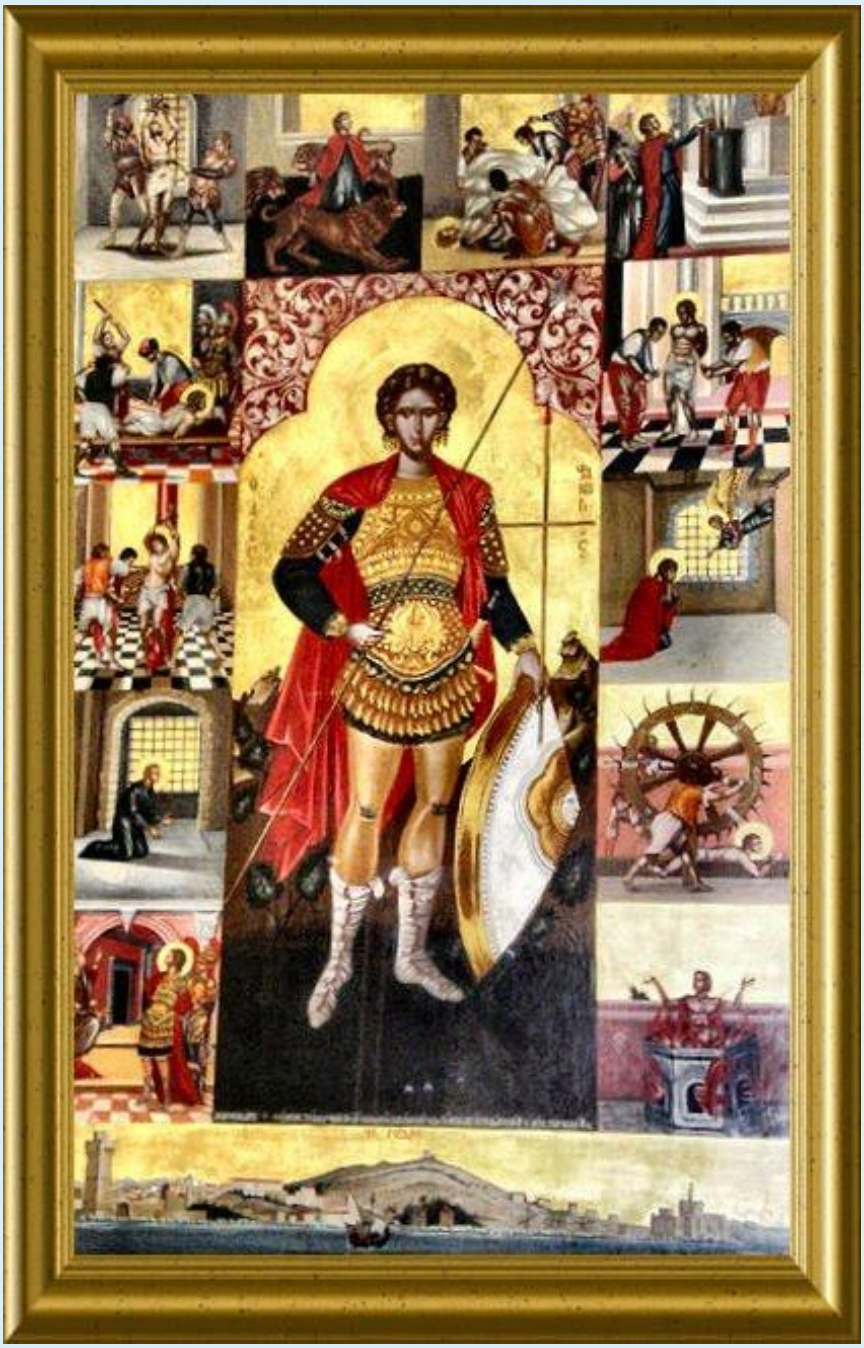

În părţile Siriei era o cetate ce se numea Ramel, în care se zidea o biserică de piatră, în numele Sfântului marelui mucenic Gheorghe. Şi nu era în acel loc piatră de felul acela, din care s-ar fi putut face stâlpi mari, spre întărirea zidirii, ci din alte părţi depărtate se aduceau pe mare stâlpi de preţ. Deci, mulţi din cetăţenii cei iubitori de Dumnezeu s-au dus în diferite locuri ca să cumpere stâlpi de piatră pentru biserica ce se zidea. S-a dus şi o femeie dreptcredincioasă, văduvă, care

avea osârdie şi credinţă către Sfântul mare mucenic Gheorghe, voind, ca din sărăcia sa, să cumpere pentru biserica sfântului un stâlp. Şi, cumpărând dintr-un loc un stâlp ales, l-a adus la malul mării, unde un alt bărbat bogat din cetatea Ramel, cumpărând câţiva stâlpi îi punea în corabie; şi a rugat mult femeia pe omul acela, să-i ia şi stâlpul ei în corabie, împreună cu ceilalţi şi să-l ducă la biserica mucenicului. Iar el nu i-a ascultat rugămintea şi nu i-a luat stâlpul ei; ci, aruncând în corabie numai stâlpii săi, a plecat. Atunci femeia aceea, aruncându-se la pământ, plângea cu jale şi chemă în ajutor pe sfântul mare mucenic, ca să rânduiască precum ştie el, ca şi stâlpul ei să fie dus în Ramel, la biserica lui.

Astfel femeia, mâhnindu-se şi plângând, a adormit şi i s-a arătat în vis Sfântul mare mucenic Gheorghe în chip de voievod, mergând călare şi ridicând-o de la pământ, i-a zis: ***"Spune-mi de ce te mâhneşti, o, femeie?"*** Iar ea i-a spus pricina durerii sale şi a văzut pe sfânt descălecând de pe cal şi zicând către dânsa: ***"Unde voieşti să-ţi pui stâlpul?"*** Iar ea a zis: "În partea dreaptă a bisericii". Şi îndată sfântul a scris cu degetul său pe stâlp astfel: ***"Stâlpul acesta al văduvei, să se pună în partea dreaptă a bisericii, după cel dintâi stâlp, ca să fie acesta al doilea".*** Aceasta scriind, a zis către femeie: ***"Ajută-mi tu singură".***

Şi, apucând ei stâlpul, piatra s-a uşurat şi de către amândoi a fost aruncată în mare. Aceasta văzând-o femeia în vedenia somnului şi deşteptându-se, n-a găsit stâlpul în locul acela. Dar punându-şi nădejdea către Dumnezeu şi spre Sfântul Gheorghe, robul Lui, a pornit pe cale spre casa sa. Şi mai înainte de întoarcerea ei, precum şi a corabiei, adică îndată după acea vedenie din somn, chiar a doua zi s-a găsit stâlpul ei pe malul mării, în Ramel. Apoi după ce a sosit bărbatul acela, care îşi ducea stâlpii în corabie şi a ieşit la mal, a văzut stâlpul văduvei şi scrierea de pe el, care se închipuise pe piatră de degetul sfântului foarte bine, ca şi cum literele ar fi fost însemnate pe lut. Atunci s-a minunat foarte şi cunoscând minunea ce se făcuse de sfântul mare mucenic şi pricepând greşeala sa, se căia că trecuse cu vederea rugămintea văduvei şi cerea iertare de la sfânt, prin multe rugăciuni, ceea ce a şi dobândit de la el, arătându-i-se în vedenie. Deci stâlpul acela al văduvei s-a pus în acel loc în care s-a poruncit, spre pomenirea femeii şi spre arătarea minunii făcute de marele mucenic, dar mai ales spre slava izvorului minunilor lui Hristos, Dumnezeul nostru.

***

După mulţi ani, saracinii luând Siria sub stăpânirea lor, s-a întâmplat în cetatea Ramel, în cea mai sus pomenită biserică a Sfântului marelui mucenic Gheorghe, o minune ca aceasta:

Un saracin vestit, împreună cu alţi saracini, au intrat în biserică, pe vremea citirii pravilei, şi văzând icoana Sfântului Gheorghe şi pe preot stând înaintea ei şi închinându-se şi săvârşind în taină rugăciuni, a zis către prietenii săi în limba saracinilor: "Vedeţi pe acest nebun, ce face? Se roagă la scândură. Aduce-ţi-mi un arc şi o săgeată, să săgetez scândura aceea". Şi îndată i-au adus un arc, pe care el, stând dinapoia tuturor, l-a încordat şi a aruncat o săgeată asupra icoanei mucenicului; iar săgeata n-a zburat spre icoană, ci în sus şi căzând din înălţime, a lovit pe saracinul acela în mână şi i-a rănit-o.

Deci, a ieşit îndată afară, ducându-se acasă, durându-l mâna foarte şi curgându-i mult sânge; apoi se umflase şi striga suspinând, fiind cuprins de o durere de moarte. Şi avea în casa sa nişte slujnice de credinţă creştinească, pe care chemându-le, le-a zis: "Am fost în biserica Sfântului vostru Gheorghe şi am vrut să-i săgetez icoana lui, dar m-am săgetat pe mine, căci întorcându-se săgeata, mi-a rănit mâna şi iată mor de nesuferită durere". Iar ele i-au zis: "Oare ţi se pare că ai făcut bine, îndrăznind să loveşti chipul sfântului mucenic?" Zis-a saracinul: "Au doară are putere chipul acela, să mă facă astfel, precum sunt acum de bolnav?" Slujnicele au răspuns: "Noi suntem neînvăţate şi nu putem să-ţi răspundem, dar cheamă un preot şi acela îţi va spune cele ce ne întrebi pe noi". Barbarul a ascultat sfatul slujnicelor sale şi a chemat pe preot şi a zis: "Vreau să ştiu ce putere are scândura aceea sau icoana, căreia te închini tu?" A răspuns preotul: "Eu nu mă închinam scândurii, ci Dumnezeului meu, Ziditorul tuturor, mă rugam celui închipuit pe scândură cu chipul Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, ca să fie mijlocitor pentru mine către Dumnezeu".

Zis-a barbarul: "Cine este Gheorghe, dacă nu este el Dumnezeul vostru?" Răspuns-a preotul: ***"Sfântul Gheorghe nu este Dumnezeu, ci slugă a lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Iisus Hristos, care a fost asemenea om pământean ca şi noi. El multe munci a răbdat de la păgânii care-l sileau să se lepede de Hristos, dar cu vitejie pe toate răbdându-le şi bine săvârşindu-şi mărturisirea numelui lui Hristos, a luat dar de la Dumnezeu ca să facă semne şi minuni; iar noi, iubindu-l pe el, cinstim icoana lui şi, ca şi cum am privi spre el, ne închinăm lui, îl cuprindem şi-i sărutăm icoana, în acelaşi chip cum şi tu faci după moartea părinţilor şi fraţilor tăi; căci având îmbrăcămintea lor înaintea ta, lăcrimezi şi le săruţi, ca şi cum ai avea pe aceia înaintea ta. Deci, aşa şi noi socotim icoanele sfinţilor, nu ca pe nişte dumnezei, să nu fie aceea, ci ca pe nişte închipuiri ale slugilor lui Dumnezeu, care prin icoanele lor fac minuni, precum s-a întâmplat cu tine, cel ce ai îndrăznit a săgeta icoana sfântului mucenic, ca să ştii puterea lui şi să fie şi spre învăţătura altora".***

Acestea auzindu-le saracinul, a zis: "Ce voi face? Vezi mâna mea sângerândă, căci groaznică durere pătimesc şi de moarte mă apropii". Zis-a lui preotul: ***"De voieşti să fii viu şi întreg, porunceşte să aducă la tine chipul Sfântului şi Marelui Mucenic Gheorghe şi-l pune pe patul tău; apoi o candelă plină cu untdelemn arzând, să fie înaintea lui aprinsă toată noaptea, iar a doua zi luând untdelemn din candelă, să ungi mâna ta cea bolnavă şi atunci să crezi că te vei tămădui, şi-ţi va fi ţie aşa".*** Iar saracinul îndată a rugat pe preot, ca să-i aducă icoana Sfântului Gheorghe, pe care primind-o cu bucurie, a făcut toate aşa precum a învăţat de la preot. A doua zi, după ce şi-a uns mâna cu untdelemn din candelă, îndată i-a încetat durerea şi i s-a tămăduit mâna.

De o minune ca aceea, mirându-se şi veselindu-se barbarul acela, a întrebat pe preot dacă avea ceva scris în cărţile sale despre Sfântul Gheorghe. Iar preotul aducându-i viaţa şi pătimirea sfântului, i-a citit-o şi el cu luare aminte ascultând, ţinea în mâini icoana mucenicului, grăind către sfântul cel închipuit pe icoană, ca şi către un viu, zicându-i cu lacrimi: ***"O, Sfinte Gheorghe, tu, tânăr, însă cu minte ai fost, iar eu bătrân, dar nebun. Tu de tânăr eşti prieten a lui Dumnezeu, iar eu am îmbătrânit şi sunt lipsit de Dumnezeu. Roagă pentru mine pe Dumnezeul tău, ca să fiu şi eu robul Său".*** După aceea căzând la picioarele preotului, îl ruga să-l învrednicească de Sfântul Botez. Iar preotul nu voia pentru că se temea de saracini, însă văzându-i credinţa şi rugămintea lui cea cu dinadinsul, l-a botezat noaptea în taină, de frica saracinilor.

A doua zi, saracinul cel nou botezat a ieşit din casă şi stând în mijlocul cetăţii în văzul tuturor, cu multă îndrăzneală şi cu mare glas, a început a propovădui pe Hristos, adevăratul Dumnezeu şi blestema credinţa saracinilor. Şi îndată s-a adunat la dânsul mulţime de saracini şi umplându-se de mânie şi de iuţime, au pornit asupra lui ca nişte fiare sălbatice şi cu săbiile l-au tăiat bucăţi. Şi aşa în scurt timp şi-a sfârşit fapta cea bună a mărturisirii şi a luat cununa muceniciei, ajutându-i rugăciunile Sfântului marelui mucenic Gheorghe.

***

În insula Melitinei era o biserică a Sfântului marelui mucenic Gheorghe, slăvită şi mare. Locuitorii acelei insule aveau obiceiul ca în toţi anii, la ziua pomenirii sfântului, să se adune în biserica aceea, ca să serbeze praznicul mucenicului. De acest lucru aflând agarenii din Crit (insula Creta), într-o clipă au năvălit asupra locului aceluia şi câţi oameni au fost afară din biserică, apucând să fugă, au scăpat din mâinile agarenilor; iar câţi s-au aflat în biserică, pe aceia prinzindu-i şi legându-i, i-au dus în robie.

A fost robit atunci şi un tânăr oarecare de acolo şi ducându-l în Creta, l-au dăruit voievodului agarenilor. Iar după ce a trecut un an, sosind praznicul sfântului, părinţii tinărului aceluia, deşi erau lipsiţi de fiul lor, însă nu şi-au schimbat obiceiul, ca în toţi anii să meargă la praznic în biserica mucenicului şi să facă în casa lor masă îndestulată întru cinstea şi pomenirea Sfântului Gheorghe. Deci, când a început a aşeza la ospăţ pe cei chemaţi, maica tânărului robit s-a întors iar la biserică şi s-a aruncat la pământ, plângând şi rugând pe sfântul, ca să-l izbăvească pe fiul său din robie, precum ştie el cu ajutorul său. Şi a fost auzită de ajutătorul cel grabnic. După ce şi-a sfârşit rugăciunile sale, acea femeie s-a întors la ospăţ la cei chemaţi, iar bărbatul ei a chemat mai întâi numele Sfântului marelui mucenic Gheorghe; apoi ajutorul şi sprijinul sfântului lăudând, a început a cinsti pe cei chemaţi, stând dregătorii pregătiţi.

În acel ceas, fiul lor fiind scos de Sfântul Gheorghe din robie, a stat înaintea lor ţinând în mâini un pahar cu vin, dându-l maicii sale. Pentru că în ceasul acela, stând în Crit la masa voievodului agarenilor, turnase vinul în pahar şi-l gătea să-l dea stăpânului lor; deodată, precum altădată Avacum, a fost răpit şi a stat în Melitina cu paharul de vin în mână. Văzându-l, toţi cei ce şedeau şi se ospătau la masă, s-au înspăimântat şi l-au întrebat unde a fost, de unde a venit şi cum s-a aflat în mijlocul lor? Iar el le-a răspuns: ***"Am umplut acest pahar cu vin, ca să-l dau boierului şi am fost răpit de un bărbat prealuminat, care era călare pe cal şi m-a pus pe mine lângă el. Deci cu o mână am ţinut paharul, iar cu alta mă ţineam de brâul lui; şi astfel mă aflu aici, precum mă vedeţi".*** Acestea auzindu-le toţi, s-au spăimântat, minunându-se de acea slăvită minune. Apoi, sculându-se, au adus mulţumire lui Dumnezeu şi plăcutului Său, marelui mucenic Gheorghe.

***

Despre o asemenea minune, zisă mai sus, ne spune şi Cozma monahul, astfel: În zilele lui Vasile, împăratul grecesc, eu fiind tânăr, stăpânul meu, voievodul la care slujeam, a fost trimis de împărat la insula Cipru. După ce am ajuns, am auzit o minune a Sfântului mare mucenic Gheorghe, care nu de mult o făcuse în biserica lui, la ziua praznicului. Căci spuneau locuitorii de acolo că fiul preotului, care slujea în biserica Sfântului Gheorghe, a fost robit de saracini, şi la praznicul Sfântului Gheorghe s-a aflat lângă tatăl său în biserică, la vremea Liturghiei. Deci voievodul, chemând la sine pe preot şi pe fiul lui, îl întreba cum a venit de la saracini? Iar tânărul a început a-i spune astfel:

"Precum Dumnezeu a voit, aşa Sfântul Gheorghe m-a liberat. Însă eu nu ştiu cum am venit, decât ştiu numai, că am fost robit acum trei ani de saracini. Că mă trimisese tatăl meu într-o corabie cu alţi oameni pentru neguţătorie. Şi năvălind

asupra noastră saracinii, pe toţi ne-au robit şi am fost dus de dânşii în Palestina, căci atunci Ierusalimul şi toată Palestina erau stăpânite de saracini. Acolo am slujit, zicea tânărul, stăpânului meu trei ani. Şi, iată, a optsprezecea zi este de când stăpânul meu mi-a poruncit să-i duc aşternutul la baia cea de obşte, vrând să se spele acolo. Şi spălându-se, mi-a zis: "Nu mi-ai adus dulceaţă şi apă să beau?" Eu i-am răspuns: "Nu ţi-am adus stăpâne". Iar el voia să mă prindă, ca să mă bată. Dar eu am scăpat şi am alergat acasă la stăpâna mea şi, luând degrabă de la ea dulceaţă, mă întorceam spre baie la stăpân. Şi îmi era calea pe lângă o curte creştinească, în care era o biserică şi se săvârşea în acel ceas dumnezeiasca Liturghie. Atunci am auzit, după întâia intrare, cântându-se condacul Sfântului Gheorghe, pentru că era praznicul lui. Auzind acea cântare, am plâns şi am zis: ***"Sfinte mare mucenice Gheorghe, oare n-a fost primită lui Dumnezeu şi ţie nici o suspinare a robului tău, adică a tatălui meu? Pentru ce ai trecut cu vederea lacrimile şi rugăciunile lui, cele făcute de el pentru mine, în biserica ta, ca să mă fi izbăvit din această robie şi pradă?"***

Aceasta zicând, alergam spre baie, şi văzându-mă stăpânul meu plin de lacrimi, a început cu mânie a mă ocărî şi mi-a zis: "Toarnă!" Şi am turnat în pahar dulceaţa, şi mi-a zis stăpânul: "Toarnă!" Dacă am luat vasul să torn în pahar, am început a nu vedea pe stăpânul meu, zicând ceva şi am auzit cântarea ce se cântă: "Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin!". Şi m-am văzut în altar, iar pe tatăl meu ţinând Sfântul Potir şi zicând către eclesiarh: "Daţi-mi apă". Iar eu, stând înaintea lui cu vasul, voiam să torn în Sfântul Potir; pentru că, precum stăteam în baie înaintea saracinului, într-o mână ţinând paharul cu dulceaţă, iar în alta, vasul din care turnam şi deodată m-am aflat în Altar stând înaintea tatălui meu pe când el slujea. Iar tatăl meu căutând spre mine, a zis către eclesiarh: "Cine este acest tânăr?" Acesta a zis cu mirare: "Nu ştim cine este acesta şi de unde vine". Şi eram cu părul ras şi cu hainele sărăcineşti. Apoi am zis către tatăl meu: "Oare nu mă recunoşti pe mine, tată? Eu sunt fiul tău!" Şi a zis către mine tatăl: "Dar acest vas şi paharul pentru ce le ai în mâinile tale şi ce este în ele?" Şi am zis: "Aceasta este dulceaţă, pentru că fiind eu în baie cu stăpânul, aproape de Ierusalim, când voiam să-i dau lui băutura aceasta, îndată m-am aflat în biserică".
Iar tatăl meu s-a cutremurat de spaimă, şi puţin a fost, că n-a scăpat din mâini Sfântul Potir, pe care îl ţinea. Iar eu am lăsat jos paharul şi vasul şi am zis: "Nu te tulbura, părinte, ci sfârşeşte-ţi slujba". Apoi, punând tatăl meu Potirul pe Sfântul Prestol şi, ridicându-şi mâinile, a dat laudă lui Dumnezeu şi a preamărit pe Sfântul Gheorghe. Iar paharul pe care l-a lăsat pe marmură nu s-a stricat, nici nu s-a vărsat, asemenea şi vasul celălalt. Şi sfârşind tatăl meu slujba, m-a cuprins şi m-a sărutat cu lacrimi şi am mers acasă. Apoi, auzind de mine toate rudele şi prietenii noştri, s-

au adunat la noi. Şi, văzându-mă, s-au bucurat şi au preamărit pe Dumnezeu şi pe Sfântul Gheorghe, robul Lui, care m-a izbăvit de la saracini în clipeala ochilor".

O povestire ca aceea a fiului preotului, auzind-o voievodul şi toţi cei împreună cu dânsul, foarte mult au preamărit pe Dumnezeu şi pe Sfântul Gheorghe. Şi dându-i şi tatălui său daruri mari, i-au liberat.

***

Asemenea acestor minuni mai sus-zise ale Sfântului marelui mucenic Gheorghe, se află şi această minune: În părţile Paflagoniei, în cetatea Amastrida era un bărbat, anume Leontie şi soţia lui Teofana, şi amândoi aveau mare credinţă şi osârdie către Sfântul marele mucenic Gheorghe şi năzuiau totdeauna la biserica lui, care era nu departe de acolo, lângă râul ce se numea Partenos. După numirea râului aceluia, biserica aceea a mucenicului se numea "Partenia". Pe acea biserică, cei doi soţi au împodobit-o din averile lor cu toată bunacuviinţă, din dragostea lor către Sfântul Gheorghe, pe care îl aveau peste averile lor purtător de grijă, păzitor şi apărător. De aceea, în toţi anii săvârşeau pomenirea mucenicului cu cinste şi cu cucernicie, făcând milostenii multe şi masă îndestulată săracilor, scăpătaţilor, străinilor, rudeniilor şi prietenilor. Aceia aveau un fiu, căruia îi dăduseră numele Gheorghe, pentru ca să aibă pomenirea mucenicului totdeauna în minte şi pe limbă cu dragoste.

În zilele acelea împărăţea la greci, Constantin al VIII-lea, care a fost fiul împăratului Leon cel înţelept. Şi au ridicat război bulgarii cu grecii, pentru că bulgarii, ungurii şi cu tătarii, năvălind asupra părţilor greceşti, le pustiau, prădându-le şi a fost nevoie ca oastea grecească să se adune în cete. Iar de vreme ce Leontie era locuitor al cetăţii Amastridei în Paflagonia, din rânduiala ostăşească, îi poruncea şi lui să iasă la război. Însă Leontie acum era bătrân, iar fiul Gheorghe era în vârstă de bărbat; deci, a socotit ca în locul său să-şi trimită fiul la oaste. Şi luându-l pe el Leontie şi Teofana, l-au dus mai întâi în biserica mai sus-zisă şi, rugându-se înaintea icoanei mucenicului, au zis: "Ţie, o, Sfinte mare mucenice Gheorghe, îţi încredinţăm pe fiul nostru cel unul-născut şi iubit, pe care cu numele tău l-am numit, pe tine iubindu-te; deci, tu să-i fii povăţuitor în cale şi păzitor în război şi să-l întorci la noi întreg şi sănătos, ca rodul credinţei noastre celei către tine, prin a Ta facere de bine luându-l, cu multe faceri de bine să preamărim totdeauna a ta purtare de grijă şi apărare pentru noi".

Aşa rugându-se, au liberat pe fiu la ceata oştirii greceşti. Iar când s-a făcut război cu vrăjmaşii, mai întâi grecii au biruit pe bulgari, iar după aceea, îndreptându-se bulgarii au început a birui pe greci, căci aşa a lăsat Dumnezeu pentru păcat. Şi s-a

făcut măcel mare şi a căzut puterea grecească în ascuţişul sabiei vrăjmaşilor, încât abia a scăpat cineva de la acel război.

În acea vreme Gheorghe fiul lui Leontie, fiind prins viu de un bulgar oarecare, s-a păzit cu rugăciunile sfântului de la moarte. Văzându-l bulgarul tânăr şi frumos la faţă, l-a cruţat şi l-a dus la pământul lui, unde Gheorghe slujea aceluia ca un rob. Iar Leontie şi Teofana, auzind de biruirea taberilor greceşti şi văzând că nu s-a întors fiul lor, plângeau şi se tânguiau cu nemângâiere, socotind că este ucis la război; şi căzând la icoana Sfântului marelui mucenic Gheorghe, în biserica lui strigau: "Oare într-o nădejde ca aceasta, mucenice al lui Hristos, ţi-am încredinţat pe fiul nostru cel iubit, ca să fie mâncare păsărilor cerului şi fiarelor pământului? Oare aşa ai auzit rugăciunile şi suspinurile noastre? Dacă pentru noi cei ce am îmbătrânit nu ţi-a fost milă, apoi cel puţin pentru tinereţile cele înflorite ale aceluia să te fi milostivit. Pentru ce ai trecut cu vederea pe a noastră ticăloşie, plăcutule al lui Dumnezeu?"

Acestea şi cele asemenea cu acestea grăindu-le, cu negrăită tânguire şi strigare câtăva vreme, la toţi cei ce erau acolo, i-a pornit spre lacrimi, iar mai cu seamă maica plângea neîncetat cu amară tânguire. Şi a fost acea biruinţă asupra grecilor în luna lui August; dar trecând toamna şi iarna, a sosit luna aprilie şi praznicul Sfântului marelui mucenic Gheorghe. Atunci Leontie cu soţia sa, deşi îşi pierduseră orice nădejde, crezând că fiul lor a căzut de sabie la război, n-au încetat rugăciunile către sfântul mucenic şi, după obicei, au pregătit, precum se cădea, masă îndestulată. Iar după săvârşirea slujbelor bisericeşti, au luat la sine mulţi oaspeţi şi săraci, care toţi fiind aşezaţi la masă şi ospătându-se, de nimic nu le era vorba decât numai de Gheorghe, fiul lor, care nu se întorsese de la război.

Deci, părinţii s-au pornit a plânge, iar oaspeţii îi mângâiau şi mai ales pe maica care se tânguia. Iar fiul său Gheorghe, fiind în robie, avea la stăpânul său slujba bucătăriei şi în aceiaşi zi, fierbând bucate, îşi aduse aminte de casa părinţilor săi şi de prăznuirea lor, apoi de rudenii, de prieteni şi de vecini şi zicea în mintea sa: "Acum în casa părinţilor mei, ce fel de mese sunt? Cine sunt acei care se ostenesc? Ce fel de pomenire au pentru mine? Oare viu mă vor socoti că sunt, sau mort?" Zicând acestea se tânguia amar.

Apoi a sosit vremea să prânzească stăpânul lui şi trebuia ca singur Gheorghe să ducă mâncarea cu ulcica, înaintea stăpânului său. Deci, ştergându-se de lacrimi, a luat de la foc ulcica fierbând şi o ducea. Şi îndată s-a aflat în casa părinţilor săi, înaintea feţii tuturor celor ce se ospătau. O, ce minune! S-au spăimântat toţi văzând deodată pe fiul lui Leontie, anume Gheorghe, stându-le înainte şi fierbându-i ulcica

în mână. Iar părinţii lui credeau că văd o nălucire. Dar dacă s-au convins că este adevărat, iar nu nălucire, s-au repezit la dânsul cu bucurie şi căzând pe grumajii lui, îl cuprindeau şi-l sărutau, plângând de nemăsurată şi nenădăjduită bucurie. Asemenea şi toţi cei ce erau acolo plângeau de bucurie.

Şi fiind întrebat Gheorghe, cum a rămas viu de la război, unde a fost şi cum a venit la dânşii, el le-a spus toate cu amănuntul. Iar pentru a sa răpire din robie, le-a spus astfel: ***"În acest ceas slujeam în bucătăria stăpânului meu şi aveam poruncă ca să-i aduc ulcica cu mâncarea aceasta, pe care luând-o, o duceam la masă. Dar păşind eu pe câteva trepte spre foişorul în care stăpânul meu ospăta, deodată am văzut un ostaş călare pe cal, strălucind cu negrăită lumină, care m-a luat cu ulcica aceasta şi nu ştiu cum m-a adus aici înaintea voastră."***

Auzind toţi aceasta, şi mai ales părinţii lui, au dat mare mulţumire lui Dumnezeu şi Sfântului marelui mucenic Gheorghe. Şi au gustat apoi toţi din mâncarea aceea şi s-a făcut altă minune; căci cu cât gustau din ulcica aceea, cu atât într-însa se înmulţea mâncarea; şi era ulcica mică, cât să mănânce un om, iar cei ce mâncau erau foarte mulţi şi toţi au mâncat din destul, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: "Iată că Sfântul marele mucenic Gheorghe, ne-a trimis la praznicul său hrană aleasă de la bulgari". După aceasta a dat ulcica la biserica sfântului marelui mucenic, cu multe mulţumiri şi jertfe. Şi se păstra ulcica aceea între sfintele vase ale bisericii, în pomenirea acelei preasfinte minuni a Sfântului marelui mucenic Gheorghe.

***

Acea biserică a Sfântului Gheorghe din vremea cea de demult a fost mică şi învechită şi acum era să cadă, nefiind cine să zidească alta nouă, sau pe cea veche să o dreagă şi să o înnoiască. Însă aceasta era din lipsa locuitorilor celor de acolo şi aşa biserica aceea, nefiind îngrijită, s-a pustiit, şi s-a întâmplat într-însa o minune ca aceasta: nişte copii adunându-se acolo, se jucau; şi era între dânşii un copil totdeauna biruit şi ocărit de ceilalţi. Dar supărându-se copilul de ocările cele multe şi-a întors ochii spre biserica Sfântului Gheorghe şi a zis: ***"Sfinte Gheorghe, ajută-mi, ca să biruiesc şi îţi voi aduce în biserică o plăcintă frumoasă".*** Şi îndată copilul acela a biruit pe ceilalţi copii la jocurile lor cele copilăreşti şi încă nu odată sau de două ori, ci de multe ori a făcut aceasta, mai mult decât ceilalţi.

Deci, ducându-se la maica sa, i-a spus că a făgăduit sfântului să dăruiască o plăcintă şi o cerea de la dânsa, ca să-şi împlinească făgăduinţa sa către Sfântul Gheorghe. Iar maica iubitoare de fiu şi mai ales către mucenic, a îndeplinit rugămintea copilului şi i-a dat o plăcintă bună şi caldă, iar el, ducând-o în biserică, a pus-o înaintea Altarului şi, închinându-se, s-a dus. Apoi, în acea vreme, trecând

pe acolo patru neguţători, au intrat în biserică, să se închine Sfântului Gheorghe şi au aflat plăcinta bună, că era caldă şi cu aburi bine mirositori. Şi au zis în sine neguţătorii: "De aceasta nu are trebuinţă sfântul, s-o mâncăm noi şi în locul ei să punem tămâie". Iar după ce au mâncat-o, vrând să iasă din biserică, nu nimereau uşile bisericii, pentru că li se părea că e zid şi nu puteau să iasă. Deci au pus câte un ban de argint dar n-au ieşit; apoi au pus toţi un galben şi s-au rugat sfântului ca să-i lase să iasă şi n-au putut, fiind cuprinşi de orbire. Apoi toţi cei patru au pus câte un galben şi s-au rugat cu căldură; şi astfel li s-a dat ieşirea, pentru că au găsit uşile bisericii deschise şi au ieşit fără să-i oprească.

Acei galbeni şi bani de argint au fost începutul adunării banilor, ca să se înnoiască biserica aceea. Pentru că a străbătut ştirea despre acea minune în toată partea aceea şi mulţi oameni dreptcredincioşi dând de la ei mult aur şi argint, au zidit o biserică nouă şi mare de piatră, au înfrumuseţat-o cu podoabe şi au îndestulat-o cu lucrurile cele de trebuinţă. Şi se săvârşeau în acea biserică minuni preaslăvite, întru slava lui Hristos Dumnezeu şi întru lauda Sfântului marelui mucenic Gheorghe.

***

Să se scrie şi această minune a Sfântului marelui mucenic Gheorghe, despre un tânăr ce era muşcat de un şarpe veninos. Căci unul din monahii cei plăcuţi lui Dumnezeu, anume Gheorghe, având ajutător pe sfântul mare mucenic de un nume cu el, ne-a povestit cele ce urmează: Ducându-mă pe calea spre munte, având în mâini o cruce, m-a întâmpinat un monah bătrân şi, luând de la mine crucea, se ducea înainte. Şi mergând puţin, s-a abătut din cale pe o cărare, iar eu mergeam în urma lui. Şi iată o turmă de oi, iar tânărul care era păstor zăcea jos muşcat de şarpe. Era în apropiere un izvor şi stareţul mi-a zis: "Scoate apă şi să udăm crucea". Făcând aceasta şi deschizând gura tânărului, i-am turnat apă, ce era vărsată pe cruce, iar stareţul i-a zis: "În numele Preasfintei Treimi, să te vindece, robul lui Dumnezeu, Sfântul mare mucenic Gheorghe". Şi, întorcându-se, tânărul a vărsat dintr-însul nişte venin purtător de moarte şi s-a sculat. Iar stareţul i-a zis: "Spune-mi, cum te-ai jurat ieri către văduva aceea săracă, pe a cărei oaie, care ţi-a dat-o s-o paşti, ai vândut-o cu trei arginţi şi tu i-ai spus că a mâncat-o lupul?" Tânărul a zis: "Adevărat, părinte, aşa este; dar tu cum de ai ştiut?"

Stareţul a răspuns: "Şezând eu în chilia mea, a venit la mine un bărbat pe un cal alb şi mi-a zis: ***"Sofronie, scoală-te şi du-te degrabă la izvorul care este de-a dreapta ta, spre miazăzi, unde vei găsi un tânăr muşcat de şarpe. Vei întâmpina acolo pe un monah purtând o Cruce în mână, săpată în lemn şi, luând Crucea aceea, să torni pe ea apă şi să dai tânărului aceluia muşcat de şarpe să bea din apa aceea, zicându-i astfel: "În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, te vindecă***

pe tine robul lui Dumnezeu, mucenicul Gheorghe". Şi să-i zici să nu se jure mai mult pe numele lui Dumnezeu, nici pe numele sfinţilor Lui, nici să facă cuiva strâmbătate şi să dea oaia văduvei celei sărace, ca să nu-i fie ceva şi mai rău"".

După ce a auzit aceasta de la acel bătrân, tânărul a căzut la picioarele lui, zicând: "Iartă-mă, părinte, că aşa este; am vândut oaia acelei femei pe trei arginţi şi ieri am amăgit-o, zicând că a mâncat-o lupul. Iar femeia mi-a zis: "Oare acesta este adevărul sau este minciună?" Eu i-am răspuns: "Aşa este, mă jur, pe Dumnezeul Cel adevărat!" Şi femeia a zis: "Tu nu mă ştii că sunt săracă? Cum voieşti, aşa să faci; dar va cere-o de la tine Dumnezeu şi Sfântul Gheorghe; căci am făgăduit acea oaie pentru praznicul Sfântului Gheorghe, să o dau de mâncare la săraci". Deci, eu - zice tânărul - am greşit, şi rog a ta iubire de Dumnezeu, părinte, roagă-te pentru mine lui Dumnezeu şi Sfântului Gheorghe, ca să mi se ierte păcatul acela, căci voi da acelei femei trei berbeci de ziua Sfântului Gheorghe şi în toată viaţa mea, pentru praznicul acestui sfânt, voi da zeciuială la săraci din turma pe care o pasc".

Şi astfel, tânărul care s-a tămăduit, cerând rugăciune şi iertare de la fericitul stareţ Sofronie, s-a dus la locul său, mulţumind lui Dumnezeu şi plăcutului Său, Sfântului marelui mucenic Gheorghe".

***

Dar nu se cuvine a tăcea şi acea vestită minune despre uciderea balaurului, pe care a făcut-o Sfântul mare mucenic Gheorghe, aproape de Palestina, patria sa, în părţile Sirofiniciei, lângă cetatea Vârâtului, peste marea cea mare a Siriei, nu departe de cetatea Lida, unde s-a îngropat trupul Sfântului mare mucenic Gheorghe; pentru care au fost zugrăvite diferite icoane din vechime de cei vrednici de credinţă zugravi ai pământului Palestinei, despre acea minune ce se pomeneşte. La cei ce călătoresc în Palestina, este arătat locul acelei minuni, care s-a făcut astfel:

Era lângă cetatea Vârâtului, spre muntele Libanului, un lac foarte mare, în care era un balaur înfricoşător şi ucigător, care, ieşind din lac, pe mulţi oameni îi apuca şi-i pierdea, mâncându-i. Şi de multe ori oamenii, înarmându-se spre uciderea lui, erau goniţi şi ucişi, căci balaurul apropiindu-se de zidurile cetăţii, cu suflarea sa cea pierzătoare, umplea văzduhul de venin purtător de moarte; încât mulţi se vătămau şi mureau. Şi era necaz şi mâhnire, strigare şi plângere mare neîncetată în acea cetate, în care oamenii erau necredincioşi cu însuşi împăratul, stăpânitorul lor, fiind toţi închinători la idoli.

Deci, într-una din zile, adunându-se oamenii acelei cetăţi, au mers la împăratul lor şi i-au zis: "Ce să facem, că pierim de balaurul acesta?" Iar el le-a răspuns: "Ceea

ce îmi vor descoperi zeii, aceea vă voi spune". Şi prin descoperirea diavolilor, care locuiau în idolii pierzători de suflete omeneşti, un sfat ca acesta le-a dat: "De nu vor voi să piară toţi, să dea în fiecare zi la rând şi cu sorţi, fiecare pe copiii lor, fecior sau fată, spre mâncare acelui balaur". Şi a zis împăratul: "Dacă va veni rândul până la mine, apoi şi eu, deşi am numai o fiică, şi pe aceea o voi da". Şi au primit acel sfat împărătesc, dar mai ales diavolesc, oamenii aceia, şi astfel hotărând, făceau după sfatul şi după rânduiala aceea. Şi îşi dădeau toţi cetăţenii mari şi mici pe copiii lor balaurului, în fiecare zi spre mâncare, punând pe malul acelui lac pe fiii şi fiicele lor, câte unul, înfrumuseţându-i cu bună podoabă, deşi le era jale şi plângeau foarte mult pentru ei. Iar balaurul acela ieşind, îi apuca şi-i mânca.

După ce a înconjurat rândul pe toţi oamenii cetăţii aceleia, au mers la împărat şi i-au zis: "Iată, împărate, noi toţi, după sfatul şi după hotărârea ta, am dat pe copiii noştri balaurului. Dar acum s-a sfârşit rândul. Deci, ce ne mai porunceşti să facem?" Răspuns-a împăratul: "Voi da şi eu pe singura mea fiică pe care o am, iar după aceea ce ne vor descoperi iarăşi zeii, eu vă voi spune". Deci, chemând împăratul pe fiica sa, i-a poruncit să se împodobească cu bunăcuviinţă, cu toate că îi era jale de ea şi a plâns foarte mult cu toată casa sa. Însă, neputând să strice hotărârea aceea, ca şi cum ar fi fost dumnezeiască, după descoperirea diavolilor, pentru jertfa lor legiuită a hotărât să o dea pe ea la balaur, ca pe o jertfă zeului iadului; iar el cu ai săi, privind din înălţimea palatului, cu ochii plini de lacrimi o petreceau. Iar fecioara, fiind pusă pe malul lacului la locul obişnuit, unde se dădea balaurului jertfă, stătea acolo tânguindu-se şi aşteptând să iasă balaurul din lac şi să o mănânce.

Însă, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Cel ce voieşte ca toţi să se mântuiască şi cetatea aceea voind să o izbăvească de pierzarea trupească şi de cea sufletească, a sosit acolo Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ostaşul Împăratului ceresc, care avea suliţa în mâini. Şi văzând pe acea fecioară stând pe mal şi foarte mult plângând, a întrebat-o: ***"Pentru ce stai aici şi plângi aşa?"*** Iar ea a zis lui: "Bunule voinice, fugi degrabă de aici cu calul tău, ca să nu mori împreună cu mine!" Iar sfântul a grăit către ea: ***"Nu te teme, fecioară, ci spune-mi mie, ce aştepţi, şi de ce priveşte la tine poporul de departe?"*** Zis-a către el fecioara: "O, alesule tânăr, te văd viteaz şi voinic, dar pentru ce doreşti să mori împreună cu mine? Fugi degrabă de la locul acesta". Iar sfântul i-a zis: ***"Nu mă voi duce, până nu-mi vei spune adevărul. Pentru ce zăboveşti aici plângând, şi pe cine aştepţi?"*** Deci, i-a spus lui fecioara toate pe rând, despre balaur şi despre sine. Şi a zis către ea Sfântul Gheorghe: ***"Nu te teme, fecioară, că eu în numele Domnului Dumnezeului meu Cel adevărat te voi izbăvi de balaur".*** Iar ea a răspuns: "Bunule voinice, nu dori să

pieri cu mine, ci fugi şi te izbăveşte de moartea cea amară! Ajută-mi mie, să mor singură aici, căci nici pe mine nu mă vei izbăvi de înghiţirea balaurului, dar şi tu vei pieri".

Acestea grăindu-le fecioara către dânsul, acel balaur înfricoşat s-a arătat ieşind din lac şi se apropia la obişnuita lui mâncare. Pe acesta văzându-l fecioara a strigat cu mare glas, zicând: "Fugi, omule, iată că balaurul vine!" Iar Sfântul Gheorghe s-a însemnat cu semnul Crucii şi chemă pe Domnul, zicând: **"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh",** şi s-a repezit cu suliţa asupra balaurului. Deci învârtind suliţa, l-a lovit pe acela în gâtlej şi, rănindu-l, l-a culcat la pământ, iar calul călca pe balaur cu picioarele. După aceea Sfântul Gheorghe a poruncit fecioarei, să lege pe balaur cu brâul şi să-l ducă în cetate ca pe un câine. Iar poporul privind cu mirare la aceea şi văzând pe balaur fiind dus de fecioară, a început a fugi de frică. Apoi Sfântul Gheorghe a zis către dânşii: ***"Nu vă temeţi, ci nădăjduiţi spre Domnul nostru Iisus Hristos şi credeţi în El, căci El m-a trimis la voi că să vă izbăvesc de balaur!"*** Şi a ucis Sfântul Gheorghe pe balaurul acela cu sabia în mijlocul cetăţii. Apoi oamenii, trăgându-i trupul afară din cetate, l-au ars cu foc.

Atunci împăratul cetăţii aceleia şi tot poporul au crezut în Hristos şi au primit Sfântul Botez. Şi erau cei botezaţi douăzeci şi cinci de mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii. În acel loc, după aceea, s-a zidit o biserică mare şi preafrumoasă, în numele Preasfintei Fecioare Născătoare de Dumnezeu şi întru cinstirea Sfântului purtătorului de biruinţă marele mucenic Gheorghe, căci, precum a izbăvit el pe fecioara aceea de balaurul cel văzut, aşa păzeşte fără prihană Biserica lui Hristos şi

pe tot sufletul cel dreptcredincios, cu ajutorul său, de cel nevăzut balaur din adâncul iadului şi de păcat, ca de un şarpe purtător de moarte.

***

Aici s-a mai făcut şi o altă minune. Căci în acea vreme când s-a sfinţit biserica cea zidită în cinstea Sfântului purtătorului de biruinţă Gheorghe, atunci, ca semn al dumnezeiescului dar ce s-a vărsat acolo, a izvorât din altar apă vie, care tămăduia toate bolile celor ce năzuiau cu credinţă, spre slava lui Hristos, Care este izvorul vieţii, Împăratul slavei, Dumnezeu în Treime, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, lăudat între sfinţii Săi în veci. Amin..

Vieţile Sfinţilor - Povestire despre minunea Sfântului mare mucenic Gheorghe şi despre saracinul care a avut o vedenie în biserica sa (3 noiembrie)

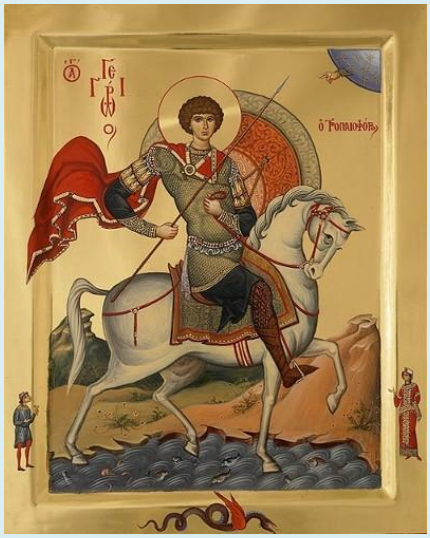

Amira al Siriei a trimis pe nepotul său în cetatea Diopoli, pe care saracinii o numesc Rempli, ca să cerceteze oarecare pricini ce avea acolo. În cetatea aceea este o biserică minunată a Sfântului Gheorghe, pe care văzând-o de departe saracinul acela, a poruncit slugilor să-i ducă lucrurile sale în catehumena bisericii, că acolo vrea să poposească. Apoi a poruncit să ducă şi cele douăsprezece cămile ale lui în biserică, să se odihnească. Preoţii bisericii îl rugau să nu facă acest lucru necuviincios şi neplăcut lui Dumnezeu. Iar el, înfricoşându-i, a poruncit să le ducă. Dar cum au intrat cămilele în biserică, o, minune! au căzut toate jos şi au murit. Văzând nepotul lui Amira semnul acesta, s-a mirat de puterea cea mare a Sfântului Gheorghe şi a poruncit să scoată cămilele afară din biserică.

A doua zi s-a dus preotul să slujească Sfânta Liturghie şi saracinul privea din catehumenă să vadă ce are să facă. Iar iubitorul de oameni, Dumnezeul nostru, i-a deschis ochii minţii lui şi i-a arătat înfricoşata minune ce urmează:

În vremea când preotul săvârşea dumnezeieştile Taine, saracinul a văzut cum preotul a înjunghiat un copil mic şi foarte frumos, apoi sângele lui l-a turnat într-un pahar sfinţit, iar trupul l-a tăiat şi l-a pus într-un discos sfinţit; şi, când s-a isprăvit chinonicul (cântarea de la sfârşitul Liturghiei), a văzut saracinul pe preot că a tăiat trupul pruncului bucăţele şi împărtăşea poporul cu cărnurile şi cu sângele pruncului şi se minuna foarte.

După ce a săvârşit preotul dumnezeiasca Liturghie, a luat prescurile cele mai bune şi le-a dus în dar saracinului, care l-a întrebat: "Ce sunt acestea?" Iar preotul a răspuns: "Acestea sunt din prescurile pe care le slujim noi în Biserica noastră". Atunci saracinul i-a zis cu mânie: "Dintru acestea ai slujit tu liturghie astăzi? Au nu te-am văzut eu că ai înjunghiat fără de milă un prunc mic şi prea frumos şi sângele lui l-ai turnat în pahar, iar trupul lui l-ai tăiat bucăţele şi l-ai pus pe discos şi le-ai împărţit poporului? Toate acestea pe care le-ai făcut tu, necuratule şi ucigaşule, au nu le-am văzut eu?"

Acestea auzindu-le preotul, s-a cutremurat şi, căzând la picioarele saracinului, a zis: "Slăvit să fie Domnul nostru, Care te-a învrednicit pe tine, stăpânul meu, a vedea o înfricoşătoare minune ca aceasta. Din aceasta eu cred că tu eşti mare om înaintea lui Dumnezeu şi că El vrea să te aibă numărat printre cei mântuiţi".

Saracinul, rămânând uimit de cuvintele preotului, a zis: "Oare prescurile acestea sunt chipul celor ce am văzut eu?" Preotul a răspuns: ***"Aşa, domnul meu, aşa sunt şi aşa le credem; cum că pâinea şi vinul pe care le aducem la Liturghia noastră sunt Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar vederea aceasta până acum eu nu m-am învrednicit niciodată s-o am, căci sunt păcătos, ci văd înaintea mea numai pâine şi vin. Însă, de vreme ce Domnul Dumnezeul meu te-a învrednicit pe tine, stăpânul meu, să vezi o taină ca aceasta, cred că eşti mare om; căci Părinţii cei mari ai Bisericii noastre, ca oameni prea vrednici vedeau această minunată taină".***

Saracinul, auzind acestea şi minunându-se foarte, s-a plecat jos şi s-a gândit mult timp. După aceea, ca şi cum s-ar fi deşteptat dintr-un somn şi-a venit în sine şi, poruncind slugilor lui să iasă afară, a zis preotului: ***"Precum văd şi precum deplin mă încredinţez, credinţa creştinilor este adevărată; şi, vai mie! că mi-am petrecut viaţa cu minciună şi deşertăciune în credinţa saracinilor cea cu adevărat păgână. Dar de vreme ce este voia lui Dumnezeu ca să mă mântuiesc, botează-mă, ca să slujesc măcar de acum înainte lui Dumnezeu cu conştiinţă curată!"***

Preotul i-a răspuns: ***"Nu îndrăznesc, domnul meu, să te botez, căci unchiul tău este împărat şi, aflând de aceasta, mă va ucide şi pe mine şi va strica şi bisericile noastre. Dar dacă voieşti, pleacă în taină de aici şi du-te la patriarhul Ierusalimului, fără să te cunoască, şi el te va boteza".***

Saracinul, auzind acestea, a găsit o haină de păr şi, îmbrăcându-se cu dânsa, într-o noapte a fugit pe ascuns şi s-a dus la Ierusalim la patriarh, fără să fie cunoscut; şi, căzând la picioarele lui, l-a rugat să-l boteze.

Dacă s-a botezat, după a opta zi a zis către patriarh: ***"Cu darul lui Dumnezeu m-am făcut creştin; deci ce se cade să fac, ca să mă mântuiesc?"***

Patriarhul i-a răspuns: ***"Dacă voieşti să te mântuieşti, du-te la Muntele Sinai, unde se află monahi cucernici şi îmbunătăţiţi, fă-te monah şi păzeşte poruncile lui Dumnezeu".***

El s-a dus la Muntele Sinai şi, făcându-se monah, a petrecut acolo trei ani; şi deprinzându-se cu toate faptele creştineşti de la monahii aceia, a ajuns în mari sporiri ale faptelor bune. După aceea, a rugat pe egumen să-i dea voie să se ducă la Rempli şi, luând binecuvântare, s-a dus acolo.

Intrând în Biserica Sfântului Gheorghe, l-a întâmpinat preotul cel de Dumnezeu cinstitor, acela de care am spus mai înainte şi, arătându-i-se lui cine este, i-a zis: ***"Iată că, cu dumnezeiescul dar şi prin rugăciunile tale cele bine primite, m-am făcut creştin şi monah, însă am mare dorinţă să văd pe Domnul Iisus Hristos. Pentru aceea te rog cu căldură, să mă înveţi ce se cade să fac ca să-mi împlinesc dorinţa".***

Atunci preotul, slăvind pe Dumnezeu, i-a zis: ***"Du-te la Amira, unchiul tău, şi înaintea lui şi a tuturor saracinilor, mărturiseşte pe Domnul nostru Iisus Hristos, cum că este Fiul lui Dumnezeu, Făcător a toată zidirea; cum că S-a făcut om şi a făcut preaslăvite minuni în lume şi S-a răstignit, S-a îngropat şi a treia zi a înviat şi cu slavă S-a înălţat la ceruri. Deci, făcând asta cu îndrăzneală, vei vedea pe Domnul".***

Atunci, de-a pururea pomenitul monahul acela, plecându-se dumnezeieştilor cuvinte ale cucernicului preot, a plecat îndată şi s-a dus la locul unde era unchiul său; iar noaptea, suindu-se în minaretul geamiei lor, a început a striga: "Alergaţi aici, o, saracini, că am să vă spun vouă cuvânt!"

Aceia, auzind aceasta, au alergat cu făclii şi, aflând pe monahul acela, l-au întrebat ce are să le spună. Monahul le-a zis: ***"Ce-mi daţi să vă spun unde este nepotul lui Amira, care a fugit pe ascuns?"*** Aceia au răspuns: "Dacă ne vei spune aceasta, îţi vom da bani câţi vei voi".

Monahul a zis: "Duceţi-mă la Amira, ca să-i spun!" Atunci, numaidecât l-au dus la Amira cu bucurie, zicând: "Monahul acesta ştie unde este nepotul tău". Amira l-a întrebat de-l ştie cu adevărat. Monahul a răspuns: ***"Da, cu adevărat ştiu, căci eu însumi sunt; însă acum sunt creştin şi cred în Tatăl, în Fiul şi în Sfântul Duh,***

într-o Dumnezeire, şi mărturisesc că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Pururea Fecioara Maria şi a făcut mari minuni în lume, apoi S-a răstignit şi S-a îngropat şi a treia zi a înviat şi S-a înălţat la Cer, apoi S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu-Tatăl şi va să vină iarăşi, să judece viii şi morţii".

Acestea auzindu-le Amira, unchiul său şi, spăimântându-se, a zis: "Ce ai pătimit, ticălosule, de ţi-ai lăsat casa, bogăţiile şi slava ta şi umbli aşa defăimat ca un cerşetor? Nu te întorci la credinţa ta, să mărturiseşti prooroc pe Mohamed şi să vii iarăşi în starea ta cea dintâi?" Iar monahul a răspuns: ***"Eu câte bunătăţi aveam atunci când eram saracin, erau toate de partea diavolului. Iar aceste haine de păr pe care le port acum sunt lauda mea, bogăţia mea şi arvună a slavei ce am să dobândesc pentru credinţa cea adevărată a Hristosului meu; iar pe Mohamed, care v-a amăgit pe voi, îl defăimez şi credinţa în el o urăsc şi de la dânsa mă întorc şi o anatemizez".***

Cu toate acestea, lui Amira fiindu-i milă de dânsul, a zis saracinilor care se aflau acolo: "El şi-a pierdut mintea şi nu ştie ce zice; scoateţi-l afară şi izgoniţi-l!" Iar aceia au zis: "Pe acela care a anatemizat pe proorocul nostru şi credinţa noastră şi care este vrednic de cumplită moarte îl slobozeşti? Apoi şi noi ne lepădăm credinţa noastră şi ne facem creştini!"

Atunci Amira, temându-se de dânşii să nu facă vreo răscoală asupra lui, le-a dat libertate să facă cu dânsul orice vor voi. Iar ei, scrâşnind din dinţi, au răpit pe fericitul monah şi, ***scoţându-l afară din cetate, au aruncat cu pietre în el, dar el chema numele Domnului nostru Iisus Hristos. Şi aşa s-a săvârşit de-a pururea pomenitul, întru bună mărturisire; şi, mergând cu îndrăzneală către Domnul, pe Care L-a dorit, a luat cununa mărturisirii.***

Pentru aceea, în fiecare noapte s-a arătat multă vreme o stea strălucitoare deasupra grămezii de pietre şi lumina toată partea aceea, care lucru văzându-l saracinii, se minunau. Trecând vreme multă, Amira a dat voie creştinilor care, scoţând sfintele moaşte ale mărturisitorului din grămada de pietre - o minune! -, le-au aflat întregi şi nestricate, având multă bună mireasmă. Pe care moaşte cu evlavie sărutându-le, le-au îngropat cu laude şi cu cântări de psalmi, slăvind pe Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava şi stăpânirea în veci. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Înnoirea bisericii din Lida a Sfântului mare mucenic Gheorghe (3 noiembrie)

Slăvitul Gheorghe, marele mărturisitor al lui Hristos, s-a născut pe vremea lui Diocleţian, din tată capadocian şi maică palestiniancă. Şi dobândind creştere minunată, având fire bună şi rădăcină cinstită şi sfântă - căci părinţii lui din vechi strămoşi erau cu ales neam şi cu bună credinţă - s-a făcut prea viteaz şi strălucit în războaie. Pentru acest lucru a fost cinstit de Diocleţian ca tribun vestit, cu rangul de numerie, încă pe când era tânăr; după aceea, pentru bărbăţia lui cea covârşitoare, a fost înaintat comit, tăinuindu-se până atunci şi necunoscând nimeni că era creştin.

Împlinind douăzeci de ani, a rămas orfan de tată, care şi-a pierdut viaţa în luptele dreptei credinţe. Iar Sfântul, plecând cu maica sa din Capadocia, a trecut în Palestina, de unde era ea şi unde avea multe lucruri de moştenit. Şi fiindcă s-a întâmplat a muri şi maica sa în acea vreme, i-a rămas multă avuţie, din care, luând avere cu sine destulă, s-a dus la Diocleţian, poftind să ia mai mare stăpânire decât cea dintâi. Dar, văzându-i pe păgâni că au atâta ură asupra creştinilor, a hotărât mai întâi să-şi împartă averile sale pe care le avea cu sine la săraci, apoi să declare înaintea lui Diocleţian şi la tot sfatul şi divanul că este creştin, care lucru l-a şi făcut degrabă. Deci, împărţind la săraci averile ce avea şi dând libertate robilor săi şi făcând aşezământ şi rânduiala pentru averile rămase în Palestina, în ziua a treia - când se ţinea sfatul stăpânitorilor de prin toată împărăţia romanilor ca să scoată din mijlocul lor pe creştini - a venit singur în mijlocul divanului şi al sfatului unde se afla Diocleţian.

Propovăduind pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, şi-a dat la iveală buna credinţă. Pentru aceasta, fiind prins, a fost supus la tot felul de chinuri cumplite, căci a fost împuns cu suliţa în pântece, a fost pus pe o roată, bătut cu vine de bou de multe ori, aruncat într-o groapă plină cu var; dar fiind păzit nevătămat de toate, prin darul lui Dumnezeu, a atras către credinţa cea în Hristos pe împărăteasa Alexandra, femeia lui Diocleţian şi afară de dânsa, a creştinat şi pe un oarecare Glicherie şi pe altul, cu numele Atanasie. Apoi a înviat pe un om din morţi şi nenumărată mulţime de oameni a adus la credinţa lui Hristos, făcând felurite minuni numai cu chemarea Domnului.

Deci, făcând el acestea, a fost închis în temniţă după porunca lui Diocleţian şi legat cu lanţuri de fier. Dar în acea noapte i s-a arătat în vedenie Hristos, binevestindu-i bunătăţile care-l aşteaptă pe dânsul. Şi, deşteptându-se, a mulţumit lui Dumnezeu şi l-a rugat pe păzitorul temniţei să dea voie slujitorului obişnuit să vină la dânsul.

Făcând păzitorul temniţei după voia lui, a intrat robul său care stătea afară de temniţă şi Sfântul i-a arătat scrisorile cele aducătoare aminte ale sale, adică diata (testamentul) pe care o scrisese mai înainte. Robul, văzând pe stăpânul său în legături, închinându-se lui, zăcea jos la pământ plângând. Dar sfântul, ridicându-l, îl îndemna să fie cu inimă bună. După aceea, i-a spus lui vedenia şi i-a poruncit cu tot dinadinsul ca, după moartea sa, să-i ia trupul şi diata pe care o făcuse mai înainte de a fi prins şi să le ducă în casa patriei sale, care era în Palestina şi să se aibă frică de Dumnezeu. Apoi să nu îndrăznească să nu facă vreuna din câte sunt scrise în diată. Deci, fiindcă el a făgăduit şi s-a învoit a face toate câte i-a poruncit, a luat binecuvântare şi iertare şi s-a dus de la sfântul.

A doua zi, Sfântul Gheorghe, fiind adus iarăşi la cercetare şi neplecându-se lui Apolon, ci mai vârtos zdrobind cu rugăciunea şi sfărâmând pe idolii care erau în capişte, i s-a tăiat capul. Dar robul său, luând prea cinstit trupul sfântului împreună cu diata lui, s-a dus în Palestina, unde, împreună cu alţi creştini, cu multă cinste şi evlavie au îngropat sfântul şi mucenicescul trup. Apoi a săvârşit, ca un rob recunoscător şi mulţumitor, toate câte îi poruncise sfântul.

După aceasta, n-a trecut multă vreme şi a strălucit dreapta credinţă. Căci, luând domnia împăratul Constantin, de-a pururea pomenitul şi marele împărat întocmai cu apostolii, aceia care iubeau dreapta credinţă au dobândit libertate. Iar cei ce iubeau pe mucenicul, i-au zidit sfântului o biserică mare şi prea frumoasă în Lida. Apoi, ridicând mult pătimitul şi sfântul trup al mucenicului, din locul cel neînsemnat în care zăcea şi aducându-l în acea cetate, au pus la iveală pe cel vrednic de multă lumină şi de mai multă arătare şi printr-însul a făcut înnoire

bisericii aceleia, care era din nou zidită de dânşii, fiind atunci ziua a treia a lunii noiembrie; iar moaştele lui erau ca nişte izvoare de-a pururea curgătoare, cu daruri de minuni celor care se închină lui cu credinţă.

Astfel prea măreşte Dumnezeu pe cei ce-L prea măresc pe Dânsul. Deci, de atunci, Biserica lui Dumnezeu a luat obiceiul ca în fiecare an, în aceeaşi zi, să prăznuiască aducerea moaştelor sfântului mucenic, întru slava şi lauda lui Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru şi a însuşi marelui mărturisitor Gheorghe. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului şi măritului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (23 aprilie)

În această lună, în ziua a douăzeci şi treia, pomenirea sfântului şi măritului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.

Măritul acesta şi minunatul şi vestitul mare mucenic Gheorghe, a trăit în vremea împăratului Diocleţian, trăgându-se din Capadochia, de neam strălucit şi luminat,

din ceata ostaşilor ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimească era la cinstea dregătoriei de comis.

Având împăratul gând să pornească război asupra creştinilor, a dat poruncă să se învrednicească de cinstiri împărăteşti şi de daruri cei ce se vor lepăda şi vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă pedeapsă moartea. Atunci sfântul acesta fiind de faţă, a declarat că este creştin, mustrând deşertăciunea şi neputinţa idolilor, luând în râs pe cei ce credeau în ei. Neplecându-se nici cu amăgiri, nici cu făgăduinţele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea

- *întâi l-au lovit în pântece cu o suliţă. Şi când i s-a înfipt suliţa în trup, a curs sânge mult; iar vârful suliţei s-a întors înapoi şi a rămas sfântul nevătămat.*
- *Apoi legându-l de o roată ţintuită cu fiare ascuţite, care a fost pornită din sus spre o vale, şi rupându-se trupul în mai multe bucăţi, cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos.*

Şi înfăţişându-se sfântul înaintea împăratului şi a lui Magnenţiu, care şedeau alături de el şi aduceau jertfă la idoli pentru sănătatea lor, sfântul a atras pe mulţi spre credinţa în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate. Şi venind la Hristos şi Alexandra împărăteasa, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului.

- *Au crezut şi alţii mulţi în Hristos, văzând că sfântul a ieşit sănătos dintr-o varniţă în care fusese aruncat.*
- *După aceasta i-au încălţat picioarele cu încălţăminte de fier ce avea cuie şi l-au silit să alerge.*
- *Ci iarăşi au pus de l-au bătut, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate.*
- *Iar Magnenţiu cerând semn ca să învieze pe un mort din cei ce erau îngropaţi, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morţi, şi făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, a înviat mortul şi s-a închinat sfântului, şi a slăvit Dumnezeirea lui Hristos. Şi întrebând împăratul pe mort cine este, şi când a murit, a răspuns acesta că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani şi mai mult şi cum că a ars în foc atâţia ani din pricina rătăcirii idoleşti. Pentru care minune crezând mulţi, şi înmulţindu-se spre credinţă, slăveau cu un glas pe Dumnezeu,*
- *între care era şi Glicherie, căruia îi murise boul, şi l-a sculat sfântul. Din care minune adeverind şi el credinţa în Hristos, a luat cununa muceniciei, făcându-l păgânii multe bucăţi cu săbiile.*

Deci venind mulţi la Hristos, pentru ceea ce vedeau, şi încă pentru că sfântul mucenic Gheorghe intrând în capiştea idolilor, a poruncit unui chip idolesc cioplit, ca să spună dacă este el Dumnezeu, şi de i se cuvine să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând a răspuns că unul este Dumnezeu adevărat: Hristos şi dintr-aceasta s-au tulburat idolii toţi şi au căzut şi s-au sfărâmat. Ceea ce neputând răbda cei ce credeau în idoli au prins pe sfântul şi l-au dus la împăratul, şi-au cerut degrab răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul şi pe Alexandra împărăteasa cu sabia. ***Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar Sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniţă, şi-a dat sufletul lui Dumnezeu.***

Sinaxar - Pomenirea sfinţirii bisericii Sfântului marelui mucenic Gheorghe cea din Lida, adică aşezarea sfintelor lui moaşte în ea (3 noiembrie)

Tot în această zi (3 noiembrie), pomenirea sfinţirii bisericii Sfântului marelui mucenic Gheorghe cea din Lida, adică aşezarea sfintelor lui moaşte în ea.

Acest mare mărturisitor al lui Hristos, Gheorghe, era pe vremea lui Diocleţian, din tată capadocian, iar din maică palestinian; şi dobândind creştere minunată şi de fire bună fiind şi rădăcină cinstită şi sfântă având, căci părinţii lui din moşi-strămoşi erau împodobiţi cu bun nume şi cu dreapta credinţă, s-a făcut prea viteaz şi prea strălucit în războaie. Pentru care a fost făcut şi de către Diocleţian tribun vestit de trupă, începând atunci să fie în vârstă. Şi după aceea pentru bărbăţia lui cea covârşitoare a fost făcut şi comite, tăinuindu-se până atunci şi neştiindu-se că era creştin.

Şi împlinind douăzeci de ani ai vârstei sale, a rămas orfan de tatăl său, lăsându-şi acela viaţa sa întru luptele bunei cinstiri. Iar sfântul, purcezând cu maica sa din Capadocia, a trecut în Palestina din care era ea; că acolo avea multe lucruri şi multă moştenire.

Deci fiindcă s-a întâmplat să moară şi maica sa în acea vreme, i-a rămas multă avuţie şi multă bogăţie de lucruri, dintre care luând avere cu sineşi din destul s-a dus la Diocleţian, poftind să ia mai mare stăpânire decât cea dintâi. Dar văzând pe

păgâni având atâta pornire asupra creştinilor şi neputând a vedea acestea, a hotărât întâi a împărţi la săraci averile pe care le purta cu sine, apoi să se vestească pe sineşi înaintea lui Diocleţian şi la tot sfatul şi divanul că este creştin; care lucru l-a şi făcut degrab.

Deci împărţind averile ce avea cu sine la săraci şi dând libertate sclavilor săi şi făcând aşezământ şi orânduială pentru averile rămase în Palestina, a treia zi a sfatului (că făcea sfat cu toţi dregătorii de prin toată stăpânirea romanilor, ca să scoată din mijloc pe creştini) a venit singur în mijlocul divanului şi al sfatului, fiindcă se afla atunci acolo şi Diocleţian. Şi propovăduind deschis pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a scos la iveală dreapta sa credinţă. Pentru aceasta a fost prins şi dat la toate felurile de nemăsurate chinuri.

Dar fiind păzit nevătămat de toate prin harul lui Hristos, a tras către credinţa cea în Hristos pe împărăteasa Alexandra femeia lui Diocleţian şi afară de dânsa şi pe un oarecare Glicherie şi pe altul cu numele Atanasie. Şi făcând multe minuni numai cu chemarea lui Hristos, mulţime de oameni a adus la credinţa lui Hristos Dumnezeu.

Pentru aceasta a fost închis în temniţă din porunca lui Diocleţian şi legat cu lanţuri de fier. Dar în aceeaşi noapte i s-a arătat lui în vedenie Hristos, vestindu-i bunătăţile ce îl aşteptau. Şi deşteptându-se, a mulţumit foarte lui Dumnezeu şi a rugat pe păzitorul temniţei, după voia lui, a intrat robul, căci sta acolo afară de temniţă.

Deci văzând acesta pe stăpânul său în lanţuri şi închinându-se lui, zăcea jos plângând. Iar sfântul ridicându-l îl îndemna să fie cu inimă tare. După aceea i-a spus lui şi vedenia şi pe lângă acestea i-a poruncit cu dinadinsul că, după moartea sa, să ia trupul lui şi diata pe care o avea făcută mai înainte de a fi prins şi să-l ducă la casa patriei sale, care era în Palestina, şi să se teamă de Dumnezeu şi să nu lase nefăcută vreuna din câte erau scrise în diată. Şi fiindcă el s-a făgăduit şi s-a învoit a face cu lucru toate cele câte i-a poruncit, a luat binecuvântare şi iertare şi s-a dus de la sfântul.

Iar a doua zi adus fiind sfântul iarăşi la întrebare şi neplecându-se a jertfi lui Apolon, ci mai vârtos zdrobind cu rugăciunea şi ca nişte praf sfărâmând pe idolii care erau în capişte, i s-a tăiat capul.

Iar robul lui, luând prea cinstit trupul sfântului împreună cu diata lui, i-a dus în Palestina; acolo, împreună cu alţi creştini, cu multă cinste şi evlavie au îngropat sfântul mucenicescul trup. Şi a săvârşit toate celelalte câte îi poruncise sfântul.

După aceasta n-a trecut multă vreme şi a strălucit dreapta credinţă şi luând împărăţia de-a pururea pomenitul şi marele împărat şi întocmai cu apostolii Constantin şi aflând vreme slobodă cei care iubeau bună cuviinţa şi pe mucenicul Gheorghe, au zidit biserică prea veselă şi prea frumoasă în numele sfântului în Lida. Şi ridicând şi mult pătimitul şi sfântul lui trup din locul neînsemnat în care zăcea şi aducându-l, l-au pus acolo la arătare. Şi printr-însul a făcut sfinţirea bisericii aceleia din nou zidită de dânşii în trei zile ale lunii lui noiembrie.

Din biserica aceea izvorăsc izvoare de-a pururea curgătoare şi daruri de minuni celor care se închină cu credinţă sfântului. Că Dumnezeu prea măreşte pe cei care-L prea măresc. Deci de atunci a luat Biserica lui Dumnezeu ca în fiecare an în aceeaşi zi să prăznuiască aducerea moaştelor sfântului mucenic, întru slava şi lauda lui Hristos adevăratului Dumnezeului nostru şi a însuşi marelui mărturisitor Gheorghe.

Sinaxar - Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

https://www.trinitas.tv/sfantul-mare-mucenic-gheorghe-purtatorul-de-biruinta-2/

***

Sfântul Gheorghe purtătorul de biruință este unul dintre cei mai cunoscuți sfinți. Și asta încă din perioada imediată morții sale martirice. Martir și biruitor deopotrivă, figura sfântului îmbină curajul și bărbăția mărturisirii, dar și candoarea și delicatețea milosteniei și a minunilor săvârșite de el.

Născut în zona Capadociei din tată persan Gherontie și mama capadociancă Polihronia, tânărul Gheorghe a primit în casa părinților o aleasă educație religioasă creștină. A ales să intre în serviciul militar în timpul împăratului roman Dioclețian. Acest împărat, vestit anti-creștin a elaborat politici largi de epurare a creștinilor.

Cu toate că devenise o figură notabilă între oficialii armatei, și-a împărțit averea săracilor, și înaintea curții imperiale a mărturisit faptul că era creștin.

Pentru că refuza să se închine zeilor este supus la numeroase torturi. A avut binecuvântarea arătării Mântuitorului care l-a binecuvântat și întărit anunțându-i vremea îndelungată a martiriului dar și marile semne și minuni care se vor lucra dacă va avea răbdarea cea sfântă.

Cuvântul său cu putere și mărturisirea fără preget a dragostei de Hristos a convins foarte multe persoane să se convertească. În umilințele sale el arăta de fapt unde stă puterea. Lumea se întreba curioasă ce este cu acest Dumnezeu al lui Gheorghe pentru care merită să-ți dai viața. Dacă merită să-ți dai viața pentru El, nu cumva merită cu atât mai mult să trăiești pentru El? Multe persoane s-au convertit, iar unele dintre ele au primit chiar cununa slăvită a martiriului.

Sfântul Gheorghe este unul dintre cei mai cunoscuți și populari sfinți încă din antichitate. Dovada cea dintâi este numărul impresionant de biserici dedicate acestuia și distribuția lor geografică foarte largă. În primele secole după martiriul său existau deja biserici dedicate sfântului în Ierusalim, Ierihon, Beirut, Iraq, Etiopia, Egipt, Spania, Italia, Franța și Anglia.

Tot în jurul cinstirii Sfântului Gheorghe erau organizate pelerinaje la locurile legate de memoria sa. Invaziile musulmane au curmat acest obicei, însă mulți dintre soldații cruciați care luptau pentru eliberarea locurilor sfinte au mărturisit ajutorul pe care Sfântul Gheorghe l-a dat.

Atât de mari au fost semnele sale încât ordine militare întregi s-au așezat sub patronajul său, cavalerul în armură strălucitoare văzut de toată armata creștină cum conducea trupele spre victorie în timpul celei de-a treia cruciade.

La fel, foarte mulți dintre voievozii țării noastre s-au plasat sub ocrotirea Sfântului Gheorghe atunci când au luptat pentru apărarea pământului nostru, a demnității țării și a credinței noastre creștine.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă (23 aprilie)

Sfântul mare mucenic Gheorghe s-a născut în Capadocia din părinţi creştini şi a trăit pe vremea împăratului Diocleţian (284-305). Rămas fără tată din copilărie, sfântul s-a mutat cu mama lui din Capadocia în Palestina, pentru că aveau rude acolo şi multe averi. Ajuns la vârsta maturităţii şi fiind frumos la chip şi viteaz în luptă, prin osteneală, pricepere şi destoinicie, tânărul Gheorghe a îmbrăţişat viaţa de soldat, dobândind în scurt timp cele mai mari cinstiri, până şi demnitatea de conducător de oaste în garda împăratului.

În anul 303, Diocleţian a stârnit prigoană împotriva creştinilor şi, cunoscând decretul de prigonire, Sfântul Gheorghe s-a înfăţişat îndată, de bunăvoie, înaintea împăratului, mărturisind deschis că este creştin şi că doreşte să slujească în oaste numai ca ucenic al lui Hristos. Atunci, Diocleţian a poruncit ca sfântul să fie întemniţat şi supus la chinuri groaznice. În vremea ţinerii lui în temniţă, Sfântul Gheorghe, atingându-se de un mort, l-a înviat.

După multe şi cumplite suferinţe, Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, din porunca împăratului, într-o zi de 23 aprilie.

În satele şi oraşele României, foarte multe biserici sunt ridicate în cinstea Sfântului Gheorghe. Mulţi oameni, bărbaţi şi femei, îi poartă numele, iar al treilea braţ al Dunării se cheamă „Braţul Sfântul Gheorghe”. De asemenea, şi Paraclisul istoric al Reşedinţei Patriarhale îl are ca ocrotitor spiritual.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii sfinţiţi mucenici Achepsima episcopul, Iosif preotul şi Aitala diaconul; Aşezarea moaştelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida (3 noiembrie)

Sfinţii sfinţiţi mucenici Achepsima episcopul, Iosif preotul şi Aitala diaconul au trăit în Persia, în vremea regelui Sapor al 2-lea (309-379), prigonitorul creştinilor, în vreme ce peste romani au stăpânit, rând pe rând, împăraţii de la Sfântul Constantin cel mare şi până la Teodosie cel mare.

Regii perşilor îi prigoneau pe creştini, nu pentru că aceştia ar fi săvârşit fărădelegi, ci pentru faptul că numărul lor creştea din ce în ce mai mult, încât vechea religie păgână a perşilor era pe cale să dispară. Perşii se rugau în acea vreme la doi zei, unul al binelui şi altul al răului, se închinau soarelui şi focului şi beau sânge de animale.

Deci, a dat Sapor poruncă în întreaga sa împărăţie să fie ucişi toţi aceia care se închină lui Hristos. Şi au fost ucişi fără cruţare mulţi creştini care se aflau prin sate sau prin cetăţi, chiar oameni apropiaţi regelui.

În acea vreme, episcopul cetăţii Anita, fericitul Achepsima, a fost prins, el fiind bătrân de zile şi cinstit, având vârsta de 80 de ani. Nevrând să se închine soarelui şi focului, a fost bătut cu toiege ghimpoase.

Apoi au fost prinşi şi preotul Iosif şi Aitala diaconul, vestiţi pentru credinţa şi ştiinţa lor. Şi nevrând ei să se închine focului au fost bătuţi cumplit încât li se

desprindea carnea de pe oase. Apoi, legându-i, i-au băgat în temniţă lângă episcopul lor, Achepsima.

Acolo au stat pătimitorii pentru Hristos trei ani de zile, fiind scoşi în fiecare lună la chinuri. După toate acestea, odată, scoţându-l iarăşi pe fericitul episcop, ostaşii l-au bătut până şi-a dat sufletul. Pe Iosif preotul şi pe Aitala diaconul, spânzurându-i cu capul în jos, i-au ucis cu pietre.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții sfinţiţi mucenici: Achepsima, episcopul; Iosif preotul și Aitala, diaconul; Așezarea moaștelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida

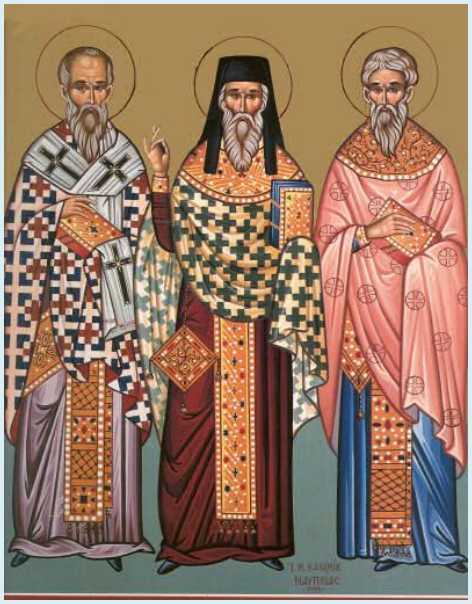

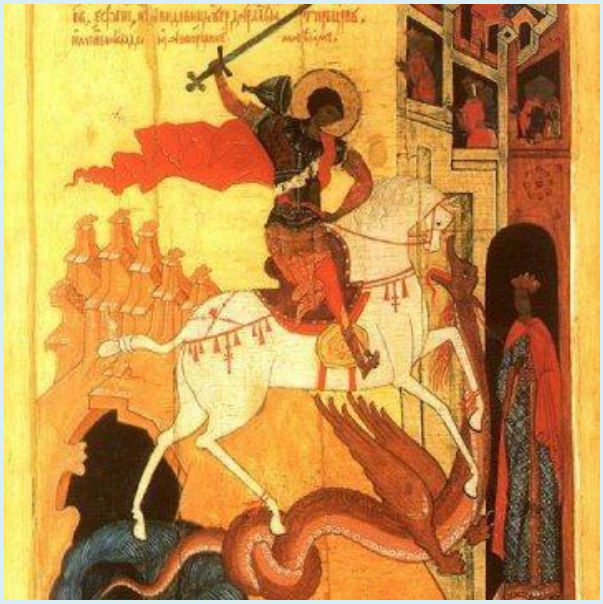

1. Sfinții mucenici Achepsima episcopul, Iosif, Preotul și Aitala diaconul - Au fost slujitori ai Bisericii Ortodoxe din Persia și au pătimit pentru Domnul nostru Iisus Hristos în anul 380, al 70-lea an al domniei regelui Sapor al II-lea (310-381).

Prigoana începută cu 40 de ani mai înainte continua cu aceeași înverșunare. În anul 347, regele Sapor al II-lea a dat un nou decret prin care înăsprea și mai tare persecuția împotriva creștinilor. Achepsima, episcopul Honitei (Asiria), cu toate că avea peste 80 de ani, a fost legat în lanțuri și trimis guvernatorului din Arbeles.

Odată cu el au fost prinși preotul Iosif din Bet-Catuba și diaconul Aitala din Bet-Nuhadra. Îndemnați să jertfească soarelui, aceștia au refuzat, fiind supuși timp de trei ani supliciilor. În cele din urmă au suferit moarte martirică, mărturisind până în ultima clipă credința în Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

2. Slăvitul Gheorghe, marele mărturisitor al lui Hristos, s-a născut pe vremea lui Diocleţian, din tată capadocian şi maică palestiniancă. Şi dobândind creştere minunată, având fire bună şi rădăcină cinstită şi sfântă - căci părinţii lui din vechi strămoşi erau cu ales neam şi cu bună credinţă - s-a făcut prea viteaz şi strălucit în războaie. Pentru acest lucru a fost cinstit de Diocleţian ca tribun vestit, cu rangul de numerie, încă pe când era tânăr; după aceea, pentru bărbăţia lui cea covârşitoare, a fost înaintat comit, tăinuindu-se până atunci şi necunoscând nimeni că era creştin.

Împlinind douăzeci de ani, a rămas orfan de tată, care şi-a pierdut viaţa în luptele dreptei credinţe. Iar Sfântul, plecând cu maica sa din Capadocia, a trecut în Palestina, de unde era ea, şi unde avea multe lucruri de moştenit.

Şi fiindcă s-a întâmplat a muri şi maica sa în acea vreme, i-a rămas multă avuţie, din care, luând avere cu sine destulă, s-a dus la Diocleţian, poftind să ia mai mare stăpânire decât cea dintâi. Dar, văzându-i pe păgâni că au atâta ură asupra creştinilor, a hotărât mai întâi să-şi împartă averile sale pe care le avea cu sine la săraci, apoi să declare înaintea lui Diocleţian şi la tot sfatul şi divanul că este creştin, care lucru l-a şi făcut degrabă.

Deci, împărţind la săraci averile ce avea şi dând libertate robilor săi şi făcând aşezământ şi rânduiala pentru averile rămase în Palestina, în ziua a treia - când se ţinea sfatul stăpânitorilor de prin toată împărăţia romanilor ca să scoată din mijlocul lor pe creştini - a venit singur în mijlocul divanului şi al sfatului unde se afla Diocleţian.

Propovăduind pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, şi-a dat la iveală buna credinţă. Pentru aceasta, fiind prins, a fost supus la tot felul de chinuri cumplite, căci a fost împuns cu suliţa în pântece, a fost pus pe o roată, bătut cu vine de bou de multe ori, aruncat într-o groapă plină cu var; dar fiind păzit nevătămat de toate, prin darul lui Dumnezeu, a atras către credinţa cea în Hristos pe împărăteasa Alexandra, femeia lui Diocleţian; şi, afară de dânsa, a creştinat şi pe un oarecare Glicherie şi pe altul, cu numele Atanasie.

Apoi a înviat pe un om din morţi şi nenumărată mulţime de oameni a adus la credinţa lui Hristos, făcând felurite minuni numai cu chemarea Domnului.

Deci, făcând el acestea, a fost închis în temniţă după porunca lui Diocleţian şi legat cu lanţuri de fier. Dar în acea noapte i s-a arătat în vedenie Hristos, binevestindu-i bunătăţile care-l aşteaptă pe dânsul. Şi, deşteptându-se, a mulţumit lui Dumnezeu şi l-a rugat pe păzitorul temniţei să dea voie slujitorului obişnuit să vină la dânsul.

Făcând păzitorul temniţei după voia lui, a intrat robul său care stătea afară de temniţă, şi Sfântul i-a arătat scrisorile cele aducătoare aminte ale sale, adică diata (testamentul) pe care o scrisese mai înainte. Robul, văzând pe stăpânul său în legături, închinându-se lui, zăcea jos la pământ plângând.

Dar sfântul, ridicându-l, îl îndemna să fie cu inimă bună. După aceea, i-a spus lui vedenia şi i-a poruncit cu tot dinadinsul ca, după moartea sa, să-i ia trupul şi diata

pe care o făcuse mai înainte de a fi prins şi să le ducă în casa patriei sale, care era în Palestina, şi să se aibă frică de Dumnezeu. Apoi să nu îndrăznească să nu facă vreuna din câte sunt scrise în diată. Deci, fiindcă el a făgăduit şi s-a învoit a face toate câte i-a poruncit, a luat binecuvântare şi iertare şi s-a dus de la sfântul.

A doua zi, Sfântul Gheorghe, fiind adus iarăşi la cercetare şi neplecându-se lui Apolon, ci mai vârtos zdrobind cu rugăciunea şi sfărâmând pe idolii care erau în capişte, i s-a tăiat capul.

Dar robul său, luând prea cinstit trupul sfântului împreună cu diata lui, s-a dus în Palestina, unde, împreună cu alţi creştini, cu multă cinste şi evlavie au îngropat sfântul şi mucenicescul trup. Apoi a săvârşit, ca un rob recunoscător şi mulţumitor, toate câte îi poruncise sfântul.

După aceasta, n-a trecut multă vreme şi a strălucit dreapta credinţă. Căci, luând domnia împăratul Constantin, de-a pururea pomenitul şi marele împărat întocmai cu apostolii, aceia care iubeau dreapta credinţă au dobândit libertate. Iar cei ce iubeau pe mucenicul, i-au zidit sfântului o biserică mare şi prea frumoasă în Lida.

Apoi, ridicând mult pătimitul şi sfântul trup al mucenicului, din locul cel neînsemnat în care zăcea, şi aducându-l în acea cetate, au pus la iveală pe cel vrednic de multă lumină şi de mai multă arătare; şi, printr-însul a făcut înnoire bisericii aceleia, care era din nou zidită de dânşii, fiind atunci ziua a treia a lunii noiembrie; iar moaştele lui erau ca nişte izvoare de-a pururea curgătoare, cu daruri de minuni celor care se închină lui cu credinţă.

Proloagele din 3 noiembrie

Luna noiembrie în 3 zile: pomenirea Sfinţilor mucenici: Achepsima, Iosif şi Aitala († 380).

Aceşti sfinţi au trăit tot în împărăţia perşilor, pe vremea împăratului lor Sapor, prigonitorul creştinilor, adică toată vremea cât peste romani au stăpânit, rând pe rând, toţi împăraţii, de la marele Constantin şi până la Teodosie cel mare (337-380). Iar împăraţii perşilor prigoneau pe creştini, nu pentru fărădelegi, ci pentru că numărul creştinilor, pe faţă sau în taină, creştea atât de mult în această împărăţie, încât făcea să piară vechea religie păgână a perşilor, care poruncea a se închină la doi dumnezei: unul al binelui şi la altul al răului, precum şi soarelui şi focului, a bea sângele animalelor jertfite zeilor şi altele asemenea. De aici, ura împăratului împotriva credinţei în Hristos şi prigoana sângeroasă asupra creştinilor, timp de patruzeci de ani.

Deci, a trimis Saporie porunca în toate laturile împărăţiei sale să fie ucişi toţi cei ce mărturisesc pe Hristos în Persia. Şi au fost ucişi fără cruţare mulţime de creştini fără de număr, prin sate şi prin cetăţi, preoţii vechii religii căutând şi scoţând de prin ascunzişuri şi omorând pe dreptcredincioşi cu sălbăticie. Dar au fost ucişi pentru Hristos şi oameni scumpi împăratului, chiar din palatele împărăteşti, drept aceea, împăratul a potolit uciderea poporului, poruncind că numai învăţătorii credinţei să fie căutaţi şi omorâţi.

Deci, a fost prins mai întâi episcopul cetăţii Anita, fericitul Achepsima, un bătrân cinstit, în vârstă de peste optzeci de ani, dăruit de Domnul cu multă sănătate şi ajuns la bătrâneţe în deplină putere. A fost adus la întrebare înaintea dregătorului şi, nevrând să se închine soarelui şi focului, a mărturisit credinţa sa, zicând: "Nu voi vinde pe Dumnezeul cel din tinereţele mele, pentru o viaţă de încă puţine zile".

Şi, neplăcându-le răspunsul lui, îndată Sfântul Achepsima a fost întins gol pe pământ şi bătut cu toiege ghimpoase. Şi atâta a fost bătut, cât se roşise pământul de sângele lui; apoi punându-l în lanţuri, l-au închis în temniţă.

În aceeaşi vreme au fost prinşi şi Iosif, preotul şi Aitala diaconul, vestiţi prin ştiinţa şi cuvântul lor; iar râvna lor pentru Dumnezeu era cu râvna lui Ilie proorocul, ca o sabie de amândouă părţile ascuţită împotriva necredinţei. Şi, nevrând să se închine focului, au fost bătuţi şi ei atât de mult, cât li se risipise carnea de pe oase şi tot trupul lor era numai o rană. Şi, legându-i în lanţuri, i-au aruncat şi pe ei în temniţă, lângă sfântul episcop.

Şi au petrecut pătimitorii lui Hristos trei ani, în mare nevoie şi foame, răbdând dureri fără măsură; ca în tot acest timp, n-a fost lună în care să nu fie scoşi la chinuri, încât zilele de sărbătoare erau, pentru ei, zile de suferinţă.

Deci, după toate acestea, odată, scoţându-l iarăşi pe Sfântul Achepsima, ostaşii l-au bătut până şi-a dat sufletul. Iar pe Iosif, preotul şi diaconul Aitala, spânzurându-i cu capul în jos, i-au ucis cu pietre. Şi aşa şi-au dat sufletul lor în mâinile lui Dumnezeu.

Întru această zi, povestirea vrednică de cuvântare despre minunea Sfântului Gheorghe şi despre vedenia saracinului.

Amira al Siriei a trimis, într-o vreme, pe nepotul său în Diopoli, cetate pe care saracinii o numesc Rempli, ca să vadă oarecare pricini ce avea acolo. Iar în cetatea aceea este o minunată biserică a Sfântului Gheorghe, pe care văzând-o de departe, saracinul acela a poruncit slugilor lui să-i aducă lucrurile deasupra, în camera de învăţătură a bisericii, că acolo vrea să poposească şi el. Şi a poruncit să bage în biserică şi cele douăsprezece cămile ale lui.

Iar preoţii bisericii îl rugau pe dânsul să nu facă acest lucru necuvios şi lui Dumnezeu neplăcut, iar el, înfricoşându-i, a poruncit să le bage. Şi, cum au intrat cămilele în biserică, s-a întâmplat o minune, au căzut jos şi au murit. Şi, văzând semnul acesta, nepotul lui Amira s-a mirat de puterea cea mare a Sfântului Gheorghe şi a poruncit să scoată cămilele afară din biserică.

Iar a doua zi, a mers preotul să slujească Liturghia şi saracinul îl privea din camera sa, să vadă ce vrea să facă. Iar Iubitorul de oameni, Dumnezeul nostru, i-a deschis ochii minţii lui şi i-a arătat o înfricoşătoare minune. Că, în vreme când preotul săvârşea dumnezeieştile Taine, saracinul a văzut că preotul a junghiat un copil mic

şi foarte frumos şi sângele lui l-a turnat într-un pahar sfinţit, iar trupul lui l-a tăiat şi l-a pus pe un disc sfinţit, şi când se cântă chinonicul (priceasna), cântarea pentru împărtăşire, a văzut saracinul acela pe preot că a tăiat trupul pruncului în bucăţele şi împărtăşea poporul cu carnea şi cu sângele pruncului, şi se minuna foarte.

Şi, după ce a săvârşit dumnezeiasca Liturghie, preotul a luat prescurile cele mai bune şi le-a adus în dar saracinului, care a întrebat: "Ce sunt acestea?"
Iar preotul a răspuns: "Acestea, domnul meu, sunt prescurile pe care le slujim noi în biserica noastră".

Atunci saracinul acela a zis lui cu mânie: "Din acestea ai slujit tu Liturghie astăzi? Au nu te-am văzut eu cum ai junghiat fără milă un prunc mic şi prea frumos şi sângele lui l-ai turnat în pahar, iar trupul lui l-ai tăiat bucăţele şi le-ai pus pe disc şi le-ai împărţit norodului? Toate acestea care le-ai făcut tu, spurcatule şi ucigaşule, au nu le-am văzut eu?"

Acestea auzindu-le, preotul s-a cutremurat şi, căzând la picioarele saracinului a zis: "Slăvit să fie Domnul nostru, Care te-a învrednicit pe tine, stăpânul meu, a vedea o înfricoşată minune ca aceasta. De unde eu cred, întru Domnul meu, că tu eşti mare om înaintea Lui şi că Dumnezeu vrea să te aibă numărat printre cei mântuiţi de El".

Iar saracinul, rămânând uimit de cuvintele preotului a zis: "Şi nu sunt acestea, oare, întru acest chip precum eu le-am văzut?"

Preotul a răspuns: "Aşa sunt, domnul meu, şi aşa le credem, că pâinea şi vinul pe care le aducem la Liturghia noastră sunt trupul şi sângele Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar vederea acestora, eu până acum nu m-am învrednicit niciodată să o văd, că sunt păcătos şi văd înaintea mea numai pâine şi vin. Dar de vreme ce Domnul şi Dumnezeul meu te-a învrednicit pe tine, stăpânul meu, să vezi o taină ca aceasta, cred că eşti mare om, căci numai părinţii cei mari ai Bisericii noastre, ca nişte prea vrednici, văd această minunată taină".

Acestea auzindu-le şi minunându-se foarte, saracinul s-a plecat jos şi s-a socotit multă vreme. După aceea, ca şi cum s-ar fi deşteptat dintr-un somn, şi-a venit în sine şi, poruncind slugilor lui să iasă afară, a zis preotului: "Precum văd şi precum deplin mă încredinţez, credinţa creştinilor este cea adevărată şi, vai mie, că mi-am trecut viaţa mea cu minciuni şi cu deşertăciuni, în credinţa saracinilor cea cu adevărat necurată. Ci, de vreme ce este voia lui Dumnezeu ca să mă mântuiesc, botează-mă, ca să slujesc, măcar de acum înainte, lui Dumnezeu, cu ştiinţă curată".

Iar preotul i-a zis: "Nu îndrăznesc, domnul meu să te botez eu, că unchiul tău este împărat şi, înştiinţându-se de aceasta, şi pe mine mă va ucide şi bisericile noastre le va strica. Dar, dacă voieşti, du-te în taină de aici şi mergi la patriarhul Ierusalimului, ca un necunoscut, şi el te va boteza".

Iar saracinul, auzind acestea, a aflat o haină de păr şi, într-o noapte îmbrăcându-se cu ea, a fugit pe ascuns şi, mergând ca un necunoscut la patriarhul Ierusalimului, a căzut la picioarele lui şi l-a rugat pe dânsul ca să-l boteze. Şi dacă l-a botezat, după a opta zi a zis către patriarh: "Iată, cu darul lui Dumnezeu m-am făcut creştin, deci ce se cade să fac ca să mă mântuiesc?"

Iar patriarhul i-a zis: "Dacă voieşti să te mântuieşti, du-te la muntele Sinaiului, unde se află monahi cucernici şi îmbunătăţiţi, şi fă-te monah şi păzeşte poruncile Domnului".

Şi el s-a dus la muntele Sinaiului şi, făcându-se monah, a petrecut acolo trei ani, şi deprinzându-se întru toate faptele creştinătăţii de la monahii aceia, a ajuns la măsurile cele mari ale faptei bune.

După aceea, a rugat pe egumenul să-i dea voie să se ducă la Rempli. Şi, luând blagoslovenie, s-a dus şi, intrând în biserica Sfântului Gheorghe, a întâmpinat pe preotul cel de Dumnezeu cinstitor, acela de care s-a zis mai înainte şi, arătându-se lui cine este, i-a grăit: "Iată că, ajutând dumnezeiescul dar, cu rugăciunile tale cele bine primite, m-am făcut creştin şi monah, însă am mare dorire să văd pe Domnul Iisus Hristos. Pentru aceea, fierbinte te rog să-mi împlinesc dorul meu".

Atunci preotul, slăvind pe Dumnezeu, a zis: "Du-te la Amira, unchiul tău, şi înaintea lui şi înaintea tuturor saracinilor mărturiseşte pe Domnul nostru Iisus Hristos, că este Fiul lui Dumnezeu, Făcător a toată zidirea, că S-a făcut om, că a făcut slăvite minuni în lume, că S-a răstignit şi S-a îngropat, iar a treia zi a înviat şi cu slavă la ceruri S-a înălţat. Şi, făcând aşa, cu îndrăzneală, vei vedea pe Domnul".

Deci, de-a pururea pomenitul monahul acela, plecându-se dumnezeieştilor cuvinte ale cucernicului preot, îndată s-a pornit şi s-a dus la locul unde era unchiul său, şi suindu-se noaptea în minaretul geamiei, a început a striga: "Alergaţi aici, o, saracinilor, că am să vă spun vouă un cuvânt".

Iar aceia, auzind aceasta, au alergat cu făclii şi, aflând pe monahul acela, l-au întrebat ce are să le spună?

Iar monahul a zis: "Ce-mi veţi da mie că vă spun unde este nepotul lui Amira, care a fugit pe ascuns?"

Iar aceia au zis: "Dacă ne vei spune nouă aceasta, îţi vom da bani câţi vei voi".

Iar monahul a zis: "Duceţi-mă la Amira, ca să-i spun".
Atunci, luându-l pe el, l-au dus la Amira, cu bucurie, zicând: "Monahul acesta ştie unde este nepotul tău".

Iar Amira l-a întrebat pe dânsul, de-i ştie cu adevărat.

Iar monahul a răspuns: "Aşa, cu adevărat îl ştiu pe dânsul şi eu însumi sunt, însă acum sunt creştin şi cred în Tatăl, în Fiul şi în Sfântul Duh, întru o Dumnezeire. Şi mărturisesc că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din pururea Fecioara Maria şi a făcut mari minuni în lume şi S-a răstignit şi S-a îngropat şi a treia zi a înviat şi la ceruri S-a înălţat şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl şi va să vie, iarăşi, să judece viii şi morţii."

Acestea auzindu-le, Amira, unchiul său, înspăimântându-se, a zis: "Ce ai pătimit, ticălosule, de ţi-ai lăsat calea ta, bogăţiile tale, şi slava ta şi umbli aşa defăimat, ca un cerşetor? Nu te întorci la credinţa ta şi să mărturiseşti pe proorocul Mahomed şi să vii iarăşi la starea cea dintâi?"

Iar monahul a răspuns: "Eu, câte bunătăţi aveam atunci când eram saracin, toate erau partea diavolului. Iar aceste haine de păr, pe care le port acum, sunt lauda mea, bogăţia mea şi arvuna slavei, care am s-o dobândesc pentru credinţa cea adevărată, a Hristosului meu, iar de Mahomed, care v-a amăgit pe voi, mă lepăd şi credinţa lui o urăsc, mă despart de ea şi o dau anatemei."

Cu toate acestea, lui Amira i s-a făcut milă de el, şi a zis saracinilor ce se aflau acolo: "El şi-a pierdut mintea şi nu ştie ce zice; scoateţi-l afară şi goniţi-l pe dânsul".

Iar aceia i-au zis lui: "Pe acela care a dat anatemii pe proorocul nostru şi credinţa noastră, pe unul ca acesta, vrednic de nenumărate morţi, îl slobozeşti? Atunci să lepădăm şi noi credinţa noastră şi să ne facem creştini".

Atunci, Amira, temându-se de dânşii, să nu facă vreo răscoală, le-a dat lor slobozenie să facă cu dânsul ce vor voi.

Iar ei, scrâşnind din dinţi, au răpit pe acel fericit monah şi, scoţându-l afară din cetate, l-au împroşcat cu pietre, pe el, care chema numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Şi aşa, s-a săvârşit de-a pururea pomenitul, cu mărturisirea cea bună. Şi, mergând cu îndrăzneală către Domnul, pe Care l-a dorit, a luat cununa mucenicilor.
Drept aceea, în fiecare noapte se arăta multă vreme o stea strălucită deasupra grămezii aceleia de pietre şi lumina toată partea aceea, care lucru, văzându-l saracinii se minunau.

Şi trecând vreme destulă, Amira a dat voie şi slobozenie creştinilor să scoată sfintele moaşte ale mărturisitorului din grămada pietrelor, şi le-au aflat întregi şi nestricate, având multă bună mireasmă. Şi, sărutându-le cu evlavie, le-au îngropat cu laude şi cu cântări de psalmi, slăvind pe Domnul Hristos, Căruia se cuvine slavă şi stăpânirea în veci! Amin.

Întru aceastã zi, cuvânt despre un episcop, care a petrecut în pustie 39 de ani.

Ne spunea episcopul cetăţii Suhia despre acest episcop, pe care l-a aflat în pustie, zicând: Când am fost în pustie, fiind monah, atunci a voit a mă duce în cea mai depărtată pustie, să văd de se află acolo cineva, slujind stăpânului Hristos. Şi, luându-mi pâine şi apă pentru patru zile, nu mi-a ajuns mie hrana şi am îndrăznit a merge mai departe alte patru zile. Şi slăbisem de sete şi de osteneală şi, iată, căzând spre moarte, zăceam pe pământ. Iar cineva venind, s-a atins de buzele mele cu degetul, apoi m-a şi pipăit şi îndată m-am întărit, cât mi se părea că nici nu fac călătorie, nici nu eram flămând, nici însetat şi, sculându-mă, am umblat prin pustie. Iar după ce au mai trecut alte patru zile, iarăşi am ostenit şi mi-am ridicat mâinile la cer. Şi, iată, acelaşi bărbat, ce pe mine mă întărise întâi, iarăşi m-a uns cu degetul pe buzele mele şi m-a întărit şi am mai mers şaptesprezece zile.

Iar, după aceea, am aflat o chilie mică, un finic şi apă şi un bărbat stând, căruia perii capului îi erau îmbrăcăminte şi erau cărunţi, iar el însuşi era înfricoşător la înfăţişare. Şi după ce m-a văzut pe mine, a stat la rugăciune, iar după aceea a zis: "Amin" şi a cunoscut ca om sunt, m-a luat de mână şi m-a întrebat, zicând: "Cum ai venit aici? Şi cum stă pacea în lume? Şi încă mai gonesc prigonitorii pe creştini?"

Iar eu am zis: "Cu rugăciunile tale am trecut prin pustiul acesta, iar prigoanele, cu puterea lui Hristos, au încetat. Dar rogu-te eu, spune-mi mie, de unde eşti tu? Şi cum ai venit aici?"

Iar el, suspinând, cu plângere a început a grăi: "Eu am fost episcop şi, fiind prigoană atuncea, multe chinuri am luat. Şi, neputând suferi chinurile, mai pe urmă am jerfit idolilor. Dar după aceasta mi-am recunoscut fărădelegea mea şi m-am pedepsit pe mine să mor în pustia aceasta. Şi, iată, s-au împlinit mie aici treizeci şi nouă de ani, de când mă mărturisesc şi mă rog lui Dumnezeu să-mi ierte mie păcatul meu. Şi mi-a dat mie hrană din finicul acesta, iar mângâieri de la alţii n-am luat". Şi acestea zicând, s-a sculat şi a ieşit afară şi a stat la rugăciune multă vreme.

Iar dacă a sfârşit rugăciunea, a venit la mine şi, văzându-i faţa lui, m-am înspăimântat. Şi mi-a zis mie: "Nu te teme, că Domnul te-a trimis pe tine, ca să-mi îngropi trupul meu, că şi păcatul acum mi l-a iertat". Şi acestea zicând, şi-a întins picioarele şi şi-a sfârşit viaţa.

După aceea, rupându-mi haina, jumătate mi-am lăsat-o mie, iar cu jumătate am acoperit trupul sfântului şi l-am îngropat pe el. Şi îndată s-a uscat finicul şi chilia a căzut.

Iar eu m-am rugat lui Dumnezeu cu lacrimi că doar mi-a lăsa mie finicul, ca să petrec acolo. Şi după ce nu m-a ascultat pe mine Dumnezeu, m-am întors cu pace şi, iată, bărbatul cel ce se arătase mai înainte mă întărea pe cale şi aşa, trecând pustiul şi venind la fraţi, le-am spus toate.

Deci, mă rog ca nici unul să nu se dea pe sine la deznădăjduire pentru păcatele sale, ci prin răbdare să afle de la Domnul milă.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Vasilie, despre ascultare.

Iubitule, de vei şedea întru supunere la un părinte duhovnicesc, să nu-ţi pui singur ţie rânduiala, zicând: "Nu pot face aceasta sau aceasta". Că dacă nu vei face ascultare, nu vei scăpa de judecată.

Ori, dacă s-ar întâmpla vreo poruncă de la egumen peste puterea voastră, apoi să spuneţi şi să mărturisiţi la cel mai mare al vostru.

Însă, celor ce sunt spre păcat, să le stai împotriva până la sânge.

Dumnezeului nostru, slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Moaştele Sfântului Gheorghe

Sfintele sale moaşte sunt răspândite în mai multe părţi ale lumii.

- Biserica Sfântul mare mucenic Gheorghe din Lodd, Lida

- Mănăstirea Panaghia - Bucuria celor necăjiţi, Grecia

În Bucureşti:

- Biserica Paraclisului Patriarhiei (Dealul Patriarhiei);
- Biserica Mănăstirii "Plumbuita", Str. Plumbuita, Nr. 58, aflată la 3 staţii de la Bucur Obor, pe Sos. Colentina - Lacul Plumbuita);
- Biserica "Sfântul Vasile", din Calea Victoriei, Nr. 198 (vizavi de Muzeul Enescu);
- Mănăstirea „Duminica Sfinţilor români" (Sos. Olteniţei, Nr. 255, lângă comuna Popeşti-Leordeni);
- Biserica "Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena - Bariera Vergului" sau "Parcul Călăraşi" (Piaţa Eudoxiu Hurmuzachi - Piaţa Muncii, la intersecţia Şoselei Mihai Bravu cu Bulevardul Basarabia, lângă staţia de metrou "Piaţa Muncii");

- Biserica “Sfântul Trifon - Cărămidarii de Jos”, Str. Piscului, Nr. 3; de la Metrou “Timpuri Noi” mergând pe Cal. Văcăreşti, vizavi de Piaţa “Timpuri Noi”;
- Biserica Boteanu (Str. Boteanu, Nr. 8, vizavi de Scală) [ceară şi mir de la Biserica din Lida / Israel, de la mormântul Sfântul Gheorghe];
- Biserica “Sfânta Vineri - Cartier Pajură” (Str. Băiculeşti, Nr. 27; staţia “Hotel Parc” pe traseul autobuzelor 331, 148, 149 şi capătul liniilor de troleu 65, 86).

În ţară:

- Schitul rupestru Corbii de Piatră, sat Corbi, jud. Argeş (lângă Domneşti, locuri tămăduitoare şi de putere din vremuri predacice);
- Biserica Mitropoliei de Iaşi;

În perioada 12-16 octombrie 2000, de hramul Sfintei cuvioase Parascheva, Î.P.S. Ieronim, mitropolitul Thebei şi Livadiei a adus o parte din moaştele Sfântului mare mucenic Gheorghe la Iaşi. Moaştele sfinte au fost păstrate în lăcaşul de la Theba, din regiunea Livadia, Grecia. Moaştele au fost păstrate în cetatea Livadiei până în anul 1393, iar de acolo au fost duse în 1462, din ordinul Senatului venețian, la biserica „Sfântul Gheorghe Magiore“ din Veneţia. În 1997, a fost aprobată de Vatican o cerere prin care se solicita întoarcerea moaştelor sfinte în Livadia. Sfintele

moaşte au fost readuse pe teritoriul Greciei în 1999. Cu ocazia venirii la Iași, o parte din moaştele Sfântului Gheorghe au fost dăruite de către Î.P.S. Ieronim, mitropolitul Thebei şi Livadiei, Catedralei Mitropolitane.

- Mănăstirea Miclăuşeni, sat Miclăuşeni, comuna Butea, jud. Iaşi;
- Biserica din Feredeni/Hârlău, jud. Iaşi;

Sfintele moaşte au fost dăruite în 1748 de către Patriarhul Alexandriei, Matei Psaltul, lui Andrei Ruşeţ, Vel-Logofăt. Matei Psaltul fusese stareţ la Mănăstirea Zlătari din Bucureşti, iar Andrei Ruşeţ din Deleni era capuchehaie al Moldovei la Constantinopol, în vremea lui Constantin Mavrocordat. Andrei Ruşeţ l-a ajutat pe Matei să dobândească scaunul Patriarhal, iar aceasta, în semn de recunoştinţă, i-a dăruit Sfintele moaşte. Până a rămâne la Federeni, Moaştele au fost păstrate de familia şi moştenitorii lui Andrei Ruşeţ. Una din nepoatele lui Andrei Ruşeţ, Măriuţa Milu, s-a căsătorit cu un boier, Iordache Krupenski, şi împreună au construit o biserică în Feredeni în jurul anului 1870. Familia Krupenski a hotărât apoi să aşeze Sfintele moaşte în Sfântul Altar, unde sunt şi astăzi.

- Mănăstirea Putna, comuna Putna, jud. Suceava;
- Biserica comunei Rădăşeni, jud. Suceava;
- Schitul Rarău, Com. Crucea, jud. Suceava;
- Biserica Spitalului Judeţean din Suceava, jud. Suceava;
- Mănăstirea (Schitul) „Sfântul mucenic Mina - Forăşti” (stil vechi), sat Roşiori, com. Forăşti, jud. Suceava (lângă Fălticeni);

Aici sunt moaştele Sfântului Mina, Sfântului Pantelimon, Sfântului Gheorghe, Sfintei Varvara, Sfântului Nicolae, Sfântului Nectarie şi o părticică din Sfânta Cruce.

- Mănăstirea Sihăstria, Com. Pipirig, jud. Neamţ;

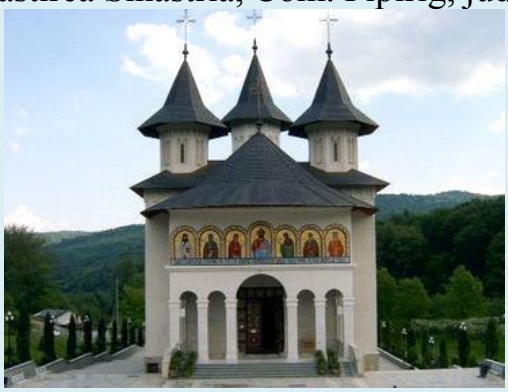

La Sihla este o raclă cu moaştele Sfântului Nicolae, Sfântului Gheorghe Hozevitul, Sfântului Ioan Botezătorul, mironosiţei Maria Magdalena, Sfintei Filofteia, Sfântului Calinic de la Cernica, Sfântului Ioan cel nou de la Suceava etc.

- Mănăstirea Secu, comuna Vânători, jud. Neamţ;

- Biserica Mănăstirii Văratec, comuna Agapia, sat Văratec, jud. Neamț;

La Mănăstirea Văratec sunt moaştele Sfântului apostol Toma, Sfântului apostol Simon Zelotul, Sfintei mironosiţe Maria Magdalena, Sfântului Gheorghe, Sfântului Mina, Sfântului Teodor Tiron, Sfântului Haralambie, Sfintei Marina, Sfântului

Grigore de Nysa, Sfântului Grigore Taumaturgul, Sfântului Dimitrie Basarabov, Sfântului Gheorghe Hozevitul, Sfintei Xenia, părticică din Sfânta Cruce etc.

- Mănăstirea Ciolanu, comuna Tisău, jud. Buzău;
- Catedrala Episcopiei din Galaţi;
- Biserica Hârşu din Craiova, jud. Dolj (intersecţia str. Feldioara cu str. Călimăneşti);
- Mănăstirea Cârcea, sat Cârcea, com. Coşoveni, jud. Dolj (9 km de la Craiova);
- Biserica Veche din Avrig, jud. Sibiu;
- Biserica Memorială Mihai Viteazul „Sfântul Siluan Atonitul” din Alba Iulia, jud. Albă;

Racla conţine moaştele: Sfântul Nectarie de Eghina, Sfântul Ioan Rusul, Sfânta Ecaterina , Sfinţii 14.000 de prunci ucişi de Irod în Betleem, Sfinţii mucenici Prov, Tarah şi Andronic, Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, Sfântul mucenic Trifon, Sfântul necu-noscut de la Oranki, Sfântul cuvios Ilarion Argatu, Sfântul mucenic Gheorghe.

- Mănăstirea “Sfântul Gheorghe” (ortodoxă sârbă), sat Birda, comuna Gătaia, jud. Timiş (lângă Deta);
- Mănăstirea Pissiota (Crivina), com. Poienarii Burchii, jud. Prahova;
- Mănăstirea Turnu - Prahova, sat Târgşoru Vechi, nr. 1, jud. Prahova;

- Catedrala Episcopală din Giurgiu, jud. Giurgiu.

Icoane minunate ale sale:

- Mănăstirea Viforâta, Com. Aninoasa, jud. Dâmboviţa;

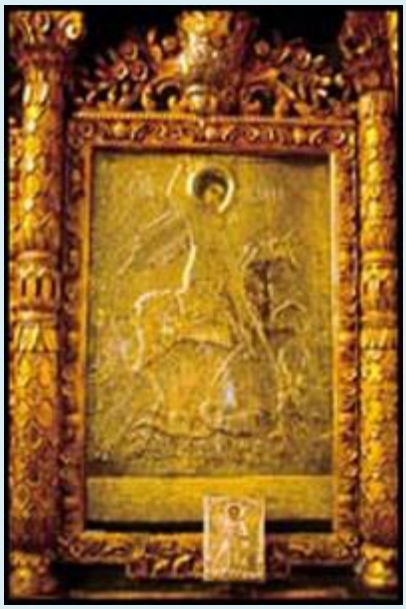

Dintre icoanele Împărăteşti încadrate în Catapeteasma Bisericii Mănăstirii Viforâta, în partea dreaptă, străluceşte darul voievodului Leon Tomşa din anul 1631, o splendidă pictură veneţiană îmbrăcată în argint aurit reprezentând pe Sfântul mare mucenic Gheorghe călare pe cal, omorând balaurul. În jurul icoanei se află o incripţie în slavonă, gravată în chenar, aparţinând voievodului, în care se redă biruinţa sa asupra lui Matei Basarab, fapt care l-a determinat să dăruiască această icoană mănăstirii. Icoana este executată de zugravul grec Mavros.

În faţa icoanei se află racla unde se păstrează părticele de sfinte moaşte ale Sfântului mare mucenic Gheorghe, ale Sfântului Vlasie şi ale Sfântului Haralambie. Pisania care se află deasupra uşii de la intrarea în Biserică este singurul document care menţionează:
- “Aicea se află o icoană mare făcătoare de minuni, lucrată în argint curat şi aurită, având hramul sfântului mare mucenic Gheorghie (călăreţ), dăruită monastirei de către Leon Tomşa, cu doamna sa Victoria la anul 1631”.

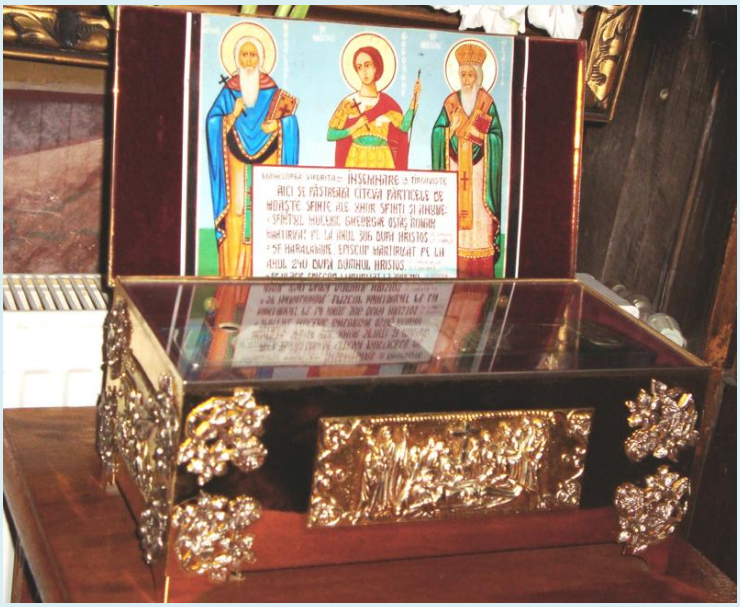

Minuni scrise nu s-au găsit, dar mărturie ne sunt credincioşii, chiar ei, care vin zilnic la mănăstire şi ne întreabă: -„Unde se află icoana Sfântului Gheorghe, făcătoare de minuni?”

Din unele amintiri şi povestiri ale măicuţelor, aflăm că la această icoană s-a tămăduit fiica boierului Leon Tomşa, pe nume Elena, care era bolnavă de epilepsie.

De asemenea, se spune cum noaptea tâlharii venind cu gând rău să fure icoanele mănăstirii, le-a apărut în faţă Sfântul Gheorghe. Ei crezând că este paznicul şi înfricoşându-se, au părăsit în mare grabă mănăstirea. Peste ani, când acei tâlhari şi-au dat seama de greşelile lor, au venit la mănăstire pentru a se căi şi mărturisi. Intrând în biserică şi văzând icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe s-au spăimântat foarte tare si au zis: -„Acesta este paznicul care ne-a înfricoşat pe noi!” „Cu adevărat minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi…”

Tot o mărturie a fost când, în anul 1965, Muzeul de Istorie din Bucureşti a confiscat icoana Sfântului Gheorghe, dar brusc, inexplicabil, şefii muzeului s-au răzgândit şi au permis maicii Arsenia Opriş, să o ia înapoi.

În zilele noastre mulţi dintre credincioşii care vin să se închine şi să se roage la icoana Sfântului Gheorghe, având necazuri, greutăti şi probleme de ale vieţii de zi cu zi, pleacă uşuraţi, împăcaţi şi mulţumiţi sufleteşte, Sfântul Gheorghe le ajută!.. Ei singuri mărturisesc. Unii vin, şi cu lacrimi spun ajutorul primit de la Sfântul.

Icoana Sfântului Gheorghe ne îndeamnă la luptă împotriva răului si a păcatului, amintindu-ne că, de fapt, creştinul este un „ostaş” al lui Hristos, ce luptă mereu cu ispitele. Noi îi mulţumim lui Dumnezeu că ne-a dăruit această comoară de mult preţ şi aducem laudă Sfântului mare mucenic Gheorghe pentru ocrotirea şi sprijinul său şi ne rugăm: „***Ca un izbăvitor al celor robiţi şi celor săraci folositor, neputincioşilor doctor, creştinilor ajutător, Purtătorule de biruinţă, Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.***” (Troparul Sfântului Gheorghe)

- Mănăstirea Neamţ, Com. Vânători, jud. Neamţ (icoana a sa pe versoul icoanei minunate a Maicii Domnului „Lidianca”);

Icoana Sfântului mare mucenic Gheorghe (sec. VII) - Mănăstirea Neamţ

Pe verso icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din naosul bisericii „Înălţarea Domnului“ (Mănăstirea Neamţ) este pictat Sfântul Gheorghe, fiind ostaş cu capul descoperit, stând pe scaun cu balaurul sub picioare, în mâna dreaptă având suliţa, iar în cea stângă sabia. Această icoană este cunoscută cu numele de Lidianca pentru că ar fi o copie după o icoană a Maicii Domnului din Lida şi pentru că are chipul Sfântului Gheorghe, originar din Lida. Icoana Maicii Domnului, făcătoare

de minuni, datează din anul 665 şi a fost dăruită de împăratul bizantin Ioan al VIII-lea Paleologul domnitorului moldovean, Alexandru cel bun, în anul 1429.

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamţ - Lidianca

Icoana Maicii Domnului Neamt, zavorata in argint

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamţ este una dintre cele mai vechi şi frumoase icoane din ţară, renumită ca făcătoare de minuni. Istoria acestei icoane ne-a fost însemnată în scris de către "stareţul Neonil", în anul 1839. Această icoană este cunoscută cu numele de Lidianca pentru că ar fi o copie după o icoană a Maicii Domnului din Lida.

Icoana de la Mănăstirea Neamţ a fost dăruită domnitorului Alexandru cel Bun al Moldovei, de către împăratul bizantin Ioan al VIII-lea Paleologul, în anul 1402. Icoana este minunată atât prin măiestria cu care a fost lucrată şi pentru vechimea ei, cât şi pentru faptul că este zugrăvită pe ambele feţe, pe spatele ei fiind icoana Sfântului mare mucenic Gheorghe.

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamţ datează încă din vremea Sfântului Gherman al Constantinopolului. În momentul în care sfântul ajunge în Ţara Sfântă, el vede icoana Maicii Domnului de pe stâlpul bisericii din Lida - Lodd. Tradiţia şi

unele vechi însemnări arată că ***această icoană a fost pictată prin minune pe un stâlp al bisericii din Lida. Biserica din Lida a fost ridicată în cinstea Maicii Domnului, iar în vreme în care Sfinţii apostoli Petru şi Ioan propovăduiau prin aceste părţi, ei au rugat-o pe Maica Domnului să binecuvânteze biserica şi să o sfinţească prin venirea ei. Maica Domnului i-a trimis înainte, şi ajungând ei în biserică au văzut chipul Maicii Domnului nepictat de mână omenească. Botezându-se mulţi, Maica Domnului s-a veselit cu duhul şi a dat icoanei puterea facerii de minuni.***

În anul 665, mai înainte de a fi hirotonit patriarh al Constantinopolului, sfântul Gherman merge la Ierusalim, spre a se închina la Sfântul Mormânt. Aici, el vede icoana Maicii Domnului "Lidianca". Placându-i foarte mult aceasta icoană, el dă comandă unor pictori să-i facă o copie a icoanei, lucru ce se va şi întampla, în anul 665. Pe spatele icoanei se află icoana Sfântului Gheorghe, hramul bisericii din Lodd.

După ce icoana a stat în Constantinopol vreme de 555 de ani, în anul 1400 (sau în 1429) aceasta este dăruită mitropolitului Iosif şi domnitorului Moldovei, de către patriarhul Metodie şi de împăratul Ioan Paleologu (unii zic de împăratul bizantin Manuel Paleologu), spre a o proteja de persecuţiile împotriva icoanelor – iconoclasm.

În anul 1821, icoana Maicii Domnului este scoasă din Mănăstirea Neamţ şi dusă într-o poiană tainică, de pe Muntele Rusu, în locul în care se află astăzi Schitul Icoana Veche. Aici, icoana a fost îngropată, dimpreună cu alte obiecte de valoare, din pricina turcilor care îi urmăreau pe eterişti.

Astăzi, icoana Maicii Domnului se află în biserica cea mare a Mănăstirii Neamţ, închinată Înălţării Domnului, fiind cinstită ca făcătoare de minuni. ***Icoana o înfaţişează pe Maica Domnului cu pruncul Iisus ţinut pe braţul stâng, iar pe verso este pictat Sfântul Gheorghe, fiind ostaş cu capul descoperit, stând pe scaun cu balaurul sub picioare, în mâna dreaptă având suliţa, iar în cea stângă sabia.***

Pictura este protejată cu o îmbrăcăminte metalică, ornamentată cu pietre preţioase între anii 1844-1845, în timpul stareţului Neonil (1853).

- Mănăstirea Cămârzani, Sat Cămârzani, Com. Vadu Moldovei/Ciumuleşti, jud. Suceava (lângă Fălticeni).

Sfântul mare mucenic Gheorghe – Comentarii patristice

Sfântul mare mucenic Gheorghe (Ev.: Ioan 15, 17-27; 16, 1-2) - Comentarii Patristice

Dragostea este fructul pe care trebuie să-l rodim

(Ioan 15, 17) Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.

Această iubire este roada noastră despre care s-a spus: Eu v-am ales pe voi ca să aduceţi roadă şi roada voastră să rămână. Şi ceea ce a adăugat, ca orice veţi cere Tatălui în numele Meu, să fie dăruit vouă, El ne va dărui cu siguranţă nouă, dacă ne iubim unul pe altul, văzând că acesta este chiar acel lucru care ne-a fost dat atunci când am fost aleşi fără să avem roade, pentru că noi nu-L alesesem pe El. El ne-a rânduit ca noi să aducem roade – adică, ca noi să ne iubim unul pe altul – un fruct pe care nu putem să-l avem despărţiţi de El, aşa cum ramurile nu pot nimic despărţite de viţă.

Rodul nostru, deci, este iubirea milostivă, despre care apostolul explică faptul că este dintr-o inimă curată, o conştiinţă bună şi o credinţă sinceră (I Timotei 1, 5). Când ne iubim unul pe altul, noi Îl iubim pe Dumnezeu. Căci n-ar fi iubire adevărată că ne-am iubi unul pe altul, dacă nu L-am iubi de Dumnezeu. Căci dacă oricine îşi iubeşte aproapele ca pe sine, Îl iubeşte pe Dumnezeu. Şi dacă nu-L iubeşte pe Dumnezeu, nu se iubeşte nici pe sine. Căci în aceste două porunci ale iubirii atârnă toată Legea şi proorocii (Matei 22, 40): aceasta este roada noastră. Şi este în legătură, deci, cu aceste roade când El ne dă această poruncă, spunând: Acestea vă poruncesc, să vă iubiţi unul pe altul. În acelaşi fel, şi Apostolul Pavel, când doreşte să ceară roada Duhului în locul faptelor cărnii, pune aceasta ca fiind principiul său, spunând: Roada Duhului este dragostea. Şi apoi, ca şi cum ar izvorî şi ar fi legate de acest principiu, el le împleteşte pe celelalte împreună cu ea, care sunt bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea, curăţia (Galateni 5, 22).

Căci cine poate să se bucure într-adevăr dacă nu iubeşte binele ca izvorul bucuriei sale? Cine poate avea pace adevărată, dacă nu o are cu Cel pe care îl iubeşte cu adevărat? Cine poate fi îndelung răbdător prin perseverenţă continuă în bine, decât prin iubire fierbinte?

Cine poate fi bun, dacă nu iubeşte pe persoana pe care o ajută? Cine poate fi bun, dacă nu e făcut aşa prin iubire? Cine poate fi sănătos în credinţă, fără credinţa care lucrează prin iubire? Ce blândeţe poate fi folositoare în caracter, dacă nu este rânduită de iubire? Şi cine se poate abţine de la ceea ce este decăzut, dacă nu iubeşte ceea ce cinsteşte? În mod similar, deci, Bunul Stăpân în mod frecvent porunceşte dragostea ca singurul lucru necesar a fi poruncit. Fără iubire, toate celelalte care sunt bune nu sunt de nici un ajutor şi nu poţi avea iubire fără a le aduce pe toate celelalte bunuri care fac o persoană cu adevărat bună.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan, 87.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Pregătiţi-vă pentru persecuţie

(Ioan 15, 18) Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.

Cât de grav ar fi cazul unui creştin care, fiind slujitor, nu doreşte să sufere când stăpânul său a suferit mai întâi! Cât de grav este că noi nu dorim să suferim pentru propriile păcate, când Cel care a fost fără de păcat a suferit pentru noi!

Fiul lui Dumnezeu a suferit pentru ca să ne facă pe noi fiii lui Dumnezeu şi totuşi, noi, care suntem fii omeneşti, nu trebuie să suferim pentru ca să putem fi în continuare fiii lui Dumnezeu! Dacă noi suferim din ura lumii, Hristos primul a îndurat ura lumii. Dacă noi suferim prigoană în această lume, dacă suferim exil, tortură, Făcătorul şi Domnul a experiat mai grele lucruri decât acestea.

Şi El ne previne pe noi de asemenea spunând: Dacă lumea vă urăşte, amintiţi-vă că pe Mine M-a urât mai întâi. Dacă aţi fi fost din lume, lumea ar fi iubit pe al său. Dar pentru că voi nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea vă urăşte pe voi lumea. Amintiţi-vă cuvântul pe care l-am spus vouă: Nu este ucenic mai mare decât stăpânul său. Dacă pe Mine M-au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni.

Orice a învăţat Domnul nostru şi Dumnezeu , a şi săvârşit, pentru ca ucenicii să nu aibă scuză că El învaţă, dar nu pune în practică ceea ce învaţă.

Aşa că nimeni dintre voi, iubiţilor, să nu fiţi înfricoşaţi de teama unei viitoare prigoniri sau de venirea ameninţătorului antihrist, ca să fiţi înarmaţi cu toate armele prin propovăduirea Evangheliei şi prin poruncile ei şi prin preveniri cereşti. Antihrist vine, dar peste el, vine Hristos de asemenea. Duşmanul umblă şi răcneşte, dar Domnul imediat vine să răzbune suferinţele şi rănile noastre. Adversarul este înfuriat şi ameninţă, dar acolo este Cel care ne poate izbăvi din mâinile celui viclean.

(Sfântul Ciprian al Cartaginei, Scrisori, 55.6-7, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Vestirea Evangheliei nu este tot timpul primită

(Ioan 15, 18) Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.

Cuvântul care este rostit spre plăcerea ascultătorilor va flata mai degrabă, decât să aducă vreun beneficiu lumii. Dar cei care ascultă cuvintele Mântuitorului nu îşi vor conduce slujirea în acest fel. Un asemenea slujitor va prefera mai degrabă să placă Mântuitorului şi dacă un slujitor va agonisi ură de la cei care au ales să răspundă virtuţii cu cea mai mare ostilitate, va fi considerată bogăţie spirituală.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan 10.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lumea condamnată persecută, lumea împăcată suferă

(Ioan 15, 18) Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.

Dar priviţi aici, cel care prigoneşte este numit lume. Să căutăm să vedem dacă cel care suferă prigonire este de asemenea numit lume. Sau sunteţi voi complet surzi la vocea lui Hristos care spune - sau mai degrabă mărturiseşte în Sfânta Scriptură Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine (2 Corinteni 5, 19)? Dacă lumea vă urăşte, spune El, să ştiţi că pe Mine M-a urât mai întâi. Asta e, deci lumea urăşte. Care lume? Dumnezeu în Hristos a împăcat lumea cu sine. Lumea osândită prigoneşte, lumea împăcată suferă prigonire. Lumea condamnată include tot ceea ce este afară şi departe de Biserică; lumea împăcată este Biserica. Căci Fiul Omului n-a venit să judece lumea, ci ca lumea să se mântuiască prin El (Ioan 3, 17).

(Fericitul Augustin, Predici 96.8, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Dovada bunătăţii

(Ioan 15, 18) Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.

Şi dacă suferinţele lui Hristos nu sunt o îndeajunsă mângâiere, El îi mângâie şi mai mult, spunându-le lor că ura lumii va fi o evidenţă a bunătăţii lor. Ei ar trebui mai degrabă să plângă ... dacă ar fi iubiţi de către lume, căci aceasta ar fi fost o evidenţă a răutăţii lor.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan 77.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Din această lume, dar totuşi nu în ea

(Ioan 15, 19) Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.

Ceea ce vă este făgăduit nouă este deja prezent în voi şi ţinta rugăciunilor voastre este cu voi. Voi sunteţi din această lume şi totuşi nu sunteţi în această lume. Acest veac care v-a ţinut nu mai are puterea să vă ţină.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Despre fecioare 1.9.52, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Dumnezeu şi duşmanii Săi

(Ioan 15, 19) Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.

Căci dispreţul celui viclean asupra noastră este lauda noastră. Nu este nimic greşit în a nu fi plăcut de către cei care nu plac lui Dumnezeu. Căci nimeni, prin unul şi acelaşi fapt, nu poate să placă lui Dumnezeu şi duşmanilor lui Dumnezeu. Se dovedeşte pe sine neprieten cu Dumnezeu acela care place duşmanilor Lui. Şi cel al cărui suflet este în supunere faţă de Adevăr va avea să se lupte cu duşmanii Adevărului.

(Sfântul Grigorie cel mare, Omilii la Iezechiel 1.9.14, traducere pentru traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Umilirea lui Hristos va fi umilirea ucenicilor Săi

(Ioan 15, 20) Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.

Iisus indică ucenicilor Lui că vor întâlni tot felul de prigoniri, spunând că nu este slujitor mai mare decât stăpânul său. Căci – spune El – oamenii cei vicleni Mă atacă pe Mine cu limbile lor cele neînfrânate. Şi nelăsând neîncercat nici un fel de insultă, ei Mă numesc pe Mine om stăpânit de diavolul şi beţiv şi rod al desfrânării. Totuşi, Eu nu caut imediat pedepsirea lor, dar nefiind rănit la inimă de insultele lor, le dăruiesc ascultătorilor Mei cuvintele mântuirii. Deci să nu căutăm în raţiunea noastră propria noastră mărire sau să dispreţuim limitele în care a fost supus Domnul nostru, care s-a smerit pe sine la o asemenea măsură a umilinţei pentru binele nostru al tuturor.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan 10.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Consolare prin faptul că şi Domnul lor a suferit

(Ioan 15, 20) Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.

El a arătat aceasta în acest loc pentru ca ei să fie cei mai fervenţi următori. Căci în timp ce Hristos era în trup, oamenii au făcut război împotriva Lui, dar când s-a mutat la ceruri, războiul a venit asupra lor.

Apoi, pentru că ei erau atât de puţini (ucenicii), erau înfricoşaţi de posibilitatea de a înfrunta un atac al unei atât de mari mulţimi. Şi astfel, El le ridică sufletele, spunându-le că acesta era un subiect special de bucurie, că ei erau urâţi de către oameni Căci voi veţi împărtăşi din suferinţele Mele. Însă nu trebuie să fiţi tulburaţi, căci nu sunteţi mai buni decât sunt Eu. Aşa cum v-am spus vouă mai devreme, nu este ucenic mai mare decât stăpânul său. Şi apoi există de asemenea o a treia sursă de mângâiere, aceea că Tatăl este insultat împreună cu ei.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan 77.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Cei care suferă cu Hristos împărăţesc cu Hristos

(Ioan 15, 20) Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.

Este ca şi cum Iisus ar fi spus: Eu, Creatorul universului, care am toate în mâna Mea, deopotrivă în cer şi pe pământ, nu pun frâu mâniei lor, nici nu le îngrădesc înclinaţiile. Ci mai degrabă, Eu las pe fiecare să îşi aleagă propriul curs şi îngădui tuturor să facă ceea ce vor. De aceea, când am fost prigonit, Eu am îndurat aceasta chiar dacă aveam puterea de a o preveni. Când şi voi mă veţi urma în privegherea Mea şi veţi urma aceeaşi cărare pe care am urmat-o Eu, şi voi veţi fi prigoniţi. Va trebui să îndurați dispreţul celor care vă urăsc fără să fiţi prea tare tulburaţi de nerecunoştinţa celor cărora le aduceţi beneficii. În acest fel veţi primi slavă, căci cei care suferă cu Mine vor şi împărăţi cu Mine.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan 10.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Dumnezeu zămisleşte rodul

(Ioan 15, 20) Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.

Exact ca aceia care au fost antrenaţi în agricultură... brăzdaţi pământul cu plugul şi apoi îngropaţi sămânţa în brazdă şi nu vă bazaţi pe nimic din meşteşugul vostru, ci lăsaţi totul în puterea şi bunătatea lui Dumnezeu – mă refer la germinaţia seminţei care este îngropată în pământ şi hrănirea ei până la roadele desăvârşite – tot aşa cred că interpretul celor mai nobile adevăruri trebuie doar să însămânţeze Cuvântul şi să lase restul în seama lui Dumnezeu. Mântuitorul deci dă sfatul în această privinţă ucenicilor Lui ca un medicament pentru lipsa de curaj şi ca o vindecare pentru cei slabi.

Căci, spune El, nu alegeţi niciodată să vă ruşinaţi în continuarea propovăduirii, chiar dacă unii dintre cei care odată au fost mustraţi ar desfiinţa învăţătura care le-a fost dată lor.

Ci mai mult, aflând că chiar cuvintele Mele deseori nu sunt primite de către mulţi, nu încercaţi să depăşiţi reputaţia Mea. Ci în locul acestora, mergeţi pe urmele Mele şi nu fiţi descurajaţi.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan, 10.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lovindu-vă pe voi, pe Mine Mă lovesc

(Ioan 15, 21) Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.

Toate aceste lucruri pe care le vor face vouă se referă la ceea ce El a spus deja, adică, faptul că lumea vă va urî şi vă va persecuta şi va dispreţui cuvântul vostru... pentru numele Meu. Cu alte cuvinte, în voi, ei Mă vor urî pe Mine, în voi, Mă vor persecuta pe Mine. Nu vor păzi cuvântul vostru pentru că este cuvântul Meu.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan, 88.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Veacul raţiunii

(Ioan 15, 22) De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.

Declaraţia din Evanghelie, De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor, ne arată clar nouă, tuturor celor care suntem raţionali, cât timp o persoană este fără de păcat şi când este pasibil de păcătuire. Participând la cuvânt sau la raţiune, se spune că oamenii au păcătuit, adică din timpul când ei sunt capabili să înţeleagă, din vremea când raţiunea implantată în ei le arată lor diferenţa dintre bine şi rău. După ce oamenii au început să cunoască ce este răul, ei sunt vinovaţi de orice păcat săvârşesc.

Acesta este sensul expresiei oamenii nu au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor, adică, din vremea când Cuvântul dumnezeiesc sau raţiunea a început să le arate lor interior diferenţa dintre bine şi rău, ei trebuie să se ferească şi să se păzească împotriva răului, căci cel care ştie să facă binele şi nu-l face, păcătuieşte.

(Origen, Despre principii, 1.3.6, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus se referă la păcatul necredinţei

(Ioan 15, 22) De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.

Hristos vorbea numai iudeilor, nu altui neam. În ei era deci lumea care L-a urât pe Hristos şi pe ucenicii Lui. Şi nu numai în ei, ci chiar aceştia din urmă (păgânii) au fost arătaţi de El că aparţin aceleiaşi lumi. Ce, deci, înseamnă cuvintele De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor. Erau iudeii fără de păcat oare înainte de venirea în trup a lui Hristos, pentru că Hristos nu le vorbise încă? Numai cel mai mare nebun ar putea crede asta. Prin păcat, aici El vrea să spună nu orice păcat, ci un anume mare păcat, care le include pe toate celelalte, şi care singur împiedică iertarea celorlalte păcate, adică, păcatul necredinţei. Ei nu au crezut în Hristos, Care a venit pentru ca ei să creadă în El. Acesta este păcatul, deci, pe care nu l-ar fi avut, dacă Hristos nu ar fi venit. Venirea Lui a devenit plină de distrugere pentru necredincioşi, aşa cum a venit cu mântuire pentru cei ce cred…

Acum nu au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor. Dacă aceia către care Hristos nu a venit sau nu a vorbit nu au scuză pentru păcatul lor, de ce este spus aici că aceştia nu au nici o scuză, pentru că Hristos a venit şi le-a vorbit lor? Dacă primii aveau scuză, a mers El mai departe cu pedeapsa sau numai a micşorat-o? Eu răspund că această scuză nu a acoperit toate păcatele lor, ci doar acesta unul, adică, acela că nu au crezut în Hristos. Dar ei nu sunt din acest număr către care Hristos a venit prin ucenicii Lui şi către care El a vorbit prin ei, ca şi cum ar fi chiar El prezent. Căci prin Biserica Sa El a venit, şi prin Biserica Sa El vorbeşte păgânilor.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan 89.1-2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Cei care nu au auzit Evanghelia nu au nici o scuză

(Ioan 15, 22) De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.

Ne rămâne nouă să ne întrebăm dacă cei care, înainte de venirea lui Hristos în Biserica Sa pentru păgâni şi înainte de ascultarea de către ei a Evangheliei, au fost sau sunt acum biruiţi de sfârşitul acestei vieţi – au ei vreo scuză? În mod evident, ei au, dar acesta nu este un motiv pentru a scăpa de osândă.Căci aşa cum au păcătuit fără Lege, tot aşa fără lege vor şi pieri. Şi toţi câţi au păcătuit în lege, vor fi judecaţi prin lege (Romani 2, 12). O asemenea scuză nu numai că nu le aduce lor nici un ajutor, dar chiar devine o agravare în plus. Căci cei care se scuză pe ei înşişi pentru că nu au auzit sunt cei care vor pieri fără de lege.

Discursul lui Pavel nu a deosebit între necredincioşi şi credincioşi, ci între iudei şi păgâni, ambele categorii fiind cu siguranţă pierdute dacă nu îşi caută scăparea în Mântuitorul care a venit să caute pe cel ce era pierdut (Luca 19, 10). Totuşi, unii ar putea spune că unii vor avea pedepse mai uşoare, alţii mai grele în osândirea lor. Oricine este pedepsit cu excluderea de la fericirea care este dăruită sfinţilor, este pierdut de Dumnezeu. Dar există o mare diversitate de pedepse, aşa cum este diversitatea păcatelor, deşi modul cum este rânduită aceasta este un lucru cunoscut doar de Dumnezeiasca Înţelepciune, ceva prea adânc de cercetat sau exprimat pentru cugetarea omenească.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan 89.3-4, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Ignoranţa nu este scuză

(Ioan 15, 22) De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.

Taina lui Hristos este atât de mare, încât chiar îngerii stau uimiţi şi înfricoşaţi înaintea ei. De aceea, deci, este datoria voastră să vă rugaţi Lui şi ca slujitori, pentru aceasta trebuie să nu vă lepădaţi de Domnul vostru. Nu puteţi pleda neştiinţa (ignoranţa) pentru că zidirea credinţei în voi este scopul pentru care El a venit în primul rând. Dacă nu credeţi, El nu S-a pogorât pentru voi şi nu a suferit pentru voi. Dacă nu aş fi venit, spune Scriptura, şi nu le-aş fi grăit, păcat nu ar avea. Dar acum nu au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor. Oricine Mă urăşte pe Mine, şi pe Tatăl Meu Îl urăşte. Cine, deci, Îl urăşte pe Hristos, dacă nu cel care vorbeşte spre necinstirea Lui? Căci precum specific iubirii este de a oferi cinstire, tot aşa specific urii este de a lua cinstirea. Cel care urăşte, pune la îndoială cinstirea lui Hristos; cel care iubeşte, cinsteşte.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Despre credinţă creştină 4.2.27, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Fiul este din Tatăl prin naştere

(Ioan 15, 23) Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.

Urăşte şi pe Tatăl Meu. Acest al meu este afirmaţia relaţiei cu Tatăl, care nu este împărtăşită de nimeni altcineva... El osândeşte pe omul care pretinde că Dumnezeu este Tatăl lui şi nu Îl iubeşte pe Fiul, folosind în mod greşit libertatea în numele Tatălui, pentru că cel care Îl urăşte pe El, adică pe Fiul, cu siguranţă Îl urăşte şi pe Tatăl. Şi nimeni nu poate să fie devotat Tatălui, decât cel care Îl iubeşte pe Fiul. Căci una şi singura raţiune pe care o dă pentru iubirea Fiului este originea Lui din Tatăl. Fiul, deci, este din Tatăl, nu prin venirea Lui, ci prin naşterea Lui. ***Şi iubirea pentru Tatăl este posibilă doar pentru cei care cred că Fiul este din Tatăl.***

(Sfântul Ilarie de Poitiers, Despre Treime 6.30, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Cei care-l Urăsc pe Fiul

(Ioan 15, 23) Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.

El a spus chiar mai înainte: şi acestea le vor face pentru că ei nu cunosc pe Cel care M-a trimis pe Mine (Ioan 15 21).

O întrebare răsare aici, care nu poate fi trecută cu vederea: Cum poate urî cineva pe cel pe care nu-l cunoaşte? Dacă ei L-au urât pe Dumnezeu, crezând în El a fi altceva decât Dumnezeu, aceasta nu este ură faţă de Dumnezeu... Dacă iudeii ar fi fost întrebaţi dacă Îl iubesc pe Dumnezeu, ei, desigur, ar răspunde că Îl iubesc, neminţind intenţionat, ci doar crezând în mod eronat că Îl iubesc. Căci cum să Îl iubească pe Tatăl Adevărului cei care urăsc Adevărul? Ei nu aveau nici o dorinţă să fie osândit comportamentul lor şi totuşi este sarcina adevărului să osândească un asemenea comportament. Şi astfel, ei urau Adevărul chiar dacă în acel timp, ei nu cunoşteau că Adevărul este cel care îi osândea. De aceea, ei urau ceea ce nu ştiau. Şi urându-L, ei desigur nu puteau să facă nimic altceva decât să-L urască şi pe Cel din care Acesta se născuse. Căci ei nu-L cunosc pe Adevărul care îi osândeşte, ca pe Cel ce este născut din Tatăl, şi este sigur că ei nu numai că nu-L cunosc pe Tatăl, ci că Îl urăsc şi pe Tatăl Însuşi.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan 90.1, 3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Cuvintele şi faptele mărturisesc pentru Iisus

(Ioan 15, 24) De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.

Iisus declară în primul rând că nu va fi mică pedeapsa împotriva lor. Căci, pentru că ei încontinuu pretindeau că Îl prigonesc din porunca Tatălui, pentru a-i lipsi de această scuză, El spune: Eu le-am dat această învăţătură, Eu am adăugat minuni care, după legea lui Moise, trebuiau să îi convingă pe toţi că învăţătura este cea bună. Dacă nu aş fi făcut printre ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a mai făcut, nu ar fi avut păcat.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan 77.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Nu a mai făcut nimeni altcineva astfel de lucruri?

(Ioan 15, 24) De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.

Păcatul celor care-L urăsc pe Hristos este că de fapt ei nu credeau în El, răstălmăcind învăţătura şi minunile Lui... Dar de ce spune El pe care nimeni altul nu le-a mai făcut? Hristos n-a făcut lucruri mai mari decât învierile din morţi, pe care noi ştim că vechii profeţi le-au făcut înaintea Lui. Este asta oare ceea ce El a făcut şi nimeni altul nu a mai făcut? Dar alţii de asemenea au făcut ceea ce nimeni n-a mai făcut. Adevărat. Totuşi, nimeni dintre vechii prooroci pe care îi citim nu a vindecat atât de multe defecte trupeşti, boli, infirmităţi. Căci fără a vorbi despre cazurile singulare, Marcu spune... că oriunde intra, în sate, sau cetăţi sau ţară, ei puneau pe cei bolnavi pe drumuri şi Îl rugau ca ei să atingă măcar poala hainei Lui. Şi cei care o atingeau, se vindecau (Marcu 6, 56). Asemenea lucrări nimeni altul nu le-a mai făcut în ei. În ei, spune El, vrând să spună nu printre ei sau înaintea lor, ci direct în ei, pentru că El îi vindecă... pentru care în mod evident ei trebuiau să se întoarcă la El cu iubire, şi nu cu ură... Cei vicleni Îl urau pe Domnul, căci El este iubit de cei drepţi în mod liber, în măsura în care ei nu aşteaptă alte daruri de la El, mai mult decât El Însuşi, căci El Însuşi va fi totul în toate. Dar chiar şi unde fapte particulare ca acestea au fost făcute înainte, oricine a lucrat asemenea minuni nu le-a făcut el însuşi în realitate, căci Iisus le făcea prin ei, pe când Iisus săvârşeşte minunile acestea prin propria putere.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan 91.1-4, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

A predica celor care ne urăsc

(Ioan 15, 25) Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".

Aici Domnul nostru arată clar că nu este necunoscător al temperamentului încăpăţânat al iudeilor, ci mai degrabă că El a prezis şi ştia dinainte cum vor răspunde ei. Totuşi, el încă îi tratează cu blândeţe şi iertare, aşa cum era potrivit firii Lui dumnezeieşti. Căci a pus înaintea lor Cuvântul care îi chema la mântuire, chiar dacă ei erau nedispuşi să-L primească. Şi dacă vreunul dintre ei avea o dispoziţie bună şi potrivită, El chiar confirma credinţa acestuia prin minune. Aici de asemenea El dăruieşte ucenicilor un bine considerabil, cu scopul ca într-un duh iertător să îşi extindă predica mântuirii chiar şi către cei care le aduceau lor insulte,

şi chiar în aceasta ei să fie văzuţi ca păşind pe cărarea desăvârşirii care a fost prima oară descoperită în Hristos.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan 10.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Ignorarea profeţiei înseamnă iraţionalitate

(Ioan 15, 25) Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".

Iisus spune: dacă nu aş fi fost angajat în dialog cu ei în faptă şi în cuvânt, ar fi avut ceva de spus. Dar acum, pentru că ei nu primesc cuvintele Mele, sunt clar osândiţi pentru duşmănia lor faţă de Mine şi faţă de Tatăl. Prin profeţie (Psalm 35, 19), El arată de asemenea că ura lor faţă de El era iraţională.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan 6.15.25, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Păcat deliberat, voit

(Ioan 15, 25) Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".

Este un lucru să nu faci binele, şi alt lucru este să urăşti pe Învăţătorul bunătăţii, pentru că este o diferenţă între păcate întâmplătoare şi păcate deliberate. Starea noastră în general este aceea că iubim ceea ce este bun, dar din slăbiciune nu putem să o săvârşim. Dar a păcătui cu intenţia de a o a face nu înseamnă că facem sau că dorim ceea ce este bine. Aşa cum, deci, este uneori mai grea ofensa să iubeşti păcatul decât să-l săvârşeşti, tot aşa este mai viclean să urăşti dreptatea decât să n-o faci. Există unii în Biserică care nu numai că nu fac ceea ce este bine, ci chiar prigonesc şi urăsc în ceilalţi ceea ce ei nu fac ei înşişi. Păcatul acestor oameni este nu unul de neputinţă sau de ignoranţă, ci păcat deliberat, cu voia.

(Sfântul Grigorie cel mare, Morală la Cartea lui Iov 25.11.28, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Mângâietorul este cu noi în necazurile noastre

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

El este numit Mângâietorul pentru că ne mângâie şi încurajează şi ajută neputinţelor noastre. Noi nu cunoaştem cum să ne rugăm cum trebuie, dar Duhul Însuşi se roagă împreună cu noi, cu suspine negrăite (Romani 8, 26), adică El se roagă lui Dumnezeu pentru noi. Foarte adesea, cineva este prigonit şi insultat pe nedrept de dragul lui Hristos. Mucenicia e aproape, torturi pe fiecare parte, şi foc, şi sabie, şi fiare sălbatice, şi groapă. Dar Sfântul Duh uşor îi şopteşte : Aşteaptă pe Domnul (Psalmul 26, 14). Ceea ce se întâmplă acum în tine este un lucru mic; răsplata va fi mare. Suferă puţin, şi vei fi cu îngerii pururea. Suferinţele acestui timp nu se pot nicidecum compara cu slava care va fi arătată în noi (Romani 8, 18). El (Duhul) zugrăveşte omului Împărăţia Cerurilor. El dăruieşte o strălucire a raiului desfătării.

(Sfântul Chiril al Ierusalimului, Lecturi catehetice 16.20, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Slujirea Duhului Sfânt este aceea de „Mângâietor”

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

El îl numeşte pe Duhul Sfânt Mângâietorul, o numire luată din slujirea Lui, care nu este numai aceea de a alina tristeţea celor credincioşi, ci şi să îi umple pe ei de bucurie negrăită. Bucuria veşnică este în acele inimi în care sălăşluieşte Duhul. Duhul, Mângâietorul, este trimis de către Fiul nu aşa cum îngerii sau cum profeţii şi apostolii sunt trimişi, ci aşa cum trebuie să fie trimis Duhul, Care este de o fiinţă cu Dumnezeiasca Înţelepciune şi Putere Care Îl trimite. Fiul, când a fost trimis de către Tatăl, nu s-a despărţit de El, ci sălăşluieşte în Tatăl şi Tatăl în El. În acelaşi fel, Duhul nu este trimis prin Fiul şi purcede de la Tatăl în sensul schimbării de loc. Căci aşa cum firea Tatălui, fiind netrupească, nu este limitată de spaţiu, tot aşa nici Duhul Adevărului, Care este netrupesc şi superior tuturor lucrurilor create, nu are o fire spaţială.

(Didim cel orb, Despre Duhul Sfânt 25, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Fiul este Mijlocitor, Duhul este Mângâietor

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Numele de Paraclet pare să fie înţeles în cazul Mântuitorului nostru ca Mijlocitor. Căci este scris că mijloceşte la Tatăl pentru păcatele noastre (I Ioan 2, 1-2). În cazul Duhului Sfânt, Paracletul trebuie să fie înţeles în sensul de Mângâietor, pentru că El dăruieşte mângâiere sufletelor către care El descoperă deschis înţelegerea cunoaşterii spirituale.

(Origen, Despre primele principii, 2.7.4, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Duhul ca apă dătătoare de viaţi izvorâtă din cer

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Domnul a făgăduit să trimită pe Mângâietorul care ne va uni pe noi cu Dumnezeu. Căci precum o grămadă compactă de aluat nu poate fi formată din făină uscată fără lichid, nici nu poate o bucată să aibă unitate, tot aşa, în acelaşi fel, nici noi nu putem, fiind mulţi, să fim una în Hristos Iisus fără apa care vine din ceruri. Şi precum pământul uscat nu poate produce roade decât dacă primeşte umezeală, în acelaşi fel şi noi, fiind la început un copac uscat, niciodată nu putem să producem roade purtătoare de viaţă fără ploaia care vine de bună voie de sus.

(Sfântul Irineu de Lugdunum, Contra ereziilor 3.17.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Mărturisirea din Crez

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Şi (credem) întru Duhul Sfânt,
Domnul Dătătorul de viaţă, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul
Este închinat şi slăvit,
Care a grăit prin prooroci.

(Crezul Niceo-Constantinopolitan, Art. 3)

Purcede din Tatăl, Se odihneşte în Fiul

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Noi credem de asemenea şi în Sfântul Duh, Domnul şi Dătătorul de viaţă, care din Tatăl purcede şi se odihneşte în Fiul, ţinta adoraţiei şi slăvirii egale împreună cu Tatăl şi cu Fiul, pentru că El este co-fiinţial şi co-etern cu Ei. Duhul lui Dumnezeu, direct, autoritar, Fântâna Înţelepciunii şi a vieţii şi a sfinţeniei; Dumnezeu care există şi vorbeşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul; necreat, deplin, creator, atoatestăpânitor, atoatelucrător, atotputernic, cu putere infinită, Domnul a toată creaţia şi nefiind supus altui domn; îndumnezeitor, nu îndumnezeit; umplând, nu umplut; împărtăşind, nu împărţit (de cineva); sfinţitor, nu sfinţit; Mijlocitor, primind rugăciunile tuturor; în toate lucrurile întocmai cu Tatăl şi cu Fiul: purcezând de la Tatăl, şi împărtăşit prin Fiul, participând la întreaga creaţie, prin Sine creând şi investind cu fiinţa şi sfinţind şi menţinând universul: având subzistenţă, existând prin propria şi unică Sa subzistenţă, inseparabil şi indivizibil de Tatăl şi de Fiul, având toate calităţile pe care le au Tatăl şi Fiul, exceptând aceea de a fi nenăscut sau născut.

Căci Tatăl este fără de cauză şi nenăscut; pentru că El nu izvorăşte din ceva, ci din El Însuşi izvorăşte fiinţa Sa, şi nu izvorăşte vreo calitate singulară din alta. Ci mai mult, El este Însuşi Începutul şi Cauza întregii existenţe a tuturor lucrurilor într-o manieră definită şi firească. Dar Fiul este izvorât din Tatăl după chipul naşterii, iar Sfântul Duh asemenea este izvorât din Tatăl, însă nu după chipul naşterii, ci după chipul purcederii. Şi noi am învăţat că există o diferenţă între naştere şi purcedere, dar natura acestei diferenţe noi nu o putem înţelege nicidecum. Mai departe, naşterea Fiului din Tatăl şi purcederea Duhului Sfânt din Tatăl sunt simultane.

(Sfântul Ioan Damaschin, Credinţa ortodoxă, 1.8, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Duhul purcede din Tatăl

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

El nu spune „de la Dumnezeu" sau „de la Atotputernicul", ci „de la Tatăl", pentru că deşi Tatăl şi Dumnezeu Atotputernicul sunt unul şi acelaşi, totuşi Duhul Adevărului purcede de la Dumnezeu Tatăl, Izvorâtorul... Tatăl şi Fiul împreună trimit pe Duhul Adevărului: El vine prin voinţa amândurora, a Tatălui şi a Fiului.

(Didim cel orb, Despre Sfântul Duh, 26, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Duhul purcede

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Duhul Sfânt este Duhul cel adevărat, izvorând din Tatăl într-adevăr, dar nu la fel ca Fiul, căci nu este prin naştere, ci prin purcedere... Deci este Un Singur Dumnezeu în Trei, şi Aceştia Trei sunt Una.

(Sfântul Grigorie de Nazianz, Despre Sfintele Lumini, Oraţii 39.12, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Purcederea aparţine Duhului

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Sfântul Duh a existat veşnic, este şi veşnic va fi,
neîncepând şi neîncetând,
pururea împărtăşindu-se, dar neîmpărtăşit
împlinitor, dar niciodată plinit (de cineva)
sfinţitor, dar nefiind sfinţit de cineva
îndumnezeitor, nu îndumnezeit

Viaţă şi de Viaţă Făcător,
Lumină şi de Lumină dătător
Binele absolut şi Izvor al bunătăţii...
Prin Care Tatăl se cunoaşte şi Fiul se prea slăveşte

De ce să facem un lung discurs din aceasta? Tot ceea ce are Tatăl are şi Fiul; în afară de a fi nenăscut. Şi tot ceea ce are Fiul are şi Duhul, în afară de naştere.

(Sfântul Grigorie de Nazianz, Despre Cincizecime, Oraţii 41.9, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Relaţia Treimică

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Spuneţi-mi, ce poziţie veţi stabili pentru purcedere, care a început între cei doi termeni ai distincţiei (adică născut şi nenăscut) şi a fost introdus de un Teolog mai bun ca tine, adică de Mântuitorul nostru Însuşi?

Sau poate tu ai luat acel cuvânt din Evanghelia ta pentru a face un al treilea Testament. Duhul Sfânt, care purcede de la Tatăl. Pentru că purcede de la Acel Izvor, El nu este creatură. Şi pentru că nu este născut, atunci nu este Fiu. Şi pentru că este între nenăscut şi născut, El este Dumnezeu. Şi aşa, scăpând de durerile silogismelor tale, El (Duhul Sfânt) s-a arătat pe Sine Dumnezeu, mai puternic decât distincţiile tale. Ce este deci purcederea? Spune-mi ce este nenaşterea Tatălui, iar eu îţi voi explica fiziologia naşterii Fiului şi purcederea Duhului, şi atunci vom fi amândoi loviţi de nebunie, pentru că ne-am băgat nasul în Taina lui Dumnezeu! Şi cine suntem noi să facem aceste lucruri, noi care nu putem să vedem măcar ceea ce zace la picioarele noastre sau numărul nisipului mării, sau picăturile de ploaie, sau zilele eternităţii, cu atât mai puţin suntem noi capabili să intrăm în adâncurile lui Dumnezeu şi să stabilim o normă a acelei Firi care este atât de negrăit şi care transcende toate cuvintele!

Ce dar, spun ei, este oare vreo lipsă la Duhul care îl opreşte pe El să fie Fiu, căci dacă nu i-ar lipsi nimic, atunci El ar fi Fiu? Noi afirmăm că nu lipseşte nimic – căci Dumnezeu nu are nici o lipsă. Dar diferenţa manifestării, dacă pot să mă exprim astfel sau diferenţa relaţiilor reciproce a unuia cu altul, a cauzat diferenţa numirilor.

Căci într-adevăr, nu este nici o lipsă în Fiul care să Îl oprească pe El să fie Tatăl (căci filiaţia nu este o lipsă), şi totuşi El nu este Tatăl.

Conform acestui fel de argument, ar fi trebuit să fie şi vreo lipsă în Tatăl, pentru că El nu este Fiul. Căci Tatăl nu este Fiul, şi totuşi aceasta nu datorită vreunei lipse sau a vreunei supuneri de fiinţă.

Dar însuşi faptul că este nenăscut sau născut sau purces a dat numele de Tată primului, de Fiul celui de-al doilea şi celui de-al treilea, despre care vorbim, numele de Duhul Sfânt, pentru ca distincţia dintre Cele Trei Persoane să fie păstrată în unica fire şi demnitate a Dumnezeirii.

Căci nici nu este Fiul Tatăl, căci Tatăl este Unul, dar Fiul este ceea ce este Tatăl. Nici Duhul nu este Fiu datorită faptului că El este din Dumnezeu, pentru că Unul Născut este Unul, dar El (Duhul) este ceea ce Fiul este. Cei trei sunt Una în Dumnezeire şi Unul este Trei în proprietăţi, aşa că nu e nici unitatea una sabeliană [adică nu există trei manifestări sau aspecte ale Dumnezeirii], nici Treimea nu este expresia acestei distincţii rele. Atunci cum este? Este Duhul Dumnezeu? Cu siguranţă că este. Bine, deci este El de o fiinţă? Da, căci este Dumnezeu.

(Sfântul Grigorie Nazianz, Despre Duhul Sfânt, Oraţii Teologice 5(31).8-10, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton şi Lucian Radu)

Purcederea Duhului nu se face dintr-un loc

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Dacă Duhul purcede dintr-un loc şi merge într-alt loc, Tatăl de asemenea va fi găsit într-un loc, şi tot aşa şi Fiul. Dacă El pleacă dintr-un loc, acolo unde este trimis de Tatăl sau de Fiul, desigur că Duhul, trecând şi purcezând dintr-un loc, pare să plece de la Tatăl şi de la Fiul ca un trup, conform interpretărilor necredincioase. Eu declar aceasta cu referire la cei care spun că Duhul se mişcă prin pogorâre. Dar nici Tatăl nu este circumscris în vreun loc, căci este peste toate lucrurile şi numai de natură corporală, ci şi deasupra creaţiei invizibile, nici Fiul nu este strâmtorat de locuri şi de timpurile lucrării Sale, căci ca Lucrător al întregii creaţii, este deasupra întregii creaţii.

Nici Duhul Adevărului, adică Duhul lui Dumnezeu, nu este circumscris de vreo graniţă corporală, El care pentru că este netrupesc, este peste toată creaţia raţională prin plinătatea de negrăit a Dumnezeirii, având puterea de a sufla acolo unde voieşte şi de a inspira ceea ce doreşte peste toate lucrurile.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Despre Duhul Sfânt 1.11.117-18, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Fiul trimite pe Duhul de la Tatăl

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Avocatul va veni, şi Fiul Îl va trimite pe El de la Tatăl, şi El este Duhul Adevărului care purcede de la Tatăl... Fiul va trimite de la Tatăl pe Duhul Adevărului, Care purcede de la Tatăl. Fiul deci nu poate fi primitorul, pentru că El este descoperit a fi Trimiţătorul.

(Ilarie de Poitiers, Despre Treime, 8.19, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Duhul este trimis de Tatăl şi de Fiul

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Când auzi că Fiul Îl trimite pe Duhul, poţi să crezi că Duhul are o putere inferioară. Deci amândoi, Tatăl şi Duhul, îl trimit pe Fiul. Şi tot aşa, Tatăl şi Fiul Îl trimit pe Duhul. Tatăl L-a trimis, pentru că este scris: Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care Tatăl Îl va trimite în numele Meu. Fiul L-a trimis, pentru că El a spus: Şi când va veni Mângâietorul, pe care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului. Dacă Fiul şi Duhul se trimit Unul pe Altul, aşa cum Tatăl trimite, deci nu este nici o jignire care are în vedere supunerea, ci o comunitate de putere.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Despre Duhul Sfânt 3.1.7-8, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Atât Tatăl, cât şi Fiul trimit pe Duhul

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Duhul va fi vrednic de crezare pentru că este Duhul Adevărului. De aceea, El nu L-a numit Sfântul Duh, ci Duhul Adevărului. Dar când spune că Duhul purcede de la Tatăl, El arată că Duhul cunoaşte toate lucrurile cu exactitate, aşa cum Hristos spune despre Sine: Eu ştiu de unde vin şi unde Mă duc (Ioan 8, 14). El de asemenea vorbeşte în acel loc despre adevăr. Pe care Îl voi trimite indică faptul că nu numai Tatăl singur, ci şi Fiul este Cel care Îl trimite pe Duhul.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan 77.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Vino, Duhule Sfânt!

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Vino, Duhule Sfânt, Care eşti pururea Unul
Împreună cu Tatăl şi cu Fiul,
Este ceasul, umple sufletele noastre
Cu revărsarea Ta deplină de sfinţenie.

Fă ca trupul şi inima şi buzele şi mintea
Să dea mărturie umanităţii;
Şi iubirea să lumineze veşmântul nostru muritor,
Aşa ca şi alţii să se aprindă de flacăra ei vie.

Dăruieşte-ne, o, Tată, Unule,
Împreună cu Hristos, Unul Născut Fiul Tău,
Şi cu Sfântul Duh pe care Îl adorăm,
Care împărăteşte şi este binecuvântat în veci. Amin.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Liturghia Ceasurilor, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Duhul ştie ceea ce ştie Fiul

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Tot aşa şi Sfântul Duh purcede de la Tatăl şi aduce mărturie despre Fiul. Un martor deopotrivă credincios şi adevărat aduce mărturie şi despre Tatăl. Nu există o mai deplină expresie a măreţiei dumnezeieşti, nimic mai clar în ceea ce priveşte unitatea puterii dumnezeieşti decât aceasta, pentru că Duhul cunoaşte tot atât cât Fiul, Care este martorul şi împărtăşitorul nedespărţit al Tainelor Tatălui.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Despre Duhul Sfânt 1.1.25, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Semnele Cincizecimii Îl vor susţine pe Iisus

(Ioan 15, 26) Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Prin pogorârea Duhului, spune El, va fi o confirmare a ceea ce Eu am spus, adică, a faptului că ei au săvârşit o gravă insultă împotriva Mea şi a Tatălui. Când în numele Meu vor apărea semne prin puterea Duhului Sfânt, atunci va apărea adevărul cuvintelor Mele . Va fi atunci evident că Tatăl a fost dispreţuit împreună cu Mine, datorită răutăţii duşmanilor Mei. Şi apoi Iisus, dorind să sublinieze greşeala lor, pe baza persoanei care mărturiseşte, spune: care vine de la Tatăl, adică Cel a Cărui fiinţă este din fiinţa Tatălui. De fapt, dacă purcederea firească (a Duhului) nu a fost înţeleasă din cuvântul vine, ci, spre exemplu, ca o anumită trimitere exterioară, atunci nu va fi sigur despre ce Duh vorbeşte, căci multe duhuri sunt trimise în misiune, aşa cum şi Apostolul spune: Nu sunt îngerii toţi duhuri slujitoare, trimise să slujească? (Evrei 1, 14). Aici, de asemenea, faptul că El menţionează aceasta este suficient ca să arate pe Cel care purcede de la Tatăl şi în mod potrivit este numit cu numele de Duhul în Sfânta Scriptură.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 6.15.26, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Duhul întăreşte mărturia Apostolilor

(Ioan 15, 27) Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

Când tu vorbeşti, Duhul, prin mărturia Sa, va confirma cuvintele tale cu semne văzute, aşa cum şi Apostolul a spus: Cuvântul şi propovăduirea mea nu sunt cu cuvinte raţionale de înţelepciune, ci cu demonstraţia Duhului şi a puterii (I Corinteni 2, 4). Semnele care s-au întâmplat cu puterea Duhului Sfânt în numele Domnului au arătat măreţia Lui, Care a suferit pătimire şi în acelaşi timp a arătat nebunia celor care au îndrăznit să-L răstignească.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan 6.15.27, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Calitatea de martori oculari a Apostolilor este foarte importantă

(Ioan 15, 27) Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

În materie de credinţă, lucrul esenţial care dăruieşte cuiva dreptul de a fi crezut este faptul că a învăţat ceea ce crede de la martori oculari... De aceea Ioan de asemenea a spus: Eu am văzut şi am adus mărturie că Acesta este Fiul lui Dumnezeu (Ioan 1, 34). De asemenea, în acelaşi fel, Iisus le-a dat permisiunea să sprijine multe detalii ale mărturiei lor pe faptul că ei le-au văzut, când spune Încă şi voi mărturisiţi, căci voi de la început aţi fost cu Mine. Apostolii înşişi de asemenea vorbeau deseori într-un fel similar (Fapte 2, 32)... căci ei cu atât mai mult au primit mărturia oamenilor care au fost însoţitorii Lui, pentru că noţiunea de Duhul era încă mult deasupra înţelegerii lor. De aceea şi Ioan, în acel timp, în Evanghelia sa, vorbind despre sânge şi apă, a spus că el însuşi a văzut, făcând chiar faptul vederii echivalentul celei mai înalte mărturii pentru ei, deşi mărturia Duhului este mai sigură decât evidenţa vederii, dar nu printre necredincioşi.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Faptele Apostolilor 1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Întărirea prin dificultăţi

(Ioan 16, 1) Acestea vi le-am spus, ca să nu vă sminteţi.

V-am prezis aceste lucruri vouă, pentru ca atunci când tulburările neaşteptate vor apărea, voinţa voastră să nu cadă, ci prin stăruitoare rugăciune, să fiţi întăriţi prin aceste greutăţi.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan 6.16.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Zel greşit canalizat

(Ioan 16, 1) Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.

Mântuitorul i-a avertizat pe ucenici dinainte de vremea în care ei vor fi nu numai depărtaţi de întovărăşirea lor cu cetăţenii apropiaţi, ci şi în care ei vor suferi moartea de mâinile lor. Iudeii credeau că aduceau slujbă lui Dumnezeu, urmărind slujirea Noului Legământ cu ură şi cu moarte. Apostolul spune: Căci aduc mărturie că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar nu au pricepere (Romani 10, 2). Aici este ca şi cum ar fi spus: Voi veţi suferi lupte şi tulburări de la cei din neamul vostru, dar primiţi-le cu atât mai multă stăruinţă, dându-vă seama că sunteţi chinuiţi de ei nu atât de mult din ura pe care o au împotriva voastră, ci pentru că au zel pentru legea dumnezeiască. Atent la acest sfat, binecuvântatul Mucenic Ştefan s-a rugat pentru ucigaşii lui. Aceşti zeloşi pentru Lege gândeau că făceau o slujire lui Dumnezeu în timp ce îi omorau pe vestitorii harului.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2.16, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Avertismentul lui Hristos anunţa izbânda Apostolilor

(Ioan 16, 2) Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

În total, nu cred că Iisus voia să aducă vreo altă semnificaţie decât aceea că ar trebui să înţeleagă şi să se bucure pentru că ei înşişi vor câştiga pe atât de mulţi la Hristos. Atunci când aveau să fie daţi afară din sinagogile iudaice, în cele din urmă avea să se descopere că este insuficient să-i izgonească, şi iudeii nu aveau să permită să trăiască, de frică de a nu vedea pe toţi convertindu-se prin predica apostolilor în numele lui Hristos şi întorcându-se de la ascultarea iudaismului, ca şi cum ei (iudeii) ar fi predicat chiar adevărul cel adevărat al lui Dumnezeu.

În acest fel trebuie înţeleasă referinţa Lui la iudei, când le spune Vă vor scoate pe voi din sinagogi. Căci martorii, cu alte cuvinte, mucenicii lui Hristos au fost omorâţi tot la fel şi de păgâni. Păgânii totuşi, nu credeau că aduc slujbă lui Dumnezeu, ci propriilor zeităţi false când lucrau uciderea. Dar orice iudeu care ucidea pe predicatorii lui Hristos considera că îl slujea pe Dumnezeu, crezând că toţi cei care s-au convertit la Hristos îl părăsiseră pe Dumnezeul lui Israel.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan 93.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton şi Lucian Radu)

Înainte de „slujire”, evreii s-au curăţit ritualic

(Ioan 16, 2) Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Ce a spus Mântuitorul profeţind ucenicilor ... a fost la început împlinit în propriul Lui caz. Căci cei care cereau ca El să moară, credeau că aduc o slujbă lui Dumnezeu şi s-au suit la Ierusalim înainte de Paşti, pentru a se curăţi pe ei înşişi.

(Origen, Comentariu la Evanghelia după Ioan 28.235-36, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Bisericile ari fi putut fi sinagogi

(Ioan 16, 2) Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Dar ce rău ar fi fost pentru apostoli să fie scoşi afară din sinagogile iudaice, dacă ei deja s-au separat de ele curând, deşi nimeni nu îi dăduse afară? Nu este nici o îndoială că El a vrut să anunţe că iudeii vor refuza să-L primească pe Hristos, în timp ce ucenicii nu-L vor părăsi. Şi astfel, ucenicii, care nu ar fi putut exista fără El, vor fi şi ei aruncaţi afară împreună cu El de către cei care nu voiau să-L aibă ca locaş al lor. Căci cu siguranţă nu a fost alt popor al lui Dumnezeu decât cel din sămânţa lui Avraam. Şi dacă L-ar fi recunoscut şi primit pe Hristos, ei ar fi rămas ca nişte ramuri firești, naturale în măslin (Romani 11, 17). Bisericile lui Hristos n-ar fi fost diferite de sinagogile iudeilor. Ar fi fost unii şi aceiaşi, dacă şi ei ar fi dorit să rămână întru El. Dar pentru că au refuzat, continuând să-L ţină pe Hristos afară, nu a mai rămas decât să fie scoşi afară din sinagogi cei care nu L-au părăsit pe Hristos.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan 93.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Scopul părtăşiei la suferinţa lui Hristos

(Ioan 16, 2) Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Nimeni nu trebuie să se mire că noi suntem hărţuiţi cu prigoniri constante şi încontinuu încercaţi cu tulburări crescătoare, când Domnul dinainte a prezis că aceste lucruri se vor întâmpla în vremurile din urmă. El ne-a instruit pentru război prin învăţătura şi îndemnurile Sale. Petru, de asemenea, apostolul Lui, ne-a învăţat că prigonirea are loc pentru a ne testa. Noi trebuie să privim la exemplul drepţilor care au fost înaintea noastră şi care s-au unit cu iubirea lui Hristos prin moarte şi suferinţă.

Căci el a scris în epistola sa: Iubiţilor, nu fiţi surprinşi de cumplitul chin care vine peste voi să vă încerce, ca şi cum ceva străin s-ar întâmpla vouă. Ci, bucuraţi-vă pentru că vă împărtăşiţi de suferinţele lui Hristos, pentru ca şi voi să vă bucuraţi şi să vă veseliţi când slava Sa se va arăta. Dacă sunteţi dispreţuiţi pentru numele lui Hristos, sunteţi fericiţi, pentru că Duhul slavei şi al lui Dumnezeu se odihneşte în voi (I Petru 4, 12-14). Numele lui Hristos este într-adevăr blasfemiat de către ei şi slăvit de către noi.

(Sfântul Ciprian al Cartaginei, Scrisori, 55.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Predici şi editoriale

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

Ca un izbăvitor al celor robiţi şi celor săraci folositor, neputincioşilor doctor, conducătorilor ajutător, purtătorule de biruinţă, mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre. (Troparul Sfântului)

Iubiţi credincioşi, astăzi facem pomenirea Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, prea slăvitul ostaş al Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Acest prea viteaz ostaş al Împăratului ceresc, s-a născut în Capadocia dintr-o familie creştină aleasă. Încă din fragedă copilărie s-a deprins pe sine la toată fapta cea bună, fiind crescut în frică de Dumnezeu de către mama sa, care era din Cezareea Palestinei, unde ea avea multă avere.

După ce tânărul Gheorghe a ajuns în vârstă, a fost luat la oaste, iar fiindcă era viteaz şi iscusit în rânduiala sa, a fost ridicat la gradul de tribun şi i s-a încredinţat un corp de armată, spre a-l conduce. Arătându-se, apoi, a fi mare luptător şi biruitor în războaie, a fost cinstit de împăratul Diocleţian cu rangul de comite şi în sfârşit a fost numit comandant al armatei romane de răsărit.

Dar, hotărându-se o mare persecuţie a creştinilor, el s-a împotrivit planurilor împăratului, mărturisind cu mare îndrăzneală pe Iisus Hristos. Împăratul s-a tulburat mult pentru vitejeasca împotrivire a sfântului, încât nu putea nici vorbi şi a făcut semn antipatului să-i răspundă lui Gheorghe. Acesta, chemându-l mai

aproape, i-a zis: "Cine te-a îndemnat să vorbeşti cu atâta îndrăzneală?" ***Iar Sfântul i-a răspuns: "Adevărul!"***

Din întrebările şi răspunsurile ce au urmat, s-a constatat că este creştin şi gata a pătimi pentru Hristos. Atunci, însuşi Diocleţian încearcă prin cuvinte măgulitoare a-l atrage pe sfântul, dar el a rămas hotărât în mărturisirea sa.

- *După aceea a fost dus în temniţă şi supus torturilor celor mai grele, punîndu-i-se o piatră mare pe piept, încât aproape l-a strivit. A doua zi, înfăţişându-se înaintea împăratului cu pieptul turtit, abia putea să mai vorbească.*
- *Apoi, mărturisind că rămâne nestrămutat în hotărârea sa, a fost legat de o roată şi sfâşiat de fiarele ascuţite prin care trecea corpul său.*

Aceste chinuri le suferea sfântul cu multă răbdare, lăudând pe Dumnezeu din adâncul inimii. Împăratul, crezând că a murit, a plecat plin de bucurie, iar Sfântul Gheorghe a fost dezlegat şi vindecat de rănile sale, prin puterea lui Dumnezeu. Apoi un înger luminos a venit să-l îmbărbăteze.

Ostaşii, mirându-se de cele întâmplate, au spus toate acestea împăratului. Şi iată, însuşi Sfântul Gheorghe a venit în mijlocul lor sănătos ca mai înainte, încât mulţi s-au minunat şi au crezut în Iisus Hristos, Care prea măreşte pe sfinţii Săi. Însăşi împărăteasa Alexandra, văzând pe mucenic tămăduit prin puterea lui Dumnezeu şi auzind de arătarea îngerească, a crezut în Dumnezeu, cunoscând adevărul.

- *Împăratul a poruncit apoi ca Sfântul Gheorghe să fie îngropat într-o groapă cu var nestins, dar şi de aici a ieşit nevătămat.*
- *Apoi a fost încălţat cu încălţăminte de fier, cu piroane înroşite în foc, care l-au rănit greu la picioare, dar în chip minunat s-a vindecat.*
- *A doua zi, împăratul a îndemnat pe Sfântul Gheorghe să jertfească idolilor, dar el cu multă îndrăzneală mărturisind credinţa în Hristos a fost bătut cu curele de piele, până ce trupul său s-a umplut de răni.*
- *Dar, văzând Diocleţian că s-a făcut din nou sănătos şi crezând că este fermecător, a poruncit unui vrăjitor renumit, Atanasie, să-l omoare cu otravă. Dar nici otrava nu la vătămat.*
- *După aceasta, Sfântul sculând pe un mort, mulţi au crezut în Iisus Hristos, între care şi vrăjitorul Atanasie.*

Peste noapte i s-a arătat Domnul în vis şi l-a îmbărbătat vestindu-i că în curînd va primi cununa muceniciei. A doua zi, Diocleţian încercă din nou să înduplece

pe Sfântul Gheorghe cu cuvinte blânde, dar el s-a dus în templul lui Apolon şi prin rugăciunile sale a risipit toţi idolii la pământ.

Auzind aceasta, împărăteasa Alexandra n-a mai putut tăinui credinţa sa şi, alergând la locul unde se afla marele mucenic Gheorghe, a început a striga: "Dumnezeul lui Gheorghe, ajută-mi, că numai tu eşti atotputernic". După ce s-a potolit mânia poporului, împăratul văzând că toate încercările lui sunt zadarnice, a poruncit să-i taie capul, atât Sfântului, cât şi împărătesei Alexandra, soţia sa.

Ostaşii ducându-i la locul de tăiere, Sfânta împărătească Alexandra a murit pe cale, iar ostaşul lui Hristos, Sfântul Gheorghe, după ce s-a rugat cu căldură lui Dumnezeu, mulţumindu-i pentru binefacerile primite, şi-a plecat capul cu bucurie şi a primit cununa cea neveştejită a măririi, în ziua de 23 aprilie.

Dar şi după moarte, ***Sfântul Gheorghe a făcut multe minuni***, dintre care vom aminti doar câteva.

- *A adus stâlpul de piatră al unei văduve, aruncându-l în mare, până în oraşul Ramel, unde se zidea o biserică închinată Sfântului Gheorghe.*
- *A vindecat mâna cea bolnavă a unui saracin (arab), care voia să lovească cu sabia în icoana Sfântului.*
- *A izbăvit pe un copil din robia saracinilor şi l-a adus într-o clipă în casa părinţilor săi, pe când servea la masă pe stăpânul său.*
- *A adus, de asemenea, din robie, pe un alt copil al unui preot, pe când acesta slujea Sfânta Liturghie, la pomenirea Sfântului Gheorghe.*
- *A scăpat, ca un viteaz ostaş al lui Hristos, pe un tânăr Gheorghe din robie şi multe alte minuni a făcut Sfântul.*
- *Nu vom tăcea însă, a povesti minunea cu uciderea balaurului. În părţile Siriei, aproape de Beirut, era un lac în care trăia un balaur uriaş, care se hrănea cu carne de om. Cu sfat de obşte, au hotărât toţi locuitorii acelei cetăţi să-şi dea fiecare pe rând câte un copil spre mâncare balaurului. La urmă, venind şi rândul împăratului, şi-a dat şi el pe fiica sa. Şi pe când fecioara aştepta pe malul apei, plângând cu mare frică, iată, apare Sfântul Gheorghe, în chip de ostaş, călare pe un cal alb şi cu suliţă în mână.* ***"Nu te teme, fecioară, că eu, în numele Domnului Dumnezeului meu Celui adevărat, te voi izbăvi de balaur"****, i-a zis Sfântul. Apropiindu-se fiara aceea, sfântul s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi a zis:* ***"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh".*** *Apoi, repezindu-se asupra balaurului, l-a lovit cu suliţa în gâtlej şi l-a doborât. Deci a zis fecioarei*

aceleia să-l lege cu brâul său şi să-l ducă în mijlocul cetăţii. Adunându-se poporul cu frică, Sfântul a strigat: ***"Nu vă temeţi, ci nădăjduiţi spre Domnul nostru Iisus Hristos şi credeţi întru El, că El m-a trimis să vă izbăvesc de balaur".*** *Şi îndată, tăind fiara aceea cu sabia, tot poporul a crezut în Hristos şi a cerut botezul.*

Moaştele Sfântului mare mucenic Gheorghe au fost aşezate în oraşul Lida din Ţara Sfântă, într-o biserică unde veneau credincioşi din ţările creştine şi primeau sănătate şi ajutor. După secole de linişte, Palestina a ajuns sub ocupaţie arabă şi turcească, iar sfintele sale moaşte au fost aduse în Europa şi împărţite la biserici şi mânăstiri. La biserica sa din Lida se păstrează mormântul Sfântului Gheorghe, candela sa din care se miruiesc pelerinii şi lanţurile de fier cu care marele mucenic a fost legat în temniţă.

Iubiţi credincioşi, Sfântul mare mucenic Gheorghe, numit şi "Purtătorul de biruinţă", pentru că a purtat biruinţă asupra diavolului şi a păgânilor, răbdând cu vitejie toate, pentru dragostea lui Hristos, este cinstit în Biserica Ortodoxă printre cei mai mari sfinţi martiri. Cumplitele sale chinuri, rănile de moarte pe care i le făceau ostaşii lui Diocleţian, vindecarea minunată a trupului său zdrobit de dureri ca şi marea sa credinţă în Dumnezeu, răbdarea sa supraomenească, bărbăţia şi curajul său de a-l mărturisi pe Hristos l-au făcut pe Sfântul mare mucenic Gheorghe cel mai cinstit şi mai preţuit în întreaga creştinătate.

În toate ţările creştine se află locaşuri de închinare înălţate în cinstea lui şi creştini care îi poartă cu evlavie sfântul său nume. Sunt şi armate care au avut de patron şi protector în războaie pe Sfântul Gheorghe, Purtătorul de biruinţă.

În Ţările Române, Sfântul mare mucenic Gheorghe are un adevărat cult. Sunt numeroase bisericile înălţate în cinstea lui. Sunt numeroşi şi creştinii care-i poartă numele, cu cuvenită evlavie. Mai ales Ştefan cel mare şi sfânt avea mare respect pentru Sfântul Gheorghe. Căci, precum acest tare mucenic a biruit prin credinţă, prin bărbăţie şi răbdare pe diavoli, pe păgâni şi pe balaurul cel cumplit care ucidea oamenii, aşa şi Ştefan cel mare şi sfânt a biruit cu ajutorul lui Dumnezeu şi al sfântului mucenic pe turci şi tătari şi pe toţi cei care voiau să robească Ţara Moldovei.

El a rânduit ca patron al oştirii şi al Moldovei pe Sfântul mare mucenic Gheorghe. Când plecau la luptă, ostaşii purtau steagul cu icoana Sfântului Gheorghe şi se întorceau totdeauna biruitori din războaie. ***Astăzi se mai păstrează două steaguri originale ale lui Ştefan cel mare, cu icoana Sfântului Gheorghe pe ele, lucrate***

cu fir de aur, care l-au însoţit pe domn în luptă. Unul se află la Muzeul Militar din Bucureşti şi altul se păstrează la Mănăstirea Zografu din Muntele Athos, fiind donat de marele voievod, ctitorul ei.

În anul 1488, Ştefan cel mare şi sfânt a zidit în nordul Moldovei vestita Mănăstire Voroneţ, cu hramul Sfântul Gheorghe. În fiecare an se prăznuia, ca o mare sărbătoare a Moldovei, ziua de 23 aprilie, când se cinsteşte Sfântul Gheorghe. Tot în numele marelui mucenic purtător de biruinţă, Ştefan a zidit din temelie şi Mănăstirea Zografu din Athos, una din cele mai mari ctitorii mănăstireşti din lume, pe care a înzestrat-o, printre altele, cu steagul său de luptă şi cu o frumoasă icoană pe lemn, cu chipul Sfântului Gheorghe.

Vedeţi cât de mult a pătimit pentru Hristos Sfântul mare mucenic Gheorghe? Vedeţi bărbăţie de martir? Vedeţi răbdare de ostaş al Bisericii lui Hristos? Vedeţi cât de mare este puterea credinţei în Dumnezeu? Vedeţi că numai prin jertfă proprie se apără credinţa în Dumnezeu? ***Mucenicii nu varsă sângele altora, ci pe al lor. Nu urăsc pe nimeni, deşi sunt urâţi de cei răi şi necredincioşi. Nu se răzbună niciodată, ci iartă pe ucigaşi. Nu se tem de moarte, ci aşteaptă să fie cât mai repede dezlegaţi de trup, căci cred în viaţa veşnică şi doresc să ajungă mai degrabă la Hristos.***

Tocmai în aceasta constă taina credinţei în Dumnezeu. Tocmai aceasta o face să fie puternică, tare, frumoasă, mântuitoare şi veşnică.

- **Să fii lovit şi tu să-i săruţi pe chinuitori!**
- **Să fii condamnat la moarte şi tu să te bucuri!**
- **Să fii ucis pentru Hristos şi tu să ierţi pe toţi!**

Credinţa puternică, bărbăţia, răbdarea, smerenia şi iertarea creştină, acestea sunt laudele sfinţilor şi ale creştinilor; acestea sunt cununa Bisericii, podoabele credincioşilor şi nădejdea mântuirii noastre. Aceasta o spune şi proorocul David: ***Unii se laudă cu căruţele lor, alţii cu caii lor - adică în puterea cea trecătoare, pământească şi neputincioasă -, iar noi ne lăudăm întru numele Domnului Dumnezeului nostru*** (Psalm 19, 8). Iar în alt loc zice: ***Mie îmi sunt foarte cinstiţi prietenii Tăi, Dumnezeule***; foarte s-a întărit puterea lor! Duhul Sfânt îi numeşte "prieteni" pe sfinţi, pe cei ce Îl mărturisesc în lume şi se jertfesc pentru Evanghelie.

Sfântul mare mucenic Gheorghe este unul din marii martiri ai Bisericii şi prieten apropiat al lui Hristos. El şi-a dat viaţa pentru adevăr. Sângele lui şi al altor sfinţi au întărit şi apărat credinţa, Biserica, unitatea şi dragostea creştinilor în lume. El nu

s-a luptat cu oamenii, ci cu diavolul. În fiecare ostaş care îl chinuia, el vedea pe diavolul care îl îndemna la aceasta. Că nu oamenii, ci diavolii ne urăsc, fac vrajbă între fraţi şi războaie în lume. Ei ne ispitesc şi ne îndeamnă la păcat; dar este în puterea noastră să-i respingem.

Sfântul Gheorghe este numit "primăvara duhovnicească", pentru că prin el s-a întărit mult creştinismul şi l-a reînnoit ca o primăvară. Pentru aceasta şi Biserica noastră cânta astăzi aşa de frumos: ***"Veniţi toţi să prăznuim luminată pomenirea mucenicului Gheorghe şi să-l încununăm pe el cu flori de primăvară ca pe cel ce este nebiruit"*** (Stihirile Litiei).

Iubiţi credincioşi, să ne aducem aminte astăzi, la prăznuirea Sfântului mare mucenic Gheorghe, că şi noi suntem ostaşi ai lui Hristos, prin botez. Oare n-am spus noi atunci, înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor şi a preotului că "ne lepădăm de satana şi de toate lucrurile lui şi de toţi slujitorii lui şi de toată slujirea lui şi de toată trufia lui?" N-am spus noi atunci că "ne unim cu Hristos?" ***Ne lepădăm de lucrurile satanei când părăsim lucrarea păcatului prin pocăinţă şi ne unim cu Hristos prin Sfânta Împărtăşanie, prin rugăciune şi prin lucrarea faptelor bune.***

Dar nu ne lepădăm de satana şi de toate lucrurile lui, adică de păcate numai când ne botezăm, ci în toată viaţa noastră. Căci nici ispitele păcatului nu încetează la Botez, ci ne luptă până la moarte. De aceea până la moarte trebuie să ne luptăm şi noi cu ispitele păcatului ce vin de la diavolul, de la cei din jurul nostru şi de la însuşi trupul nostru. Până la moarte trebuie să fim ostaşi ai lui Hristos, să ne luptăm cu păcatul, cu patimile care ne împresoară, cu gândurile rele, cu imaginaţia, cu ispitele tinereţii, cu slăbiciunile bătrâneţii şi cu săgeţile ucigaşe ale diavolului. Căci ***cine nu se luptă după lege, nu se încununează*** (II Timotei 2, 5), zice Sfântul Apostol Pavel. ***Iar cel ce va răbda - necazurile pentru Hristos şi pentru viaţa veşnică - până la sfârşit, acela se va mântui*** (Matei 10, 22).

Sfântul Gheorghe este numit "purtător de biruinţă", căci a răbdat toate până la sfârşit şi s-a luptat după lege, adică după Evanghelie. ***Dar oare creştinul şi călugărul care se luptă în toată viaţa cu diavolul şi cu patimile trupului şi nu se lasă biruit de ele, nu este şi el mucenic şi purtător de biruinţă? Cel care-şi păzeşte trupul curat de toate întinăciunile păcatelor, nu este şi el mucenic de bunăvoie? Cel ce se luptă până la moarte cu mânia, cu lăcomia, cu lenea, cu zgârcenia, cu mândria şi cu răutatea, nu este şi el un martir şi ostaş al lui Hristos? Căci arde pe diavoli şi-i izgoneşte cu rugăciunea şi smerenia, cu spovedania şi milostenia, primind astfel în cămara inimii sale pe Mirele Hristos***

prin Sfânta Împărtăşanie. La fel şi cel care-şi stăpâneşte cu tărie, limba, ochii şi simţurile este considerat mucenic al lui Hristos în sens duhovnicesc.

Fraţii mei, întreaga noastră viaţă este o luptă ca în arenă. Lupta creştinului este grea, duşmanul este cumplit, ispitele sunt uşor amăgitoare, credinţa noastră este slabă, rugăciunea puţină şi grijile vieţii multe şi înşelătoare. ***Dar să nu dăm înapoi. Armele noastre de luptă împotriva diavolului şi a păcatului sunt:***

- ✓ *credinţa tare, vie şi adevărată,*
- ✓ *rugăciunea,*
- ✓ *Sfânta Cruce,*
- ✓ *Biserica,*
- ✓ *duhovnicul,*
- ✓ *Sfânta Liturghie,*
- ✓ *Sfintele Taine,*
- ✓ *smerenia,*
- ✓ *aducerea aminte de moarte,*
- ✓ *exemplul şi ajutorul sfinţilor,*
- ✓ *milostenia şi*
- ✓ *nemuritoarea dragoste.*

Cu asemenea arme de ne vom înarma, suntem adevăraţi ostaşi ai lui Hristos. Atunci vom putea birui pe balaurul diavol, care caută să ne ucidă prin păcate. Atunci şi numai atunci vom primi şi noi, dincolo, cununi de biruinţă şi ne vom învrednici, cu rugăciunile Sfântului mare mucenic Gheorghe şi ale tuturor sfinţilor, să dobândim viaţa cea veşnică şi să lăudăm împreună pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.

Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Sfântul mare mucenic Gheorghe - Nenorocirea celor drepţi şi bunăstarea păcătoşilor nu trebuie să ne facă să rătăcim de la credinţa în Dumnezeu

Poate să fie, oare, ceva mai nebunesc şi mai fără de minte decât nesocotinţa acelora care, cu toată rânduiala ce domneşte în lume, totuşi se îndoiesc şi nu pricep ocârmuirea dumnezeiască a lumii? Cine ar dori să dovedească că soarele este întunecat şi rece, prin aceasta ar da dovadă că mintea lui nu este întreagă.

Tot aşa de nesocotit, şi încă mai mult, este cel care tăgăduieşte pronia şi ocârmuirea dumnezeiască a lumii. Nici soarele nu poate să strălucească aşa de luminos, precum străluceşte pronia dumnezeiască pretutindeni! Noi vedem soarele de veacuri mergând pe calea cea rânduită lui, vedem cum aşezarea stelelor păzeşte rânduiala hotărâtă lor şi cursul lumii niciodată nu se întrerupe; vedem cum ziua şi noaptea urmează una alteia, şi toate, atât cele de sus, cât şi cele de jos, ca într-un dans armonios păstrează locul şi poziţia lor, fără a trece peste hotarele ce le-a însemnat Dumnezeu de la început.

Dar poate veţi răspunde: ***„Ce ne foloseşte pe noi că cerul, şi soarele, şi luna, şi stelele, şi toate celelalte se bucură de o aşa de bună rânduială, când împrejurările şi legăturile noastre omeneşti, dimpotrivă, sunt pline de amărăciune şi neorânduială?”***

Ce amărăciune şi neorânduială socoteşti tu, omule? Îmi răspunzi: ***„Acela este bogat şi, pe lângă aceasta, jefuieşte, înşeală, răpeşte în toate zilele averea săracilor, şi, totuşi, nu-l ajunge nici o supărare. Altul, dimpotrivă, trăieşte cu***

umilinţă, în cumpătare şi cu dreptate, împodobit cu toate faptele bune, şi, totuşi, este lovit de boală şi sărăcie, de cele mai mari şi felurite rele”.

Aşadar, ***acestea sunt lucrurile care te mâhnesc pe tine?*** „Acestea sunt”, răspunzi tu. Da, dar când tu vezi că mulţi dintre cei ce fac rău sunt pedepsiţi, dimpotrivă, nenumăraţi dintre cei cu fapte bune trăiesc bine, pentru ce nu părăseşti părerea ta şi întârzii a lăuda pe Dumnezeu? Iarăşi îmi răspunzi: ***„Pentru aceasta nu părăsesc părerea mea, că tocmai această nepotrivire mă scandalizează cel mai mult. Pentru ce din doi păcătoşi, numai unul se pedepseşte şi celălalt se cruţă, şi din doi oameni buni, unul trăieşte bine, iar altul este plin de nenorocire?”.*** Dar ascultă, că tocmai aceasta este una din faptele cele mai mari ale proniei Iui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu, încă de aici, ar pedepsi pe toţi păcătoşii şi ar răsplăti pe toţi drepţii, atunci ar fi de prisos ziua Judecăţii de apoi. Şi, pe de altă parte, dacă El n-ar pedepsi nici un păcătos şi n-ar răsplăti nici un drept, atunci păcătoşii, cu mintea lor cea uşoară, s-ar face şi mai răi şi necucernici, tânguirile şi hulirile asupra lui Dumnezeu şi mai mult s-ar înmulţi, şi ei ar întări cu toată hotărârea că Dumnezeu nu Se îngrijeşte nicidecum de viaţa oamenilor.

Dacă ei, şi acum când Dumnezeu pedepseşte pe unii păcătoşi şi răsplăteşte pe unii drepţi, totuşi, se îndoiesc de ocârmuirea dumnezeiască a lumii, ce ar zice când nu s-ar face asta? Ce cuvinte de hulă n-ar zice atunci? ***Aşadar, Dumnezeu pedepseşte pe unii păcătoşi, şi pe alţii nu, răsplăteşte pe unii drepţi şi pe alţii nu. El nu pedepseşte pe toţi, ca să te convingă pe tine că va fi învierea morţilor. Însă pedepseşte pe unii, pentru ca, prin frica de pedeapsă a altora, să facă pe cei uşuratici cu luare aminte pentru mântuirea lor sufletească.*** Pe de altă parte, ***El răsplăteşte pe unii drepţi, pentru ca prin aceasta să îndemne pe alţii la fapte bune, dar nu răsplăteşte pe toţi, pentru ca să te înveţe pe tine că are să vină ziua de apoi când toţi vor primi răsplata pentru faptele lor.***

Deci, dacă toţi ar primi aici pe pământ răsplătirea sau pedeapsa meritată, atunci nimeni n-ar mai crede în înviere. Dimpotrivă, dacă nimeni n-ar primi încă de pe pământ răsplătirea faptelor sale, atunci cei mai mulţi s-ar face leneşi şi fără luare aminte.

De aceea, Dumnezeu pedepseşte pe unii, iar pe alţii nu, şi prin aceasta foloseşte atât pe cei pe care îi pedepseşte, cât şi pe cei pe care nu-i pedepseşte. ***Pe cei răi îi înspăimântă a se îndepărta de la răutatea lor, iar pe cei buni, dimpotrivă, prin pedeapsa unora, îi face mai buni şi mai cucernici.*** Aceasta o arată însuşi Hristos,

când I S-a spus că s-a surpat un turn şi a ucis nişte oameni. El a zis: ***„Credeţi, oare, că ei au fost mai păcătoşi decât toţi oamenii care locuiau în Ierusalim? Nu, zic vouă; dar de nu vă veţi pocăi, toţi veţi pieri la fel”*** (Luca 13, 4-5). Tu vezi din aceasta că, deşi aceştia au pierit că erau păcătoşi, ceilalţi însă s-au cruţat, nu pentru că ei ar fi fost drepţi, ci pentru ca, prin pedeapsa acelora, să se îndrepte. ***Dar tu îmi stai împotrivă şi zici că s-a făcut nedreptate celor pedepsiţi, pentru că se putea ca şi ei să se îndrepte fără să fie pedepsiţi, prin pedeapsa altora. Însă dacă Dumnezeu ar fi prevăzut că ei se vor pocăi şi se vor îndrepta, nu i-ar fi pedepsit cu moartea.***

Dacă El, pe mulţi dintre cei despre care prevede că nu vor trage nici un folos, din îndelunga Lui răbdare, totuşi îi suferă cu o mare răbdare şi mereu le dă timp şi prilej de îndreptare, cum ar fi putut El să răsplătească pocăinţa celor care s-ar fi îndreptat prin pedepsirea altora? Aşadar, lor nu li s-a făcut nici o nedreptate. Pe de o parte, ei au fost împiedicaţi de la o răutate mai îndelungată; iar pe de altă parte, pentru că pedeapsa lor în cealaltă lume va fi mai mică, fiindcă au pătimit aici pe pământ.

De asemenea, nu s-a făcut nici o nedreptate nici cu cei care nu s-au pedepsit. Era în puterea lor, numai de voiau, de a trage pentru îndreptarea lor cel mai mare folos din îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu, a se mira de răbdarea Lui cea mare, a se întoarce pe calea faptei bune şi a se folosi de pedeapsa altora spre propria lor mântuire. Dimpotrivă, dacă rămân în răutatea lor, nu Dumnezeu este pricina pieirii lor, căci El de asta este îndelung răbdător pentru ei, spre a-i dobândi, însă ei nu, sunt vrednici de iertare, pentru că nu trag nici un folos din îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu.

Însă cele spuse până aici nu sunt singurul motiv pentru care nu se pedepsesc toţi păcătoşii aici pe pământ, ci este şi o altă pricină, mai mare. Şi care este aceasta? Dacă Dumnezeu ar fi pedepsit îndată fiecare păcat, s-ar fi stârpit tot neamul omenesc, şi nu ar fi putut ajunge până în zilele noastre. Ca să vezi că aceasta este adevărat, ascultă pe psalmistul, care zice: ***„De te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi?”*** (Psalmul 129, 3).

Spre a înţelege după cuviinţă aceste cuvinte, nu este nevoie să socotim păcatele fiecăruia, ci doar pe cele pe care fiecare, fără voia sa, le-a săvârşit, şi chiar dintru aceasta se va vedea că noi, încă de mult timp am fi fost nimiciţi, dacă am fi fost pedepsiţi pentru fiecare păcat.

„ ***Cine va zice fratelui său nebune, vinovat va fi de gheena focului***” (Matei 5, 22), zice Domnul. Este cineva dintre noi care să nu fi făcut acest păcat? De aceea, dacă Dumnezeu, în toate zilele ar pedepsi, de mult am fi fost cu toţii prăpădiţi.

Iarăşi zice Scriptura, ***că oricine jură, deşi nu jură strâmb, totuşi face nedreptate*** (Matei 5, 37). Dar unde este acela care să nu se fi jurat niciodată?

Domnul zice mai departe: ***„Că oricine se uită la femeie poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui”*** (Matei 5, 28). Însă câţi nu au făcut acest păcat?

Deci, dacă ne gândim noi la aceste păcate, pe care nimeni nu le poate tăgădui şi care nu pot rămâne nepedepsite, ci neapărat atrag după ele pedeapsa, şi dacă pe lângă acestea toate, ne aducem aminte de propriile noastre păcate ascunse, trebuie să recunoaştem şi să slăvim pe Dumnezeu că nu ne trimite pedeapsă imediat, după fiecare păcat.

Aşadar, ***când tu vezi că cineva jefuieşte şi înşeală pe altul, şi totuşi rămâne nepedepsit, atunci cercetează-ţi propria conştiinţă, cercetează viaţa ta de până acum, vezi păcatele tale şi lesne vei observa că, mai întâi de toate, pentru tine însuţi a fost bine că Dumnezeu nu pedepseşte îndată fiecare păcat.*** Tocmai de aceea, mulţi vorbesc aşa de nesocotit despre cârmuirea dumnezeiască a lumii, fiindcă ei nu se văd pe ei, ci pe alţii. ***Noi luăm aminte cu mare plăcere la cele străine şi trecem cu vederea pe ale noastre. Să nu mai facem acestea de acum, ci să urmăm dimpotrivă!***

Dacă, mai departe, tu vezi un drept în nenorocire, gândeşte la Iov. Căci deşi este cineva drept, totuşi, nu este mai drept ca el, ba încă nici nu se va apropia vreodată de dânsul, şi deşi a suferit cineva multe, totuşi, nu a suferit aşa multe ca Iov.

Acestea judecă-le şi încetează de a te mai ridica împotriva lui Dumnezeu, şi nu zice că pe cel bun, de aceea îl ajunge nenorocirea, căci Dumnezeu nu i-a aminte la dânsul; ci pentru că El voieşte a-l încununa şi a-l face mai slăvit.

De vrei să vezi un păcătos care a fost pedepsit, adu-ţi aminte de slăbănogul care zăcuse pe patul de boală 38 de ani. Cum că el căzuse în acea boală pentru păcatele sale, aflăm de la Hristos: ***„Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai greşeşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău”*** (Ioan 5, 14). Când noi suntem pedepsiţi, atunci, precum s-a zis, plătim datoria propriilor noastre păcate. Dacă noi, însă, cu toate faptele noastre bune, primim nenorociri atunci Dumnezeu voieşte a ne încununa.

Aşadar, oricum am fi, drepţi sau păcătoşi, este spre mântuirea noastră de a primi pedeapsă şi nenorocire. Prin aceasta, cei buni se fac mai slăviţi, iar păcătoşii se îndreaptă şi îşi micşorează pedeapsa viitoare. Omul care s-a pedepsit de Dumnezeu aici şi a primit pedeapsa cu mulţumire va suferi mai puţin în lumea cealaltă. Aceasta ne-o spune Sfântul Apostol Pavel, când scrie: ***„Căci de ne-am fi judecat noi înşine, nu am mai fi judecaţi. Dar, fiind judecaţi de Domnul, suntem pedepsiţi, ca să nu fim osândiţi împreună cu lumea”*** (I Corinteni 11, 31-32).

Acum, fiindcă noi ştim toate acestea, să judecăm drept despre pronia lui Dumnezeu şi să-i aducem la tăcere pe cei ce o tăgăduiesc. Şi chiar dacă vreo întâmplare covârşeşte priceperea noastră, noi nu trebuie să credem din aceasta că viaţa noastră nu stă sub povăţuirea lui Dumnezeu, fiindcă noi am văzut şi cunoaştem din foarte multe întâmplări puterea lui Dumnezeu în viaţa noastră. De aceea, şi din întâmplările neînţelese de noi, să cunoaştem înţelepciunea Lui cea necercetată şi să ne închinăm ei. Dacă dibăcia multor oameni este nepricepută de cei neştiutori, cu cât mai mult poate fi nepriceput de mintea omenească adâncul cel fără margini al judecăţilor lui Dumnezeu? ***„Cât sunt de necercetate judecăţile Lui şi cât de nepătrunse căile Lui!”*** (Romani 11, 33).

Dar să primim spre mântuirea noastră nu numai relele ce însuşi Dumnezeu le trimite, ci şi celelalte rele. Presupunem că nenorocirea ce tu o suferi nu vine de la Dumnezeu, ci de la răutatea oamenilor. Dar şi aceasta îţi este spre mântuire, dacă o primeşti cu mulţumire şi nu huleşti pe Dumnezeu, Care putea să o împiedice, dar a îngăduit nenorocirea pentru cercetarea ta. Atunci tu vei fi încununat la fel cu cei la care însuşi Dumnezeu a trimis răul, pentru că tu ai suferit fără cârtire răul care a venit de la oameni şi ai mulţumit Aceluia care putea să-l împiedice, dar nu a voit.

De aceea, ***noi totdeauna să cinstim pronia dumnezeiască şi să cugetăm la ea, căci atunci ne vom face tot mai vrednici de bunătatea şi purtarea de grija cea dumnezeiască, vom dobândi mult ajutor de la El, ne vom elibera de păcate şi vom primi cununa vieţii viitoare. De care fie să ne împărtăşim, prin harul şi iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt se cuvine cinstea, acum şi în vecii vecilor. Amin.***

(din “Predici la duminici şi sărbători”)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Gheorghie, purtătorul de biruinţă

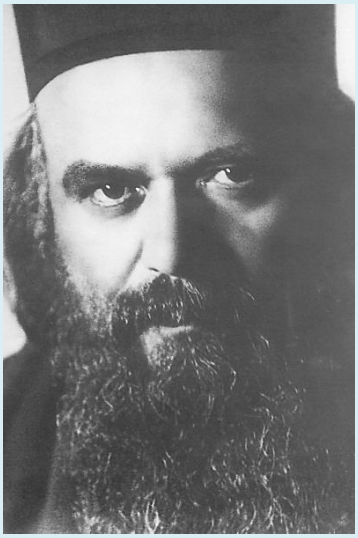

Acest mare şi prea minunat sfânt s-a născut în Capadocia, ca fiu al unor părinţi foarte bogaţi, împodobiţi cu toată virtutea.

Tatăl lui a fost chinuit pentru Hristos, după care maica lui s-a strămutat în Palestina. Când Gheorghe a crescut la vârsta trebuincioasă, el a îmbrăţişat cariera militară, unde la vârsta de douăzeci de ani a ajuns la rangul de tribun, în care a şi intrat în garda imperială a împăratului Diocleţian.

Când Diocleţian şi-a început cumplitele persecuţii împotriva creştinilor, Gheorghe s-a înfăţişat înaintea lui şi i-a mărturisit cu curaj că şi el este creştin, împăratul atunci a poruncit să fie aruncat în închisoare, să i se ferece picioarele în butuci, iar pe piept să i se pună o piatră grea. Apoi împăratul a poruncit ca Gheorghe să fie legat de o roată sub care s-a aşezat o scândură cu unghii de fier, astfel încât la fiecare rotire a roţii trupul lui Gheorghe să fie astfel scrijelit, încât să se facă în întregime o rană sângeroasă. După aceasta l-au îngropat într-o groapă săpată în pământ, lăsându-i afară doar capul şi acolo mucenicul a rămas trei zile şi trei nopţi. După aceasta lui Gheorghe i s-a dat să bea otravă pregătită de un vrăjitor, în toate aceste chinuri însă ***Gheorghe se ruga neîncetat lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îl vindeca pe el de toate rănile cumplitelor chinuri, salvându-1 de la moarte spre uluirea tuturor.***

Când însă a şi înviat un mort cu rugăciunile lui, atunci mulţi au trecut la credinţa în Hristos. Printre aceştia s-a aflat şi Alexandra, soţia împăratului Diocleţian, mai marele preoţilor idoleşti, plugarul Glicherie şi Valerius, Donatus şi Therinus.

În cele din urmă Diocleţian a poruncit uciderea prin tăierea capului şi a lui Gheorghe şi a propriei lui soţii, împărăteasa Alexandra. Fericita Alexandra a murit pe eşafod mai înainte ca să i se taie capul, iar apoi a fost decapitat Gheorghe. Acestea s-au întâmplat în anul 303.

Minunile care s-au lucrat la mormântul Sfântului mucenic Gheorghe sunt nenumărate. Nenumărate sunt şi apariţiile lui, atât în vis cât şi aievea, în faţa ochilor celor credincioşi care, atunci ca şi astăzi, 1-au chemat pe el cu credinţă şi i-au cerut grabnic ajutor.

Arzând de dragostea lui Hristos Dumnezeu, acestui sfânt Gheorghe nu i-a fost greu ca pentru dragostea lui el să lepede cu dispreţ toate: rang militar, bogăţii mari, onoruri imperiale, prieteni şi chiar lumea întreagă. ***Pentru această dragoste a lui, Domnul 1-a răsplătit cu nepieritoarea cunună a slavei celei cereşti şi pământeşti şi cu veşnica şi fericita viaţă a împărăţiei.*** Pe lângă aceasta, ***Dumnezeu i-a dat puterea de a le sta în ajutor tuturor celor ce se află în dureri şi chinuri mari şi care cheamă cu evlavie şi cu credinţă numele Sfântului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă.***

Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Gheorghe

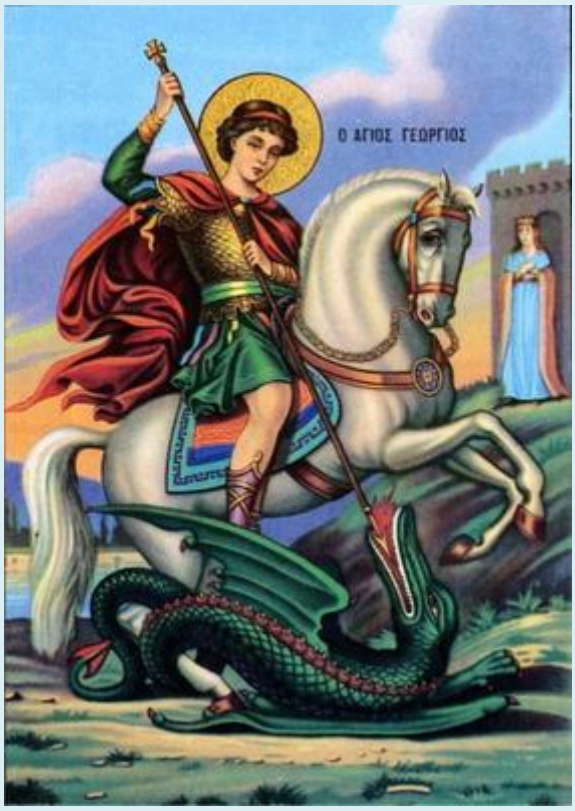

Sfântul Gheorghe, de pe un cal înalt,
Pe fecioară de dinţii balaurului o a mântuit.

Lancia sa, semnul Crucii poartă:
Ea este armă sfântă, de neînvis.

Cu astă sfântă armă Sfântul a răpus balaurul,
Dând-o vie pe fecioară în mâna tatălui ei.

Cu bunătatea lui el pe însuşi Domnul L-a îndatorat,
Iar Domnul pe sfânt cu cununa slavei l-a răsplătit.

Sfântul Gheorghe, cel cu inima vitează,
Averile sale toate săracilor le-a dat,
Onorurule toate şi-a acestei lumi slavă
Lepădatu-le-a pentru dragostea lui Hristos, Marele Biruitor.

Chinurile le-a îmbrăţişat, el lor le-a zis „Da.“

Trupul său s-a zdrobit ca sufletul să se mântuiască.

Cu a sa bunătate pe însuşi Domnul L-a îndatorat,
Iar Domnul pe sfânt cu cununa slavei l-a răsplătit.

Gheorghe, bărbat sfânt şi de biruinţă purtător
Şi astăzi păşeşte cu-a sa lance cruciformă.
Dreptatea el păzeşte, pe nedrepţi nu îi cruţă.
Oricine îl cheamă cu lacrimi şi credinţă
Oricine i se roagă din inimă zdrobită,
Găseşte la Sfântul grabnic ajutor.

Cu bunătatea sa, Gheorghe pe însuşi Domnul L-a îndatorat,
Iar Domnul pe el l-a răsplătit cu cununa slavei.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea mutării Sfintelor moaşte ale marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

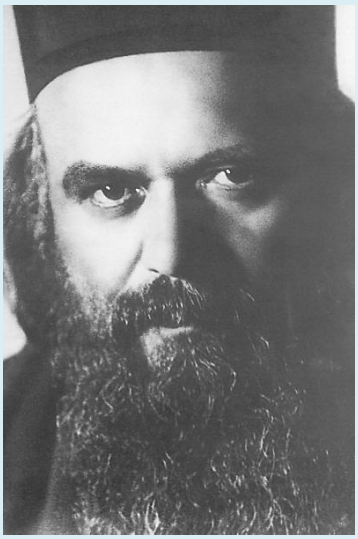

Se prăznuieşte astăzi mutarea cinstitelor moaşte ale marelui mucenic Gheorghe de la Nicomidia, unde a luat mucenicia pe vremea lui Diocleţian, în cetatea Lydda din Palestina.

Mucenicia acestui mare mucenic se pomeneşte şi se prăznuieşte în douăzeci şi trei de zile ale lunii aprilie.

Văzându-şi mai dinainte mucenicia sa, marele Gheorghe a cerut slujitorului lui ca după a sa moarte să îi ia trupul şi să îl ducă în Palestina, patria în care se născuse maica lui şi unde îşi împărţise el toate averile lui, săracilor.

Sluga credincioasă, a făcut întocmai, în timpul domniei marelui Constantin, creştinii evlavioşi au zidit o prea frumoasă biserică la Lydda, închinată Sfântului şi marelui mucenic Gheorghe.

La sfinţirea bisericii au fost îngropate în ea şi sfintele lui moaşte. Nenumărate minuni s-au lucrat la ele de-a lungul vremurilor, spre slava lui Dumnezeu şi a marelui mucenic Gheorghe, robul Lui.

Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Gheorghe

O, Sfinte Gheorghe, mare mucenice,
O, Sfinte Gheorghe, mare biruitor!
Tu prin chin amarnic ai câştigat viaţa,
Şi prin a ta moarte te-ai prea slăvit!

Tu toate le-ai socotit ca pe un nimica,
Prin comparaţie cu Adevărul Hristos!

Tu-a lumii putere şi slavă le-ai călcat în picioare,
Şi ai stat vrednic alături de Hristos.

O, Sfinte Gheorghe mare mucenice,
O, Sfinte Gheorghe mare biruitor!
Tu schinguit ai fost cu torturi cumplite,
Dar te-a ţinut pe tine dreapta lui Hristos!

Tu toate durerile le-ai socotit ca nimica,
Prin puterea ce-ţi da Hristos Dumnezeu.

Noi înaintea ta ne închinăm acuma,
Şi slăvim pururi sfânt numele tău.

O, Sfinte Gheorghe, mare mucenice,
O, Sfinte Gheorghe, mare biruitor!
Păzeşte-ne şi pe noi cu rugăciunile tale,
Milostivirea ta arat-o către noi!
Mijloceşte pentru noi cu rugăciunile tale
Înaintea tronului lui Hristos Dumnezeu!
Înaintea Mântuitorului du rugăciunile noastre,
Şi roagă-te ca nici noi să nu ne temem de chinuri,
Ci prin îndelungă răbdare să fim biruitori!

Cugetare

Printre nenumăratele minuni ale Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă se numără şi aceasta:

În insula Mitilene se afla o Sfântă biserică purtând hramul lui. Toţi locuitorii insulei veneau la această biserică la ziua prăznuirii hramului lui.

Cunoscând obiceiul acesta al localnicilor, saracinii din Creta au atacat insula Mitilene chiar în ziua prăznuirii marelui mucenic, au jefuit-o şi au luat locuitorii în robie, ducând pe mulţi dintre ei în Creta. Printre cei robiţi se afla şi un tânăr deosebit de frumos, pe care piraţii l-au dăruit căpeteniei lor. Căpetenia l-a făcut pe tânăr slugă a sa. Părinţii tânărului boleau de durere pentru fiul lor pierdut.

Încheindu-se anul şi apropiindu-se iar praznicul marelui mucenic Gheorghe, îndureraţii părinţi, urmând vechii şi frumoasei rânduieli, au pregătit masă bogată de ziua hramului sfântului şi au chemat la ea oaspeţi mulţi.

Aducându-şi aminte de fiul ei, maica s-a dus înaintea icoanei sfântului şi s-a rugat lui cu lacrimi să facă cumva şi să i-l izbăvească pe fiul ei de robie. Maica apoi s-a întors să slujească oaspeţilor la masă.

Gazda a ridicat paharul, a mulţumit lui Dumnezeu şi 1-a băut în cinstea şi întru pomenirea Sfântului mare mucenic Gheorghe.

Şi minune! Chiar în minutul acela a stat de faţă între oaspeţi chiar fiul gazdei, cel luat cu un an înainte rob, ţinând şi el un pocal cu vin în mâini! Uimiţi şi înspăimântaţi, oaspeţii 1-au întrebat pe tânăr cum a reuşit să vină la ei.

Dar tânărul a răspuns că el nu ştie, ci ştie doar că se afla în Creta, slujind la masa stăpânului lui, cărui tocmai atunci trebuia să îi toarne vin să bea; dar că mai înainte de a face aceasta, a văzut un călăreţ călare venind înaintea lui, trăgându-1 alături de el pe cal şi ducându-1 într-o clipeală de ochi la casa părinţilor lui din Mitilene!

Cu toţii au rămas plini de uimire şi L-au prea slăvit pe Dumnezeu şi pe marele făcător de minuni Gheorghe, marele mucenic şi purtător de biruinţă!

Mitropolit Augustin de Florina - Omilie la pomenirea Sfântului mare mucenic Gheorghe - Mucenicii, dovada Învierii lui Hristos

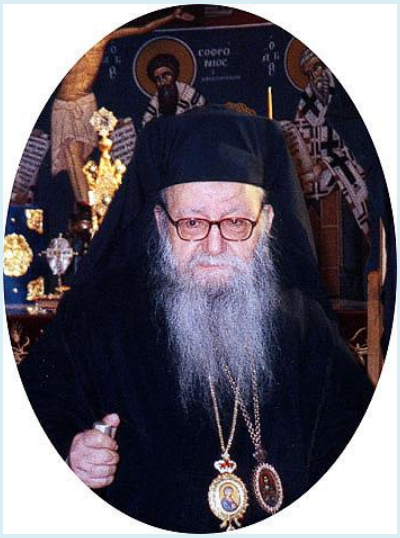

Pe 23 aprilie, iubiţii mei creştini, Biserica noastră cinsteşte pomenirea Sfântului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă. Despre el vom vorbi aici. Dar înainte de a vorbi despre Sfântul Gheorghe vom spune câteva cuvinte despre Paşti, pentru că sărbătoarea Sfântului Gheorghe cade de obicei aproape de Paşti şi are o legătură cu marea sărbătoare a Învierii Domnului nostru.

Paştele, sărbătoare a sărbătorilor şi praznic al praznicelor. Se bucură îngerii şi arhanghelii, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, drepţii de Învierea Domnului. Dar ne bucurăm şi noi, pentru că din mormânt a zburat viaţa cea nemuritoare, iertarea păcatelor noastre, biruinţa şi triumful împotriva păcatului, a morţii şi a lui Lucifer. Precum spune minunat ***Ioan Gură de Aur*** în cuvântul său catehetic, pe care îl aud toţi cei care rămân până la sfârşitul Dumnezeieştii Liturghii pascale: ***Să nu se plângă nimeni de lipsă, că s-a arătat Împărăţia cea de obşte. Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că din mormânt iertare a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, căci ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului.***

Adică: ***Toţi cei care sunteţi săraci, nu vă întristaţi, căci bogăţie este Hristos. Toţi cei care sunteţi păcătoşi, ştergeţi-vă lacrimile, căci Hristos vă iartă păcatele. Toţi cei care vă temeţi de moarte, prindeţi curaj, căci Hristos a biruit moartea.***

Învierea împrăştie pretutindeni, ca un soare, bucuria şi veselia. Se bucură chiar şi natura moartă, care primăvara învie şi ea şi poartă cele de sărbătoare ale ei, iar florile de primăvară strigă şi ele în felul lor: Hristos a înviat!

Bucuria lui Dumnezeu! Şi numai satana se tânguieşte şi este îndurerat şi împreună cu el şi toţi aceia care nu vor să creadă în Hristos şi continuă să trăiască în necredinţă şi în stricăciune. Necredincioşii, chiar şi în ziua Învierii, nu simt nimic sfânt şi duhovnicesc, ci trăiesc ca dobitoacele, fără Dumnezeu, fără Hristos, şi, din păcate, doar numele de creştin le-a mai rămas.

Paştele Domnului! Dar bucuria creştinilor continuă. Alături de Învierea lui Hristos sărbătorim şi pomenirea marelui mucenic Gheorghe.

Pomenirea lui este pe 23 aprilie. Dar atunci când 23 aprilie cade înainte de Paşti, în perioada de pocăinţă, atunci s-a hotărât ca sărbătoarea Sfântului Gheorghe să se prăznuiască în a doua zi de Paşti. Şi aceasta este o dovadă că Biserica noastră are dreptul să schimbe zilele sărbătorilor. Lucrul la care este atentă nu este atât când vom sărbători, ci cum vom sărbători. Dacă e vorba ca în zilele sfinte creştinii să cadă cu mutrele în chefuri, în beţii, în desfrânări şi în adultere şi în orice necurăţie şi crimă, mai bine ar fi fost să fi muncit. Aceşti creştini nu cinstesc, ci-l necinstesc pe sfântul; înjosesc numele de creştin şi dau dreptul necredincioşilor să critice credinţa noastră.

Dar să spunem acum câteva cuvinte şi despre sărbătoarea Sfântului Gheorghe.

Sfântul Gheorghe este iubit nu doar în patria noastră, ci şi în alte ţări creştine. Milioane de bărbaţi îi poartă numele: împăraţi, principi, generali, oameni de ştiinţă, bogaţi, săraci, muncitori, plugari poartă numele Gheorghe şi îşi sărbătoresc ziua onomastică. Până şi femeile au numele de Gheorghia (la noi Georgiana, Georgeta –n.tr.). Nu există casă în Elada să nu aibă vreo rudă cu numele Sfântului Gheorghe. Dar de ce atâta cinste faţă de Sfântul Gheorghe?

Sfântul Gheorghe a fost unul din cei mai mari eroi ai creştinismului. S-a născut şi a fost martirizat în anii unei groaznice persecuţii, pe care a declanşat-o împotriva creştinismului un sinistru şi sângeros împărat, Diocleţian. Patria natală a lui Gheorghe a fost Capadocia, o eparhie din Asia Mică, care a dat naştere la atâţia sfinţi şi mucenici. Tatăl lui, când Gheorghe era încă mic copil, a fost arestat, a mărturisit pe Hristos şi a fost martirizat. Gheorghe a fost un copil de mucenic. Mama lui văduvă, femeie evlavioasă, îl lua pe micul Gheorghe şi-l ducea deseori la mormântul tatălui său mucenic. Şi acolo, deasupra mormântului, îngenunchiaţi amândoi, se rugau lui Dumnezeu. Gheorghe, din frageda lui vârstă, ardea de sfântul dor de a urma exemplul tatălui său şi de a deveni şi el mucenic al lui Hristos. Când a crescut, a slujit în armată. Era un soldat strălucit, ascultător, plin de bărbăţie, fără teamă în lupte. Îşi iubea patria, îi izgonea pe barbarii care atacau şi

ardeau casele şi junghiau copiii şi femeile. ***Sfântul Gheorghe a fost un apărător al celor neputincioşi.*** Pentru bărbăţia lui a avansat repede şi a ajuns la cele mai înalte funcţii din armată; a devenit general.

Dar când s-a declanşat persecuţia împotriva creştinilor şi toţi ofiţerii au fost obligaţi să declare că nu sunt creştini şi că cred în idoli, atunci Gheorghe nu a ezitat deloc să facă ceea ce se cuvenea. ***Nu s-a lepădat de Hristos ca ceilalţi, ci a declarat că este creştin şi că nici o putere din lume nu va putea să-i schimbe credinţa.*** Împăratul, când a auzit această declaraţie, s-a întristat mult, pentru că cel mai viteaz general al său era creştin. La început a încercat să-l convingă cu binele, i-a promis până şi cele mai mari onoruri şi funcţii. Dar Gheorghe a respins toate propunerile şi a rămas statornic şi neclintit. Atunci, a început mucenicia lui; o mucenicie din cele mai groaznice. *La început l-au aruncat într-o temniţă întunecoasă. L-au pus apoi pe roată, care era o unealtă de schingiuire; prin cuiele ei ascuţite, roata făcea să se sfâşie carnea, să curgă sânge şi omul să moară, dar Hristos prin harul Său l-a ajutat pe mucenic şi acesta a învins toate durerile. Şi nu doar aceasta, ci a făcut şi minuni: a înviat din mormânt un mort. A ucis o fiară mare care mânca oameni, s-a dus în templul idolilor şi prin rugăciunea sa a făcut de s-au dărâmat toţi idolii şi a făcut pe demoni să strige şi să spună că unul este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul lui Gheorghe.* Acestea par multor oameni de necrezut, dar ***Hristos a spus că oricine crede în El va face minuni, va călca peste scorpii şi peste şerpi şi va birui toată puterea vrăjmaşului*** (Luca 10, 19).

Tot ce a făcut Sfântul Gheorghe nu a făcut cu puterea sa, a făcut-o prin puterea lui Hristos, Care a biruit păcatul şi moartea şi a înviat din morţi şi dăruieşte putere oricărui credincios să-i biruiască şi el pe vrăjmaşii lui. În felul acesta, fiecare sfânt este o nouă dovadă că Hristos este adevăratul Dumnezeu. ***Viaţa, chinurile mucenicеşti şi minunile sfinţilor nu pot să aibă o altă explicaţie decât una singură: că Hristos a înviat, trăieşte şi împărăţeşte şi că El este Cel care dăruieşte puterea şi harul Său ca oamenii neputincioşi şi păcătoşi să devină eroi şi martiri.*** Mii de oameni, care au urmărit mucenicia şi minunile sfântului, au crezut şi s-au botezat în numele lui Hristos.

Creştinii mei, nu ajunge să sărbătorim praznicul Sfântului Gheorghe. Trebuie să-l imităm şi noi pe sfânt în virtuţile pe care le-a avut şi mai ales în bărbăţia pe care a arătat-o de-a lungul întregii sale vieţi. A omorât sfântul fiara, aşa cum se vede în icoana lui? Avem şi noi fiara noastră, adică patimile şi răutăţile noastre. Cine este liber de acestea? Înainte! Să ridicăm război împotriva acestor fiare lăuntrice! Cine se războieşte, acela îşi şi învinge cu ajutorul lui Hristos patimile, acela se face un

vrednic următor al Sfântului Gheorghe. Acest creştin este o dovadă că Hristos care a înviat şi în zilele noastre trăieşte, biruieşte şi triumfă.

Hristos a înviat, fraţilor! Lui Hristos Celui răstignit şi înviat cinste şi slavă în vecii vecilor.

Mitropolit Augustin de Florina – Predică la sărbătoarea Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

Astăzi este sărbătoarea unuia din cei mai mari mucenici ai credinţei noastre, a Sfântului Gheorghe, purtătorul de biruinţă. Sărbătoarea aceasta coincide cu cel mai frumos anotimp. Şi precum cântă Biserica noastră, să alergăm astăzi pe câmpuri să culegem flori şi să împletim cununi pentru a încununa pe eroul credinţei noastre creştine.

Dar să culegem flori este cel mai uşor lucru. Altceva însă se cuvine să facem astăzi, ceva mult mai înalt. Ce anume? Să cunoaştem cine este Sfântul Gheorghe. Şi la aceasta voi încerca să vă dau un scurt răspuns.

Patria Sfântului Gheorghe este Asia Mică. S-a născut în părţile Cezareei şi a fost compatriot cu Sfântul Vasile cel mare. Părinţii lui erau bogaţi şi nobili. Tatăl lui a fost martirizat pentu Hristos atunci când Sfântul Gheorghe era mic, în leagăn. Mama lui, doar de 20 de ani, era dintre acele mame care cred în Dumnezeu. De aceea nu s-a recăsătorit cum fac astăzi multe, care deşi trupul bărbatului lor nu a putrezit încă în mormânt, ele îşi caută un alt bărbat! În Asia Mică, o singură Cununie exista, una, nu mai multe. Ca şi turturelele: dacă una este omorâtă, perechea ei, nu se înjugă cu altcineva, rămâne singură până la sfârşit şi plânge pe ramuri. Aşa şi atunci. Nu zic că cei care vin la a doua Nuntă păcătuiesc, dar îndeosebi nunta este una, cea pe care o binecuvintează Dumnezeu, Sfânta Treime şi Prea Sfântul Duh.

Sfântul Gheorghe împreună cu părinţii săi

Aşadar, mama lui atît de tânără a rămas văduvă. Auziţi voi, femei, auziţi voi, bărbaţi? Nu s-au făcut aceste sărbători ca să mâncăm şi să ne distrăm, ci s-au făcut ca să trăim şi noi ca sfinţii. Atunci Sfântul Gheorghe ne va binecuvânta şi va fi cu noi.

Tânăra văduvă îl avea pe Gheorghe mic. Şi cu laptele ei l-a plămădit şi plăsmuit. Aşadar, binecuvântată mamă. În spatele oricărui sfânt e o mamă. Şi în spatele Sfântului Gheorghe este mama care l-a aplecat la piept, şi pe lângă lapte, l-a alăptat şi cu credinţă, credinţa în Hristos.

Gheorghe, unicul şi iubitul fiu al văduvei, a crescut şi s-a distins prin calităţile sale. De foarte devreme şi-a manifestat înclinaţia de a deveni militar. Aşadar, s-a înrolat în armată. S-a distins ca militar şi ca ofiţer. Era primul în lupte. Avea o inimă de leu. În felul acesta a ajuns în rang general şi apoi chiar conte.

Sfântul Gheorghe mai presus de grade, Îl avea însă pe Dumnezeu. Apoi vin toate celelalte. Şi dacă credinţa în Dumnezeu este în primejdie, se cuvine să fii gata să jertfeşti şi gradele şi funcţiile şi tronurile şi cârjele şi mitrele şi toate. De mii de ori e mai bine să mori călugăr în Sfântul Munte, decât trădător al Ortodoxiei! De mii de ori militar cinstit, decât general care nu crede; de mii de ori ţăran care-l are înlăuntrul său pe Dumnezeu, decât om de ştiinţă ateu; de mii de ori gropar sau cioban care-l are înlăuntru pe Dumnezeu, decât bogăţiile lumii. Aceasta este sfânta noastră religie. Biserica noastră nu depinde de cei mari şi tari ai zilei. Ea se întemeiază pe credinţa celor smeriţi şi dispreţuiţi.

A venit deci momentul încercării Sfântului Gheorghe. Era perioada ultimei persecuţii din primele secole. Pe tronul Romei se afla una din cele mai sălbatice fiare, împăratul Diocleţian (284-304). Acesta nutrea o ură sălbatică faţă de creştini. De aceea a poruncit: Câţi sunt creştini, îşi pierd funcţiile; şi dacă persistă în credinţă, vor fi daţi morţii.

Când s-a emis porunca, venise de acum ceasul şi pentru Gheorghe. Înaintea tuturor a mărturisit şi a spus: Sunt creştin şi mai presus de împărat Îl am pe Hristos!

Diocleţian porunceşte şi îl arestează. Îi descoase gradele, îi iau armura, îl aruncă de îndată în închisoare. Din înălţime, în adânc! Dar el simţea bucurie şi veselie.

Să povestesc acum chinurile lui mucenicești? Sunt multe. Care vreţi, citiţi sinaxarul ca să vedeţi. Pe scurt vă zic. I-au străpuns pântecele cu o suliţă de fier. Apoi l-au pus pe o roată de fier – care de jur împrejur, pe coroană, avea unghii

ascuţite -, au lăsat roata să se rostogolească într-un loc povârnit, iar trupul Sfântului se tăia; i se sfâşiau cărnurile şi adăpau pământul. După aceea, l-au încălţat cu încălţăminte de fier cu cuie şi l-au obligat să păşească. Apoi l-au aruncat într-o groapă cu var, ca să se topească. Dar şi varul l-a biruit şi încălţămintele de fier le-a biruit şi toate. Nu este un lucru de mirare acesta. A spus Hristos: ***„Nu vă temeţi! Veţi călca peste şerpi şi peste scorpii şi nici un fir de păr din capul vostru nu va cădea, dacă nu vrea Dumnezeu”*** (vezi Luca 10, 19; 21, 18; Matei 10, 29).

După acestea, în afara Cezareii era un templu idolesc plin de statui. Îl iau deci pe Sfântul Gheorghe, ca să jertfească. El privea cu faţa sa îngerească. Se uită la idoli şi spune cu glas mare: În numele lui Iisus Nazarineanul vă întreb: Statui şi idoli, ce sunteţi? Şi ei au răspuns: Nu suntem dumnezei, suntem demoni! Apoi, Sfântul şi-a făcut rugăciunea şi imediat un cutremur a zguduit întregul templu, au căzut jos statuile şi s-au făcut bucăţi şi praf.

Şi doar astea sunt? Şi o altă minune a Sfântului Gheorghe este minunată. ***În afara Cezareei, pe un povârniş exista o fântână cu apă bună, dar nimeni nu îndrăznea să se apropia de ea; pentru că alături era o peşteră, iar în ea se sălăşluise o mare fiară, un şarpe uriaş, care ieşea şi mânca oameni şi animale. Sfântul Gheorghe s-a apropiat cu suliţa lui de izvor. Fiara a mormăit, a ieşit brusc şi şi-a deschis gura ca să-l înghită. Dar Sfântul Gheorghe - să nu creadă necredincioşii, noi credem! – ce face ? Aruncă cu credinţă o cruciuliţă de lemn în gura deschisă a şarpelui. O aruncă în cele dinlăuntru ale lui şi fiara s-a spart şi a crăpat.***

De aceea, vedeţi în icoane pe Sfântul Gheorghe zugrăvit călăreţ şi cu suliţa, care are în vârf crucea Domnului, ucigând fiara. Astăzi, aceste lucruri par incredibile. Oamenii din lume le consideră poveşti. Dar noi ştim că se întâmplă nu numai cele pe care le-a făcut Sfântul Gheorghe, ci se petrec şi lucruri de mii de ori mai mari. Este plină istoria de minunile pe care le-au făcut sfinţii credinţei noastre cu puterea lui Hristos. Avem o religie vie şi se cuvine s-o iubim şi să i ne dedicăm în întregime. Iată deci, iubiţii mei, în puţine cuvinte viaţa sfântului. De aceea Sfântul Gheorghe este unul din cei mai iubiţi sfinţi de către popor.

Vă mai spun încă ceva şi termin. Am văzut pe fiara uriaşă care era la izvor şi care nu lăsa pe nimeni să se răcorească. În afară de această fiară pe care Sfântul Gheorghe a ucis-o cu suliţa şi cu crucea sa, în zilele noastre există o altă fiară, mult mai rea decât cea pe care a ucis-o Sfântul Gheorghe. Iar fiara cea mai rea care îneacă întreaga omenire şi ameninţă cu cea mai mare distrugere… este ateismul, materialismul ateu. Cu această fiară mica noastră ţară s-a luptat eroic, ca să nu cadă în gura ei.

De aceea, dacă alţii şi-au trădat credinţa şi îndatoririle, voi sărăcuţilor, copii eroici ai Bisericii şi ai patriei, rămâneţi în credinţa lui Dumnezeu, luptaţi-vă cu nobleţe, corp la corp, pentru tot ce are ţara noastră mai sfânt. Cu ajutorul Sfântului Gheorghe vom merge înainte, vom învinge piedicile.

Mă rog să rămâneţi pururea neclintiţi în credinţă, prin mijlocirile Sfântului Gheorghe şi ale tuturor sfinţilor. Amin.

(Sursa: Cartea "Ne vorbeşte Părintele Augustin, Mitropolitul de 104 ani" – vol. II)

Părintele Sofian Boghiu – Predică la praznicul Sfântului mucenic Gheorghe

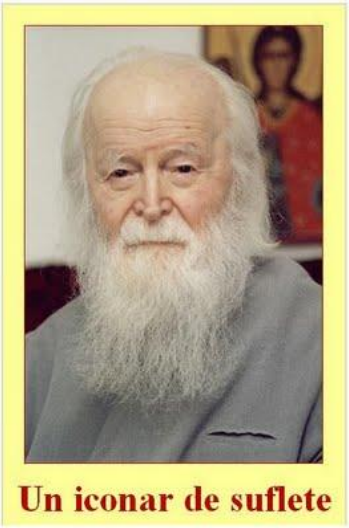

“Hristos a-nviat!

Fraţi creştini, aseară şi astăzi am prăznuit în chip deosebit pe sfântul mare mucenic Gheorghe. Biserica l-a lăudat în cântări frumoase şi vrednice de el, pentru că a meritat toată lauda, un asemenea tânăr general, cum a fost sfântul Gheorghe care; pentru credinţa lui sinceră in Mântuitorul Hristos, a pătimit cele mai cumplite chinuri din partea păgânilor. Dinviaţa spusă astăzi la sfânta Liturghie, deja de la acatistul din seara aceasta poate că v-aţi dat seama ce-a insemnat această mare personalitate creştină, Sfântul Gheorghe. Vreau să vă spun numai atât din viaţa lui, că ***a pătimit sub Diocleţian, ultimul mare impărat păgân, insă mare prigonitor al creştinilor; şi a pătimit Sfântul Gheorghe pe la anul 298. Era originar din Capadochia, maica sa fiind din Palestina. După patimile sale a fost inmormântat în Ţara Sfântă, în oraşul Lida.*** Foarte mulţi dintre călătorii care merg la locurile sfinte au fost şi la mormântul Sfântului Gheorghe şi s-au bucurat sărutându-i icoana şi racla cu moaşte şi lanţurile cu care a fost legat şi chinuit în timpul pătimirilor sale. Cinstea lui insă este mai presus de fire, mai presus de lume, în lumea lui Dumnezeu. Pentru că el, împreună cu îngerii şi cu toate puterile cereşti, se laudă acolo impreună în cântări ingereşti, cum noi, oamenii pământeni, nu putem inţelege. ***Acolo e lauda lui, pentru că şi-a dat viaţa pentru Hristos, pentru Dumnezeu.***

În seara aceasta aş vrea să vă citesc ceva *despre mucenici*, cum a fost şi Sfântul Gheorghe. Pentru că el a fost unul din marii mărturisitori ai lui Hristos, însă au fost foarte mulţi. ***El, ca şi sfântul Sava Stratilat pe care-l prăznuim mâine, a fost ofiţer superior in armata romană.*** Însă au fost foarte mulţi recruţi, *tironi* -

cuvântul tiron [are] sens de recrut în limba greacă, [ca Sfântul Teodor Tiron] - ***foarte mulţi ostaşi şi foarte mulţi oameni de rând, ţărani, muncitori din toate categorlile care, când a fost vremea mărturisirii, cu foarte mult curaj au spus: „eu cred in Dumnezeu“. Si aceasta le-a adus moarte, moarte cruntă, insă prin asta s-au desăvârşit şi au devenit prietenii lui Dumnezeu, cei care L-au mărturisit în vremuri de grea cumpănă pentru viaţa lor.***

Pentru aceşti sfinţi mărturisitori plini de curaj, avem un cuvânt aici, inaintea noastră, rostit undeva in Asia Mică, [in] Siria de un mare cuvântător al Bisericii, numit ***sfântul Asterie, episcopul Amasiei, care era un foarte mare iubitor de mucenici.*** El trăieşte în perioada de îndată după chinuirile lor, adică pe vremea lui Constantin cel Mare, când aceste chinuri au incetat.

Şi iată cuvântul lui - cuvântul este mai lung, însă am să vă citesc numai un fragment - începe aşa:

„Dacă diavolul nu prigonea pe creştini, şi n-ar fi pornit război împotriva Bisericii, n-am fi avut mucenici. Iar dacă n-ar fi fost mucenici, viaţa noastră ar fi fost tristă şi fără sărbătoare. Căci ce este egal în valoare cu aceste sărbători? (…) Adevărata evlavie este de a te inchina şi de a cinsti pe cei care au suferit cu răbdare patimi pentru Domnul, şi care s-au pregătit pentru cea mai mare primejdie, moartea. Cei indeobşte prăznuiţi - [sfinţii mucenici] - au ajuns corifei şi inainte stătători. Oameni nemuritori din pricina vieţii lor frumoase, veşnic vii, pentru că au disprețuit viaţa, au schimbat sângele lor cu impărăţia cerească şi au declarat corpul cel ispititor, binefăcător sufletului. Aşa lucrează voinţa cea sfântă şi bună, când ea este în om ca un conducător de care de luptă, când i se supun ei toate pornirile şi mişcările şi când ţine gândurile cu grijă, ca pe nişte frâuri, lovind pe cea sălbatecă şi înfrânând pe cea care este peste măsură de iute, pentru ca nu cumva drumul vieţii să ajungă neordonat şi primejdios. Mucenicii sunt nu numai dascălii unei bune vieţuiri, ci şi acuzatorii păcatului (…). Dacă acela a biruit prin răbdare para focului, pentru ce tu nu îmblânzeşti prin castitate desfrânarea? Dacă mucenicul nu avea nici o milă de bogăţia şi banii pe care i-a lăsat, pentru ce tu nu dispreţuieşti puţin argint pentru dreptate?”.

(„Cuvânt de laudă la sfinţii mucenici“,în Asterie al Amasiei, Omilii şi predici, p.196-202.)

Sfântul Gheorghe avea o avere foarte mare, aşa era pe vremea aceea. Părinţii îi muriseră şi înainte de a suferi martiriul, a împărţit toată averea lui la săraci. La asta se referă şi Sfântul Asterie.

"Dacă mucenicul s-a despărţit de soţie, de copii şi de cei mai dragi lui, pentru ce nu osândeşti prieteniile pătimaşe şi primejdioase, simpatia pentru persoanele care întâmplător au oarecare legături de familiaritate cu tine, pentru ce treci peste dreptate, pentru ce spui că este o nebunie frica de Dumnezeu? Dacă mucenicul s-a dezbrăcat de trup pentru Dumnezeu, pentru ce tu nu te lipseşti de o singură haină ca să îmbraci pe cel sărac? Dar toate acestea, comparate unele cu altele, dovedesc felul nostru rău de purtare. Aşadar, sau să ne ruşinăm de sfinţi, ca de nişte dascăli, sau să ne temem de ei, ca de nişte acuzatori.

Să arătam că viaţa noastră imită pe cei cinstiţi de noi. Să avem tot atâta încredere în Dumnezeu, pe câtă au avut sfinţii când s-au supus poruncilor şi au nădăjduit cu tărie în făgăduinţele lui Dumnezeu (...) Căci noi oamenii suntem aşa fel formaţi de la natură, ca să ne purtăm cu moliciune şi fără hotărâre faţă de muncile care nu au nici o răsplată şi dimpotrivă, să ne ocupăm de cele ce au de sfârşit răsplată şi cinste.

Din această pricină, toţi mucenicii au dat atenţie cuvintelor evanghelice prin care Domnul îndeamnă pe sfinţii Săi (…), zicând aşa: ***«Dacă cineva Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, voi mărturisi şi Eu pe el înaintea Tatălui Meu cel din ceruri»*** (Matei 10,32).

Întemeiaţi pe această mărturisire a Domnului, mucenicii au suferit cu sufletul neschimbat ascuţişul sabiei, au mers în foc, fiecare şi-a oferit spatele spre biciuiri, s-au sfâşiat coastele cu vârful unghiilor, au răbdat lanţuri de fier şi au fost duşi în locuinţele întunecoase ale închisorilor; s-au topit de foame şi s-au veştejit de sete; ***ca nişte pietre îşi dădeau feţele lor celor ce-i loveau; auzeau insultele ca nişte surzi; tăceau ca nişte muţi în faţa celor care-i insultau şi batjocoreau; au fost expuşi în faţa gloatelor şi în teatre; erau purtaţi prin piaţă şi prin for cu trupurile compler goale şi, ce e mai dureros, nu numai bărbaţi, ci şi femei.*** Unii au fost arşi în foc, alţii au îngheţat din pricina gerului, ne-au împărţit faptele lor de vitejie în felurite chipuri, pentru ca să învingă chiar prin moartea lor. Pentru aceea îmbrăcăm cu cinste evlavioasele lor trupuri, vasele alegerii, uneltele fericitelor lor suflete, casele în care au locuit filozofi. Le păstrăm ca pe nişte odoare de mare preţ, pentru toată viaţa, ne înarmăm cu ele, ca şi cu nişte merite proprii.

Biserica se întăreşte cu mucenicii, după cum se întăreşte un oraş cu soldaţi viteji. Se fac în cinstea lor prăznuiri obşteşti şi ne desfătăm de bucuria sărbătorilor. ***Cei cuprinşi de greutăţi sau nenorociri omeneşti, se grăbesc ca la un azil la locul de odihnă al preafericiţilor mucenici. Din pricina îndrăznirii lor în faţa lui Dumnezeu, facem din ei mijlocitorii rugăciunilor (…) noastre. La locurile de***

odihnă ale mucenicilor, săracii scapă de sărăcie, bolnavii sunt vindecaţi, ameninţările puternicilor adorm. Sfintele lor locaşuri de odihnă sunt în mare cinste. Astfel… [ascultaţi aici]: ***„...tatăl sau mama îşi ia în braţe copilul bolnav, lasă la o parte spitale şi pe doctori, se refugiază la ajutorul unui om care n-a învăţat medicina. Venind la unul din mucenici, prin el se roagă Stăpânului a toate*****,** **î**ntrebuinţând aceste cuvinte către mijlocitor" [ascultaţi o rugăciune către martir]:

„«Pătimind pentru Hristos, roagă-te pentru patimă şi boală! Având îndrăzneala către Dumnezeu, pune cuvânt bun pentru semenii tăi. Chiar dacă ai părăsit viaţa aceasta a noastră, totuşi cunoşti suferinţele omeneşti. Te rugai şi tu altădată mucenicilor, pe când nu erai mucenic. Atunci când cereai, dobândeai; acum, pentru că ai, dă! În cinstea ta, cere pentru noi folos şi câştig. Să fim vindecaţi prin rana ta, după cum tu ai fost vindecat prin rana lui Hristos».

Altul care voieşte să se însoare, face începutul căsătoriei sale printr-o rugăciune către mucenici. Cine vrea să plece într-o călătorie cu corabia, nu ridică ancora corăbiei înainte de a chema în ajutor pe sfinţii mucenici şi pe Stăpânul lor, pe Stăpânul mării. *Locul de odihnă al mucenicilor este un cămin obştesc, pentru cete de săraci şi şiruri de sărmani. Mucenicii sunt căutaţi pretutindeni, pe uscat şi pe mare*"…

… şi nu au frică de nimeni, aceşti sfinţi ai lui Hristos, numai de Hristos Domnul se temeau, să nu greşească cu viaţa lor.

„(…) Aşa sunt mucenicii. Cum erau însă tiranii şi ucigaşii lor, care gândeau lucruri grozave despre ei, care se lăudau cu trufie şi nu cunoşteau pe Stăpânul lor?"

Iată cum erau ucigaşii: „mugeau mai înfricoşat decât leii, alergau mai iute decât leoparzii, sfâşiau mai rău decât urşii, vărsau sânge mai mult decât lupii, vicleneau ca vulpile. Acum însă zac mai netrebnici decât cei cu adevărat morţi; uitarea a cuprins viaţa lor."

Au fost împăraţi, cum a fost Diocleţian şi alţi împăraţi… Acest mare criminal, acest vărsător de sânge a murit ca un netrebnic, totdeauna era zguduit de frică, tremura; avea un palat la Spoleto, pe malul Mării Mediterane, în Croaţia de astăzi şi acolo tremura ziua şi noaptea, mereu veneau valuri de sânge, valuri de chinuri ale conştiinţei care îl mustrau pentru ce-a făcut toată viaţa lui ca împărat. Şi alţii au murit mâncaţi de viermi sau roşi de alte chinuri lăuntrice. Aşa au murit aceşti ucigaşi ai creştinilor. Este o carte întreagă a lui Lactantiu, *De mortibus perse-*

cutorum („*Despre moartea celor care au persecutat*“); acest Lactantiu a trăit pe vremea sfântului Constantin cel Mare, îi cunoştea, o parte din ei trăiau sau muriseră sub ochii lui.

„*Celor chinuiţi de ei insă le-a urmat o amintire neştearsă şi o laudă nemuritoare. Cei mai în vârstă au primit de la bătrâni povestiri despre viaţa şi suferinţele mucenicilor şi au apreciat cultul mucenicilor la rândul lor, bunicul - nepotului, tatăl - copilului, aşa că au făcut nemuritoare lauda. În chipul acesta viaţa păstrează din generaţie generaţie aceste sărbători ca pe o moştenire nefurată, dar mai bine zis ca pe un bun de mare preţ, mai scump decât moştenirile pământeşti.*

În adevăr, averile moştenite sau sunt furate de hoţi, sau sunt luate de duşmani ca pradă de război, sau se pierd din pricina vitregiei vremurilor, pe când prăznuirea bărbaţilor sfinţi nu este întreruptă nici într-un an, atât timp cât vor fi ani, cât va curge timpul, cât va avea cerul soarele, cât va hrăni pământul fiinţele sale, iar marea vietăţile ei. Adevărat vorbim, ***chiar când vor înceta de a mai fi stihiile lumii acesteia, slava mucenicilor şi a drepţilor nu se va stinge, nici nu va pieri vreodată împreună cu creaţia şi cinstea cuvenită lor. Dimpotrivă, atunci mai mult va înflori slava lor, căci este mutată spre viaţa cea nemuritoare a omenirii“, viaţa cerească.***

Atât vă citesc - cuvântul este mai lung. Fraţi creştini, aţi desprins din această laudă a mucenicilor caracterul general în care au fost mari mărturisitori, aceşti sfinţi, cu preţul vieţii lor (…)”.

(din: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

(Cuvânt rostit la 23 aprille 1985, seara)

Părintele Gheorghe Calciu - Cuvânt la Sfântul mare mucenic Gheorghe

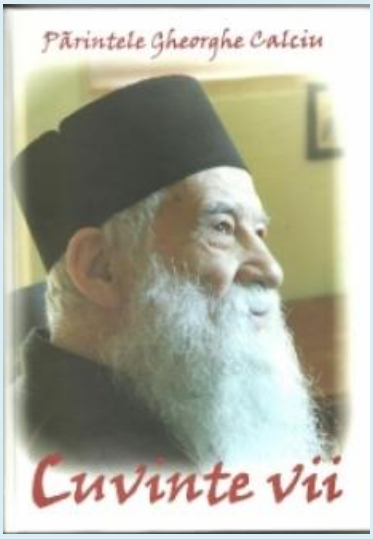

Biserica numără printre Sfinţi şi mucenici o serie întreagă de Sfinţi militari care au făcut parte din armata romană. ***Creştinismul se răspândise foarte mult, iar împotriva persecuţiilor împotriva creştinilor, ei au preferat în locul gloriei militare lumeşti slava veşnică, cununa cea neveştejită a martirajului, mărturisind în faţa tuturor credinţa în Hristos şi nerenunţând la ea, cu preţul vieţii lor.*** [...]

Marele mucenic Gheorghe a trăit în vremea împăratului Diocleţian, care a domnit între anii 248-305. El a fost un împărat care a fost foarte credincios zeilor păgâni. Din cauza aceasta a avut o atitudine persecutorie faţă de creştini; poate cea mai cruntă şi mai lungă persecuţie a fost a lui, până în 305. În acel an se îmbolnăveşte psihic şi începe să fie urmărit şi persecutat de asasinatele lui. Era mereu îngrozit că va fi omorât. Se retrage de pe tron într-un palat de pe malul Dalmaţiei şi acolo trăieşte izolat, neprimind pe nimeni, fără numai garda lui; dar se temea şi de ea, ducând o viaţă foarte chinuită. Se presupune că a murit în anul 313, când a încetat şi persecuţia creştinilor. A murit în singurătate, îngrozit de toate spaimele care îl înconjurau. Toate informaţiile acestea le aflăm de la Lactanţiu, care a fost profesor în casa lui Diocleţian, om foarte învăţat.

La început Diocleţian nu îi persecuta pe creştini chiar aşa mult, adică nu în mod criminal. Între timp Lactanţiu se creştinează şi îşi pierde slujba, el însă scrie toate cronicile de pe vremea lui Diocleţian, iar în cartea lui Despre pedeapsa persecutorilor arăta cum toţi prigonitorii care au prigonit Biserica lui Hristos au sfârşit rău, şi cel mai mare exemplu este Diocleţian, pe care l-a cunoscut în epoca

lui cea mai bună şi în perioada de nebunie. Diocleţian a avut o nebunie întunecată, era un om care a fost persecutat de spaimele lui interioare. Tot timpul avea impresia că vor veni creştinii, că va veni Iisus şi-l va pedepsi pentru crimele pe care le-a făcut, iar din cauza aceasta tot mai mult prigonea pe creştini.

La început, cum am spus, persecuţia nu a fost aşa de grea. Prima formă de persecuţie a fost că a dat ordinul ca toţi cei din armata să jertfească zeilor, dacă vor să mai rămână în armată, iar dacă nu, să fie daţi afară. Aceasta a fost persecuţia lui iniţială. Între timp, însă, prin anul 302, el cercetează oracolele păgâne, care dădeau tot timpul răspunsuri încâlcite. Şi aceste oracole i-au spus lui că trebuie să persecute pe creştini. Şi atunci, în anul 303, dă un decret de persecuţie foarte dur, în care se spunea că toate Bibliile existente la creştini trebuie predate autorităţilor, ca să fie arse în pieţele publice. În această situaţie ginerele său, Galeriu, a simulat două incendii în palatul imperial de la Nicomidia unde era Diocleţian, dând vina pe creştini. Şi atunci Diocleţian a ordonat arestarea tuturor clericilor, preoţi şi diaconi şi i-a silit să jertftească zeilor. Aşa au fost torturaţi, daţi la fiare, omorâţi mulţi creştini şi atunci creştinismul a dat un număr extraordinar de mare de martiri. Această persecuţie s-a întins în tot imperiul. Aşa s-a întâmplat până la noi, când au fost ucişi la Niculiţel acei martiri: Zotic, Atalos, Filipos, Camasis… A fost o persecuţie generală. Apoi a poruncit ca toţi ostaşii, nu numai ofiţerii, care au credinţă creştină să şi-o mărturisească, pentru a-şi lua pedeapsa.

În această împrejurare, Sfântul Gheorghe a hotărât să-şi mărturisească credinţa lui în Hristos. El făcea parte dintr-o familie sus-pusă, avea o anumită educaţie, părinţii săi erau creştini. Avea o înfăţişare frumoasă, era unul din cei mai viteji ostaşi, şi fiind aşa dotat şi remarcându-se în războaie, Diocleţian l-a avansat foarte repede şi l-a numit comandantul gărzii imperiale. În această poziţie l-a prins decretul lui Diocleţian, care deja se extinsese asupra tuturor cetăţenilor romani, care erau obligaţi să jertfească o dată pe lună zeilor păgâni, în pieţele publice. Şi atunci s-au descoperit foarte mulţi creştini, probabil zeci de mii, sute de mii care au avut de suferit. În această împrejurare Sfântul Gheorghe s-a hotărât să-şi mărturisească credinţa lui faţă de Dumnezeu şi faţă de Hristos înaintea împăratului şi a Senatului.

Pe când împăratul era în Senat şi se luau nişte decizii, a intrat la ei Sfântul Gheorghe şi a vorbit despre credinţa lui şi despre Hristos ca împărat. A spus că decât să slujească unui împărat şi unui imperiu păgân, el preferă să slujească lui Hristos, iar slujba lui faţă de Hristos nu va consta în sabie sau în întreceri de luptă, ci a consta în sacrificarea lui pentru Hristos. A mărturisit în faţa tuturor că este gata să primească martirajul. Această mărturisire a Sfântului Gheorghe, care

era foarte iubit de împărat şi admirat de Senat, a stârnit tulburare, întristare dar şi mânie.

Împăratul a poruncit ca Sfântul Gheorghe să fie arestat. A fost pus în temniţă şi i s-a cerut să-şi renege credinţa. Fiindcă a refuzat, a fost supus la toate chinurile posibile, fiind poate unul din cei mai chinuiţi martiri:

- *a fost încălţat în sandale înroşite în foc, cu cuie,*
- *a fost tras pe roată,*
- *a fost aruncat în mare cu o piatră de gât dar, aşa cum spune şi Acatistul, a stat pe mare ca pe uscat,*
- *a fost aruncat în groapă cu var trei zile şi nu a păţit nimic.*

Dumnezeu dă mucenicilor Săi o anumită forţă duhovnicească, iar lucrul acesta l-am văzut şi în închisoare. Adică oameni foarte slabi, oameni bolnavi, abia suflând, cum a fost Gafencu, aveau o forţă extraordinară, fie că erau chinuiţi, fie că erau flămânziţi, nu simţeau suferinţa şi continuau să mărturisească pe Dumnezeu, să binecuvânteze pe cei care-i torturau. Aşa a fost Gafencu, cel care a murit ca un sfânt, aşa se întâmplă cu toţi martirii. Dumnezeu le dă o tărie şi adeseori ei nu simt suferinţa fizică. Li se sfâşia carnea cu gheare de fier, li se băteau cuie în mâini şi picioare, erau arşi cu flăcări iar ei nu simţeau durerea. Dumnezeu le dădea această putere pentru a-şi depăşi suferinţa.

Dar faptul că nu renegau pe Dumnezeu, că după ce erau arşi apăreau întregi în faţa oamenilor, a făcut ca mulţi dintre cei care asistau la chinurile lor să se pocăiască şi să intre în rândurile creştinilor. Acesta a fost marele merit al creştinilor. De aceea Biserica noastră spune că sângele martirilor este sămânţa creştinilor. Cu cât mai mulţi martiri erau chinuiţi şi omorâţi, cu atât mai mulţi creştini răsăreau din sângele lor, pentru a vedea forţa lor, puterea lui Dumnezeu minunile care se săvârşeau şi se pocăiau.

Chiar atunci, în timpul chinurilor, ieşeau şi mărturiseau în faţa împăratului, spunând că şi ei sunt creştini. Adesea erau aruncaţi cu zecile în arene, sfâşiaţi de fiare sau omorâţi de soldaţi.

Sfântul Gheorghe a fost patronul Armatei Romane. Iată cât de cinstit era Sfântul la noi, încât şi Sfântul Ştefan cel mare l-a avut ca ocrotitor. ***Un drapel trimis de Ştefan la Măn. Zografu, în Sfântul Munte, îl are înfăţişat pe Sfântul Gheorghe omorând balaurul. Iar pe steag se găseşte această inscripţie:***

O luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăminte a smeritului tău rob, a domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domnul Ţării Moldove, păzeşte-L pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe tine, ca să te preamărim în veci, Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008, adică 1500, la 43 ani ai domniei sale, Io Ştefan Voievod, domnul Ţării Moldove.

Am vrut să vă aduc la cunoştinţă această mărturie istorică pentru a şti cât de cinstit a fost Sfântul Gheorghe în tot trecutul nostru, cum însuşi voievodul Ştefan cel mare şi sfânt i-a dedicat această rugăciune scrisă de el, care a rămas pe steagul lui de biruinţă.

Între mine şi Sfântul Gheorghe a fost o legătură foarte strânsă. Când am fost în închisoare, îl chemam mereu şi în multe împrejurări m-a ajutat. De atunci şi până acum nu încetez în fiecare zi să-i adresez o rugăciune specială. Sunt convins că între Sfânt şi cel care se roagă lui se stabileşte o legătură strânsă şi că adeseori multe din caracteristicile Sfântului, dacă ai o legătură apropiată duhovnicească cu el, se manifestă şi în tine. În cazul meu, de pildă, precum Sfântul Gheorghe a trecut prin închisori, aşa am trecut şi eu, aşa cum Sfântul Gheorghe a fost întărit de Dumnezeu în împrejurări grele, aşa am fost şi eu întărit în momentele cele mai

grele când puteam să pier, nu numai fizic, dar puteam să pier sufleteşte. Dar prezenţa Sfântului m-a întărit, pentru că ***el transmite celui care i se roagă şi-i poartă numele o tărie a credinţei lui şi o protecţie spirituală pe care Dumnezeu ne-o dă nouă prin el.***

Adresaţi-vă sfântului al cărui nume îl purtaţi şi el vă va ajuta, adresaţi-vă lui la vreme de necaz, de boală, în împrejurări grele şi în clipele de bucurie: Sfinte Ioane, ocrotitorul meu sau Sfinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul! Adresaţi-vă lui şi el va asculta rugăciunea voastră! El este avocatul nostru, al celor care-i purtăm numele în faţa lui Dumnezeu. El duce rugăciunea noastră înaintea lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi. Şi la sfârşitul vieţii, când mergem dincolo, alături de noi va sta şi patronul nostru, dacă l-am cinstit şi ne-am rugat lui, va sta alături de Îngerul Păzitor, ca să ne apere în faţa acuzaţiilor satanei. Aceasta pentru că la Judecata particulară diavolul scoate toate păcatele noastre, pe care noi nici nu le mai amintim, le aduce la iveală, le aruncă în balanţă, şi trebuie să avem un avocat al apărării care să aducă şi faptele noastre cele bune. Căci noi vom fi atât de umiliţi, încât poate nici nu ne mai amintim de faptele bune, aşa cum am uitat şi de păcatele noastre. Dar vin Îngerul păzitor şi Sfântul protector şi pun în balanţă toate faptele noastre bune. Şi adeseori o lacrimă cântăreşte cât toate răutăţile pe care le-am făcut o viaţă întreagă.

Aşa că vă rog, aduceţi-vă aminte de Sfinţii ale căror nume le purtaţi şi rugaţi-vă să vă apere, să apere familia, neamul nostru şi toată lumea.

(Părintele Gheorghe Calciu, Cuvinte vii, Ed. Bonifaciu, Bacău, 2009)

Părintele Sergiu Roşca - Predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

"Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos Iisus!" (II Timotei 2, 3)

Iubiţi credincioşi, după zilele şi momentele sufleteşti pline de bucurie duhovnicească, prilejuite nouă de marele praznic al învierii Domnului, după ce am gustat în Vinerea dm Săptămâna Luminată din apa sfinţită a Izvorului Tămăduirii, iar apoi ne-am bucurat împreună cu Sfântul apostol Toma, care printr-o dovadă concretă, prin pipăirea ranelor Mântuitorului s-a încredinţat de învierea. Domnului, iată-ne astăzi la un nou popas duhovnicesc, prin care se descoperă peste veacuri, în istorie, unul din roadele învierii Domnului, arătându-se lucrarea, în sufletele oamenilor, a harului Mântuitorului celui înviat, căci Sfântul mare mucenic Gheorghe, pe care îl prăznuim astăzi, la 23 aprilie, a întruchipat, în întreaga sa viaţă şi activitate, idealurile pe care credincioşii şi le-au văzut realizate odată cu săvârşirea măreţului act al învierii Domnului, căci aşa cum s-a arătat şi în Duminica Tomii, ***numai credinţa fermă în înviere a determinat miile şi zecile de mii de creştini să pecetluiască cu scumpul lor sânge adevărurile învăţăturii noastre creştine, printre care învierea Mântuitorului, Dumnezeirea Sa, ocupă un prim loc şi să devină mărturisitori şi mucenici sau martiri ai celui ce a sfărâmat puterea morţii, dăruind lumii viaţa.***

Ne este cunoscut tuturor sensul său semnificaţia cuvântului martir sau mucenic, care desemnează pe acela ce este gata să sufere cele mai mari chinuri, iar de cele mai multe ori, să-şi dea şi viaţa pentru învăţătura creştină. ***Zecile de mii de martiri, în nevinovăţia lor, mucenicește, au întruchipat cele mai înalte şi mai sfinte***

virtuţi ale vieţii creştine, printre care un prim loc îl ocupa credinţa, nădejdea şi dragostea. Ei au păşit spre mucenicie, spre martiraj, plini de o înflăcărată credinţă, pătrunşi de adevărul de neclintit al cuvintelor Mântuitorului care a spus: ***"Dacă pe Mine M-au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni"*** şi ***"cine va voi să-şi mântuiască sufletul său, îl va pierde pre el, dar cine îşi va pierde sufletul său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va mântui"***(Marcu 8.35).

Aceste cuvinte ale Mântuitorului Hristos, precum şi altele cu acelaşi sens, le-a avut mereu în faţă Sfântul mare mucenic Gheorghe, pe care îl prăznuim astăzi. ***El s-a născut în a doua jumătate a secolului al III-lea, în oraşul Capadocia, din Asia Mică, în Turcia de astăzi.*** Părinţii săi erau oameni cu bună stare şi totodată cu mari demnităţi împărăteşti. Cu toate că pe vremea aceea religia creştină era prigonită în statul roman, el primi de mic, de la părinţii săi, o aleasă educaţie în spiritul iubirii lui Hristos, formându-şi şi o cultură înaltă prin studierea concepţiilor filosofice din acea vreme, ajungând la concluzia că nu există filosofie mai înaltă decât cea creştină.

Fiind frumos la chip, a fost sfătuit de părinţii săi să îmbrăţişeze cariera militară, remarcându-se printre ostaşii de frunte ai armatei romane din vremea împăratului Diocleţian, ajungând tribun, comis, apoi general. Având o tărie sufletească rar întâlnită, fugind de deşertăciunea petrecerilor uşoare, care erau în floare în acea vreme, ducându-şi viaţa în spiritul învăţăturilor creştine, tânărul Gheorghe ajunsese să fie cinstit de împărat şi socotit ca unul din cei mai mari strategi ai armatei romane.

În acea vreme, religia oficială a statului era cea păgână, dar şi numărul celor ce urmau învăţătura creştină era impunător. Tânărul a devenit în întregime ostaş al lui Hristos, aşa cum este numit în cântările noastre sfinte, tăgăduind puterea idolilor şi nevoind să-1 recunoască pe împăratul Diocleţian zeu şi domn, aşa cum se intitula acesta. El privea cu adâncă mâhnire ordinele pe care le dădea împăratul păgân împotriva religiei creştine.

Pe vremea acestui împărat păgân, Biserica din Nicomidia (Asia Mică), ţinutul în care se născuse Sfântul Gheorghe, a fost prădată de mobilier, de obiecte şi de cărţi sfinte din ordinul împăratului. Creştinilor bogaţi li s-au confiscat averile; funcţionarii de stat creştini au fost concediaţi, sclavii creştinilor, ucişi, demnitarii creştini aruncaţi în temniţă, slujitorii lui Hristos batjocoriţi şi chinuiţi.

Mai târziu, împăratul dă un ordin pentru tot imperiul, ca să fie ucişi toţi aceia care nu vor voi să sacrifice animale idolilor, zeilor recunoscuţi de împărat. în primăvara

anului 303, când împăratul îşi aniversa 20 de ani de conducere a imperiului, s-au organizat mari serbări în întreaga împărăţie romană şi în special în Nicomidia, unde se găsea şi Sfântul Gheorghe, fiind încă în slujba împăratului.

În faţa tronului sunt aduşi o mulţime de creştini, slăbiţi de bătăi, cu feţele supte şi nemâncaţi. La ordinul împăratului de a i se aduce jertfe, creştinii răspund: ***"Noi cunoaştem decât un singur împărat, pe Hristos dătătorul de viaţă, cel care ne cere să iubim adevărul, cinstea şi demnitatea şi dacă le îndeplinim, am câştigat ceva ce n-aveţi voi - sufletul şi viaţa de veci, moartea pentru lumea aceasta şi împărăţia cerurilor pentru lumea cealaltă".*** Atunci Diocleţian, ca o fiară în disperare, a strigat: "Creştinii să fie arşi de vii!". O ceată de netrebnici execută ordinul diabolic dat.

În stânga crudului împărat Diocleţian era soţia sa, împărăteasa Priscia, care rămăsese înmărmurită, iar în dreapta împăratului stătea generalul Gheorghe, cu ochii plini de lacrimi. ***Când văzu cum ard creştinii, Gheorghe se ridică în faţa împăratului şi strigă cu putere: "Şi eu sunt creştin, pe tine te respect, împărate, dar sufletul meu este al Aceluia care este Calea, Adevărul şi Viaţa".*** El îşi aruncă apoi în faţa împăratului uniforma de general roman, iar împăratul, surprins de aceste declaraţii ale generalului său, îi smulge suliţa şi-l loveşte, dar Sfântul Gheorghe rămâne nevătămat.

Turbat de mânie, împăratul dă ordin ca sfântul să fie întemniţat. Dar şi ***în închisoare, Sfântul Gheorghe se arată ca un adevărat ostaş al lui Hristos.*** El nu se înfricoşează de chinurile şi umilinţele închisorii şi apăra cu străşnicie învăţătura creştină. ***Fermitatea şi statornicia lui în credinţă, au determinat-o pe soţia împăratului să primească botezul lui Hristos, primind numele de Alexandra, iar fiica împăratului, Valeria, primeşte botezul chiar de la Sfântul Gheorghe.***

Diocleţian, dorind să satisfacă furia mulţimii, aduce jertfe zeilor şi-l cheamă pe Sfântul Gheorghe din închisoare, obligându-l să jertfească idolilor. El însă refuză categoric, spunând: ***"Eu nu mă închin decât lui Hristos, Cel ce a slujit adevărului şi Lui îi aduc ca jertfă inima şi sufletul meu"***, în faţa acestui răspuns, Diocleţian îl întreabă: "Ce îţi dă ţie religia creştină, de a-i îmbrăţişat-o şi renunţi la onorurile mele?", iar ***Sfântul Gheorghe răspunde: "Onorurile tale, împărate, sunt bune, dacă servesc omului şi fericirii lui, dar dacă eu sunt fericit şi altul nenorocit, pentru mine este un chin groaznic. Aş vrea ca toţi să fie ca Cel ce a fost bun, drept, milostiv şi răsplata Lui a fost răstignirea".*** Toţi au înţeles atunci că Sfântul Gheorghe este un creştin convins.

Împăratul ordonă atunci să fie aruncat într-o groapă cu var clocotind, dar sfântul mucenic iese nevătămat. Sfătuit de guvernatorul Magneţiu, împăratul a poruncit ca tânărul oştean să fie încălţat în butuci de fier; cuiele i-au străpuns tălpile şi pe unde mergea rămâneau urme de sânge, înfăţişat din nou în faţa împăratului, acesta îl întreabă pe sfânt: "Cum de eşti nevătămat, după cele întâmplate?" ***Sfântul a răspuns: "Nu ştii oare că Pavel, care din prigonitorul creştinilor a ajuns apostolul cel mai vestit al lui Iisus din Nazaret, a zis: Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine? Acest Hristos n-a venit la voia întâmplării în lume, ci a fost profeţit. Iată specificul religiei creştine. Ea este plinirea legii şi a proorocilor, pe când religiile celelalte sunt născute în istorie şi în istorie dispar, iar creştinismul, pentru cei ce-l accepta, este şi pentru veacul de acum, şi pentru cel viitor. Dumnezeirea lui Iisus a fost arătată prin înviere, iar îndumnezeirea creştinilor se face prin trăirea Evangheliei. Voi, păgânii, deşi jertfiţi zeilor, daţi frâu liber patimilor şi destrăbălărilor voastre".***

Atunci, împăratul, în satanica lui furie, a ordonat să i se taie capul şi acest lucru s-a împlinit la 23 aprilie anul 303. Trupul sfântului a fost aruncat în groapa comună a sclavilor, iar mai târziu a fost dus de un slujitor al său şi îngropat aproape de cetatea Lida, din Palestina, locul de origine al mamei sale.

Cinstirea de care se bucură Sfântul Gheorghe din partea Bisericii noastre este deosebit de mare. în viaţă şi faptele sale şi-au găsit întruchipare vie poruncile evanghelice şi idealurile înalte ale creştinismului. Faptele şi viaţa lui şi-au dobândit pretutindeni un loc de cinste, fiind pomenit ca un slujitor al adevărului veşnic al Evangheliei, ca un mărturisitor al lui Hristos, ca un pururea rugător către Dumnezeu, pentru noi cei credincioşi.

Numele lui este purtat de nenumăraţi creştini şi multe biserici şi l-au ales ca ocrotitor. Pe steagurile multor ţări creştine era zugrăvit chipul Sfântului Gheorghe, simbolul vitejiei. ***Marele domn al Moldovei, Ştefan cel mare, îi purta icoana pe platoşă, iar chipul îi era zugrăvit pe steagul oştirii moldovene.*** În cinstea lui, domnitorul Moldovei a ridicat un număr însemnat de biserici. Credincioşii noştri arată o deosebită dragoste pentru marele mucenic, împodobind porţile curţilor cu crengi verzi, ca simbol al biruinţei vieţii asupra morţii, a primăverii asupra iernii.

Iubiţi credincioşi, ***prăznuind astăzi pe Sfântul mare mucenic Gheorghe, se cuvine să luăm pildă de la el în ceea ce priveşte virtuţile creştine cu care a fost împodobit sufletul său, printre care vom enumera în primul rând credinţa, nădejdea şi dragostea faţă de Dumnezeu şi de oameni şi statornicia lui în credinţa creştină.*** El a îndeplinit cuvintele apostolului Pavel, care scrie în Epistola

a doua către Timotei: "***Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos Iisus***" (II Timotei 2, 3) şi s-a luptat, tot aşa cum îl îndemna pe Timotei acelaşi apostol, "ca un neînfricat şi bun ostaş, dobândind prin aceasta cununa cerească a muceniciei".

Urmând şi noi pilda Sfântului mare mucenic Gheorghe, fiind buni ostaşi ai Împăratului ceresc, ai Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos, fiind statornici în credinţa noastră creştină, păstrând şi slujind adevărului evanghelic, care ne îndeamnă la dragoste către Dumnezeu şi către oameni, la pacea şi întrajutorarea tuturor, noi vom sluji Mântuitorului şi vom dobândi cununa cea nepieritoare a vieţii veşnice, aşa cum a dobândit-o şi Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, pe care îl rugăm să mijlocească către Bunul Dumnezeu rugăciunile noastre pentru întărirea în credinţă şi mântuirea sufletului nostru, Amin !

PS Visarion Răşinăreanu - Cuvânt la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

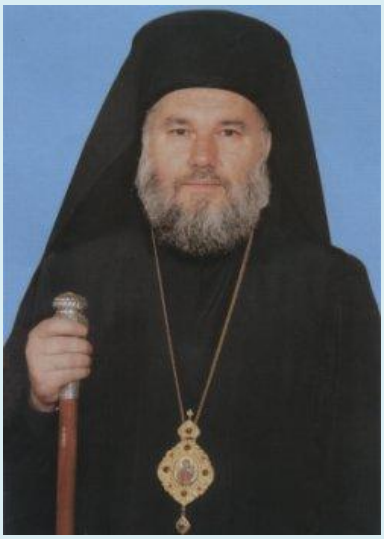

Prin Învierea Domnului, moartea a fost biruită. Iadul, ca împărăţie a morţii, a fost prădat, strămoşii eliberaţi din osânda cea veşnică şi lumea restaurată ontologic în frumuseţea şi puritatea ei originară.

Biserica Creştină ne cheamă să ne veselim duhovniceşte, cinstindu-l pe unul dintre fii ei, care s-a învrednicit să urce scara ce duce la cer până la treapta sfinţeniei şi să primească acolo în cer, din mâna Mielului celui înjunghiat şi înviat, cununa cea nestricăcioasă a măririi şi a martirajului creştin.

Hristos cel înviat ca începătură a celor adormiţi (I Cor. 15, 20) este temei al credinţei noastre şi nădejdea nemuririi şi a învierii noastre în ziua cea de Apoi (I Cor. 15, 17), iar ***mucenicul Gheorghe, ostaşul cel nebiruit, constituie pentru noi un model vrednic de urmat, un ideal de întruchipat în aşa fel ca prin tot ceea ce facem şi gândim să strălucească Hristos deplin în noi.***

Învierea Domnului, ca temelie a credinţei şi garanţie a nemuririi şi a învierii tuturor oamenilor, a însufleţit de-a lungul vremurilor milioane şi milioane de suflete creştine care, luând Crucea chiar cu preţul vieţii lor, au trăit şi au mărturisit acest adevăr în faţa unei lumi păgâne şi ostile şi au câştigat cununi nepieritoare în Împărăţia lui Dumnezeu.

În faţa persecuţiilor sângeroase de neînchipuit pentru noi cei de astăzi, ei, ***martirii, au dovedit un curaj fără de seamăn, o credinţă neclintită, puternică şi vie,***

rezistentă şi lucrătoare prin iubire (Gal. 5, 6), o credinţă în stare să mute şi munţii necredinţei! Şi într-adevăr i-au şi mutat!

Dar nu numai atât; ***au făcut ca imperii milenare să se clatine în faţa predicii lor, au zdrobit „toată înşelăciunea cea idolească" şi au temeluit prin sângele lor o lume nouă, o lume creştină, o lume a harului şi a binecuvântării.***

Într-o astfel de „epocă de aur de foc şi de sânge", de curaj şi de tărie a trăit şi ***Sfântul mucenic Gheorghe căruia Biserica i-a acordat titlul de „megalo-martiros" (mare mucenic) şi de „tropeo…oros" (purtător de biruinţă).***

Biruinţa lui Hristos asupra morţii a devenit biruinţa martirilor, iar sângele Său vărsat pe Crucea Golgotei a fost sămânţa care a făcut să încolţească şi să se răspândească sângele martirilor din întreaga lume, aşa încât pe bună dreptate avea să constate ***scriitorul bisericesc Tertulian: „Sângele martirilor este sămânţa creştinismului".*** Nimic nu convinge mai bine şi mai eficient decât fapta personală şi spiritul de sacrificiu.

Creştinismul, ca religie a iubirii, a reuşit să cucerească lumea şi încă o lume păgână şi ostilă doar cu câţiva pescari deveniţi apostoli şi după ei cu şiruri nenumărate de martiri şi mărturisitori ai credinţei, mulţi proveniţi dintre păgâni.

Este arhicunoscut aproape de toţi viaţa marelui mucenic Gheorghe. ***Originar din Capadochia, dintr-o familie creştină - se pare că tatăl său a murit ca martir - a fost educat în credinţa cea dreaptă încă de mic copil. A intrat apoi în armata romană şi, pentru calităţile sale deosebite, a reuşit să ajungă comandant de oşti încă de tânăr.***

Era însă ostaş al lui Hristos pe care-L slujea cu vrednicie şi credinţă şi pe care-L făcea cunoscut tuturor. Păgânul împărat Diocleţian, cel care a pornit „ca o fiară turbată asupra Bisericii" (Lactantiu, De mortibus persecutorum), a dat în anul 302 un edict prin care toţi locuitorii imperiului erau somaţi şi obligaţi să se prezinte în faţa tribunalelor romane pentru a aduce jertfe zeilor oficiali ai Imperiului.

O persecuţie cruntă s-a abătut atunci asupra Bisericii şi a credincioşilor ei care refuzau să aducă astfel de jertfe idolilor neînsufleţiţi. Mii de creştini au fost arestaţi, supuşi torturilor, ucişi iar alţii au fost exilaţi „ad metalla", la groaznicele mine de plumb ale imperiului roman.

Unii, relativ puţini, - ne spun istoricii bisericeşti - au apostaziat, mulţi doar de formă pentru a-şi salva viaţa şi bunurile.

Într-o astfel de situaţie deloc uşoară, pentru Biserica Creştină s-a ridicat ca o făclie luminoasă şi ca un stâlp al credinţei mucenicul Gheorghe care a avut curaj să-l înfrunte pe împărat şi să-L mărturisească pe Hristos.

Au urmat apoi pentru mucenic şi pentru cei dimpreună cu el temniţa şi batjocuri, cazne îngrozitoare: bătăi, smulgeri cu unghii de fier, întinderi pe roată, aruncare în groapa cu var nestins şi altele, dar toate acestea n-au fost în stare să-l clintească din statornicia sa în credinţa creştină. Actele Martirice ne relatează că în cele din urmă, după ce a reuşit să convertească la creştinism chiar pe Alexandra împărăteasa, soţia lui Diocleţian, ***Sfântul Gheorghe i s-a tăiat capul într-o zi de 23 aprilie a anului 303 şi a intrat astfel biruitor întru cămările cele luminoase ale Împărăţiei Cerurilor. Sfintele lui moaşte au fost adunate de creştini şi îngropate cu evlavie, iar astăzi se păstrează în mănăstirea închinată lui din localitatea Lyda (Israel).***

A rămas pentru totdeauna în amintirea Bisericii şi a credincioşilor „ca un izbăvitor al celor robiţi, al celor săraci ocrotitor, celor bolnavi doctor şi conducătorilor ajutător” cum îl numeşte troparul sărbătorii.

Se cuvine şi noi, creştinii veacului de astăzi, să avem de-a pururi în faţa icoana plină de credinţă şi de bărbăţie a mucenicului Gheorghe şi a tuturor mucenicilor care au trecut dincolo, în Patria cerească, cu semnul credinţei în Hristos şi în Înviere.

Să dovedim numirea noastră de creştini şi de martori ai învierii lui Hristos prin faptele noastre şi prin împlinirea poruncilor dumnezeieşti în viaţa de zi cu zi.

Să ne amintim mereu de cuvintele altui martir săvârşit în Circul Roman prin sfâşierea fiarelor sălbatice, ***Sfântul Ignatie Teoforul, care zice: „Mai bine să fie cineva creştin în ascuns, fără să o spună, decât să o spună fără însă a fi. E mai bine să nu înveţe nimic pe altul, dacă viaţa lui nu se potriveşte cu ceea ce învaţă el”.***

Având model pe Iisus cel răstignit şi Înviat, pe toţi sfinţii între care şi mucenicul purtător de biruinţă astăzi prăznuit, să ne străduim să fim şi noi următori ai lui Hristos şi propovăduitori ai Învierii şi ai păcii în lume.

Să ne bucurăm cu adevărat de Învierea Domnului prin care şi noi nădăjduim, prin rugăciunile Sfântului mucenic Gheorghe şi ale tuturor Sfinţilor să ajungem la ziua cea neînserată a Împărăţiei lui Hristos, „unde pururea cu Domnul vom fi” (I Tes. 4, 17).

† Visarion Răşinăreanu
episcop Tulcea

Preot Gheorghe Sălăgian - Predică la sarbătoarea Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

“Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Lui, Dumnezeul lui Israel” (Psalm 67,36).

Hristos a înviat!

Iubiţi credincioşi, în această perioadă din Săptămâna Luminată a anului mântuirii Domnului 2009, odată cu prăznuirea Învierii Domnului, sărbătorim şi pe un sfânt al Bisericii Creştine în general şi Ortodoxe în special, la care se potrivesc foarte bine cuvintele Mântuitorului: ***“Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă”*** (Ioan 5,24). Acesta este Sfântul şi marele mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, pe care îl sărbătorim în fiecare an la 23 aprilie.

Cine este Sfântul şi marele mucenic Gheorghe? ***Prea slăvitul, minunatul, marele mucenic Gheorghe, s-a născut în Capadocia dintr-o familie ilustră şi renumită prin faptele sale cu adevărat creştineşti. Încă din fragedă copilărie, murind tatăl său, a fost crescut în frica lui Dumnezeu de către mama sa, care era din Palestina, unde avea domenii întinse.*** Îmbrăţişând cariera armelor, se distinse aşa

de mult, încât a fost numit tribun al unui corp de armată (cum ar fi astăzi în armata română generalul cu trei stele, grad care se numeşte general-locotenent, sau cum a fost imediat după revoluţie - general de corp de armată).

Luptându-se vitejeşte în războaie, a fost mult iubit de împăratul Diocleţian şi numit comite şi în fine comandant şef al armatei (echivalentul astăzi a gradului de general cu patru stele în armata română, sau poate chiar mareşal, cum au fost cei trei mareşali ai armatei române: Alexandru Averescu, Constantin Prezan şi Ion Antonescu). ***În consiliul ce s-a ţinut pentru persecutarea creştinilor, Sfântul Gheorghe a combătut din răsputeri planurile împăratului, mărturisind vitejeşte pe Iisus Hristos.*** Împăratul era aşa de tulburat pentru purtarea sfântului, încât nu putea nici vorbi şi a făcut semn unui dregător pe nume Magnetie să răspundă lui Gheorghe. Acesta l-a chemat la sine şi l-a întrebat: Cine te-a îndemnat să vorbeşti cu atâta îndrăzneală? ***Sfântul Gheorghe a răspuns: Adevărul.*** Din întrebările şi răspunsurile ce urmară, s-a constata că este creştin şi gata în orice moment să pătimească pentru Iisus Hristos.

Însuşi Diocleţian încearcă prin cuvinte măgulitoare a-l atrage de la credinţa creştină, dar sfântul a rămas statornic în hotărârea sa. După aceea a fost dus în temniţă şi supus torturilor celor mai grozave, punându-i o piatră mare pe piept, încât era să fie cu totul strivit. A doua zi înfăţişându-se împăratului cu pieptul turtit abia putea să vorbească, spre a-i dovedi că rămâne statornic în hotărârea sa. A fost apoi legat de o roată şi sfâşiat de fiarele ascuţite care treceau prin corpul său. Aceste chinuri, Sfântul Gheorghe le suferea cu mare răbdare, lăudând pe Dumnezeu cu mare glas, apoi numai în inima sa, fără să scoată măcar un suspin. Împăratul crezând că a murit, a plecat plin de bucurie la templul lui Apolos, iar sfântul a fost dezlegat şi vindecat de rănile sale, prin puterea lui Dumnezeu, Care trimise un înger luminos ca să-l îmbărbăteze. Ostaşii mirându-se de cele ce au văzut, au alergat la împărat.

Mergând acolo Sfântul Gheorghe şi arătându-se lor cum era înainte, mulţi s-au minunat şi au crezut în Iisus Hristos, Care proslăveşte pe Sfinţii Săi. ***Însăşi, împărăteasa Alexandra (prăznuită pe 21 aprilie), văzând pe mucenicul tămăduit prin minune, auzind şi de arătarea îngerească, a crezut şi a cunoscut adevărul.*** Împăratul a mai poruncit ca Gheorghe să fie îngropat într-o groapă cu var nestins, dar şi de aici a ieşit nevătămat. După aceea a poruncit să aducă nişte încălţăminte de fier, care să aibă piroane lungi, cu care fiind alungat, s-a rănit grozav la picioare, dar şi de data aceasta s-a vindecat.

A doua zi de faţă cu senatul şi toţi dregătorii a îndemnat pe Sfântul Gheorghe să jertfească idolilor, dar Sfântul, cu multă îndrăznelă mărturisind credinţa sa, a fost bătut cu vine de bou, până ce tot trupul său se făcu numai răni. Îndată după aceea vindecându-se şi stând cu faţa veselă în faţa lui Diocleţian, acesta a crezut că numai prin farmece se vindecă el aşa de curând. Deci porunci unui vrăjitor renumit Atanasie, ca să-l biruiască prin farmecele lui şi să-l omoare cu otravă. Pregătindu-i acesta otrava, Sfântul a luat-o cu bucurie, dar după un ceas, împăratul a văzut că Gheorghe a rămas nevătămat. După aceea, înviind un mort, mulţi au crezut, printre care şi vrăjitorul Atanasie.

Peste noapte i s-a arătat Domnul în vis şi l-a îmbărbătat, vestindu-i, că în curând va primi cununa muceniciei. Chemând apoi pe servitorul său i-a spus cele ce trebuia să facă după moartea lui. A doua zi Diocleţian încearcă a-l îndupleca cu cuvinte blânde, dar sfântul ducându-se în templul lui Apolon, prin rugăciunile sale a făcut de au căzut toţi idolii la pământ. ***Auzind de aceasta, împărăteasa Alexandra n-a mai putut tăinui credinţa sa şi alergând la locul unde se afla marele Gheorghe, a început a striga: "Dumnezeul lui Gheorghe ajută-mă că Tu eşti Unul Atotputernic". După ce s-a potolit mânia poporului, văzând că toate încercările sale sunt zadarnice, împăratul Diocleţian a poruncit să-i taie capul Sfântului, cât şi Sfintei Alexandra - soţia sa. Ostaşii, târându-i la locul de osândă, împărăteasa şi-a dat sufletul pe cale, iar Sfântul mare mucenic Gheorghe, după ce s-a rugat cu căldură lui Dumnezeu, mulţumindu-i pentru binefacerile primite, cu bucurie şi-a plecat capul ca să-i fie tăiat şi a primit cununa cea neveştejită a slavei în ziua de 23 aprilie, anul 296.***

Fiind un aşa mare iubitor de Dumnezeu şi de Hristos, Sfântul mare mucenic Gheorghe şi după moarte a făcut minuni, căci nu degeaba în Vechiul Testament, Dumnezeu prin gura psalmistului a grăit: ***"Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel"*** (Psalm 67,36).

***

În Ramel din Siria se zidea o biserică în cinstea marelui mucenic Gheorghe. Nefiind pietre potrivite în partea locului pentru stâlpi, le aduceau de la mare depărtare. O văduvă cumpărând şi ea un stâlp, ruga pe unul mai bogat, care luase câţiva stâlpi, ca să ia şi stâlpul ei în corabie, dar acela nevoind, văduva s-a întristat foarte. În vis a văzut pe Gheorghe, care o mângâia şi scriind cu mâna sa pe stâlp, a arătat şi locul unde trebuia să fie pus. Deşteptându-se văduva, nu a mai văzut stâlpul şi ducându-se acasă, l-a văzut în dreapta bisericii. Toţi au cunoscut minunea aceasta şi lăudau pe Sfântul Gheorghe, cerând iertare cel ce a cumpărat mai mulţi stâlpi şi nu a vrut să-l ia în corabie şi pe al văduvei.

***

În aceeaşi biserică, venind un saracin, a voit să tragă cu o săgeată asupra Sfântului Gheorghe, dar săgeata zburând în sus şi căzând, l-a rănit foarte rău la mână şi nu s-a putut tămădui, până ce nu l-a dus pe Sfântul Gheorghe în casa sa şi crezând in Hristos, a primit cununa muceniciei.

***

În Insula Meletin, Sfântul Gheorghe a adus pe un tânăr şi l-a dat maicii sale, după ce a fost robit de turci şi dus în Insula Creta.

***

Asemenea a avut loc o minune şi în Insula Cipru cu fiul unui preot, care a fost răpit de la stăpânul său şi dus înaintea tatălui care slujea Sfânta Liturghie.

***

Un tânăr pe nume Gheorghe, fiind luat rob de bulgari, a fost eliberat şi dus la părinţii săi.

***

Un copil a dus o plăcintă la biserică, iar nişte negustori mâncând-o, n-au putut scăpa până ce n-au plătit-o în monedă de aur, care apoi a fost folosită la renovarea bisericii.

***

În Beirut a ucis un balaur şi a adus la credinţă ca la 25.000 de închinători la idoli.

Sfântul şi marele mucenic Gheorghe este cinstit în Biserica Ortodoxă şi chiar Catolică, ca unul dintre cei mai iluştri martiri ai lui Iisus Hristos. Într-adevăr că şi astăzi Sfântul şi marele mucenic Gheorghe se cinsteşte în mod deosebit la noi românii ca şi ocrotitor al oştirii, mai ales al Forţelor Terestre Române din Armata Română, care are în componenţa ei trei mari structuri, fiecare având câte un sfânt ocrotitor, astfel:

- ***Forţele Terestre Române***, *având ca* ***ocrotitor pe Sfântul mare mucenic Gheorghe***, *el fiind luptător în armata terestră a Imperiului Roman;*
- ***Forţele Aeriene Române***, *care au ca* ***ocrotitor pe Sfântul prooroc Ilie Tezviteanul***, *în amitirea înălţătii lui la cer într-un car de foc;*
- ***Forţele Navale Române***, *care au ca* ***ocrotitoare*** *chiar* ***pe Maica Domnului***, *în amintirea faptului că ea a călătorit pe mare în Insula Cipru, făcându-i o*

vizită lui Lazăr, prietenul Mântuitorului, care a fost episcop al oraşului Chition din Insula Cipru, în acea călătorie încreştinând pe locuitorii de pe muntele Ascalon (Athosul de astăzi).

Ocrotitor al oştirii era considerat şi pe timpul marelui Ştefan, domnitorul Moldovei, care purta în fruntea oştirii steagul sfânt al marelui mucenic Gheorghe şi ieşea mai totdeauna biruitor la luptă. Acestea sunt câteva argumente pentru care Sfântul mare mucenic Gheorghe este atât de venerat în evlavia ortodoxă în general şi în cea românească în special. El este un sfânt demnitar şi militar. Demnitarii noştri ar trebui să-l mai studieze şi să conducă ţara creştineşte, eliminând din legislaţie toate legile anticreştine care dăunează puternic sănătăţii trupeşti şi sufleteşti a poporului nostru. Atât ei, cât şi noi, ar trebui să medităm asupra cuvintelor Sfântului apostol Pavel care zice: ***"Au nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? (1 Corinteni 6,2).***

Ce putem înţelege din aceste cuvinte?
1. toţi militarii şi demnitarii, la a doua venire a Domnului, vor fi acuzaţi sau apăraţi de Sfântul mare mucenic Gheorghe, care a fost un demnitar militar, pus să distrugă creştinismul, dar el l-a apărat, dându-şi viaţa în chinuri grele pentru credinţa creştină;
2. actualii demnitari români să aibă grijă să nu voteze şi nici să promulge legi anticreştine, căci pentru păcatele conducătorilor, Dumnezeu pedepseşte întregul popor (2 Regi 24);
3. cei care-i poartă numele, dacă vor avea o viaţă creştinească, Sfântul Gheorghe îi va apăra la Judecată, iar pe cei care-i vor face numele de ruşine, îi va acuza.

Bunul Dumnezeu să ne ajute ca să fim alături de Sfântul şi marele mucenic Gheorghe la a doua venire a Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Amin.

Părintele Teofan Popescu - Predică la Sfântul mucenic Gheorghe: Mucenicia - drumul lui Hristos şi al celor care Îl urmează: “Nu este sluga mai mare decât stăpânul ei…”

(icoana de Ioan Popa)

Predica Părintelui Teofan Popescu la Sfântul mucenic Gheorghe (2014):

Hristos a înviat!

[…] Astăzi îl sărbătorim pe Sfântul mare mucenic Gheorghe, un sfânt faţă de care slăvitul voievod Ştefan cel mare avea mare evlavie şi, de aceea, Ştefan cel mare a şi construit trei Biserici în cinstea Sfântului mare mucenic Gheorghe - la Baia, la Hârlău şi la Voroneţ.

La Biserica Voroneţului, construită în anul 1488, avem acolo un tablou votiv - o copie, o imagine după acest tablou se află şi în muzeul mănăstirii noaste - şi acolo apare Sfântul mare mucenic Gheorghe cum îl ţine după umeri pe Sfântul Ştefan cel mare şi îl aduce în faţa Mântuitorului - mijloceşte pentru Ştefan cel mare în faţa

Domnului nostru Iisus Hristos. Şi, într-un fel este firesc - Sfântul Ştefan a fost un militar, un soldat - într-un fel este firesc ca acest voievod, acest sfânt al neamului nostru să aibă evlavie faţă de sfinţii militari, nu numai faţă de Sfântul mare mucenic Gheorghe, ci şi faţă de Sfântul Procopie, Sfântul Dimitrie.

Iubiţi credincioşi, într-un fel este foarte folositor că a căzut această sărbătoare în această frumoasă perioadă, fiindcă lucrul acesta ne face pe toţi să ne gândim mai bine la faptul că Sfinţii mucenici sunt martori şi mărturisitori ai Învierii. Sfinţii mucenici sunt martori ai Învierii în sensul că Hristos este viu în sufletele lor, sufletele lor au înviat în Hristos şi de aici ei au putere să se jertfească pentru Hristos.

Şi unul din semnele prin care ne dăm seama că a înviat sufletul nostru este ceea ce auziţi în această săptămână: „Să iertăm toate pentru Înviere!”

Şi, iubiţi credincioşi, trebuie să ne străduim în această Săptămână Luminată să ne gândim la persoanele faţă de care avem diverse gânduri de supărare, de invidie, de răutate, poate chiar de ură, şi să ne rugăm pentru ele, pentru aceste persoane, să cerem ajutorul lui Dumnezeu ca să ne dispară aceste gânduri, şi Dumnezeu să îi miluiască şi pe ei, să ne mântuim cu toţii.

Sfinţii mucenici au avut această stare duhovnicească [de iertare, de împăcare], pe care dacă nu o aveau să ştiţi că nu ar fi avut puterea să-L mărturisească pe Hristos; la un moment dat ar fi cedat, s-ar fi temut să îşi piardă viaţa.

Poate ştiţi cu toţii, în Vieţile Sfinţilor, acel exemplu foarte grăitor în care doi creştini, înainte să fie omorâţi pentru Hristos s-au certat şi unul dintre ei şi-a cerut iertare, celălalt însă n-a vrut să îl ierte - vă daţi seama ce creştinism formal, nici în pragul morţii să nu vrei să ierţi. Şi, se spune mai departe că, atunci când au fost scoşi să fie omorâţi pentru Hristos, cel care nu a vrut să ierte nu a mai vrut să fie mucenic pentru Hristos, s-a lepădat de Hristos, iar celălalt a devenit martir, mucenic pentru Hristos, ostaş al lui Hristos în Împărăţia lui Dumnezeu.

Iată deci, fraţi creştini, că este o legătură strânsă între învierea sufletului nostru, între iertarea aproapelui şi puterea de a-L mărturisi pe Hristos.

Spunea la un moment dat un Părinte, care a stat mulţi ani în închisoare, că nu ne putem numi creştini ortodocşi, nu putem să spunem că suntem creştini care aparţinem dreptei credinţe dacă nu ne punem problema că, la un moment dat, s-ar putea să fim omorâţi pentru Hristos. Adică să ne asumăm şi lucrul acesta - se va

întâmpla, nu se va întâmpla, nu ştim - dar să avem conştiinţa aceasta că, în cazul în care se va întâmpla, va trebui să avem puterea să ne dăm viaţa pentru Hristos. Şi spunea acest părinte care a făcut foarte mulţi ani de puşcărie, şi de multe ori a fost pe punctul de a fi omorât, spunea că a dobândit acest gând, acest cuget ortodox din experienţă, şi şi-a dat seama că a sporit foarte mult în viaţa duhovnicească pentru că se gândea că oricând poate fi omorât pentru Hristos.

Iată, fraţi creştini, că Sfinţii sunt martori ai Învierii şi mărturisitori ai Învierii. Sfinţii mucenici sunt mărturisitori ai Învierii prin faptul că prin moartea lor, prin faptul că au credinţă puternică în Înviere, mărturisesc adevărul Învierii, şi ne dau şi nouă putere să mergem mai departe.

Spune foarte frumos Sfântul Ioan Gură de Aur: „La moaştele şi la mormintele Sfinţilor mucenici primim multă linişte şi siguranţă sufletească. Dacă ei şi-au dat viaţa pentru Hristos, atunci noi de ce să ne temem?”

Iar Sfântul Asterie al Amasiei spune: „dacă nu ar fi Sfinţii mucenici, viaţa ar fi tristă şi fără de sărbătoare”.

Iubiţi credincioşi, Sfinţii mucenici sunt aceia despre care se spune în cartea Apocalipsei că „şi-au spălat veşmintele şi le-au făcut albe în sângele Mielului”.

Aţi auzit şi în Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi, de la Sfântul Ioan Teologul, cuvintele: „Nu este sluga mai mare decât stăpânul ei”, „Dacă M-au prigonit pe mine, şi pe voi vă vor prigoni”. Adică, fraţi creştini, ce vrea să spună Sfântul Ioan evanghelistul sub inspiraţie dumnezeiască, redând cuvintele Mântuitorului: „Nu este sluga mai mare decât stăpânul ei”? Ne tâlcuiesc Sfinţii Părinţi, în sensul că noi, dacă Îl urmăm pe Hristos, nu putem avea decât acelaşi drum ca şi Hristos, acelaşi drum al muceniciei. [Mucenicia poate fi chiar] o mucenicie directă, cum s-a întâmplat de-a lungul istoriei bisericeşti, de la primul mucenic Sfântul arhidiacon Ştefan până la mucenicii zilelor noastre.

Gândiţi-vă la tragedia creştinilor din Siria, unde sunt omorâţi pe capete şi au curajul mărturisirii mulţi dintre ei, li se taie capetele. Chiar acum, de curând, aceşti oameni fără Dumnezeu, aceşti terorişti au distrus o mănăstire veche din Siria, au distrus-o complet, au profanat-o, au distrus tot ce se putea acolo.

Iată, să-I mulţumim lui Dumnezeu că suntem într-o ţară ortodoxă, o ţară unde este pace, unde este linişte, dar să ne gândim la faptul că niciodată mucenicia nu a

încetat în Biserică, în nici o perioadă a istoriei. Iată că, şi în zilele noastre, sunt martiri pentru Hristos.

Dar de ce am spus că mucenicia este drumul pe care îl are orice creştin de străbătut dacă vrea să fie părtaş slavei Învierii lui Hristos? Spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Aşa cum Sfinţilor mucenici li s-au sfâşiat coastele, li s-a zdrobit trupul, tot aşa - spune Sfântul Ioan Gură de Aur - trebuie şi noi să ne punem conştiinţa judecător, judecător aspru al faptelor şi al gândurilor noastre, şi să zdrobim, să sfâşiem toate patimile, toate gândurile spurcate şi în felul acesta vom putea înţelege mai bine cuvintele Sfântului apostol Pavel care spune: „căci de ne-am judeca noi singuri, nu am mai fi judecaţi”".

Iată deci, fraţi creştini, că mucenicia care ni se cere nouă, celor de astăzi, dintr-o ţară unde nu este prigonită credinţa creştină, este aceasta despre care vorbeşte Sfântul Ioan de Aur: să ne omorâm cu puterea conştiinţei, cu ajutorul lui Dumnezeu toate pornirile acestea păcătoase, să ne tăiem voia, să tăiem în carne vie patimile noastre cerând ajutorul lui Hristos.

Şi gândiţi-vă, fraţi creştini, că avem ce să tăiem, avem ce să sfâşiem, avem ce să zdrobim. Gândiţi-vă numai la faptul că noi, românii, bârfim foarte mult, şi asta arată cât de superficiali suntem în rugăciune şi în credinţă, fiindcă bârfa este ucidere şi sinucidere - îl ucidem şi pe celălalt şi ne facem şi nouă foarte rău. Alte popoare să ştiţi, deşi nu au dreapta credinţă, paradoxal - ca să ne smerească Dumnezeu pe noi care suntem în dreapta credinţă - nu bârfesc aşa mult. Noi avem slăbiciunea aceasta şi trebuie să fim conştienţi [de ea] ca să ne putem schimba şi să încetăm cu bârfa pentru că noi nu ştim cu adevărat ce este în sufletul fiecăruia, nu ştim puterile lui, nu ştim lucrarea lui, nu ştim pocăinţa lui în faţa lui Dumnezeu şi pierdem foarte mult. Iată, v-am dat un exemplu cum ar putea lucra conştiinţa noastră pentru a zdrobi patima aceasta şi altele.

Revenind la Sfântul mare ,ucenic Gheorghe, unul dintre cei mai populari sfinţi din toată creştinătatea ortodoxă, unul dintre cei mai cunoscuţi, el a trăit în secolul al IV-lea şi a suferit prigoana sub împăratul Diocleţian, unul dintre cei mai duri prigonitori ai creştinătăţii din primele secole.

Şi ne spune scriitorul bisericesc Lactanţiu, în cartea Despre moartea persecutorilor, că acest împărat, Diocleţian, a avut o moarte foarte tragică. După ce a omorât şi şi-a bătut joc de atâtea mii, şi sute de mii de creştini, a murit în chinuri foarte mari ale conştiinţei, năluciri ş.a, s-a retras singur într-un castel şi avea chinuri foarte mari

fiindcă se luptase cu sfinţii lui Hristos, se luptase cu Hristos, şi acum îi venise şi lui momentul plecării din această vremelnică viaţă.

Sfantul mare mucenic Gheorghe avea o funcţie importantă, era comandant al gărzii imperiale din palatul împăratului Diocleţian. Era un soldat foarte apreciat care, văzând toată această prigoană împotriva creştinilor, prin puterea lui Dumnezeu a mărturisit că şi el este creştin, şi că nu îl mai interesează slava acestei lumi, şi vrea să Îl mărturisească pe Hristos. După care, Sfântul mare mucenic Gheorghe a fost supus la foarte multe chinuri. Este unul din sfinţii din întreaga istorie a martirajului bisericii care a fost chinuit cel mai mult: i s-a legat o piatră de gât şi a fost aruncat în mare, i s-au pus sandale înroşite în fier, a fost pus pe o roată ca să i se rupă trupul, băgat trei zile într-o groapă cu var, i s-a dat otravă să bea. Cu ajutorul lui lui Dumnezeu, tot timpul îi apărea fie un înger, fie Hristos îi dădea putere şi nu murea. Iar împăratul Diocleţian, în nebunia lui, spunea că acest sfânt face multe vrăjitorii şi că nu poate să fie adevărat ce spune el.

Până la urmă, Sfântul mare mucenic Gheorghe a murit prin tăierea capului. În ziua de 23 aprilie i s-a tăiat capul şi [de asemenea şi] împărătesei Alexandra, soţia împăratului Diocleţian, care l-a mărturisit şi ea pe Hristos.

Iubiţi credincioşi, vă spuneam despre legătura dintre Sfântul mare mucenic Gheorghe şi Sfântul Ştefan. Ştiţi că în slujbele bisericeşti se spune despre Sfântul Gheorghe că este „purtător de biruinţă”. Şi în cronici, la un moment dat se spune despre Ştefan cel mare că după nişte bătălii s-a întors în cetatea Sucevei ca un „purtător de biruinţă”. Iată cum cronicarii foloseau aceleaşi cuvinte ca cele din slujbele Sfântului mare mucenic Gheorghe şi prin faptul că se ştia că Ştefan cel mare avea evlavie la Sfântul Gheorghe.

Ştefan cel mare a mai construit o Biserică, dar nu la noi în ţară, ci în Sfântul Munte, mănăstirea Zografu. O mănăstire foarte mare, închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe, a dăruit mănăstirii Zografu o icoană foarte frumoasă cu Sfântul Gheorghe şi, de asemenea, tot de la Ştefan cel mare ne-au rămas două steaguri cu Sfântul mare mucenic Gheorghe. Sfântul Gheorghe era ocrotitorul armatei lui Ştefan cel mare şi a rămas şi în zilele noastre, iată, ocrotitorul armatei române. Unul din cele două steaguri se află la Muzeul militar în Bucureşti, iar celălalt la Mănăstirea Zografu.

Iată ce scrie pe steagul dăruit de Ştefan cel mare mănăstirii Zografu: „O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi bucurie nespusă, primeşte de la noi această

rugăminte a smeritului tău rob, a Domnului, io, Ştefan voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldave, păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe tine ca să te prea mărim în veci, Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008, adică 1500, la 43 de ani ai domniei sale, io, Ştefan voievod, Domn al Ţării Moldovei."

Există multe minuni legate de Sfântul mare mucenic Gheorghe şi din zilele noastre, şi mai din vechime.

Unul din marii noştrii mărturisitori ai secolului XX, părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa - care, după cum vedeţi, purta chiar numele Sfântului mare mucenic Gheorghe şi care ştiţi că a făcut foarte mulţi ani de închisoare, a suferit foarte mult şi printr-o minune a rămas în viaţă - povesteşte că foarte mult se ruga la Sfântul Gheorghe, şi se gândea: Aşa cum Sfântul Gheorghe a stat în temniţă, aşa stă şi el acum, şi aşa cum Sfântul Gheorghe a fost martir, aşa îl mărturiseşte şi el pe Hristos şi că a simţit foarte mult ajutorul Sfântului mare mucenic Gheorghe. Şi spune Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa că se gândea atunci când era în închisoare la asemănarea foarte mare între sfinţii martiri, între Sfântul Gheorghe şi cei care îl mărturiseau pe Hristos în temniţele comuniste, se gândea la Valeriu Gafencu mai ales - care este într-adevăr un Sfânt al închisorilor - se gândea ce trup slab, plăpând avea Valeriu Gafencu, şi totuşi ce putere duhovnicească uriaşă avea, se gândea şi la Sfinţii martiri. La un moment dat cu trupul lor zdrobit, de abia mai răsuflau, şi totuşi… ce putere duhovnicească aveau…

Un alt Părinte care a făcut mulţi ani de închisoare, când a fost întrebat: "Cum de aţi rezistat la toate bătăile acelea îngrozitoare care câteodată ţi se face rău numai când le citeşti, apoi să le şi trăieşti?"

Şi Părintele a dat următorul răspuns: "Nu prin puterea trupului am reuşit noi să rezistăm, era altceva, era puterea lui Dumnezeu. Nici noi nu ne explicăm cum puteam să rezistăm la atâtea chinuri."

Fraţi creştini, aş vrea să vă mai spun câteva lucruri despre o minune foarte frumoasă care este în legătură cu Sfântul mare mucenic Gheorghe, o minune din sec. al XIX-lea, consemnată în cartea Fapte minunate de la Părinţii Athoniţi.

În această carte se povesteşte cum, în sec. al XIX-lea, un călugăr din Sfântul Munte rugându-se cu zdrobire de inimă, cu pocăinţă, a avut o descoperire în timp ce se afla la rugăciune. A fost răpit şi dus să vadă Împărăţia lui Dumnezeu, să vadă Raiul. Este foarte frumoasă această minune şi v-aş ruga să faceţi rost de această

carte ca să o citiţi, fiindcă este foarte folositoare, şi printre altele acolo, în Împărăţia lui Dumnezeu, acest monah se întâlneşte cu Sfântul mare mucenic Gheorghe, întrucât el se rugase foarte mult la Sfântul Gheorghe, avea o evlavie deosebită la Sfântul Gheorghe. Sfântul Gheorghe îl conduce în această descoperire către Palatul Împăratului.

Să ştiţi, fraţi creştini, că atunci când ne rugăm mult la Maica Domnului sau la un alt Sfânt şi avem evlavie, ceva din caracteristicile Sfântului respectiv împrumutăm şi noi. Şi aş vrea din această minune să vă spun doar câteva lucruri, minunea este mult mai lungă şi mai frumoasă, dar doar câteva lucruri aş vrea să vă spun.

Atunci când ajunge în faţa Mântuitorului, care era înconjurat de mulţi sfinţi, Mântuitorul se coboară de pe tron cu bucurie şi îl îmbrăţişează pe Sfântul mare mucenic Gheorghe. Asta ca să ne dăm seama ce mare trecere are acest sfânt în faţa lui Dumnezeu.

Şi acest Sfânt mare mucenic Gheorghe are, pe parcursul acestui drum către palatul Împăratului, are mai multe discuţii cu acest călugăr - [la un moment dat trece peste o punte foarte subţire şi dedesubt era iadul, se auzeau ţipete, şi acest călugăr zice că nu poate, nu are cum să treacă şi Sfântul mare mucenic Gheorghe îi spune: "Cu ajutorul Maicii Domnului, o să poţi trece".

[…]

Şi din aceste dialoguri pe care la are Sfântul mare mucenic Gheorghe cu acest călugăr aflat în această răpire, în acest extaz, în această descoperire, aş dori să vă relatez doar două dialoguri. Unul se referă la oamenii zilelor noastre - se referea la secolului al XIX-lea, dar desigur se referă şi la zilele noastre.

[…]

[Vedeţi dialogurile şi întreaga viziune, la: o viziune din Sfântul Munte cu Sfântul mucenic Gheorghe despre vremurile din urmă lipsite de povăţuitori şi despre cum putem trece puntea spre Cer. "A pierit adevărul, a lipsit smerenia…"]

[…]

Iată, fraţi creştini, ce mare trecere au la Dumnezeu sfinţii, şi în ce nebunie şi rătăcire se află sărmanii sectanţi care cred că noi ne închinăm la sfinţi ca la Dumnezeu. Nu, unul este Dumnezeu, pe care Îl adorăm, altceva sunt Sfinţii pe care

îi cinstim, dar sfinţii sunt prietenii lui Dumnezeu şi ei ne pot ajuta în faţa tronului Dumnezeirii, după cum vedeţi şi din această minune.

V-aş mai citi, de asemenea, un alt dialog dintre Sfântul Gheorghe şi acest monah, dialog prin care Sfântul Gheorghe îl mustră pe acest monah că nu s-a ocupat îndeajuns, cu destulă atenţie, cu destulă râvnă de rugăciunea lui Iisus. Şi, într-un fel, este un îndemn nu numai pentru monahi, desigur, este un îndemn pentru noi toţi. Iată că Sfinţii mucenici au simţit şi ei puterea acestei rugăciuni, pentru că, fraţi creştini, în momentele acestea grele, de cumpănă, între viaţă şi moarte, atunci se cheamă într-adevăr cu multă putere, cu multă pocăinţă numele lui Hristos, şi în felul acesta mucenicul primeşte har, binecuvântare, tărie să meargă mai departe chemând în permanenţă numele Mântuitorului.

Şi iată ce îi spune Sfântul mare mucenic Gheorghe acestui călugăr: „Pentru ce te stăpâneşte lenevirea şi-ţi împrăştii mintea încoace şi-ncolo şi nu iei aminte la rugăciunea lui Iisus Hristos? Nu ştii câtă pagubă pătimeşte omul când se leneveşte la rugăciune, măcar şi o răsuflare? Şi iarăşi, cât folos are când cugetă la mântuitorul nume al Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos de-a pururea? Un om ca acesta se izbăveşte de patimi şi de păcate şi se face lăcaş al Preasfintei Treimi, şi va ajunge la dragostea cea desăvârşită, pe care, în parte, ai cercat-o şi tu din mila lui Dumnezeu cea neajunsă. […]

Fraţi creştini, să ne ajute şi pe noi Sfântul mare mucenic Gheorghe să avem puterea de a ierta toate pentru Înviere, să avem puterea de a fi tot timpul creştini ortodocşi, nu numai când venim la Biserică, iar atunci când ieşim de la Biserică să ne comportăm, să gândim şi să vorbim ca păgânii. Sfântul Gheorghe şi toţi Sfinţii mucenici să ne dea această putere de a rămâne în duh şi în adevăr în credinţa ortodoxă şi vă îndemnăm în această zi să citiţi din Acatistul Sfântului Gheorghe, dacă puteţi tot Acatistul sau câteva rugăciuni, să cereţi ajutorul Sfântului mare mucenic Gheorghe!

Hristos a înviat!

“Tu ce eşti dispus să faci pentru Acest Iisus Hristos?” - Cuvinte zguduitoare ale părintelui Hrisostom Rădăşanu la sărbătoarea Sfântului mare mucenic Gheorghe: “Să nu ne aşteptăm la ceva bun de la această lume! Noi, creştinii, nu suntem din această lume. Obişnuiţi-vă cu ideea! Comoditatea ne învaţă să fim mici, să fim sclavi şi ea va ajunge să ne ucidă sufletul!”

Predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe - Arhimandritul Hrisostom Rădăşanu - Catedrala Mitropolitană din Iaşi - 23 aprilie 2016:

(de la min. 1:25)

[…]

Sfântul mare mucenic Gheorghe este un sfânt mare, la care poporul are foarte multă evlavie, un sfânt mare care nu a lăsat această evlavie nerăsplătită cu mari şi binecuvântate lucrări, un sfânt mare care şi astăzi, la aproape 1700 de ani de la trecerea sa la cele veşnice, încă ne mai vorbeşte câteva lucruri despre Iisus Hristos, despre ce înseamnă să fii Biserică, despre cum îţi arăţi apartenenţa la acest Dumnezeu şi la această lucrare pe care El a rânduit-o în lume şi pe care o numim Biserică şi, la urma urmei, despre felul în care se cuvine să trăiască fiecare creştin de la începutul şi până la sfârşitul veacului acestuia.

Dacă ne uităm la chipul Sfântului mare mucenic Gheorghe, nu vedem o realitate foarte confortabilă: a fost un tânăr care a fost ucis. Când ne aducem aminte de

victime, ceva din fiinţa noastră parcă se răzvrăteşte, parcă se ridică împotriva ideii de nedreptate, ceva parcă se mişcă acolo, arătând prin aceasta că nu ne simţim foarte confortabili în faţa acestei persoane. Sfântul mare mucenic Gheorghe a fost o victimă. O victimă a unei intoleranţe care timp de trei secole a atacat Biserica cu o forţă şi o furie de bănuit. E drept - şi am auzit în cuvântul de astăzi - că Domnul Hristos îi avertizase pe ucenicii Săi: "Dacă pe Mine M-au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni".

Şi totuşi ne-ar fi plăcut să vedem în aceste chipuri care sunt aşezate ca pilde, ca modele pentru viaţa noastră, ceva, poate, mai uşor de dus şi de înţeles. De dus, pentru că este greu să mărturiseşti pe Dumnezeu, e greu să mărturiseşti pe Iisus Hristos, iată, la 2000 de ani de manifestare sfântă şi binecuvântată a credinţei creştine. E greu, de asemenea, să te uiţi la acest chip şi să îl iei ca model. De ce? Pentru că noi, viaţa noastră, o dorim, în general, de cele mai multe ori, rânduită după cu totul şi cu totul alte criterii decât cele întrupate de Sfântul Gheorghe. Un tânăr care a preferat să se ducă la Biserică, deşi avea o slujire foarte înaltă în armata Imperiului Roman din vremea aceea, deşi avea în faţă o carieră extra-ordinară, deşi avea în faţă posibilitatea întemeierii unei familii şi a unui trai decent, care să se încununeze cu o moarte [liniştită] în patul lui, înconjurat de cei dragi, Sfântul Gheorghe sesizează că viaţa omului trebuie să fie ceva mai mult decât acestea.

Comoditatea - spunea Kahlil Gibran - ca un fel de doamnă cu atingeri de catifea, dar a cărei inimă este de fier.

- ⇒ *Comoditatea ne învaţă că este bine să-ţi cauţi pe cele ale trupului cât mai des cu putinţă.*
- ⇒ *Comoditatea ne învaţă că nu se cade să ieşi în evidenţă cu nimic [din ale credinţei], nici măcar cu un semn al crucii făcut în faţa unei biserici.*
- ⇒ *Comoditatea ne învaţă că nu se cade să ieşi în lume şi să spui că eşti creştin, mai ales în vremuri de restrişte, când asupra Bisericii şi asupra numelui de creştin se arată şi se aruncă atâtea judecăţi.*
- ⇒ *Comoditatea ne învaţă să fim mici, să trăim între cei patru pereţi ai casei noastre, ca şi cum am trăi într-o închisoare.*
- ⇒ *Comoditatea ne învaţă să fim sclavi.*

Şi, la urma urmei, comoditatea este aceea care va ajunge să ne ucidă sufletul, nu altceva!

Probabil, la noi, în România, nu se va ajunge ca prin Siria, ca cei care Îl mărturisesc pe Hristos, creştinii, să fie ucişi sau batjocoriţi deşi, dacă ne uităm prin cărţile noastre, vedem că, acum 50-60 de ani, aceleaşi lucruri se întâmplau în închisorile comuniste, pe care acum le vedem întâmplându-se cu creştinii din Siria sau din Egipt.

Cu toate acestea, la adresa creştinătăţii, în zilele noastre, mai ales în România, se rostesc foarte multe judecăţi, care se vor judecăţi de valoare, dar care, de cele mai multe ori, sunt nefericite luări în râs, sunt bârfeli, sunt batjocuri. Subiectul credinţei a ajuns astăzi în ţara aceasta un fel de distracţie, de miştocăreală. Dacă avem de ceva de râs, hai să râdem de credinţă şi de creştini! Pentru că oameni suntem, şi dacă vrei să te legi de oameni, ai de ce te lega toată viaţa.

Dar Sfântul mare mucenic Gheorghe este unul dintre cei care ne învaţă că în Biserică, în creştinism, nu este vorba de creştini, ei sunt cumva pe locul doi. Dacă te interesează ceva la Biserică şi la creştinism, uită-te la Iisus Hristos. El este focusul, el este punctul focal, El este punctul de atenţie spre care se îndreaptă privirile noastre. Şi noi nu suntem modele, noi nu suntem decât următori ai Acestui Hristos. Şi dacă este cineva de judecat în Biserică, Acela este Hristos. Şi cine poate să-L judece, cine?

Sfântul mare mucenic Gheorghe ne arată că el, care s-a legat de viaţa Acestui Iisus Hristos, a putut să treacă peste judecăţi mari şi tari, care s-au lăsat, la un moment dat, cu chinuirea şi cu moartea Lui. ***Tu ce eşti dispus să faci pentru Acest Iisus Hristos care este în viaţa ta? Care este criteriul după care îţi rânduieşti această viaţă, dacă nu este Iisus Hristos?*** Dacă criteriul tău de evaluare este ce-a făcut cutare sau cutare creştin, dacă credinţa ta stă în ce a făcut cutare sau cutare preot, îmi pare rău, dar nu eşti creştin, este orice altceva, dar nu eşti creştin! Poţi să fii judecător, poţi să fii un om de bine, un om interesant, un om cu idei, un intelectual, dar creştin nu eşti!

Creştin este cel care se uită la Iisus Hristos, care trăieşte în viaţa sa pe Iisus Hristos, care iubeşte pe Iisus Hristos şi care caută să aducă în expresiile sale, în cuvintele sale, în gesticulaţia sa, această prezenţă binecuvântată a lui Iisus Hristos!

(…)

Acelaşi Iisus Hristos care astăzi inviază un mort, peste exact o săptămână Îl contemplăm aşezat într-un mormânt, cu răni pe trup, judecat, osândit, batjocorit, ucis. Dumneavoastră credeţi că noi vom avea alt pacurs al vieţii ?

Lumea se bucură de ceea ce o avantajează, de ceea ce îi place. Lumea iubeşte ceea ce este al lumii. Dar noi, creştinii, nu suntem din această lume! Obişnuiţi-vă cu ideea! Noi, creştinii, nu suntem din această lume!

Şi faptul că lumea a fost în stare ca astăzi să celebreze, să iubească, iar poimâine să ucidă [pe Hristos] arată cât de mult este bine în această lume, arată cât de multă încredere trebuie să avem în această lume. Iertaţi-mă, nu trebuie să avem! Iisus Hristos a venit ca să vădească această lume de făţărnicie şi a făcut-o! Şi a arătat ce poate să facă lumea cu viaţa ta, cel care iubeşti lumea, care te încredinţezi ei, care o iei în calcul atunci îţi organizezi viaţa! În această lume îţi găseşti tu criteriile pentru a crede, în ea îţi găseşti bază pentru a fi?!

Iisus Hristos a arătat că aceasta este o temelie mincinoasă şi făţarnică! Pentru că astăzi te ridică şi mâine te coboară, astăzi te înalţă şi mâine te batjocoreşte, astăzi te vorbeşte de bine şi mâine te vorbeşte de rău. Noi, creştinii, trebuie să fim cu foarte mare atenţie - şi aici aduc martor pe Sfântul mare mucenic Gheorghe - şi să nu ne aşteptăm la ceva bun de la lume!

Nu trebuie însă să ne întristăm când primim ceva rău, fiindcă dacă primim acest rău pentru Iisus şi pentru Evanghelie, apoi, frate şi soră, asta ni se rânduieşte ca mare binecuvântare! Că zice undeva apostolul că nu ni s-a rânduit nouă doar aşa, să fim ai lui Hristos şi să credem în El, ci să şi suferim pentru Hristos!

[Nota noastră: În acelaşi sens, şi Sfântul apostol Petru scria, în întâia sa epistolă sobornicească (1 Petru 2, 19-25; 4, 12-16): Căci aceasta este plăcut lui Dumnezeu, să sufere cineva întristări, pe nedrept, cu gândul la El.

Căci, ce laudă este dacă, pentru greşeală, primiţi bătaie întru răbdare? Iar dacă, pentru binele făcut, veţi pătimi şi veţi răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu.

Căci spre aceasta aţi fost chemaţi, că şi Hristos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să păşiţi pe urmele Lui,

Care n-a săvârşit nici un păcat, nici s-a aflat vicleşug în gura Lui,

Şi care, ocărât fiind, nu răspundea cu ocară; suferind, nu ameninţa, ci Se lăsa în ştirea Celui ce judecă cu dreptate.
El a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind faţă de păcate, să vieţuim dreptăţii: cu a Cărui rană v-aţi vindecat.

Căci eraţi ca nişte oi rătăcite, dar v-aţi întors acum la Păstorul şi la Păzitorul sufletelor voastre.

[…]

Iubiţilor, nu vă miraţi de focul aprins între voi spre ispitire, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva străin,

Ci, întrucât sunteţi părtaşi la suferinţele lui Hristos, bucuraţi-vă, pentru ca şi la arătarea slavei Lui să vă bucuraţi cu bucurie mare.

De sunteţi ocărâţi pentru numele lui Hristos, fericiţi sunteţi, căci Duhul slavei şi al lui Dumnezeu Se odihneşte peste voi; de către unii El se huleşte, iar de voi se prea slăveşte.

Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaş, sau fur, sau făcător de rele, sau ca un râvnitor de lucruri străine.

Iar de suferă ca creştin, să nu se ruşineze, ci să prea mărească pe Dumnezeu, pentru numele acesta.]

Cum îţi arăţi, tu, mamă, dragostea, dacă nu şi prin suferinţă, atunci când puiul tău are nevoie de mâncare şi ai mânca tu [şi totuşi renunţi la nevoia ta], atunci când el are nevoie de mângâiere şi tu ai avea nevoie să fii mângâiată? Cum îţi arăţi tu, dragostea, tată, dacă atunci când ai vrea să te duci să bei cu colegii, totuşi vii şi aduci banii acasă, ca să ai ce pune pe masă copiilor? Faci o jertfă! Comoditatea îţi spune: du-te şi te fardează, du-te cu prietenii, cu prietenele, fă cele ale lumii! Sfântul mare mucenic Gheorghe îţi spune: Hai să-ţi arăt o viaţă mai bună! O viaţă care nu durează cât durează senzaţia produsă de un pahar de alcool. O viaţă trăită, în binele şi frumuseţea ei, alături de aceşti prieteni adevăraţi ai lui Dumnezeu, care sunt sfinţii şi care vor fi cu tine în veşnicie şi care nu te vor dezamăgi niciodată. Niciodată!

Acesta este mesajul pe care ni-l transmite astăzi Sfântul mare mucenic Gheorghe…

Haideţi să ne uităm un pic în vieţile noastre şi să vedem dacă acolo găsim ceva care să aducă aminte de Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, de prieteşugul cu aceşti sfinţi mucenici - priviri, poate inconfortabile, vieţi care, poate, nu ne plac… Nouă ne place să ne fie bine şi să ne fie călduţ! Totuşi, în aceste priviri care uneori par a ne judeca să ştiţi că este multă îngăduinţă. În aceste vieţi care ni se par foarte

dificil de trăit este multă lumină. În acele cuvinte pe care ei, mucenicii, le-au spus înaintea prigonitorilor, să ştiţi că există mult curaj, pe care nici mâncarea, nici băutura, nici poziţia socială şi nimic altceva nu ţi le pot oferi!

Ai tu curajul de a fi în continuare creştin? Ai găsit în tine Lumina care să alunge, să dea la o parte întunericul acestei lumi? Ai găsit în tine Adevărul, care este Iisus Hristos şi care poate să alunge de la noi înşelarea cumplită cum că viaţa aceasta e totul?

Dacă da, să fii binecuvântat şi Sfântul mare mucenic Gheorghe să-şi zidească în tine Biserica, chip al Bisericii aceleia binecuvântate, care, aşa cum ne spune cartea Apocalipsei, este zidită pe moaştele mucenicilor. Nici o biserică nu se poate sfinţi decât dacă în Sfânta Masă se găsesc moaşte de ale mucenicilor. Aşa să fie şi viaţa fiecăruia dintre noi. Dacă există [în noi] un altar închinat lui Dumnezeu, acest altar trebuie aşezat pe un pic de jertfă, un pic de atenţie, pe ceva mai multă dragoste de lumină şi de Adevăr, pentru că întru acestea să se sălăşluiască Iisus Hristos, Domnul slavei, care a fost iubit aşa de mult de Gheorghe şi de cei împreună cu dânsul, încât şi-au dat viaţa pentru El, ca să găsească viaţa cea veşnică.

Să ne învrednicească bunul Dumnezeu şi pe noi de această sfântă şi binecuvântată lucrare, în vecii vecilor, Amin!”

“Ne-am slăbănogit cu totul, abia pâlpâie credinţa noastră, suntem dispuşi a ne plia după cei ce au puterea, acceptăm orice, de dragul de a ne păstra liniştea şi confortul. Ne-am învăţat cu compromisul, cu dublu gânditul, cu adevărurile ciuntite, care sunt mai rele decât minciunile”. Pr. Cezar Axinte - cuvânt cu putere multă despre mărturisire vs. laşitate şi ispitele dinăuntrul unei comunităţi unde se pierde smerenia şi se răceşte iubirea

(icoană de Gabriel Toma Chituc)

Părintele Cezar Petru Axinte (Capela Tinerilor din Mamaia) - predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință, 23 aprilie 2018

(transcriere parţială):

Doar pentru vremea aceea se punea problema mărturisirii, a primirii cununii muceniciei şi că numai odată, pe când Biserica era prigonită, atunci se cuvenea să mărturisim? Toată creşterea asta minunată la care se află astăzi Biserica a fost posibilă datorită mărturisirii pietrelor vii, pietrelor vorbitoare: Dacă vor tăcea

aceştia, pietrele vor striga. Iată că pietrele au strigat şi Biserica s-a zidit cu "pietrele" acestea, până astăzi.

Sigur că nu ne mai aflăm într-o perioadă ca la începutul Bisericii, ci sunt mai degrabă nişte semne ale sfârşitului. Dar nu este sarcina noastră să stabilim când este timpul şi vremea. Trebuie să spunem însă că la început, creştinii se împărtăşeau în fiecare zi sau când puteau, ştiind că, în momentul când ieşeau din catacombă sau dintr-o casă sau dintr-un loc de rugăciune, se putea să nu mai ajungă acasă, pentru că erau prigoniţi, erau daţi la lei, erau sfârtecaţi în fel şi chip, pentru că nu slujeau idolilor - şi îl considerau idol şi pe cezar, ceea ce era o infracţiune de lezmajestate, o infracţiune împotriva imperiului şi împotriva împăratului, care se făcea pe sine zeu. Cum şi astăzi se întâmplă lucrul acesta, că unii se fac pe sine zei.

În timpurile acestea nu mai suntem persecutaţi aşa cum se întâmpla în Biserica primară, chiar până mai încoace, până în secolul XX, când diavolul încă nu înţelesese că, pe măsură ce bobul de grâu cade în pământ şi moare, din el va răsări un spic care va aduce şi mai multă roadă. Dar în ultimele decenii, vrăjmaşul mântuirii şi-a schimbat total tactica.

Deşi pare neinteresant acest război pentru cei mai mulţi dintre români, chiar dintre creştini, trebuie să spunem că oferta pe care o aduce vrăjmaşul este foarte foarte seducătoare. Una dintre modalităţile prin care reuşeşte să ne ia toate foloasele este şi aceasta: că noi, din pricina ruşinii, a prejudecăţilor şi a puţinei credinţe, nu mai mărturisim.

De câte ori nu ni se întâmplă să fim la locul de muncă sau la o adunare, la o petrecere în neamul nostru sau în altă parte şi să ne fie ruşine, de exemplu, să spunem că postim, fiindcă este post? Sigur, sub masca aceasta înşelătoare a faptului că trebuie să ai dragoste şi să te smereşti, să te ascunzi, să nu ştie stânga ce face dreapta ta, sub acest ambalaj, de cele mai multe de ori ne ferim să mărturisim că suntem creştini, că este timp de post şi noi nu mâncăm. Sigur, că am putea să stăm acasă şi să nu ne ispitim, dar sunt momente, sunt obligaţii de serviciu sau de alt fel de la care nu ne putem sustrage şi atunci este necesar să participăm. Şi de multe ori ne vine foarte greu să ne facem o cruce înainte să ne aşezăm la masă sau să nu mâncăm o mâncare de dulce - fără să epatăm cumva, fără să exhibăm această lucrare pe care o trăim în inimă. Dar, de cele mai multe ori, ruşinea ne face să-L tăgăduim, să ne lepădăm de Hristos, să ne ruşinăm de Hristos: "De cel care se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat şi păcătos, şi Fiul Omului Se va ruşina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinţii îngeri".

Iar această stare în care am ajuns s-a produs din cauza contaminări, a unei infecţii care vine pe linia aceasta ideologică, a formării omului nou. Noi suntem dintre aceia care am fost crescuţi, educaţi în această pepinieră a omului nou - noi şi părinţii, poate şi bunicii noştri. Spun aceasta pentru că se vede că una din trăsăturile cele mai vizibile [astăzi], în poporul nostru, care este eroic bimilenar, ca urmare a acestei educaţii pe care am primit-o, este frica, laşitatea. Acestea sunt caracteristicile cele mai vădite. Complianţa, disponibilitatea de a ne apleca spatele, de a fi de acord cu ce vine de la centru, cu ideologia oficială, cu părerea oficială, chiar dacă este în răspăr sau împotriva credinţei noastre.

Şi spunem că astăzi nimeni nu ne mai primejduieşte viaţa, aşa cum era în timpul lui Diocleţian. Aţi auzit în viaţa Sfântului mare mucenic Gheorghe, cum el fiind dregător şi un ostaş neînfricat şi avea doar 20 de ani, auzind că fraţii lui vor fi prigoniţi pe nedrept, a stat în faţa împăratului şi, neţinând cont de nici un privilegiu şi de nici un risc pe care şi-l asuma, el a spus: eu sunt creştin şi nu mă pot închina idolilor tăi care toţi sunt demoni, iar gândul tău este nedrept şi vei fi judecat de Dumnezeu…

[…]

Noi însă, din pricina faptului că ne-am slăbănogit cu totul, pentru că abia pâlpâie credinţa noastră, pentru că suntem atât de contaminaţi şi avem disponibilitatea de a ne plia după cei ce au puterea, după cei ce "conduc destinele" poporului – cârmuitorii ţării noastre sau ai lumii - şi, dintr-o dată, suntem dispuşi să acceptăm orice, de dragul de a ne păstra liniştea, pacea, confortul. Acestea le facem fiindcă ne-am învăţat cu compromisul, cu dublu gânditul, cu adevărurile ciuntite, care sunt mai rele decât minciunile, cu adevărurile strâmbate, care sunt stricătoare de minte şi de inimă; ne-am obişnuit cu ele, le cugetăm… Şi pentru că [în plus] îl şi judecăm în fiecare clipă pe aproapele nostru, harul se depărtează, se instalează frica şi devenim laşi şi nemărturisitori.

Mărturisirea nu înseamnă să ieşi pe stradă şi să strigi că eşti creştin, nu înseamnă să provoci. Ca să poţi să mărturiseşti, în primul rând trebuie să ai discernământ. Nimeni niciodată nu L-a văzut pe Mântuitorul Iisus Hristos "să dărâme vreo uşă" (la figurat), să meargă la cineva nepoftit în casa sau la masa cuiva. (…)

Discernământul este una din virtuţile cele mai înalte în Ortodoxie. Părinţii Bisericii spun că mai mare este harisma discernământului decât de a învia morţii. (…) Până la discernământ însă, nimeni nu poate ajunge acolo până nu trece prin smerenie. De aici vine şi toată frica, de aici vin şi toate suferinţele noastre, pentru că nu avem

smerenie! Noi nu ştim să ne smerim, nu putem să ne smerim, nu înţelegem ce este smerenia! Sigur că este nebunie să vorbeşti despre smerenie, nu poţi să vorbeşti despre ceva ce nu ştii.

Dar un lucru am învăţat, cel puţin, în anii aceştia, de când sunt în Biserică: nu există smerenie fără zdrobire de inimă! Nu eşti smerit până nu ai inima zdrobită. Şi bine spunea o maică de aici, cu care mai vorbesc, că în Ortodoxie, competiţia se dă pentru ultimul loc, să fii cel mai zdrobit, cel mai umilit. Şi atunci inima începe să se smerească şi începe să înţeleagă şi Sfintele Pătimiri ale lui Hristos, şi Învierea, şi toate celelalte inima le primeşte de la Duhul Sfânt. Dar numai o inimă smerită, o inimă zdrobită! Când vorbim de zdrobire, vorbim chiar de durere, cu lacrimi şi chiar lacrimi de sânge. Cum spune Sfântul apostol Pavel: "În lupta voastră cu păcatul nu v-aţi împotrivit încă până la sânge". O inimă care nu se zdrobeşte, care nu se împotriveşte păcatului până la sânge nu poate să cunoască smerenia; şi dacă nu poate să cunoască smerenia, nu poate ajunge nici să mărturisească. Sigur, la măsura la care suntem noi.

Cel mai important este să pornim de aici: în primul rând, să-l rabzi pe celălalt! Şi chiar în comunitatea această mică, am observat că, deşi suntem puţini, am început ca foarte foarte greu să ne răbdam unii pe alţii (…). Acolo unde Dumnezeu vede că începe să se lucreze ceva, începe să se mişte ceva, ca o comunitate mai mică sau mai mare, începe să intre în seceriş, să pună început bun în lucrarea duhovnicească, acolo Dumnezeu îngăduie şi ispitele. Şi pentru că nu există smerenie şi pocăinţă, bineînţeles că vrăjmaşul îşi face, mai întâi, o mică fisură, după care lărgeşte, lărgeşte, lărgeşte, până dărâmă (totul)…

Aţi văzut cum este o casă, mai întâi să fisurează un pilon, apoi o grindă fisură tot creşte, tot creşte, fundaţia începe să pocnească, se strâmbă într-o parte, tensiunea se descarcă nesimetric pe clădirea aceea şi până la urmă se prăbuşeşte. Aşa se întâmplă şi cu casele acestea duhovniceşti pe care le zidim noi.

Şi când mă gândesc la Biserică, nu zic că Biserica este numai o zidire, ci este şi o trăire, şi atunci noi zidim o Biserică, pentru că nu am venit să facem Biserică, ci să ne facem [pe noi înşine] biserică. Ei, atâta timp cât nu putem să ne răbdăm, să ne îngăduim unii pe alţii, aici, în Biserică, unde este Împărăţia lui Dumnezeu, unde avem Sfânta Liturghie, unde venim şi facem exerciţii de lepădare de sine, de smerenie, de pocăinţă, şi dacă totuşi nu reuşim, înseamnă că suntem încă departe de a zidi o Biserică şi departe de a fi luminători în lume. Sigur, că toate acestea se pot îndrepta, dar cum vom ajunge noi să mărturisim în lume şi să ne împlinim rostul ca oameni, ca preoţi universali ai lui Dumnezeu, cum ne vom împlini

misiunea şi lucrarea de a lumina celorlalţi şi a-i aduce la cunoştinţa adevărului, când noi înşine nu putem să vedem bine? Fiindcă orb pe orb va călăuzi la prăpastie. Ei bine, e foarte important, în primul rând, să mărturisim cu viaţa noastră, cu vieţuirea noastră.

V-am spus şi altădată, cel mai mare compliment pe care mi l-a făcut cineva a fost cel de la un om care a venit aici, "întâmplător", odată, la o Sfântă Liturghie şi nu a mai plecat, a rămas în această biserică, "pentru că am văzut că oamenii se iubesc, au dragoste între ei". Ei bine, atunci temperatura duhovnicească era fierbinte, dar acum iată, începem să ne răcim. Pentru că Dumnezeu a făcut minuni mari, foarte mari cu noi, dar pentru că a făcut multe şi mari minuni în fiecare zi, am început să ne obişnuim cu ele. Ca un copil răzgâiat căruia părinţii îi dau de toate, nimic nu-i lipseşte, iar el, chiar dacă vede pe stradă un copil chinuit, flămând şi dezbrăcat, nu-i va da aceluia ciocolată lui, pentru că el aşa s-a obişnuit, că toate i se cuvin şi că pentru oarecare pricini legate de virtuţile lui primeşte toate acelea. Aşa suntem şi noi, ca nişte copii răzgâiaţi, ca nişte copii foarte foarte alintaţi, începând cu mine. Foarte mult ne-a alintat Dumnezeu. Foarte multe minuni a făcut Dumnezeu cu noi, minuni mari şi, din această pricină, că ne-am obişnuit cu ele, de acum este ceva [banalizat] şi noi nu mai ştim să ne smerim, noi nu mai ştim să îl îngăduim pe celălalt. Ca şi cum cele pe care le-am lucrat noi a fost ca să primim o diplomă, o medalie sau un rang sau ca să primim aplauze de la oameni. "Slava de la oameni nu primesc", spunea Mântuitorul.

Vă daţi seama că nu pentru aceasta vrea Dumnezeu să lucrăm noi, că Dumnezeu "nu se îngraşă cu boii noştri". Pe Dumnezeu Îl bucură un singur lucru: "Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte" şi lasă Dumnezeu pe 99 de drepţi şi se duce după cel care vrea să se întoarcă. De aceea, şi linia pe care mergem noi, lucrarea duhovnicească pe care am cerut-o de la Dumnezeu este una misionară - capela misionară. Asta înseamnă mărturisire cu orice chip! Lucrarea noastră trebuie să pornească de la simplu la complex. Iar cel mai simplu lucru acesta este: că trebuie să ne îngăduim unii pe alţii. Aceasta este porunca lui Dumnezeu: Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiţi unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi să vă iubiţi unul pe altul. Bineînţeles, să ajungem la măsura aceasta este un scop foarte înalt, dar este posibil. Însă până să ajungem acolo, ca să ne punem sufletul pentru aproapele nostru, să începem măcar să ne răbdăm unii pe alţii.

În ultimul timp, după cum ştiţi foarte bine, că după atâtea daruri şi atâtea minuni pe care ni le-a făcut Dumnezeu, ca să vadă că suntem şi noi de acuma [mai mari], nu mai avem dinţi de lapte şi nu mai mâncăm doar hrana pasată, ci putem să mâncăm şi noi puţină hrană consistentă şi să pornim la treabă, vrea să ne lase Dumnezeu să

şi păşim pe picioarele noastre, şi atunci a îngăduit câteva foarte mici ispite. Dar iată că… noi nu am trecut acest test, până acum nu l-am trecut. Este totuşi bine să învăţăm ceva din asta, pentru că dacă noi ne păstrăm aşa cu cerbicie, că noi suntem ceva, că noi facem ceva... Într-adevăr, exista ispita aceasta în viaţa duhovnicească, atunci când Dumnezeu rânduieşte şi-ţi dă o sarcină, o misiune, adică eşti un privilegiat, că te lasă să lucrezi pentru El, să mărturiseşti pentru El. Atunci vine şi ispita asta de la diavol şi îţi şopteşte că tu eşti ceva, că uite ce lucru minunat ai făcut, că uite, îţi dai sângele tău ca să trăiască cineva… Dar, oare, e al tău? Dar, oare, poţi să respiri o gură de aer fără binecuvântarea lui Dumnezeu, dar, oare, mai răsare soarele fără dragostea lui Dumnezeu pentru om?

Cum spunea atât de minunat Petre Tuţea: "nu noi facem cinste poporului român că murim pentru el, ci el ne face onoarea să murim pentru el!". Nu facem noi cinste lui Dumnezeu că facem ceva! Doamne fereşte, gândul ăsta e de la vrăjmaş! Ce frumos a spus la Evanghelie: "Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte." Şi, în primul rând, vă urăşte demonul. Şi demonul urăşte iubirea, împlinirea poruncii iubirii a unora faţă de alţii, de aceea şi dă ispite. Dar fiindcă iubirea noastră este fundament, vrem să iubim de la noi, pentru aplauze, din acest motiv, iată că Dumnezeu ne calibrează imediat, îngăduie vrăjmaşului ca să ne cearnă şi să vedem cine suntem. Şi cu asupra de măsură, ca să vedem cine suntem, ne lasă Dumnezeu să ne smerim până la iad, aşa cum spunea Sfântul Siluan Athonitul. (…)

[Până la a ajunge la măsura suferinţei mucenicești, de a fi aleşi să mărturisim pentru Hristos], ştim că avem o poruncă: să iubesc pe aproapele meu. Şi dacă vreau mai mult, cine doreşte să fie desăvârşit, acela să iubească pe vrăjmaşul său. Dar dacă aici unde suntem fraţi, şi nu fraţi biologici, ci mai mult decât atât: fraţi duhovniceşti… că ne împărtăşim…Vă daţi seama? Ne pune Dumnezeu sânge din sângele Lui fiecăruia şi noi suntem uniţi prin sângele acesta, ca şi cum în sângele tău ar curge şi sângele meu şi în sângele meu ar curge şi sângele tău, şi tot acest sânge este unit cu sângele lui Hristos Cel Înviat, care ne înviază şi pe noi… Deci dacă noi, fraţi duhovniceşti suntem şi nu ne putem îngădui pentru nişte copilării, de fapt, nişte orgolii copilăreşti, înseamnă că nu am pus încă început bun şi nu înţelegem ce se întâmplă acolo, pe Sfânta Masă, nu înţelegem cum se jertfeşte Hristos…. (…).

Aceasta înseamnă să mărturisim, în primul rând să ne iubim unii pe alţii, aşa cum El ne-a iubit.

Rolul Sfântului Gheorghe în viaţa Sfântului Teodor Sicheotul

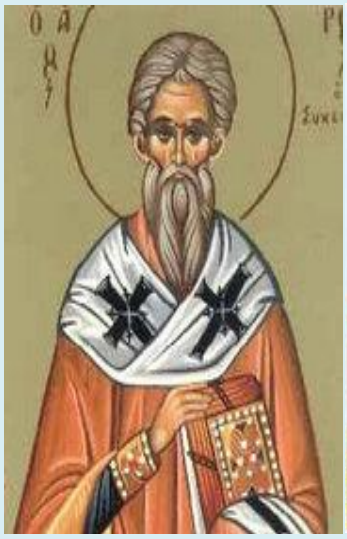

Atât Sfântul Gheorghe cât şi Maica Domnului i s-au arătat în numeroase rânduri cuviosului Teodor, povăţuindu-l şi salvându-l din cursele vrăjmaşului diavol.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei (22 aprilie)

În pământul Galatiei, este un sat ce se numeşte Sicheia, sub stăpânirea cetăţii lui Anastasie, care era mai întâi sub stăpânirea Ancirei, ce este departe de Anastasiopolia ca la douăsprezece stadii. De acolo era patria cuviosului Teodor Sicheotul, care s-a zămislit cu minune în pântecele maicei sale, ce se numea Maria, din bărbat cinstit cu numele Cozma, slujbaş împărătesc, pe vremea împăratului Iustinian cel mare. Căci, ***atunci când a zămislit maica sa Maria, în noaptea aceea adormind, a avut o vedenie minunată: O stea mare şi luminoasă a căzut din cer, pogorându-se pe pântecele ei.*** Şi deşteptându-se Maria, a spus aceasta maicii sale Elpidia şi surorii sale Despina, care vieţuiau lângă dânsa.

După aceea s-a dus la un oarecare părinte înaintevăzător, care în sihăstrie petrecea în linişte ca la şase stadii de la satul acela. Şi acea vedenie înfricoşătoare pentru zămislirea ei, i-a spus-o lui. Iar stareţul acela, învăţând-o cu duhovniceşti sfătuiri despre viaţa cea plăcută lui Dumnezeu, i-a zis: ***"Pruncul cel ce s-a zămislit în tine, va fi cu adevărat om mare, nu numai înaintea oamenilor, ci şi înaintea lui Dumnezeu; pentru că steaua aceea luminoasă însemnează slava împărătească, precum socotesc cei înţelepţi tâlcuitori de vise. Însă de tine nu se va spune aşa, adică nu împărătească putere pe pământ şi steaua cea văzută de tine mai înainte, vesteşte slava de fapte bune şi de darurile lui Dumnezeu ce se va turna în cel zămislit de tine, pentru că voieşte ca pe robii Săi, mai înainte de naşterea lor să-i sfinţească în pântecele cel de maică".*** Aceasta mai înainte proorocind-o Mariei, văzătorul stareţ şi din destul învăţând-o, a eliberat-o cu pace. Deci, s-a înştiinţat despre aceasta şi lui Teodosie, episcopul cetăţii lui Anastasie şi acela asemenea gândea la vedenia aceea, căci pruncul ce se va naşte, va fi lumină lumii. Iar Maria întorcându-se de la stareţ, petrecea după sfatul lui cu plăcere de Dumnezeu în întreagă înţelepciune, fără bărbat, împreună cu mama şi cu sora sa.

Când s-a împlinit vremea naşterii, ***a născut Maria pe acest rob al lui Dumnezeu şi botezându-l după obiceiul creştinesc, l-a numit Teodor, care se tâlcuieşte dar al lui Dumnezeu, arătând cu numele mai înainte, că pruncul acela are să fie pentru lume mare dăruire de la Dumnezeu.*** Făcându-se pruncul de şase ani, dorea maica sa să-l înscrie mai înainte în rânduiala ostăşească; deci îi gătea lui brâu de aur şi haine de mult preţ, şi alte lucruri de trebuinţă la rânduiala ostăşească. Apoi dorea să meargă la Constantinopol, la împărat, ca acolo să facă ostaş pe fiul său. ***Dar i s-a arătat ei în vis Sfântul mucenic Gheorghe, zicându-i: "Pentru ce la un sfat ca acesta te-ai hotărât pentru fiul tău, o, femeie? Nu te osteni în zadar, pentru că Împăratul cel ceresc are trebuinţă de fiul tău!"***

Deşteptându-se din somn Maria, a început a plânge şi a zice: "S-a apropiat moartea copilului meu", căci i se părea că va muri degrabă. Dar pruncul creştea cu anii şi cu

înţelegerea, iar când era de opt ani l-a dat maica-sa la învăţătura cărţii. Cu darul lui Dumnezeu învăţa mai bine decât toţi copiii şi era mai iubit decât toţi pentru obiceiurile sale cele bune; pentru că în copilăreştile jocuri, avea bărbătească înţelegere, păzindu-se de tot cuvântul de jurământ sau de hulă şi chiar şi pe ceilalţi copii îi oprea de la acelea, împăcând toate certurile şi bătăile dintre copii.

Era în casa acelor femei, un bărbat bătrân, cu numele Ştefan, temător de Dumnezeu şi dreptcredincios, pe care ca pe un părinte îl cinsteau pentru viaţa cea îmbunătăţită a lui. Pe acesta văzându-l copilul Teodor, în Sfântul Post cel de 40 de zile, postind până seara şi o mică fărâmitură de pâine cu apă gustând seara, s-a aprins cu dragostea cea dumnezeiască şi a început a urma postirii lui, până seara înfrânându-se. Iar când se întorcea de la şcoală la vremea prânzului, îl silea maica-sa să mănânce cu dânşii, dar el nu voia. După aceea, ca să nu fie silit la mâncare, a început a nu se mai întoarce la vremea mesei acasă, ci toată ziua şedea la şcoală până seara. Iar seara mergea mai întâi la biserică împreună cu Ştefan la obişnuita cântare şi se împărtăşea cu Preacuratul Trup şi Sânge al lui Hristos Dumnezeul nostru, apoi mergea acasă târziu şi primind o mică bucată de pâine cu apă, se întărea.

Dar maică-sa şi ceilalţi casnici îl sileau ca să mănânce fiertură şi celelalte mâncări, iar el nicidecum nu voia. Şi a rugat maica-sa pe dascăl, ca la vremea prânzului să slobozească pe copil de la şcoală acasă şi să-l silească să mănânce cu dânşii, căci din cauza nemâncării era foarte uscat cu trupul. Iar el nu mergea acasă, ci ***se suia în muntele ce era acolo, unde era biserica Sfântului marelui mucenic Gheorghe. Acolo, Sfântul mare mucenic, la vederea ochilor arătându-i-se în chip de tânăr preafrumos, îl ducea înăuntru bisericii; şi se îndeletnicea în biserică Teodor cu citirea cărţilor sfinte, până ce trecea vremea prânzului.*** Şi iarăşi mergea de la biserică la şcoală, iar seara, întrebându-l maica-sa pentru ce n-a venit să prânzească, răspundea: "Nu învăţasem stihurile şi pentru aceea m-a oprit". Şi iarăşi ruga maica-sa pe dascăl, ca să lase pe Teodor să prânzească la vremea cea cuviincioasă. Iar dascălul, cu jurământ adeverea că după cererea ei cea dintâi, în toate zilele îl lăsase cu ceilalţi copii pe Teodor de la şcoală, la vremea prânzului.

Înştiinţându-se maica-sa, cum că Teodor la prânz se suie în munte la biserică, a trimis o slugă să-l aducă cu forţa de acolo şi cu multe certări îl îngrozea să vină să prânzească, iar el, neascultînd-o, îşi păzea obişnuita înfrânare. Şi fiind el de zece ani, a năvălit o boală peste satul acela şi mulţi boleau foarte, iar unii şi mureau. ***Atunci s-a vătămat de acea boală şi fericitul copil Teodor, fiind aproape de moarte, deznădăjduit de ai săi. Deci luându-l aproape mort l-au dus la biserica Sfântului Ioan Botezătorul şi l-au pus în faţa Altarului, ce era aproape, unde în***

vârful bisericii sub cruce era închipuirea feţei Mântuitorului. Dintr-aceea au picat două picături de rouă asupra copilului cel bolnav şi îndată s-a sculat sănătos şi s-a dus acasă, mulţumind lui Dumnezeu. Dormind nopţile între casnicii săi, când toţi erau cuprinşi de un somn greu, venea la el Sfântul mare mucenic Gheorghe şi-l deştepta, zicându-i: "Scoală-te, Teodore, căci luceafărul a răsărit şi a sosit vremea rugăciunii celei de dimineaţă; de aceea să mergem la biserica Sfântului Gheorghe". Iar copilul îndată cu sârguinţă şi cu bucurie se scula.

Deci, la început i se arăta Sfântul Gheorghe, în chipul lui Ştefan, cel din casa lor. După aceea în alt chip i se arăta lui, deşteptându-l în fiecare noapte şi ducându-l la biserică. Iar diavolii, vrând pe cale să îngrozească pe copil, se prefăceau în lupi şi în diferite fiare şi se repezeau asupra lui. Dar sfântul mucenic, mergând înaintea lui şi purtând sulița în mâini, izgonea acele înfricoşate năluciri şi lui Teodor îi poruncea să nu se teamă. Astfel, făcându-se acestea în toate nopţile, maica-sa şi celelalte femei deşteptându-se din somn şi pe Teodor neaflându-l în pat, s-au mirat şi au aflat că mergea noaptea la biserică. Dar se minunau, cum de cu seară culcându-se să doarmă în mijlocul lor, se scoală nesimţit de nimeni. Deci, se temea maica sa ca nu cumva să-l mănânce fiarele pe copil, căci în acea vreme se auzise, că un lup răpeşte nu numai dobitoacele, ci şi pe copiii cei mici. Pentru aceea cu certuri îl îngrozea, să nu iasă din casă la biserică, mai înainte de răsăritul soarelui, de vreme ce locul acela era pustiu. Însă fericitul copil nicidecum nu asculta pe maica sa, ci la obişnuita vreme a nopţii deşteptându-se de Sfântul Gheorghe, pleca la biserica lui, neştiut de nimeni.

Odată, deşteptându-se din somn maica sa şi femeile cele cu dânsa, când se lumina de ziuă şi pe copilul Teodor neaflându-l în pat, s-a umplut de mânie; şi alergând la biserică, l-a luat de acolo şi apucându-l maica lui de păr, îl trăgea spre casă, bătându-l foarte rău apoi nu l-a scos toată ziua din casă, iar spre noapte l-a legat de pat, ca să nu iasă nicăieri. *Şi în acea noapte Sfântul marele mucenic Gheorghe s-a arătat în vis maicii lui Teodor şi femeilor celor cu dânsa, având sabia încinsă la coapsă, pe care scoţând-o, le îngrozea cu mânie, zicându-le: "Voi tăia capetele voastre, dacă veţi bate mai mult pe copilul acesta şi veţi opri venirea lui către mine".* Iar femeile deşteptându-se cu spaimă mare din somn, spuneau acea înfricoşată arătare şi îngrozire a mucenicului una alteia, căci toate una şi aceeaşi vedenie văzuseră. Şi îndată dezlegând pe sfântul copil, îl dezmierdau prin cuvinte mângâietoare, să nu se mânie pe dânsele că l-au bătut. Şi îl întrebau, cum mai înainte de a se lumina de ziuă merge la biserică, ieşind din casă şi nu se teme de fiare. Iar el le spunea, cum că în toate nopţile venea la el un tânăr luminos şi îl deştepta şi îl ducea la biserică, apărându-l de năluciri pe cale.

Deci, au cunoscut femeile, că Sfântul mucenic Gheorghe, pe care îl văzuseră în vedenie, i se arată lui şi îl apără. Din acea vreme, întru nimic nu mai oprea pe Teodor, ci l-a lăsat spre purtarea de grijă a lui Dumnezeu, zicând: "Voia Domnului să fie!" Acest fericit copil avea o soră mică, cu numele Vlata, pe care o născuse din alt bărbat, fiindcă mama lui, sfătuind-o rudeniile, se mai măritase încă o dată. Acea copilă îl iubea pe fratele său Teodor şi adeseori ziua îi urma lui, pe când mergea la biserică şi se străduia să urmeze vieţii lui. Pentru că Duhul lui Dumnezeu lucra şi într-însa, ca şi în Teodor.

Nu departe de casa lor era o biserică a Sfântului mucenic Emilian, care în acea ţară a Galatiei, în cetatea Ancirei, pe vremea împărăţiei celui fărădelege Iulian Paravatul, după multe munci, a fost răstignit pe cruce. În biserica acelui mucenic intrând fericitul Teodor, petrecea toată noaptea în rugăciune. Iar la miezul nopţii adormind, i s-a făcut o astfel de vedenie.

I se părea, că stă înaintea unui împărat care şedea pe scaun într-o slavă mare, înconjurat de mulţime mare de ostaşi şi o femeie luminată, îmbrăcată în porfiră, era de-a dreapta Împăratului şi l-a auzit pe Acela zicându-i: "Nevoieşte-te, Teodore, ca să primeşti plata cea desăvârşită în Împărăţia cerului; iar Eu şi pe pământ te voi face cinstit şi te voi preamări înaintea oamenilor!"

Această vedenie i s-a făcut în anul al 12-lea al vieţii lui. Şi din acel ceas cu mai multă dorire către Dumnezeu şi cu dragoste aprinzându-se, a început mai mult a se osteni. Deci, s-a închis într-o cămară a casei sale şi a petrecut într-însa, de la praznicul sfintei dumnezeieştii Arătări (Botezul Domnului) până la praznicul Duminicii Stâlpărilor, în post şi rugăciune; îndeletnicindu-se cu citirea cărţilor şi vorbind cu însuşi Dumnezeu. Dar mai ales în două săptămâni ale Sfântului Post cel de 40 zile, în cea dintâi şi în cea din mijloc, nu vorbea nimic cu nimeni, ci, petrecând cu adâncă tăcere, îşi adâncea mintea sa în Dumnezeu.

După trecerea sfântului şi marelui post, sosind praznicul Învierii lui Hristos, urâtorul diavol nesuferind să-l vadă pe un îmbunătăţit copil ca acesta, gândea cum l-ar pierde. Şi a meşteşugit un vicleşug într-acest chip: într-una din zile, s-a prefăcut în chipul unui tânăr, Gherontie, care, împreună cu Teodor, învăţa la şcoală şi mergând la Teodor l-a chemat cu el spre răcorire. Şi luându-l, l-a suit pe un deal înalt, ce se numea Tzedrama, stând pe o piatră mai înaltă.

***

Apoi a început a ispiti pe Teodor, ca şi altădată în pustie pe Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, zicându-i: "De voieşti, o, bunule Teodore, să-ţi arăţi vitejia ta, aruncă-te de aici jos".
Iar Teodor a răspuns: "Mă tem, de vreme ce acea înălţime este nemăsurată".
Zis-a diavolul: "Tu mai mult decât toţi ai fost mai viteaz la şcoală, iar acum te temi de aceasta? Iată eu nu mă tem, ci îndată voi sări jos".
Teodor a zis: "Să nu faci această, ca să nu mori căzând".
Iar diavolul se întărea, zicând că nici o primejdie nu va pătimi.
Teodor a răspuns: "Dacă vei face aceasta tu mai întâi şi te voi vedea întreg, apoi şi eu după tine voi urma".
Şi îndată diavolul a sărit din înălţime jos, în acea adâncime fără măsură, apoi stătea acolo în dreptu-i şi chemă la sine pe Teodor, ca şi el asemenea să se arunce.
Iar Teodor văzând aceasta, s-a spăimântat şi gândea în sine, cum Gherontie, care mai înainte nu avea niciodată o îndrăzneală ca aceea, a putut fără vătămare, ca din aşa înălţime de deal, să sară jos! Gândind el acestea, iar diavolul strigându-l de jos şi chemându-l la sine, ***îndată s-a arătat Sfântul mare mucenic Gheorghe.***
Şi, apucând de mâna pe Teodor, i-a zis: "Vino aici şi urmează-mi! Nu asculta pe ispititorul, care caută sufletul tău! Pentru că acesta nu este Gherontie, ci vrăjmaşul neamului nostru".

Atunci a dus mucenicul pe copil în biserica sa, în care zăbovind, au venit la el maica lui şi bunica sa şi îl rugau pe fericitul să se întoarcă acasă, de vreme ce multe rudenii şi prieteni se adunaseră la ei la ospăţ şi-l aşteptau. Iar el ştiind Scriptura, că dragostea acestei lumi este vrăjmaşă lui Dumnezeu, pentru că cel ce voieşte să fie lumii prieten, se face vrăjmaş lui Dumnezeu, nu i-a ascultat; ci dezlegându-şi brâul său cel de aur apoi haina cea de deasupra de mult preţ şi scoţând gherdanul, le-a aruncat, zicând: "Ştiu că vă temeţi, să nu le pierd; luaţi-le, iar pe mine lăsaţi-mă". Iar el nu a mers.

Auzind de un părinte îmbunătăţit, care se numea Glicherie, că este ca la zece stadii de satul lor, într-un loc liniştit, s-a dus la el, voind să se binecuvânteze şi să se povăţuiască de către dânsul. Iar Glicherie, fiind bărbat mai înaintevăzător şi cunoscând că în copil este Duhul lui Dumnezeu, l-a primit cu dragoste şi bucurie. Şi a zis către el, zâmbind: "Fiule, iubeşti chipul monahicesc?" Copilul a răspuns: "Îl iubesc foarte mult, părinte, şi doresc cu tărie a mă învrednici aceluia". Atunci era secetă mare în părţile acelea şi, ieşind amândoi din chilie, au mers şi au stat înaintea bisericii Sfântului Ioan Botezătorul. Şi a zis Cuviosul Glicherie către fericitul copil Teodor: "Fiule, să plecăm genunchii şi să ne rugăm Domnului, ca milostivindu-Se, să ne dea ploaie şi să adape pământul cel uscat; din acestea vom şti, de suntem în numărul drepţilor".

Aceasta a voit să facă stareţul, nu ca ispitind pe Domnul, ci nădăjduind, că sunt bineprimite rugăciunile lui la Dumnezeu. Deci, plecându-şi genunchii, s-au rugat şi îndată cerul s-a acoperit de nori, iar când s-au sculat de la rugăciune, a căzut ploaie foarte mare şi tot pământul s-a adăpat din destul. Stareţul umplându-se de bucurie pentru darul Domnului, a zis către Teodor cu dragoste: "De acum, fiule, orice vei cere de la Dumnezeu, toate îţi va da. Pentru că va fi cu tine, întărindu-te ca şi cu trupească vârstă şi cu duhovnicească vieţuire să creşti din putere în putere; iar tu să-ţi săvârşeşti dorinţa, când va veni vremea".

După aceasta Teodor, luând binecuvântare de la stareţ, s-a întors la casa sa. Şi având 14 ani de la naşterea sa, a gândit să-şi lase casa pentru totdeauna şi să petreacă lângă biserica Sfântului Gheorghe cea din munte. Deci, a rugat pe maica-sa şi pe casnici să nu-i facă împiedicare la scopul său, nici să-l supere venind la el. Iar rudele n-au îndrăznit să-l oprească, ştiind că Dumnezeu este cu dânsul. Ducându-se Teodor, şi-a săpat o peşteră în munte sub altar şi petrecea acolo, intrând totdeauna în biserică şi rugându-se. Şi îi trimitea maica sa pâine curată şi păsări fierte şi prăjite. El pe toate acelea le punea pe o piatră lângă drumul bisericii, ca ori păsările, ori fiarele, ori oamenii cei ce treceau pe acolo să le mănânce, iar el se hrănea din prescurile ce se aduceau la biserică, mâncând câte una pe zi, seara.

***

Era acolo un loc oarecare stăpânit de diavoli, ce se numea Area, fiind departe de acolo ca la şase stadii. Deci se povestea că zeiţa Artemida cea păgână petrecea acolo cu mulţime de diavoli şi nu era cu putinţă nimănui să treacă prin locul acela fără primejdie. Şi mai ales la amiază, în lunile iulie şi august, mulţi oameni se vătămau până la moarte de diavolii aceia. Aceasta auzind-o fericitul tânăr, venea în lunile acelea în toate zilele în acel loc. Şi toată ziua zăbovind acolo, seara se întorcea acasă întreg, nepătimind nici o primejdie de la diavoli, pentru că ei văzându-l venind acolo, fugeau de dumnezeiasca putere.

***

Iar în luna lui Ianuarie, când se făcea praznicul Dumnezeieştii Arătări, ieşea Teodor cu ceilalţi oameni şi clerici la râu, pentru sfinţirea apei. Şi intrând în apă desculţ, stătea nemişcat până la săvârşirea cântării, iar după dumnezeieasca Arătare, se închidea în peşteră şi petrecea în tăcere, fără să iasă până la Duminica Stâlpărilor.

Şi îl iubea bunica lui, Elpidia, mai mult decât pe amândouă fiicele şi se mângâia de o viaţă ca aceea a lui şi îi ducea de mâncare poame şi pâine. Din acestea gusta în toate sâmbetele şi Duminicile şi toţi se minunau de atât de mare dar al lui

Dumnezeu, care era în copilul acela atât de tânăr şi preamăreau pe Dumnezeu, zicând: "Ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit acestui prunc". Asemenea şi Teodosie episcopul Anastasiopolei, auzind toate acestea despre Teodor, se bucură şi, lăudându-l înaintea tuturor, zicea: "Pruncul acesta este trimis de la Dumnezeu spre o viaţă ca aceasta".

Într-un timp oarecare, din supărare, a căzut într-o boală şi dormitând, i s-a arătat Sfântul marele mucenic Gheorghe, zicându-i: "Care este pricina bolii tale, fiule?" Iar el, căutând, a văzut pe duhul cel necurat stând departe şi arătând spre dânsul, zicea mucenicului: "Acel necurat şi urât a adus asupra mea această boală!" Iar Sfântul Gheorghe, apucând pe diavol, l-a muncit tare şi l-a izgonit; iar lui Teodor, luându-l de mână, i-a zis: "Scoală-te şi fii sănătos! De acum urâtul şi videanul acela nu se va mai arăta înaintea feţii tale!" Şi îndată Teodor, deşteptându-se, s-a sculat şi s-a simţit bine şi sănătos.

Dar iubitorul de oameni Dumnezeu, Cel ce a dat sfinţilor Săi Apostoli putere asupra duhurilor necurate, ca să le izgonească şi să tămăduiască în popor toate bolile, Acela a dăruit şi acestui iubit al Său tânăr putere şi dar şi a început Teodor a face minuni întru slava lui Dumnezeu.

***

Un om oarecare a adus la dânsul, când era în biserică, pe fiul său îndrăcit, rugându-l să-l tămăduiască. Teodor, fiind copil, nu ştia ce să facă şi se lepăda de un lucru ca acesta, iar omul acela, plângând, îi dădu lui Teodor un bici, zicându-i: "Robule al lui Dumnezeu, ia biciul acesta şi, îngrozind, bate pe fiul meu, zicându-i: "Ieşi, duhule necurat, din copilul acesta, în numele Domnului meu!"". Iar fericitul Teodor, cum a fost învăţat de omul acela, aşa a şi făcut. Şi a început diavolul a striga în copil: "Voi ieşi, voi ieşi, dar numai un ceas să mă slăbeşti!"

Şi depărtându-se Sfântul Teodor spre Altar, diavolul striga din copil: "O, nevoie, o, mare este puterea Nazarineanului! Pentru că de când a venit pe pământ, a înarmat asupra noastră pe oameni şi acum acelui neiscusit copil i-a dat putere asupra noastră. O, vai mie, de ce fel de copil sunt izgonit eu! Pentru că nici nu pot suferi darul cel dat lui din cer şi mare primejdie are să fie nouă de la acest copil mic; căci pe mulţi de ai noştri îi va izgoni din trupurile omeneşti. Şi aceasta, mai cumplită primejdie îmi este, că începătura stăpânirii celei date lui, asupra mea o începe şi nici că îndrăznesc, să mă întorc la tatăl meu diavolul, izgonindu-mă de acest mic copilaş. Căci de mi s-ar fi întâmplat mie aceasta de la vreun bărbat bătrân, nu mi-ar fi fost atâta ruşine şi necaz. Blestemată fie ziua când s-a născut acest cumplit copilaş!" Acestea strigându-le diavolul, Sfântul Teodor a luat untdelemn din

candelă şi a uns capul pruncului cel îndrăcit, l-a însemnat cu semnul crucii şi a poruncit diavolului, zicându-i: "Ieşi de acum, duhule viclean, şi nu bârfi mai mult!" Iar diavolul cu mare glas a răcnit şi aruncând pe prunc la picioarele lui Teodor, a ieşit; iar pruncul s-a făcut sănătos, cu darul lui Dumnezeu. Această minune a străbătut prin toată partea aceea şi slăveau pe Dumnezeu, cei ce auzeau de acea minune.

***

Vrând Teodor să fie următor Sfântului Ioan Botezătorul şi Sfântului Ilie proorocul, prin viaţa pustnicească, se gândea unde s-ar putea depărta de oameni. Şi suindu-se în partea cea mai înaltă a muntelui, umbla împrejurul locului pustiu şi văzând o piatră mare şi-a săpat sub dânsa o peşteră. Apoi a rugat pe unul din clerici, un diacon îmbunătăţit ca să-i aducă câte puţină pâine şi apă la vremea sa şi cu numele lui Dumnezeu l-a jurat să nu spună nimănui despre dânsul. Apoi a luat de la clericul acela o haină aspră de lână, pentru că până atunci umbla încă în haine noi date de maica lui, şi s-a închis în peştera sa. După rugămintea lui, clericul i-a astupat uşa cu pământ, lăsându-i numai o ferestruică mică, pe cât îi era cu putinţă ca să-i dea o bucată de pâine şi un vas cu apă.

Astfel închizându-se sfântul, a petrecut doi ani, îngropat de viu în pământ şi neştiind nimeni de dânsul, fără numai clericul acela. Iar oamenii din sat, mergând la biserică şi nevăzând pe Teodor, se minunau şi nu se pricepeau unde s-a ascuns. S-a întâmplat în acel timp de a trecut prin satul acela o ceată de ostaşi şi unii socoteau, cum că ostaşii luându-l, l-au dus cu dânşii şi au plecat cu toţii spre stăpânitorul acelei părţi, ca să trimită la ostaşi după copil, pe care căutându-l cu dinadinsul şi negăsindu-l, au socotit că este mâncat de fiare. Plângea după dânsul maica lui şi toţi casnicii fără de mângâiere, ca pentru un mort jelindu-se toţi oamenii din satul acela după dânsul.

După ce au trecut doi ani, clericul acela, văzând tânguirea maicii sale, apoi temându-se ca să nu moară Teodor într-o viaţă strâmtorată ca aceea, a spus despre dânsul. Şi alergând cu sîrguinţă şi cu bucurie, a deschis peştera şi l-a scos afară ca pe un mort, care, dacă a văzut lumina zilei, a rămas fără glas multă vreme. Capul lui era acoperit de răni şi plângeau casnicii privind la dânsul. L-au dus în biserica Sfântului Gheorghe şi voia maica-sa să-l ia acasă ca să-l tămăduiască cu doctorii, dar el n-a voit nicidecum, ci petrecea ca şi mai înainte lângă biserica mucenicului şi în puţine zile i s-a tămăduit capul.

Auzind de toate acestea ***Teodosie, episcopul Anastasiopoliei, s-a dus cu clerul în satul acela, să vadă pe robul lui Dumnezeu Teodor; şi văzându-l, s-a minunat de***

viaţa lui. Apoi, povăţuindu-se de dumnezeiescul Duh, l-a ridicat mai întâi la treapta cea mai de jos a clericului; după aceea l-a hirotonit preot, având optsprezece ani de la naşterea sa, pentru că zicea episcopul despre dânsul: "Vrednic este unul ca acesta, să se hirotonească şi mai înainte de vremea cea cuviincioasă, căci în el petrece darul lui Dumnezeu; pentru că şi Sfântul Apostol Pavel a învrednicit de treapta episcopiei pe Sfântul Timotei, fiind tânăr". Iar către Teodor a zis: "Domnul Care te-a învrednicit preoţiei, El te va învrednici şi episcopiei, ca să paşti turma Lui cea cuvântătoare; dar mai întâi să te îmbraci în rânduiala monahicească, să creşti cu credinţa şi cu faptele bune şi să te rogi pentru mine".

Zicându-i aceasta episcopul şi dându-i binecuvântare, s-a dus în ale sale. Iar Fericitul Teodor a început a săvârşi jertfa cea fără de sânge, stând cu vrednicie înaintea Altarului lui Dumnezeu. După aceea, vrând să vadă Sfintele locuri de la Ierusalim şi găsind un bun însoţitor de călătorie, s-a dus. Şi ajungând la Ierusalim, s-a închinat cu multă osârdie şi cucernicie lemnului Crucii cel făcător de viaţă şi Sfântului Mormânt al Domnului. Apoi a înconjurat şi celelalte sfinte locuri, închinându-se şi rugându-se. A cercetat încă şi pe sfinţii părinţi, care erau acolo în închisori şi în sihăstriile pustiei şi învrednicindu-se de rugăciunile şi binecuvântările acelora, s-a dus în lavra Sfântului Gheorghe Hozevitul, care era aproape de râul Iordan, în apropiere de biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, unde i s-a făcut arhimandritului în vedenie, înştiinţare de la Dumnezeu despre Teodor.

Deci, în acea lavră l-au îmbrăcat în chipul monahicesc, cu porunca lui Dumnezeu şi l-a liberat cu binecuvântare la locul său. Iar după ce s-a întors la locul său, a început iarăşi a petrece lângă biserica Sfântului mare mucenic Gheorghe, slujind lui Dumnezeu în cuvioşie şi strălucind ca Moise, cu darul Domnului, cu care fiind dăruit mult, tămăduia toate bolile ce se întâmplau în popoare şi izgonea duhurile cele necurate, ca cel ce avea putere peste dânsele.

Dar bunica lui, Elpidia, mătuşa sa, Despina, şi Vlata, sora cea tânără nu voiau să se despartă de dânsul. Ci privind la viaţa lui cea plăcută lui Dumnezeu, se sârguiau după puterea lor, să-i urmeze, postind şi rugându-se. Apoi făceau milostenie săracilor din osteneala mâinilor lor. Nu după multă vreme, mătuşa lui, Despina, s-a mutat către Domnul în bună mărturisire, pe care îngropând-o, a dus pe sora sa Vlata într-o mănăstire de fecioare, fiind de doisprezece ani şi a făcut-o mireasa lui Hristos. Iar pe fericita Elpidia a lăsat-o într-o casă aproape de el să petreacă până la o vreme. Deci, Vlata, fecioara lui Hristos, având viaţă sfântă, după trei ani s-a dus fără prihană la cămara Mirelui său Cel fără de moarte. Auzind de sfârşitul ei,

fericitul Teodor a mulţumit lui Dumnezeu cu bucurie; iar, Elpidia, cu sfatul sfântului, s-a dus într-o mănăstire de femei, care era aproape de biserica Sfântului mucenic Cristofor. Şi trimitea cuviosul la dânsa pe copilele cele ce se aduceau la dânsul pentru tămăduire, îndrăcite sau bolnave, ca să le povăţuiască Elpidia, cum să se roage şi să postească. Apoi să le înveţe la tot obiceiul bun.

După ducerea fericitei Elpidia în mănăstire, cuviosul, neavând de la nimeni vreo slujbă pentru dânsul, a găsit un lucrător ca să-i slujească. Iar purtarea de grijă a lui Dumnezeu, voind să-l facă vânător de oameni, a început a trimite la dânsul pe oarecare, spre a vieţui împreună.

Mai întâi pe un oarecare Epifanie tânăr cu anii, care, pornindu-se cu dorinţă de Dumnezeu, a venit la dânsul. Şi s-a bucurat cuviosul Teodor, că nu l-a lăsat Dumnezeu singur. Deci a primit pe Epifanie şi l-a îmbrăcat în chipul monahicesc şi l-a povăţuit la o viaţă atât de sfântă, încât avea stăpânire şi asupra diavolilor şi îi izgonea din oameni.

După aceea, o femeie drept-credincioasă care dobândise tămăduire de boala sa cu rugăciunile cuviosului Teodor, a adus la dânsul pe fiul său cu numele Filumen, tânăr cu anii, însă nu şi cu înţelegerea, ştiind bine a citi şi a scrie. Şi erau trei de o vârstă unul cu altul, robi ai lui Hristos, asemenea cu cei trei tineri de demult din Babilon, având o dragoste şi o osârdie către Dumnezeu, iar în mijlocul lor era şi însuşi Hristos, Care a zis: ***Unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.***

După câţiva ani, fericitul Epifanie sfârşindu-se întru Domnul, a venit în locul lui Ioan, om sârguitor în fapte bune. În acea vreme au venit la cuviosul nişte oameni de la un sat ce se numea Protomaria şi-l rugau să meargă în satul lor, fiindcă aproape de acel sat era un loc stăpânit de duhuri necurate şi nimeni nu putea să treacă pe la acel loc fără vătămare, nici oameni, nici dobitoace, mai ales la amiază şi după apusul soarelui. Deci a mers robul lui Dumnezeu în acel loc şi poruncind să-i sape o peşteră mică, s-a închis într-însa toată iarna aceea. Şi a petrecut în acel loc în post şi rugăciunile cele obişnuite până la Paşti, iar diavolii nesuferind petrecerea lui, de acolo, au fugit izgoniţi ca de o armă, prin rugăciunile sfântului. Şi de multe ori mulţi oameni auzeau glasuri diavoleşti, care se tânguiau, căci îi izgonea Teodor. Iar oamenii din satul acela aveau atât de mare credinţă către el, încât mergeau de luau ţărâna de la peştera aceea în care petrecea cuviosul şi amestecând-o în mâncare şi băutură, o dădeau la oamenii bolnavi şi la dobitoace ca pe o adevărată doctorie şi toţi dobândeau tămăduire după credinţa lor.

Era în satul acela un om cucernic, cu meşteşugul fierar; aceluia i-a poruncit cuviosul să-i facă o cămăruţă de fier, fără acoperământ, strâmtă, pe cât era cu putinţă unui om să stea într-însa, căci aşa a socotit să-şi afle chinuirea trupului său. De care lucru înştiinţându-se oamenii din satul acela, au adus la fierar multe unelte de fier, ca să fie spre săvârşirea acelui lucru. După ce a făcut cămăruţa aceea, a dus-o în satul Sicheot la cuviosul, pe care el punând-o în peşteră, s-a închis într-însa mult timp. Şi stătea ca un stâlp nemişcat, răbdând toată cumplirea văzduhului, de vreme ce era fără acoperământ acea cămăruţă. Şi se ardea vara de zăduf, iar iarna îngheţa de răceală şi de frig, căci zăpada şi ploaia îl udau, furtunile şi vânturile îl băteau, dar el petrecea ca o piatră şi ca un diamant tare. O răbdare ca aceea i-a dat Atotputernicul Dumnezeu, care covârşea firea şi mintea omenească, spre mirarea oamenilor şi spre mărirea Sfântului Lui nume cel dumnezeiesc. Şi nu numai închisoarea cămăruţei aceleia de fier şi-a ales de bunăvoie, ci şi tot trupul său cu greutate de fier îşi învelea. Apoi se încălţa cu încălţăminte de fier, făcută după măsura picioarelor sale şi mănuşi de asemenea purta şi în platoşă de fier grea se îmbrăca şi cu un lanţ de fier gros se încingea ca şi cu un brâu. Încă şi un toiag de fier greu purta, având în vârf cruce; apoi îşi hotărâse viaţa în acest chip. După praznicul Naşterii lui Hristos, la dumnezeiasca Arătare întră în peşteră, înfăşurându-se cu fiarele acelea grele; şi petrecea acolo până la Paşti, iar după Paşti se închidea în acea cămăruţă de fier.

Cu o greutate de fier ca aceea şi cu închisoarea cea strâmtă de bunăvoie îşi chinuia trupul, ca pe un rob obosindu-l şi pedepsindu-l, ca să nu se ridice războaiele cele dinlăuntru. Iar în sfântul şi marele post de 40 de zile, nu gusta nicidecum pâine, ci puţine poame, sau legume crude şi acelea numai sâmbăta şi Duminica. Şi îi supusese Dumnezeu fiarele cele sălbatice, care erau în pustia aceea; pentru că un urs înfricoşat venind trei ani de-a rândul, lua hrană din mâinile lui, asemenea şi un lup din pustie venind, se hrănea de dânsul. Apoi venind şi ducându-se fiarele acelea, pe nimeni nu vătămau, nici pe oameni, nici pe dobitoace, deşi se întâlneau cu cineva; pentru că aceea era facerea de minuni a lui Dumnezeu, prin care slăvea pe plăcutul Său.

A mers la cuviosul, în cămăruţa în care era închis, un om ce avea tot trupul bolnav, căutând tămăduire prin sfintele lui rugăciuni. Iar el, poruncind aceluia să se dezbrace de hainele sale, a luat apă şi s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Cel ce prin proorocul Elisei ai curăţit, pe Neeman Sirianul de stricăciune şi singur prin milostivirea Ta pogorându-Te la noi şi făcându-Te om, cu cuvântul ai tămăduit pe cei stricaţi, caută acum spre noi şi spre apa aceasta şi binecuvântând-o, dă-i putere de tămăduire, ca să poată***

curăţi de stricăciune pe acest om, care stă înainte, întru preamărirea numelui Tău Celui Sfânt".

Astfel rugându-se şi însemnând apa cu semnul Crucii, a turnat omului pe cap şi pe tot trupul şi îndată s-a curăţit de acea boală şi s-a dus sănătos, lăudând pe Dumnezeu. Asemenea, venind şi un preot, anume Colirie, şi numai haina sfântului pe sine punând-o, îndată a câştigat tămăduire. Nişte minuni ca acestea şi o viaţă ca aceasta a Sfântului Teodor văzând fericita Elpidia, se fericea cu duhul. Deci şi ea a povăţuit pe multe femei spre viaţă plăcută lui Dumnezeu şi spre chipul monahicesc le-a adus, pentru că era foarte îmbunătăţită şi urma nepotului său în nevoinţele cele duhovniceşti. După aceea, cuvioasa Elpidia s-a apropiat spre sfârşitul său, pe care mai înainte l-a ştiut din descoperirea ce i s-a făcut ei. Şi mergând la cea mai de pe urmă cercetare şi sărutare a cuviosului său nepot, i-a spus vedenia sa, zicând: *"Fiul meu şi lumina ochilor mei, **am văzut în arătare un tânăr foarte frumos, îmbrăcat în haină luminoasă, având părul în chipul aurului, asemenea Sfântului marelui mucenic Gheorghe, precum îl vedem închipuit pe icoană.** Acela venind la mine, m-a întrebat despre tine, vrând să ştie de la mine rânduiala cântării de psalmi şi a vieţii tale. Iar eu cu de-a-mănuntul i-am spus lui, însă el mi-a zis: **"Când cântaţi psalmi, ziceţi aceasta: "Binecuvântaţi pe Domnul, munţilor şi dealurilor!"".** După aceea mi-a zis: **"Mare dar ai câştigat, o, femeie, învrednicindu-te a vedea pe nepotul tău într-o rânduială ca aceasta, iar mie, ajutătorului, îmi eşti mult datoare. Dar mai ales Stăpânului Cel de obşte Ziditorului Dumnezeu, toată mulţumirea I se cuvine, Care pe nepotul tău l-a făcut vrednic, a fi în rândul sfinţilor robilor Lui. Deci, tu de acum te odihneşte, pentru că te-ai ostenit până acum"".***

Această vedenie spunând-o fericita Elpidia Sfântului Teodor şi dându-i cea de pe urmă sărutare, s-a dus la chilia sa şi îmbolnăvindu-se puţin s-a mutat către Domnul şi s-a îngropat cu cinste de către cuviosul. Iar după îngroparea ei, a venit cineva la cetatea Ancira, aducând înştiinţare sfântului, cum că maica lui, Maria, a murit şi-l sfătuia să trimită ca să-i ia averea, de vreme ce a murit fără moştenitor. Răspuns-a sfântul: "Nu spui adevărul, căci maica mea n-a murit". Iar acela stăruia, zicând: "Cu ochii mei am văzut-o moartă". Iar el iarăşi a răspuns: "Nu este adevărat! Căci n-a murit maica mea, nici va muri cu sufletul, ci şi acum viază şi va fi vie în veci!" Şi nu s-a îngrijit de averea ce rămăsese după dânsa, ci a postit o săptămână întreagă, făcând rugăciuni cu dinadinsul către Dumnezeu pentru sufletul ei.

***

Petrecând cuviosul Teodor în peşteră, a mers la dânsul economul bisericii de la Iliopoli şi prin cel ce-i slujea i-a spus rugămintea sa cu lacrimi, zicând: "Miluieşte-

mă, robule al lui Dumnezeu, în necazul ce mi s-a întâmplat! Pe sluga mea am trimis-o, ca să adune veniturile bisericeşti, iar el, toate veniturile adunându-le, a fugit. Iar eu, alergând încoace şi încolo după dânsul şi căutându-l, nu pot să-l aflu. Roagă-te Domnului, să mi-l arate, că toată averea mea nu-mi ajunge să plătesc bisericii". Răspuns-a lui sfântul: "De făgăduieşti că pe acel slujitor al tău nu-l vei bate, ci îl vei libera şi nimic mai mult de la dânsul nu vei lua, fără numai cele bisericeşti, pe care el le-a luat, apoi te va mângâia Domnul şi-l va da în mâinile tale; iar de nu vei făgădui aşa apoi nu vei putea să-l afli pe el". Iar economul a făgăduit a nu-l bate pe acela şi nici a-i lua ceva dintre ale lui, ci şi dintre ale sale a-i da, decât numai să întoarcă averea bisericească. Pentru că zicea: "Eu şi copiii mei vom rămâne goi dacă cu a mea avere voi plăti pentru venitul bisericesc cel răpit". Atunci i-a zis sfântul: "Mergi cu pace la casa ta şi să fii fără grijă, căci nădăjduiesc către Dumnezeu că degrabă te va mângâia". Şi s-a dus economul într-ale sale, bucurându-se, având neîndoită nădejde în cuvintele cuviosului. Iar fugarul acela, care răpise cele bisericeşti, a stat în cale aproape de satul ce se numea Nicheia, fiind legat cu rugăciunile cuviosului şi neputând să se ducă mai departe cât de puţin. Deci, cu părerea i se arăta că fuge degrabă, dar de fapt el stătea pe loc. Şi, văzându-l oamenii care se întâmplaseră în calea aceea şi cunoscându-l, l-au prins şi l-au dus la econom.

Aşa a fost întoarsă toată averea bisericească pe care o luase el. Iar economul şi-a împlinit făgăduinţa şi a slobozit pe acela, nefăcându-i nici o strâmbătate. Apoi a mers iarăşi la cuvios, dându-i mulţumire.

***

După aceasta un om, în ziua a 50-a a adus pe femeia sa muncită de diavol şi după ce a certat cuviosul pe duhul cel necurat, acela striga, zicând: "O, pentru ce te mânii asupra mea, mâncătorule de fier? Oare sunt vinovat? Căci nu de bunăvoie am intrat într-însa, ci fiind trimis de Teodor vrăjitorul, care se numeşte Carapos şi petrece în satul Mazamia". Iar plăcutul lui Dumnezeu, certând cu numele lui Iisus Hristos pe diavolul, l-a izgonit din femeia aceea.

***

În acelaşi an, în luna iunie, oamenii din satul Mazamia, auzind de minunile făcute de plăcutul lui Dumnezeu, Teodor, au mers la el, rugându-l cu lacrimi să vină la ei, să le izgonească lăcustele care năvăliseră ca un nor asupra ţarinilor şi grădinilor lor. Iar cuviosul, mergând la ei, a intrat în biserica lor şi a petrecut toată noaptea la rugăciune. Iar a doua zi a mers cu rugăciune la ţarini şi, luând trei lăcuste în mâna sa, se ruga Domnului pentru popor. Şi în vremea rugăciunii au murit lăcustele în

mâinile lui, iar el, mulţumind lui Dumnezeu, a zis către popor: "Să ne întoarcem la biserică, fiilor, pentru că degrabă ne va arăta Domnul mila sa".

Deci, întorcându-se sfântul la biserică, a săvârşit Sfânta şi dumnezeiasca Liturghie şi, a doua zi, oamenii au văzut toată mulţimea lăcustelor moartă. Aceasta văzând cel ce locuia într-acele locuri, mai sus pomenitul vrăjitor, Teodor Carapos, s-a pornit cu zavistie asupra sfântului, fiindcă mai dinainte se mâniase asupra lui, pentru izgonirea diavolului din femeie, pe care acel vrăjitor îl trimisese într-însa. Deci, vrăjitorul acela mâniindu-se asupra sfântului şi zavistuind asupra puterii lui Dumnezeu celei dintr-însul făcătoare de minuni, a chemat pe diavolii cei de sub mâna lui şi le-a poruncit să meargă şi să muncească pe Teodor Sicheotul până la moarte. Iar aceia dacă s-au dus, n-au putut să se apropie de el, fiindcă avea întotdeauna rugăciunea în gura sa şi-l aşteptau până va adormi. Iar sfântul dormind şi darul lui Dumnezeu ieşind ca un foc dintr-însul, ardea şi izgonea pe diavoli, care din nou întorcându-se, se repezeau asupra cuviosului; însă iar s-au întors cu ruşine la cel ce i-a trimis.

Deci vrăjitorul acela cu dosădiri îi ocăra, zicându-le: "Cu adevărat nimic nu este puterea voastră, căci dacă nici când dormea, nu v-aţi putut apropia, apoi cum îi veţi face aceluia ceva când este deşteptat?" Dar diavolii îi ziceau: "Când ne apropiem de el, iese o văpaie de foc din gura lui şi ne arde, încât nu putem suferi". Iar vrăjitorul iuţindu-se cu mai multă mânie din zavistie, a pus nişte otravă omorâtoare într-un peşte şi a trimis peştele acela în dar cuviosului. Iar plăcutul lui Dumnezeu, fiind păzit cu darul lui Hristos, când era vremea mesei cea obişnuită lui, a gustat din peştele acela şi a rămas nevătămat. De acest lucru minunându-se vrăjitorul Teodor Carapos şi cunoscând puterea lui Dumnezeu şi neputinţa diavolilor, s-a umilit cu sufletul. Apoi, mergând la cuviosul, a căzut la picioarele lui cele sfinte, mărturisind păcatele sale cu lacrimi. Şi arzând cărţile sale cele vrăjitoreşti şi lepădându-se de lucrurile satanei, a luat Sfântul Botez şi s-a făcut rob credincios al lui Iisus Hristos.

După ce s-a întors cuviosul în locaşul său, i s-a întâmplat de a căzut într-o boală grea şi aştepta să moară, pentru că a văzut pe sfinţii îngeri venind la el şi socotea că acum vor să-i ia sufletul.

Deci plângea şi se tânguia, socotindu-se că nu este gata de ieşire. Şi era deasupra lui icoana ***sfinţilor doctori celor fără de plată, Cosma şi Damian****. Aceia i s-au arătat în vedenie şi după obiceiul doctoricesc, îi pipăiau venele mâinilor lui şi vorbeau unul cu altul ca şi cum deznădăjduiau de viaţă, fiindcă i-a slăbit puterea. Şi au zis către el: "Pentru ce plângi şi te mâhneşti atâta?" Răspuns-a bolnavul:*

"De vreme ce nu m-am pocăit la Dumnezeu, domnii mei, şi de vreme ce las această mică turmă, neîndreptată încă la calea cea desăvârşită, mai având ea încă nevoie multă de povăţuire". Sfinţii i-au zis: "Dar voieşti să rugăm pe Dumnezeu pentru tine, ca să-ţi lungească vremea vieţii?"

*Răspuns-a bolnavul: "De o veţi face aceasta şi de-mi veţi cere vreme de pocăinţă, apoi îmi veţi pricinui mare bucurie şi veţi câştiga plată pentru pocăinţa mea". Iar sfinţii, întorcându-se la îngeri, i-au rugat să mai aştepte puţin, până ce vor merge la Împăratul Dumnezeu, ca să-L roage pentru Teodor. Iar îngerii făgăduind că vor aştepta, s-au dus sfinţii răbdători de chinuri, Cosma şi Damian, la Atotputernicul Împărat, Hristos Dumnezeul nostru, Care a adăugat altădată cincisprezece ani lui Iezechiel şi rugându-L pentru lungirea anilor lui Teodor, s-au întors degrabă, având între ei un tânăr, asemenea cu acei îngeri, însă cu slava mai luminat. Şi acela a zis către îngeri astfel: "Lăsaţi pe Teodor între cei vii, pentru că Stăpânul Cel de obşte al tuturor şi Împăratul slavei este rugat pentru el şi i-a poruncit ca să fie în trup!" Şi îndată sfinţii îngeri cu acel prealuminat tânăr s-au dus la cer, iar Sfinţii Cosma şi Damian au zis către Teodor: "Scoală-te, frate, şi ia aminte la tine şi la turma ta, căci bunul şi milostivul nostru Stăpân a primit rugăciunile noastre pentru tine şi ţi-a dăruit viaţă, ca să nu ai mâncarea cea pieritoare, ci pe aceea care este în viaţa vecilor şi să aduci mântuirea multor suflete!"*Acestea zicând către el sfinţii doctori, s-au făcut nevăzuţi.

Iar Sfântul Teodor venindu-şi în sine, simţindu-se că este cu totul sănătos, s-a sculat îndată. Apoi lăuda pe Dumnezeu şi cu mai multă osârdie se sârguia la cântarea de psalmi şi la post, şi cu darul dat lui făcea minuni, tămăduind multe feluri de boli şi izgonind diavolii cu cuvântul. Apoi, străbătând vestea pretutindeni de minunile lui, mulţi se minunau şi lăsându-şi casele, se duceau la dânsul spre călugărie. Iar cei ce câştigau tămăduire de la dânsul de bolile lor, mulţi dintre ei nemaivrând să se lase de el, petreceau la dânsul, slujind trebuinţelor mănăstireşti.

Deci, adunându-se mulţime de fraţi, au zidit o mănăstire aleasă, iar cuviosul Teodor s-a făcut arhimandrit al mănăstirii sale. Şi deoarece biserica Sfântului şi marelui mucenic Gheorghe era mică şi nu putea să-i încapă pe toţi la obişnuita cântare, s-a sârguit cuviosul să zidească altă biserică mai mare, în alt loc nu departe de acolo, în muntele Sfântului Arhanghel Mihail. Şi a rânduit pe fraţi să viețuiască acolo, iar pe ucenicul său Filiume l-a trimis la episcopul cetăţii lui Anastasie, ca să ia hirotonia preoţiei. Şi punându-l egumen la acea mănăstire, singur se îndeletnicea în liniște. Şi avea nevoie de un vas de argint, pentru slujirea Dumnezeieştii Liturghii, deoarece până atunci în mănăstirea lui se săvârşeau dumnezeieştile Taine, în vas de marmură.

***

Astfel, cuviosul a trimis un diacon al său la Constantinopol, ca să cumpere acel vas de argint pentru sfinţita slujbă. Dar după ce a cumpărat şi a adus la dânsul acel vas curat, lucrat cu meşteşug ales, sfântul l-a lepădat, nevrând să slujească într-însul, pentru că îl vedea cu ochii minţii că este negru, urât şi netrebnic. Iar diaconul lăuda vasul, că este de argint curat şi bine lucrat. Însă cuviosul îi zicea: "Şi eu văd, o, fiule, că vasul este din argint şi bine lucrat, însă are necurăţenie nevăzută. Şi de nu mă crezi pe mine, să facem rugăciune, ca să-ţi deschidă Domnul ochii tăi sufleteşti şi vei vedea". Deci, după ce s-a închinat şi s-a rugat, atunci nu numai diaconul acela, ci şi toţi fraţii care erau acolo au văzut că vasul acela era negru ca un cărbune luat din cuptor şi s-au minunat. Iar după ce diaconul a luat vasul în mâini, îndată s-a văzut curat şi luminat, ca mai înainte şi l-a dus la Constantinopol la argintarul de la care îl cumpărase şi i-a spus lui pentru ce l-a lepădat cuviosul Teodor. Iar argintarul, cercetând despre argintul acela de unde i-a venit lui, şi-a adus aminte că era din podoabele oarecărei desfrânate, din podoaba ei cea necurată şi se mira mai dinainte cum de văzuse cuviosul şi îşi cerea iertare.

Deci, luând vasul acela, alte vase mai curate a dat în dar pentru trebuinţa bisericii, cerând rugăciunile sfinţilor pentru dânsul. Iar diaconul, aducându-le în mănăstire, a spus părintelui şi fraţilor din ce fel de argint a fost vasul cel dintâi şi minunându-se de mai înainte vederea sfântului, prea măreau pe Dumnezeu.

***

În acel timp nişte oameni din satul Muzia, care este supus al lui Gratianopoli, au venit la cuviosul Teodor pentru o pricină ca aceasta: făcându-şi un pod de piatră peste un râu în satul lor, pe când scoteau piatra din pământ şi ciopleau lespezile au ieşit din groapă mulţime de diavoli, care năvăleau asupra oamenilor şi dobitoacelor şi-i munceau, iar alţii, ca nişte tâlhari şezând pe lângă drumuri, răneau pe cei ce treceau. Deci, au rugat pe cuviosul ca să meargă în satul lor şi să izgonească de la dânşii acea ispită diavolească. Cuviosul a mers împreună cu dânşii, nădăjduind spre Dumnezeu, iar când se apropia de satul acela, diavolii cei din oameni, simţind venirea lui, ieşeau strigând împotriva lui: "O, primejdie! Pentru ce, lăsând Galatia, vii aici mâncătorule de fier? Ştim pentru ce vii, dar nu te vom asculta, precum te ascultă duhurile cele din Galatia, că mai aprinşi şi mai puternici suntem decât ei".

Iar cuviosul, certându-i pe dânşii, le-a poruncit să tacă. A doua zi, adunând poporul, a înconjurat satul cu cruci şi, suindu-se pe dealul acela, au făcut rugăciuni către Dumnezeu mult timp şi îndată diavolii cei ce ieşiseră de acolo, s-au adunat cu puterea lui Dumnezeu în chip de muşte, de şoareci şi de iepuri şi izgonindu-i în groapa aceea pe toţi, pecetluindu-i cu semnul Crucii, a poruncit ca cu pietre şi cu

pământ să-i astupe acolo. Astfel a scăpat satul acela de ispita diavolească. Încă şi alte case şi sate fiind năvălite de diavoli, în asemenea chip le-a izbăvit, izgonind din oameni duhurile cele viclene, încât diavolii se cutremurau de numele aceluia.

***

Dintre ucenicii cuviosului, mulţi erau vestiţi şi mari bărbaţi în fapte bune. Astfel fericitul Arsenie, închizându-se într-o chilie strâmtă, petrecea în tăcere şi abia a treia zi primea puţină hrană, pâine şi verdeţuri crude sau linte şi apă cu măsură, iar în sfântul post cel de 40 de zile, mânca numai sâmbăta şi Duminică şi atunci doar mâncare uscată. Asemenea viaţă mai petreceau şi alţi doi, Evagrie şi Andrei, care aveau chiliile aproape de Arsenie, de a căror sfântă viaţă cuviosul Teodor mult se bucura şi mulţumea lui Dumnezeu. Acei trei ucenici sfătuindu-se, să se închine Sfintelor Locuri de la Ierusalim, au rugat pe părintele Teodor, ca să-i libereze cu binecuvântare şi, dându-le drumul, s-au dus. Ajungând la Ierusalim, au cercetat toate lavrele cele de primprejur şi mănăstirile sihăstreşti. Deci, Evagrie a vrut să rămână acolo şi, intrând în lavra cuviosului Sava, a vieţuit cu sfinţenie, arătându-se cu lucrul că este ucenic al lui Teodor. Iar Arsenie şi Andrei întorcându-se în Galatia, la părintele lor, l-au rugat să se ducă în linişte în alte locuri deosebite.

Deci, Andrei s-a sălăşluit pe un deal, ce se numea Vrian, ca la opt stadii de la mănăstire, cu binecuvântarea părintelui. Iar Arsenie, ducându-se în părţile cele de sus ale Potamiei, şi-a ales un loc departe de locuinţa omenească, în care se spunea că este sălăşluire diavolească. Acolo s-a rugat, zicând: "Dumnezeule, milostiveşte-Te prin rugăciunile părintelui meu Teodor, păzeşte-mă pe mine păcătosul, apără-mă de năpasta diavolească şi-mi ajută să-Ţi plac în locul acesta". Deci, mai întâi şi-a zidit o chiliuţă de lemn şi a iernat într-însa. După aceea a zidit un turn înalt şi, petrecând patruzeci de ani cu mare răbdare, s-a dus către Domnul.

Încă şi Elpidie, cu povăţuirea cuviosului Teodor, nu puţin a sporit în bunătăţi şi după câţiva ani de petrecere lingă părintele său, ducându-se în părţile Răsăritului cu binecuvântare, s-a sălăşluit aproape de muntele Sinai. Şi vieţuind în tăcere mult timp, s-a săvârşit precum cuvioşii, iar locul acela a fost numit de părinţii din Sinai, "Tăcerea lui Elpidie". Iar Leontie, ucenicul părintelui nostru Teodor, a fost bărbat minunat în pustnicie, aproape de locul Permatia. El, învrednicindu-se darului proorocesc, spunea mai înainte cele ce aveau să fie. Şi a proorocit despre năvălirea perşilor, cum şi despre uciderea sa de către dânşii, lucru care s-a şi împlinit. Pentru că, nevoind să iasă din chilia sa cea strâmtă şi liniştită, a fost ucis într-însa de perşi. Încă şi Teodor, care a postit în muntele Draconiei, Ştefan cel de lângă râul Psiliei şi alţi mulţi ucenici ai fericitului părintelui nostru Teodor, au strălucit cu fapte bune, unii vieţuind lângă dânsul, iar alţii sălăşluindu-se prin diferite locuri pustii.

***

Venindu-i dorinţă cuviosului Teodor să cerceteze Sfintele Locuri în Ierusalim, a luat pe doi din ucenicii lui şi s-a dus. În acea vreme în Palestina, în care se află Ierusalimul, era secetă mare şi toţi oamenii erau în nevoie mare, încât mureau oameni şi dobitoace, căci se uscaseră toate gropile şi cisternele în care îşi adunau apă. Deci, oamenii se rugau mult, cerând ploaie de la Dumnezeu şi nu puteau să-şi câştige cererea, căci Domnul păstra acel dar plăcutului Său, Teodor. Pentru aceasta îl şi adusese în Palestina. Şi erau acolo unii din părţile Galatiei, care ştiau pe cuviosul Teodor şi facerile lui de minuni. Aceia grăiau adeseori către oameni: "Ştim un sfânt părinte în părţile noastre, care poate numai cu o rugăciune să umple de ploaie toată lumea, precum a umplut-o odată proorocul Ilie".

După ce a sosit cuviosul la Ierusalim şi s-a închinat lemnului Crucii cel de viaţă făcător şi Mormântului lui Hristos, cel purtător de viaţă, l-au cunoscut cei din Galatia, care erau acolo. Şi îndată a străbătut vestea despre dânsul în toată Sfânta Cetate şi prin mănăstirile şi prin lavrele de primprejur. Deci, adunându-se mulţime de monahi şi toţi clericii bisericii celei mari, au înconjurat pe sfântul, bucurându-se de venirea lui la dânşii şi l-au rugat în numele patriarhului să ceară de la Domnul ploaie pământului cel uscat. Iar sfântul se lepăda, numindu-se nevrednic şi păcătos. Dar ei grăiau: "Nădăjduim, părinte, că dacă vei amesteca rugăciunile tale cu ale celorlalţi părinţi, Dumnezeu se va milostivi spre noi şi va trimite ploaie pe pământ". Sfântul a zis către dânşii: "Dacă credeţi aşa, apoi să fie după credinţa voastră".

Deci a făcut rugăciune, şi pe când mergea poporul cu crucile, sfântul a grăit către dânşii: "Să vă schimbaţi hainele, o, fiilor, pentru că vă veţi uda; căci degrabă va arăta Domnul mila Sa pentru credinţa voastră". Şi ajungând la un loc afară din cetate, cuviosul a poruncit să stea poporul; apoi, ridicându-şi mâinile către cer, a început a se ruga mai cu dinadinsul, şi îndată s-a arătat dinspre apus un nor mic şi într-un ceas a acoperit tot cerul. Iar sfântul, săvârşindu-şi rugăciunea, a poruncit să se întoarcă mai repede poporul, ca să nu se ude; dar deodată s-a vărsat o ploaie mare peste măsură şi toţi alergau degrabă în cetate spre biserică, fiindcă se udaseră foarte tare. Iar ploaia n-a stat nicidecum, până ce n-a adăpat tot pământul din destul şi s-au umplut de apă gropile, cisternele şi văile. Iar cuviosul Teodor, pentru o minune ca aceea temându-se să nu fie slăvit şi cinstit de oameni, s-a ascuns de toţi şi a ieşit din cetate cu amândoi ucenicii săi. Apoi, alergând cu sporire, s-au întors în mănăstirea Sicheotului din Galatia. Încă şi în latura sa, prin multe locuri de primprejur făcea asemenea minuni şi după rugămintea poporului aducea ploi, înmulţea rodurile pământului şi sadurile, potolea pâraiele cele pornite şi spunea mai înainte cele ce aveau să fie. Mavrichie voievodul, întorcându-se de la războiul

persienesc prin Galatia la Constantinopol şi venind la cuviosul pentru rugăciune şi binecuvântare, el i-a proorocit că degrabă are să fie împărat.

După ce s-a împlinit aceea, împăratul Mavrichie a scris către proorocul său, adică către acest sfânt părinte, cerând rugăciuni pentru el şi pentru toată împărăţia lui. A adăugat încă şi aceasta, să ceară de la dânsul ce va voi. Cuviosul Teodor a trimis la dânsul pe fericitul Filumen, scriindu-i să dea ceva pâine la mănăstirea lor, pentru mulţimea săracilor ce veneau la dânşii în toate zilele. Împăratul a scris la ispravnicii săi din Galatia, ca în fiecare an să dea grâu la mănăstirea lui Teodor câte şase sute de măsuri; şi a dăruit încă şi bisericii vase de mult preţ.

Văzând cuviosul Teodor că din zi în zi se înmulţeşte turma sa şi venea la mănăstirea sa mulţime de popor pentru rugăciuni şi pentru tămăduiri, iar biserica Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe fiind foarte mică, a prefăcut-o, zidind-o în chip minunat mai mare. Căci fiind acolo o piatră mare şi neclintită niciodată, i-a poruncit ca singură să se mişte şi să se ducă de la locul său în alt loc. Iar când se aducea var nestins pentru zidirea bisericii din satul Evarzia care era aproape, i-au cuprins deodată pe cale un nor de ploaie şi lucrătorii s-au temut, să nu se aprindă carele cu var din ploaie şi să le ardă dobitoacele. Cuviosul, prin rugăciune, a despărţit norul în două şi era ploaie mare pe amândouă părţile drumului, iar pe var şi pe care n-a picat nici o picătură, până ce au dus varul la locul bisericii şi l-au descărcat.

După ce s-a sfârşit biserica, s-a săvârşit episcopul Timotei al cetăţii lui Anastasie, care a fost după Teodosie şi mergând cetăţenii la arhiepiscopul Pavel al mitropoliei Ancirei, l-au rugat să aleagă episcop al cetăţii lor pe cuviosul Teodor arhimandritul lavrei Sicheotul. Arhiepiscopul s-a bucurat şi a trimis după fericitul Teodor, să-l aducă cu cinste la dânsul.

În acea vreme, cuviosul fiind închis în peştera sa, se liniştea şi se îndeletnicea în obişnuita rugăciune. Iar după ce clerul şi cetăţenii cetăţii lui Anastasie s-au dus la dânsul cu multă rugăminte ca să le fie episcop, el nici nu voia să audă de aceasta. Însă ei, deschizând casa cu sila, l-au scos afară chiar nevrând şi, punându-l în caretă arhierească, l-au dus la Ancira, bucurându-se şi veselindu-se. Iar fraţii plângând şi tânguindu-se pentru părintele lor, căci se despărţiseră de dânsul, cuviosul a trimis la ei, zicându-le: "Nu vă mâhniţi, fraţilor, şi să mă credeţi, că niciodată nu vă voi lăsa, pentru că nimic nu este pe pământ care să mă poată despărţi de voi".

Deci, cuviosul Teodor, a fost pus episcop al cetăţii lui Anastasie de către Pavel, mitropolitul Ancirei, deşi nu voia să primească o dregătorie ca aceasta. Şi pe când a primit scaunul, unui bărbat oarecare i s-a făcut o vedenie în acest chip: o stea luminoasă şi mare s-a pogorât din cer spre biserică şi a luminat cu razele sale nu numai cetatea şi ţara aceea, ci şi toate cetăţile şi părţile de primprejur. Pentru că, cu adevărat acest cuvios, fiind pus pe scaunul arhieresc, s-a arătat ca o lumină în sfeşnic a fi lumină lumii, cu minunile cele fără de număr şi cu chipul cel minunat al vieţii sale, luminând şi spăimântând toată partea cea de sub cer. El cerceta adeseori lavra sa cea de la Sicheot şi mângâia pe fraţi. Iar biserica Sfântului Gheorghe cea zidită prin a sa sârguinţă a sfinţit-o. Apoi, câte minuni mari a făcut în vremea episcopiei sale, nu se pot spune cu de-amănuntul. Pentru că îşi îndoia ostenelile sale, având purtare de grijă cu dinadinsul pentru păstoria sa cea încredinţată, însă mult se mâhnea pentru că i se tăiase liniştea. El avea totdeauna credinţă neschimbată în mintea sa, ca să lase episcopia şi iarăşi să se întoarcă la linişte în mănăstirea sa.

După câţiva ani iarăşi a dorit să se închine sfintelor locuri din Ierusalim. Luând pe doi fraţi din mănăstirea sa, pe Ioan arhidiaconul şi pe Martin, s-a dus cu dânşii în cale. Înconjurând sfintele locuri din Ierusalim, nu se arăta că este episcop, ci umbla ca un simplu stareţ şi gândea să nu se mai întoarcă întru ale sale ci să viețuiască acolo într-o mănăstire, pentru că i se părea că, pentru dregătoria episcopiei şi-a părăsit nevoinţa cea monahicească. Deci, mergând în lavra Sfântului Sava, a cerut o chilie pentru el şi a petrecut într-însa, liniştindu-se de la praznicul Naşterii lui Hristos, până la Paşti. Iar, după Paşti, acei doi fraţi, care merseseră cu dânsul, Ioan şi Martin, neîncetat îl supărau să se întoarcă la locul său, însă el nu voia să-i asculte. ***Dar într-o noapte i s-a arătat Sfântul marele mucenic Gheorghe în vedenia somnului, dându-i în mână un toiag şi zicându-i: "Ieşi degrabă de aici, ca să ne întoarcem în patrie; pentru că nu ţi se cade, ca lăsându-ţi patria, să zăboveşti aici". Zis-a Teodor: "Nu voiesc să merg în patrie fiindcă nu poftesc episcopie". Zis-a mucenicul: "Eu degrabă te voi libera de la episcopie, dar numai să te întorci, de vreme ce mulţi se mâhnesc după tine". De o vedenie ca aceasta, înduplecându-se Teodor, şi-a luat pe amândoi ucenicii şi s-a dus în patria sa.***

Iar când se apropia de Galatia, a intrat într-o mănăstire ce i se întâmplase în cale, care se numea Druinia, poruncind împreună călătorilor săi, ca să nu spună de dânsul, cine este. Iar monahii mănăstirii aceleia, de demult auzind de minunile cuviosului Teodor, doreau să-l vadă. Deci, cuviosul, fiind necunoscut monahilor acelora, s-a odihnit în casa de oaspeţi cea mănăstirească, primit fiind de Anichit, primitorul de străini. Şi întrebând pe ucenici despre stareţ, cine este, a spus că este

din părţi depărtate. Şi, şezând cuviosul la masă, a căutat spre ucenicii care mâncau cu poftă, căci erau flămânzi şi a zis către dânşii: "Cu adevărat, fiilor, mâncăm ca Galatenii". După un ceas iarăşi le-a zis aceeaşi.

Acestea auzindu-le Anichit, grăia întru sine: "Nu cumva din părţile Galatiei este acest stareţ?" Iar după masă culcându-se stareţul după obicei pe pământ spre odihna nopţii, Anichit, luând de obicei pe amândoi ucenicii, cu multe rugăciuni îi supăra să-i spună cine este acest stareţ. Deci, i-au spus aceia, că este Teodor făcătorul de minuni al Sicheotului şi episcopul cetăţii lui Anastasie. Atunci, îndată Anichit alergând, a spus egumenului Ştefan şi fraţilor şi s-au bucurat foarte mult de dânsul, fiindcă de multă vreme dorea ca să-l vadă. Iar după ce a sosit vremea cântării Utreniei, când stareţul mergea la biserică, l-a întâmpinat în uşile bisericii egumenul şi fraţii şi, căzând la picioarele lui cele sfinţite, i s-au închinat ca unui episcop şi făcător de minuni şi cereau binecuvântare. Apoi l-au rugat să petreacă cu dânşii câteva zile, ca să se îndulcească de vederea feţii lui celei îngereşti şi să se sature de vorbele cele cu miere curgătoare. Şi a petrecut sfântul la dânşii zile destule. Atunci a străbătut despre dânsul vestea prin toată latura aceea şi mulţi din popor au mers la mănăstire, ducându-şi pe bolnavii lor la cuviosul, iar el, cu darul lui Hristos, pe toţi îi tămăduia.

După aceasta, mergând de acolo Sfântul Teodor la episcopia sa şi îndeletnicindu-se în acele obişnuite osteneli păstoreşti, gândea neîncetat cum ar putea lăsa episcopia. Iar fericitul Antioh, vieţuitorul pustiei l-a sfătuit la aceasta, fiind la dânsul din întâmplare, când se întorcea de la cetatea lui Constantin într-ale sale. Căci acel Antioh a fost trimis din părţile Răsăritului la împăratul Mavrichie, să-l roage pentru o cetate ce se numea Sinofrin, ca să o apere de barbari. Şi Antioh era bărbat bătrân, având de la naşterea sa ca la o sută de ani, iar şaizeci de ani n-a gustat nici vin, nici untdelemn. Apoi treizeci de ani n-a gustat pâine, decât numai verdeţuri crude cu sare şi cu oţet şi băutura îi era apă. Pe când trecea prin părţile Galatiei şi ale cetăţii lui Anastasie, pe acel fericit părinte l-a primit Cuviosul Teodor cu bucurie şi cu cinste şi l-a odihnit. Apoi mult s-a mângâiat cu dânsul în vorbiri duhovniceşti, şi grăia fericitul Antioh ucenicilor săi, despre Teodor: "N-am văzut un astfel de om sfânt, nici n-am auzit până acum, pentru că mi-a descoperit Domnul viaţa lui".

Asemenea şi Sfântul Teodor a grăit despre Antioh către fraţii săi: "În toată pustia Răsăritului n-am văzut, nici n-am auzit de un astfel de rob al lui Dumnezeu". La acel cuvios Antioh, Sfântul Teodor a cerut sfat de folos, spunându-i scopul său pentru lăsarea episcopiei. Iar cuviosul Antioh i-a lăudat scopul şi l-a sfătuit să-şi săvârşească dorirea.

După ducerea lui Antioh, s-au mâhnit cei ce luau cu nedreptate averile bisericeşti. Pe lângă aceia nişte casnici ai episcopiei erau vrăjmaşi tăinuiţi ai sfântului, fiind porniţi de vrăjmaşul sufletelor spre zavistie şi urâciune, care în taină oarecum, cu slobozirea lui Dumnezeu i-au dat otravă. Şi a zăcut cuviosul Teodor trei zile fără glas şi stătea nemişcat ca un mort, încât chiar începuse în cetate a străbate vestea despre moartea sfântului. ***Dar după trei zile i s-a arătat Preasfânta Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi i-a spus pricina bolii lui, ce-i venise din otrava cea dată în taină şi i-a spus pe urâtorii cei ce îi dăduseră otravă. Apoi scoţând din basmaua cea din mâini trei grăunţe, i le-a dat lui, zicând: "Mănâncă-le pe acestea, că nu vei mai pătimi de acum nici un rău". Deci, mâncând cuviosul grăunţele acelea, şi-a venit în simţiri şi s-a simţit cu totul sănătos. Apoi, sculându-se, a mulţumit lui Hristos Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui.*** Iar pe acei răi vrăjmaşi nu i-a mustrat, nici n-a spus cuiva de ei. Ci a făcut rugăciune către Dumnezeu, ca să nu le socotească lor aceasta ca păcat. Iar către Sfântul marele mucenic Gheorghe totdeauna se ruga, ca mai degrabă să-l libereze de episcopie, precum i se făgăduise în vedenie, când din Palestina nu voia să se întoarcă în Galatia.

Nu se cuvine a tăcea şi aceasta, că era rânduit în cetatea lui Anastasie, spre a se da la masa arhierească peste tot anul, din averile bisericeşti, trei sute şaptezeci şi cinci de galbeni. Dintr-acel mertic, cuviosul Teodor cheltuia numai patruzeci de galbeni la mesele sale cele de peste tot anul, iar pe ceilalţi îi întorcea Sfintei Biserici. Iar darurile ce-i veneau de aiurea, acelea le împărţea milostenie. Şi, vrând ca desăvârşit să lase dregătoria episcopiei, mai întâi cu dinadinsul a făcut către Dumnezeu multă rugăciune în multe zile, ca să nu i se socotească păcat acea socoteală. Şi câştigând înştiinţare de la Dumnezeu pentru liberarea sa, a adunat tot clerul cum şi pe toţi cetăţenii şi le-a zis: "Ştiţi, fraţilor, că voi cu sila scoţându-mă din mănăstire, m-aţi silit să iau jugul acesta al episcopiei. Şi v-am spus atunci, că sunt nevrednic de povăţuirea voastră. Dar voi, neascultîndu-mă, aţi săvârşit voinţa voastră. Iată, este al unsprezecelea an de când vă mâhnesc şi sunt mâhnit de voi. Deci, vă rog, căutaţi-vă alt păstor, care să vă poată plăcea; căci eu de acum nu pot să vă mai fiu episcop, ci ca un monah prost mă voi întoarce la mănăstirea mea, în care am făgăduit ca în toate zilele vieţii mele să slujesc lui Dumnezeu".

Aceasta zicând, a luat pe arhidiaconul său Ioan, care era din mănăstirea lui, s-a dus la arhiepiscopul Pavel, mitropolitul Ancirei şi l-a rugat să pună în locul său un alt episcop, în cetatea lui Anastasie. Deci, a fost mare ceartă între ei, pentru că mitropolitul nu voia deloc să libereze de la episcopie pe fericitul, Teodor zicând că nu este cu putinţă ca să găsească un bărbat ca acela, la acea rânduială. Iar cuviosul Teodor se lepăda foarte mult, spunându-i că acea sarcină este mai presus de măsura

şi puterea lui. Şi a fost nevoie, ca pentru aceea să trimită la Constantinopol, la prea sfinţitul Patriarh Chiriac şi la drept credinciosul împărat Mavrichie. Iar aceia fiind povăţuiţi de Dumnezeu, au scris mitropolitului Ancirei, ca să nu supere pe plăcutul lui Dumnezeu care voieşte să se liniştească, ci să-l libereze, precum poftеşte.

Astfel cuviosul Teodor, izbăvindu-se de greutatea episcopiei, s-a umplut de negrăită bucurie, văzându-se liber de gâlcevi şi de grijile cele multe. Ducându-se la mănăstirea sa, a stat în chilie, liniştindu-se; apoi petrecea viaţa sa cea obişnuită în nevoinţe pustniceşti. Adeseori săvârşea dumnezeieştile slujbe, aducând lui Dumnezeu jertfă fără de sânge. ***Şi se învrednicea acest plăcut al lui Dumnezeu în vremea Liturghiei, că vedea darul Sfântului Duh, în asemănare de pânză şi în chip de porfiră prealuminată, care se cobora de sus peste sfintele daruri şi le acoperea.*** Despre acest lucru a spus unuia din cei împreună slujitori ai săi, ieromonahul Iulian, bărbat duhovnicesc şi îmbunătăţit, fiind silit de acela cu stăruitoare rugăminte. Când vedea aceea, se umplea de negrăită bucurie duhovnicească şi faţa lui cea cinstită strălucea cu o mare lumină şi se schimba. Preoţii şi diaconii care slujeau cu Sfântul Teodor, văzând în faţa lui o dumnezeiască strălucire, se spăimântau.

Odată s-a întâmplat şi aceasta: ***în şaisprezece zile ale lunii iulie, la pomenirea Sfântului mucenic Antioh şi hramul aceluia, când arhiereul lui Dumnezeu, Teodor, săvârşea dumnezeiasca Liturghie, a sosit vremea înălţării Sfintelor Daruri, ridicând după obicei discul cu Sfântul Agneţ în sus şi strigând: "Sfintele sfinţilor". Atunci dumnezeiescul Agneţ singur de sine s-a ridicat sus pe disc în văzduh, înălţându-se ca de o nevăzută mână şi iarăşi s-a lăsat pe disc la locul lui. O minune ca aceasta, pe toţi cei ce erau atunci împrejurul acelui dumnezeiesc prestol, i-au umplut de spaimă şi de mirare mare. Iar Cuviosul Teodor, vărsând pâraie de lacrimi din ochii săi şi totodată bucurându-se negrăit, preamărea pe Hristos Dumnezeu, Care este adevărat în Preacuratele Sale Taine.***

Dreptcredinciosul împărat Mavrichie şi prea sfinţitul patriarh Chiriac, vrând să vadă pe cuviosul Teodor, de care auzeau multe, au scris către dânsul să vină la ei la Constantinopol, ca să se învrednicească de rugăciunile şi de binecuvântarea lui. Iar cuviosul, neputând să nu-i asculte, s-a dus şi a fost primit de toţi cu mare cinste, şi a petrecut în Constantinopol puţină vreme.

Apoi multe minuni a făcut cu puterea lui Dumnezeu. Un prunc orb s-a luminat, pe o femeie slăbănoagă a ridicat-o din pat; pe mulţi îndrăciţi de muncirea diavolului i-a liberat. Pe una ce-i curgea sânge, a tămăduit-o cu rugăciunea; pe fiul împăratului care era deznădăjduit de la doctori, l-a tămăduit; celor neroditori în însoţire le-a

dăruit naştere de fii prin a sa binecuvântare şi alte multe minuni preaslăvite, făcând acolo, şi pe toţi cu darul Domnului veselindu-i, s-a întors la mănăstirea sa. După aceea, mai târziu, a doua oară a fost chemat la Constantinopol, sub împărăţia lui Foca tiranul, de preasfinţitul Patriarh Toma, care a ţinut scaunul după Chiriac; iar pricina chemării a fost următoarea:

Un lucru prea minunat s-a întâmplat în părţile Galatiei, unde, în nişte cetăţi de acolo, făcându-se litanii cu crucile şi purtând cruci mari de lemn, acestea, cu o putere mare şi minunată şi neoprită, plecându-se una spre alta, se loveau, se plecau şi se sfărâmau. Acea minune străbătând şi în Constantinopol auzindu-se, prea sfinţitul patriarh Toma a trimis la cuviosul Teodor, rugându-l să vină la el degrabă. Şi când a mers cuviosul la Constantinopol, a fost primit ca şi mai înainte de toţi cu cinste. Deci, luându-l deosebit prea sfinţitul patriarh, l-a întrebat despre minunea aceea, ce ar însemna ea? Iar Sfântul Teodor l-a înştiinţat despre acea minune, că adevărată a fost; dar ce ar însemna, nu voia să-i spună, zicând, că nu ştie acea taină a lui Dumnezeu.

Atunci preasfinţitul patriarh, a căzut la picioarele lui cu mare rugăminte şi cu smerenie a silit pe cuviosul să-i spună mai înainte cele ce vor fi. Deci, stareţul a zis că acea plecare, lovire şi sfărâmare a crucilor, însemnează multe primejdii şi risipiri ce vor veni asupra Bisericii lui Dumnezeu şi asupra împărăţiei greceşti; pe de-o parte de la vrăjmaşii cei dinafară, iar pe de alta de la cei dinlăuntru. Pentru că dinafară are să fie grea năvălire a barbarilor, iar dinlăuntru oamenii cei numiţi cu numele lui Hristos, împărţindu-se în credinţă, vor începe a se izgoni singuri unul pe altul şi a se pierde; de aceea multe biserici ale lui Dumnezeu se vor pustii şi se vor risipi şi toate acelea vor fi repede.

Patriarhul, auzind acestea, s-a spăimântat foarte şi a rugat pe cuviosul Teodor să se roage Domnului pentru dânsul, ca să-i ia sufletul din trup mai repede, adică mai înainte de a veni acea risipire, ca să nu vadă nişte primejdii ca acelea, ce au să vină asupra Bisericii. După puţină vreme, zăbovind puţin cuviosul Teodor în Constantinopol, la biserica Sfântului Ştefan, s-a îmbolnăvit patriarhul şi a trimis la cuviosul, unde era închis şi postea, spunându-i despre boala sa şi-l rugă ca degrabă să-i ceară sfârşitul de la Dumnezeu. Iar sfântul, lepădându-se şi nevrând, patriarhul a trimis la dânsul rugăminte cu dinadinsul, dorind ca mai înainte de năvălirea primejdiilor asupra Bisericii, să se dezlege din trup şi să se ducă către Domnul. Deci chiar nevrând cuviosul, a făcut voia patriarhului, ca să se roage lui Dumnezeu pentru sfârşitul lui şi a trimis la dânsul, zicându-i: "Porunceşti, oare să vin la tine, sau ne vom vedea amândoi acolo, înaintea Domnului nostru?" Patriarhul i-a răspuns prin trimisul acela: "Să nu-ţi laşi liniştea ta, părinte. Îmi ajunge că mi-ai

zis. Ne vom vedea acolo amândoi înaintea Domnului nostru". Şi într-acea zi, preasfinţitul Patriarh Toma, înaintea ceasului Vecerniei, bucurându-se, s-a despărţit de trup şi s-a dus către Domnul.

După sfârşitul patriarhului, cuviosul Teodor s-a întors la mănăstirea sa şi nu după mulţi ani s-a apropiat şi el de fericitul său sfârşit, făcând multe, mari şi preaslăvite minuni şi proorocind cele ce au să fie. Iar ***mai înainte de sfârşitul său, de două ori a văzut pe Sfântul marele mucenic Gheorghe, arătându-i-se în vedenia somnului. Mai întâi i s-a arătat dându-i un toiag de cale şi-l chemă împreună cu el într-o călătorie îndepărtată. După aceea i s-a arătat mergând călare, ducând şi alt cal şi zicându-i: "Teodore, încalecă pe calul acesta şi vino după mine!"*** Din aceasta, Sfântul Teodor şi-a cunoscut trecerea sa degrabă de la cele pământeşti şi a spus aceasta cu bucurie ucenicilor săi, cum şi vremea sfârşitului său, după praznicul Paştilor, care a şi fost. Iar când se sfârşea, a văzut pe sfinţii îngeri, care veniseră să-l ia şi, zâmbind cu faţa luminoasă, şi-a dat sfântul său suflet în mâinile lor. Şi a fost sfârşitul lui în anul al treilea al împărăţiei lui Iraclie.

Viaţa şi minunile lui le-a scris Elevsie, ucenicul lui, cel numit de cuviosul în călugărie Gheorghe. Acesta spunea despre el, că părinţii lui, petrecând mult în însoţire, erau neroditori. Şi rugau pe cuviosul Teodor, ca prin rugăciunea şi binecuvântarea lui, să poată să fie născători de fii. Iar el, luând brâiele lor, le-a binecuvântat şi, dându-le, le-a proorocit dezlegarea nerodirii. Apoi au născut pe acest Elevsie, pe care crescându-l, l-au adus la cuviosul Teodor şi l-au dat lui Dumnezeu spre slujbă. Şi a petrecut doisprezece ani lângă el, văzând singur minunile cele negrăite ale aceluia, pe care le-a şi scris foarte pe larg. Dintre acestea noi, aducând aici pe scurt câteva, pot să ne folosească din destul pe noi, cei ce slăvim pe minunatul Dumnezeu Cel prea mărit în ai Săi făcători de minuni: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izbăvirea minunată prin ajutorul Sfântului mare mucenic Gheorghe - Viaţa părintelui Haralambie, dionisiatul

„Atunci am cugetat profund. Mă gândeam în sinea mea: «Cât de deşartă este viaţa aceasta! Haralambie, voiai să te căsătoreşti pentru a deveni preot, ca să ajuţi la mântuirea lumii. Aşadar, acum mântuieşte-te mai întâi pe tine însuţi.»

Apoi am îngenunchiat şi cu lacrimi în ochi am strigat: «Sfinte mare mucenice Gheorghe, mare ostaş al lui Hristos, mântuieşte-ne şi îţi făgăduiesc că voi afierosi lui Dumnezeu întreaga mea viaţă.» Îndată ce am terminat rugăciunea, am auzit un tropot deasupra noastră. Am privit în sus şi am văzut că deasupra noastră prin aer, galopa un cal, dar pe călăreţ nu l-am văzut. Atunci am înţeles ce se întâmpla. Mi-am zis: Sigur este Sfântul Gheorghe, numai că sunt nevrednic să-i văd chipul. Dar bine că am văzut măcar calul, înseamnă că ne-a auzit.»

Cei care ne chinuiau nu au văzut nimic. Plin de nădejde am început să-i mângâi pe tovarăşii mei cei îndureraţi: «Curaj, copii, vom fi salvaţi, ne va izbăvi Sfântul Gheorghe!»

Curaj, dar ce curaj? Starea se înrăutăţea. Sentinţa finală era pe punctul de a fi executată. În cea de-a şaptea zi, foarte de dimineaţă, au intrat înăuntru călăii să ne omoare. Dar nu au apucat să ne dea primele lovituri când, deodată, uşa temniţei s-a deschis larg şi a intrat înăuntru un tânăr voinic strigând cu putere: «Nelegiuiţilor,

încetaţi imediat, căci altfel vă voi omorî pe toţi! Lăsaţi pe aceşti oameni nevinovaţi să meargă la casele lor!» Într-o clipă au dispărut toţi, iar împreună cu ei şi acel tânăr necunoscut. Ce a fost nu se poate descrie: bucurie, sărutări, plânsete...

- Nu vă spuneam că ne va izbăvi Sfântul Gheorghe? le-am spus eu. Dacă vreţi, vă voi spune ce am făgăduit. Mă voi afierosi lui Dumnezeu.

Iar apoi a spus şi micul Damian:
- Eu am făgăduit că atâta timp cât voi trăi, candela lui din casa noastră va rămâne mereu aprinsă.

Iar un văr de-al meu, Vasile, a spus:
- Şi eu am făgăduit să îi afierosesc calul meu.

Aveam însă o nedumerire: cine oare să fi fost acel binefăcător necunoscut? Unul zicea că era tânăr, altul că era de o vârstă mijlocie. Altul spunea: «I-am auzit vocea, dar nu i-am văzut chipul.» Unul l-a auzit vorbind greceşte, altul în bulgară... Cu toate acestea temniţele au rămas încuiate. Deja unii începuseră să se vaite din nou spunând: «Nu cumva... Nu cumva...»

«Curaj, fraţilor! le spuneam eu. Toate s-au terminat, încă puţină răbdare.» Într-adevăr, n-a trecut mult timp, că uşile s-au deschis din nou. Ni se aducea o comunicare oficială de la împăratul Boris: «Fiindcă astăzi împărăteasa a născut pe urmaşul meu, dăruiesc libertate tuturor prizonierilor. Din această clipă, sunteţi cu toţii liberi.” (Vrednic de însemnat este faptul că acel urmaş al ţarului Boris al III-lea (1918-1943) este astăzi prim-ministru al Bulgariei, purtând numele de Simeon.)

De îndată ce au fost deschise închisorile, de bucurie, în ciuda înfometării şi epuizării, am ajuns foarte repede la casele noastre.

Dar prizonierii rămăseseră cu acea nedumerire:
«Cine fusese oare acel binefăcător necunoscut? A fost înger, sfânt, om?» Oricine a fost, este limpede că Dumnezeu l-a trimis în momentul cel mai critic. Căci atunci când ar fi ajuns vestea împărătească, ar fi fost prea târziu. Am fi fost deja ucişi."

(Monahul Iosif Dionisiatul, Stareţul Haralambie - Dascălul rugăciunii minţii, traducere şi editare de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2005, pp. 34-36)

Sfântul Gheorghe îi cere fericitului Iacov să continue să cânte în biserica sa

În timp ce foamea şi celelalte necazuri ale ocupaţiei nu l-au biruit, puţin a lipsit să nu fie biruit de dispreţul oamenilor.

În vremea aceea, toţi erau săraci, dar Iacov era şi mai sărac. Avea nişte haine de doc, dar nu avea încălţăminte. Cânta la Biserica Sfântul Gheorghe a satului. Dar acum, ajuns bărbat, să stea la strană desculţ şi să-l privească toţi?

Se simţea stingherit, se ruşina nespus de mult. Îşi trăgea pantalonii în jos, dar cu toate acestea nu-şi putea ascunde picioarele goale. Îi venea să intre în pământ de ruşine. Se întorcea acasă bolnav de supărare şi se gândea să nu mai meargă să cânte. Dar a nu cânta lui Dumnezeu îi era de neconceput, nu suferea una ca aceasta. Când fraţii lui au ieşit din casă, a îngenuncheat înaintea icoanei Sfântului Haralambie, pe care o aduseseră din Libisi, şi s-a rugat.

După ce a sfârşit rugăciunea s-a hotărât să meargă să cânte desculţ. Şi a mers aşa vreo două duminici, dar apoi unii neghiobi au început să spună cu glas tare:
- Nu-i este ruşine? Nu-şi vede halul în care este? Umblă desculţ şi vrea să mai şi cânte!

Auzind acestea de câteva ori, s-a întors acasă foarte mâhnit, de moarte, cum se spune, n-a mâncat, nici n-a băut, ci se gândea ce să facă. În cele din urmă s-a hotărât să nu mai cânte, spunându-şi în sinea sa:
- Se poate să aibă dreptate oamenii care mă judecă. Este biserică, este casa lui Dumnezeu, nu casa oricăruia.

Seara s-a culcat după ce s-a rugat vreme îndelungată. Îndată ce l-a luat somnul, l-a văzut pe Sfântul Gheorghe care i-a spus:
- Eu, fiul meu, nu vreau să pleci, ci vreau să cânţi în casa mea, aşa cum eşti.

Şi a continuat să cânte desculţ timp de un an.

(Stelian Papadopulos, Fericitul Iacov Ţalikis, Stareţul Mănăstirii cuviosului David „Bătrânul", Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2004, pp. 57-58)

Părintele Dimitrios Gagastathis, ajutorul viu al sfinţilor şi minunile Sfântului Gheorghe: “Ce ziceţi, este Sfântul Gheorghe aici, sau nu este?”

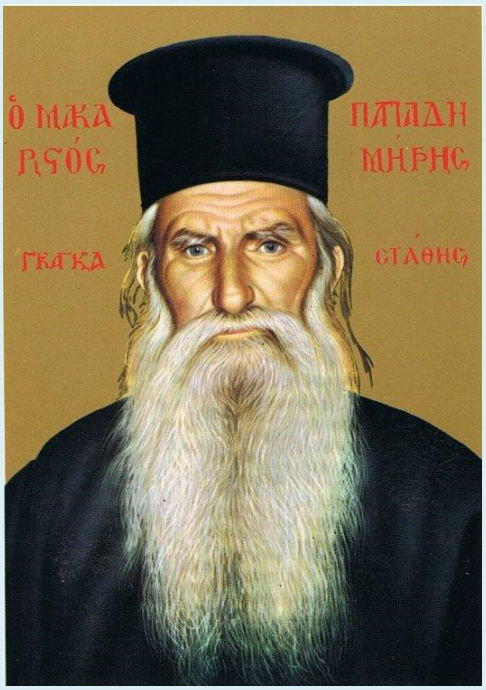

Minuni alese din viaţa Părintelui Dimitrios Gagastathis

„Sunt Gheorghe. Îţi aminteşti de mine?”

A iubi pe Dumnezeu este cel mai însemnat lucru pentru orice creştin şi cea mai de preţ realizare de pe lumea aceasta, iar pe cei ce-şi pun nădejdea în El, Domnul nu-i va lăsa ruşinaţi. Un astfel de suflet binecuvântat a fost şi Părintele Dimitrios - un preot de mir ce a trăit în vremurile noastre, tată a nouă fiice şi, cu adevărat, om al lui Dumnezeu. Stau mărturie îndrăzneala ce o avea către Sfinţi şi marile minuni pe care le-a trăit, aşa cum vom vedea din cele ce urmează… (R.H.)

Toată viaţa a fost un slujitor evlavios, drept, simplu, smerit, milostiv, plin de mare credinţă şi dragoste pentru Dumnezeu şi aproapele, rugându-se neîncetat pentru întreaga lume. A fost şi un învăţător duhovnicesc pentru toţi, prin cuvinte, scrisori şi mai cu seamă prin sfânta sa viaţă, precum şi un păstor al oilor celor cuvântătoare. Fusese înzestrat cu multe harisme, cu multă râvnă, avea curăţie a conştiinţei şi credinţă tare, care îi uimea pe toţi cei din jur, smerenie adâncă şi deplină dragoste faţă de Dumnezeu şi de aproapele.

Părintele Dimitrie nu a făcut studii. Cu mari greutăţi a terminat şcoala primară în satul său. Apoi a fost păstor de oi. Oriunde s-ar fi aflat, avea neîncetată pomenire a lui Dumnezeu. Îşi închidea oile în stână şi mergea cu lacrimi la biserică. Când nu putea ajunge, îngenunchea acolo unde se afla, în munţi, şi plângea, cerând milostivirea lui Dumnezeu. Citea cu multă zdrobire de inimă vieţi de sfinţi, încredinţat fiind că Sfinţii îi sunt păzitori, binefăcători şi apărători. Avea simţirea vie a prezenţei lor. Iar Sfinţii erau totdeauna alături de el, pentru curăţia vieţii lui. Şi, aşa cum însuşi întărea, "cantitatea" ostenelii aduce şi calitatea. Simţea că are nevoie de apărarea Sfinţilor şi nu se apuca de nimic dacă nu începea cu Dumnezeu şi nu sfârşea cu Dumnezeu.

Adică, dacă pleca de dimineaţă ca să păzească oile, trecea mai întâi pe la biserica Sfinţilor Arhangheli - o biserică din anul 1600, aflată undeva aproape de casa lui, cu o atmosferă tainică, evlavioasă, cu fresce minunate.

A învăţat despre Dumnezeu şi de la foarte evlavioasa lui bunică, iar de la credincioşii lui părinţi a învăţat Sfintele Scripturi şi cele ale lui Dumnezeu. Spunea Sfinţilor: „Să mă apăraţi, să mă păziţi, ca să mă întorc din nou în casa voastră, să vă spun mulţumesc".

Mai întâi mergea în casa lui Dumnezeu şi apoi la treburi şi, când se întorcea, din nou în casa lui Dumnezeu şi apoi acasă. Acesta era programul vieţii lui.

Mai târziu a trecut prin încercări grele, în perioada războiului civil din Grecia (este vorba despre războiul civil din anii 1943-1949, când comuniştii au omorât o mulţime de preoţi şi dascăli de biserică). Pentru că el vorbea despre Hristos, despre patrie, familie, l-au luat în vizor, l-au ameninţat, l-au înjosit şi de multe ori au încercat să-l omoare, dar de fiecare dată a fost izbăvit în chip minunat.

"Gloanţele îmi găureau rasa, dar nu mă atingea nici unul"

O să pomenesc una dintre multele întâmplări minunate. Sunt toate consemnate în jurnalul pe care îl ţinea de mic copil, pe care mi l-a dat în manuscris, în care se vădeşte a fi plin de bucurie, cu simplitate, dar şi cu măreţie de suflet şi cuget eroic:

„Am venit Duminică de dimineaţă la biserică. Abia am apucat să termin slujba, am ieşit din biserică. Erau zece călăreţi, şi cu şeful lor - unsprezece, şi m-au fugărit pe câmp. Sătenii din satul nostru priveau dintr-o margine, iar cei din celălalt sat, care şi ei ieşiseră de la slujbă, se uitau din cealaltă parte. Călăreţii înjurau groaznic, nici nu pot spune - «Ţap de popă ce eşti! - şi alte asemenea mizerii - şi trăgeau într-una

cu armele. Gloanţele îmi găureau rasa, dar nu mă atingea nici unul. Când au ajuns la cincizeci de metri de mine şi m-au înconjurat, atunci am îngenuncheat. Am ridicat mâinile la cer şi am strigat din adâncul sufletului meu: «Arhanghele Mihail, sunt în primejdie, ajută-mă!»

De îndată, cei unsprezece au încremenit ca nişte statui! Şeful lor căzu jos de pe cal şi-şi rupse coloana.

Văzând eu că au rămas aşa nemişcaţi, I-am mulţumit lui Dumnezeu, Sfinţilor Arhangheli, şi le-am spus călăreţilor: «Să vă pocăiţi, să vă faceţi oameni buni, să spuneţi adevărul, să Îl aveţi pe Dumnezeu de ajutor!»

Apoi, după ce i-am binecuvântat - fără ca ei să-mi facă ceva rău - am mers de cealaltă parte, în celălalt sat, unde mă aşteptau oamenii, şi am intrat cu tot poporul în biserică şi am dat slava lui Dumnezeu, care a făcut astăzi această minune".

Toată viaţa lui a fost plină de asemenea întâmplări, fără ca pentru aceasta el să capete vreo părere de sine.

Şi, cu adevărat, Dumnezeu îi acoperea şi-l păzea: „Eu Îl am pe Hristos chiver-nisitor al vieţii mele. Oamenii nu L-au băgat bine în inima lor pe Hristos, ca să Îi simtă măreţia. Este dulce. Nu-L schimb pe Hristos pentru nimic din lume! O viaţă am şi Îl rog să mă învrednicească să îmi vărs şi cu sângele pentru El. Dorm atât de fără grijă, precum pasărea pe creangă - şi toate le rânduieşte El ca nimeni altul!".

„Credinţa noastră este vie, fiii mei!"

Părintele Dimitrie avea harisma credinţei vii, harisma răbdării, a smereniei, a dra-gostei - şi aducea roade bogate. Când primeşti în tine dragostea lui Hristos este ca şi cum ai primi maica tuturor virtuţilor, lucru pe care nu-l aveau cei mai mari înţelepţi ai lumii.

Să vă mai spun o întâmplare. Odată am mers cu un autocar în mai multe locuri de închinare, printre care şi la Sfântul Nectarie. Părintele a făcut slujba sfântului cu multă zdrobire de inimă. Atunci i-am spus: „Nu plecăm dacă nu ne spui cuvântul lui Dumnezeu!".

S-a împotrivit, spunând: "Sunt analfabet, nu ştiu să vorbesc, mi-e greu…". S-a înroşit.

“Dacă nu vrei să ne vorbeşti, Părinte, mai bine alungă-ne de aici!”. Atunci şi-a deschis gura şi ne-a vorbit ore în şir. Nimeni nu a spus: „E de-ajuns!”. O oră. două, trei… Toţi eram muţi de uimire.

Iar el, în zdrobirea inimii, în lacrimi, ne spunea: „Credinţa noastră este vie, fiii mei! Vedeţi această Sfântă Masă? Când liturghisesc, se umple de o bună mireasmă pe care nici credincioşii nu o simt.

L-am adus aici pe Părintele Filothei (Zervakos) şi mi-a spus: «Aceasta este o harismă aparte, pentru prigoanele prin care ai trecut pentru numele lui Hristos, ca să te mângâie».

Şi vin aici şi mă «îmbăt» fiii mei! Nu ştiu ce se petrece. Nici nu ştiu dacă am făcut Liturghia. Pentru asta, să mă iertaţi! E ceva de negrăit! Orice obiect pun pe Sfânta Masă se umple de mireasmă… Ştiţi, fiii mei, o simt la «Ale Tale dintru ale Tale» sau la «Cuvine-se cu adevărat». Atunci se pogoară harul. Toată lumea de v-ar da-o, să o socotiţi ca pe nimic!”…

Şi tot din jurnal: „Eram prigonit în munţi, necăjit. Mă urmăreau ca să mă omoare. M-a luat Zervas, apoi m-a părăsit. Nu aveau nevoie de popă. Dar Dumnezeu nu m-a părăsit. M-am trezit într-un loc plin de ceaţă, iar râul era revărsat. Nu puteam trece pe cealaltă parte, plângeam ca un copil mic şi spuneam: «Dumnezeule, fie scoate-mă de aici. fie ia-mă la Tine! Sunt în primejdie, foame, frig…». Acolo unde mă rugam eu, vine un tânăr cu un cal - şi, până mi-am venit în fire, m-am pomenit că eram deja de cealaltă parte a râului! Îmi spun: “Ce s-a petrecut cu mine. păcătosul?». L-am slăvit pe Domnul şi îl tot căutam pe binefăcătorul meu.

Într-o seară, după multă vreme, mi se înfăţişează un tânăr şi-mi spune: «Părinte Dimitrie, m-ai uitat!».

“Nu, fiule, eu îi caut pe binefăcătorul meu».

«Sunt Gheorghe. Îţi aminteşti de anul cutare, în locul cutare, când plângeai lângă râu… Cine te-a scăpat?»

- «Nu ştiu», îi zic.

«Eu te-am scăpat. Şi nu ai venit nici măcar o dată să slujeşti în bisericuţa mea!-».

Mă trezesc, bat clopotul de la biserica satului, adun tot satul, postim cu toţii şi mergem la bisericuţa Sfântului Gheorghe.

Acest loc era plin de minuni. Un copac avea o ramură uscată şi, de ziua Sfântului, de acolo izvora apa. Doar de ziua sfântului! Şi această apă era folosită ca aghiasma. Apoi, pentru că lumea a ajuns aşa de păcătoasă, a încetat această minune. Pentru că minunea cere credinţă!

Astfel, am mers şi am slujit Liturghia. Şi le-am spus sătenilor: «Ce ziceţi, este Sfântul Gheorghe aici, sau nu este? Este viu Dumnezeu, şi împărăţeşte, şi apără lumea? Veniţi aici cu toţii!».

Şi s-au adunat.

«Sfinte Gheorghe, nu ţi-o cer din necredinţă, nici din curiozitate, ci pentru a întări credinţa oamenilor. Te rog să vii aici şi să mişti lemnul cel uscat, ca să curgă aghiasmă ca pe vremuri!».

Şi acolo, unde mă rugam, a început încet-încet să picure apa… Dar nu eram mulţumit, voiam mai mult, şi-am început să cer şi mai stăruitor. I-am spus: «Vreau mai mult!» - şi atunci a curs atâta aghiasmă, că s-au umplut sticlele şi s-a udat pământul. Aceasta este credinţa noastră, este vie!“.

Stelianos Kementzetzis

Traducere de Tatiana Petrache

(din revista “Familia ortodoxă”, nr. 4 (51)/aprilie 2013)

Pr. prof. dr. Emilian Corniţescu - Predică la Sfântul mare mucenic Gheorghe

„...Purtătorule de biruinţă mare mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre" (Troparul Sfântului).

Fraţi creştini, odată cu sosirea frumosului antotimp al primăverii, când natura înconjurătoare se trezeşte la viaţă, creştinii prăznuiesc cea mai mare sărbătoare a lor, numită în cântările bisericeşti „praznic al praznicelor", învierea Domnului, şi care s-a dat spre moarte pentru păcatele noastre şi a înviat pentru îndreptarea noastră" (Romani IV, 25). În fiecare an, învierea Domnului ne aminteşte şi adevereşte triumful vieţii asupra morţii şi stricăciunii, biruinţa luminii asupra întunericului şi izbânda binelui asupra răului. Ea constituie piatra de temelie a credinţei noastre în dumnezeirea Mântuitorului Hristos, Care, din dragoste neţărmurită, şi-a dat viaţa Sa pentru a noastră izbăvire de sub stăpânirea morţii.

Realitatea Învierii Domnului a fost confirmată de Mântuitorul Hristos prin arătările Sale timp de 40 de zile înaintea Sfinţilor apostoli, iar mai târziu, Sfântul apostol Pavel pe drumul Damascului. Sfinţii apostoli vor face cunoscut acest adevăr tuturor neamurilor şi pentru apărarea lui îşi vor primejdui chiar viaţa lor pământească. Exemplul lor va fi urmat de nenumăraţi creştini, între care se numără şi Sfântul mare mucenic Gheorghe, a cărui sărbătoare se încadrează în decorul primăverii naturale şi duhovniceşti.

Numele marelui mucenic Gheorghe, cât şi ale celorlalţi sfinţi sunt înscrise pe fiecare filă a calendarului bisericesc pentru a fi cinstită în chip deosebit viaţa lor curată în spiritul dreptei învăţături. În general, cinstirea sfinţilor îşi are temeiuri fundamentale de credinţă în Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie din care aflăm că ei sunt numiţi „prieteni ai lui Dumnezeu" (Ioan XV, 14) sau „casnici ai lui Dumnezeu" (Efeseni II, 19) prin care Dumnezeu face minuni (Ieşire XIV, 16-31; IV Regi IV, 32-36; Matei X, l; Marcu III, 15-16 etc.).

Cea mai vie expresie a actului de cinstire a Sfinţilor este rugăciunea de la Proscomidie, când sunt scoase şi aşezate lângă agneţ miride pentru prooroci, apostoli, mucenici şi sfinţi. Prin venerarea lor, creştinii îşi îmbogăţesc viaţa lor religios-morală, sporesc în evlavie şi în urmarea credinţei celei adevărate. De aceea, Biserica Ortodoxă a împodobit cultul său cu cinstirea sfinţilor, întrucât prin aceasta se sporeşte şi se întăreşte nu numai credinţa şi evlavia creştinilor, ci şi adorarea lui Dumnezeu.

În cultul Bisericii noastre, sărbătoarea Sfântului mare mucenic Gheorghe ocupă un loc deosebit, prin faptul că ziua de 23 aprilie şi numele său sunt imprimate în calendarul bisericesc cu caractere roşii şi acest moment festiv se încadrează, de obicei, în perioada Penticostarului. El este unul dintre creştinii devotaţi învăţăturii şi învierii Mântuitorului Hristos, pentru care a primit moarte martirică în ziua de 23 aprilie în anul 303.

Prin viaţa şi activitatea sa, Sfântul mare mucenic Gheorghe s-a arătat ca un vas ales al lui Dumnezeu spre dovedirea adevărului şi slavei divine în momentul când idolatria încerca, după mai bine de trei secole de creştinism, să ţină lumea sub negura necunoştinţei şi să respingă lumina învăţăturii lui Hristos. Religia idolatră era încurajată chiar de împăratul Diocleţian, care a declanşat în mai multe rânduri valuri de persecuţie încheiate cu multe pierderi de vieţi creştine.

Sfântul mare mucenic Gheorghe s-a născut în a doua jumătate a secolului al III-lea, în părţile Capadociei (sau la Beirut) din Asia Mică, dintr-o familie de creştini de neam ales şi cu o frumoasă stare socială. În sânul familiei, el a primit o creştere aleasă şi a fost îndrumat să îmbrăţişeze, ca şi tatăl său, cariera militară, în care s-a afirmat repede, ajungând tribun şi apoi comis în armata romană. El a ajuns omul de încredere al împăratului, care îl aprecia nu numai pentru calităţile sale de mare strateg, ci şi pentru bogăţia cunoştinţelor sale filozofice acumulate de prin locurile pe unde călătorise cu armata romană. Ajuns în vârful piramidei militare romane, el se impune printr-o aleasă comportare faţă de subalternii săi şi acest lucru confirmă

educaţia sa creştină datorată mamei sale care, deşi a rămas văduvă de tânără, şi-a dat toată silinţa ca pe fiul său Gheorghe să-l educe în spiritul adevăratei credinţe.

Cuvântul Sfintei Scripturi sădit în inima Sfântului Gheorghe de mama sa a rodit prin bunătatea sa faţă de subalternii săi, care se minunau de faptul cum un tânăr de 30 de ani are o forţă spirituală deosebită, fără seamăn, în înalta societate romană, stăpânită de felurite manifestări imorale. Dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni l-a determinat să iubească şi să cinstească pe cei ce i-au dat viaţă şi pe cei din jurul său, să se considere ca un frate al celor cinstiţi şi să urmeze calea vieţii virtuoase. Pe chipul său tânăr şi frumos se distingeau trăsăturile smereniei, seriozităţii şi compătimirii faţă de cei ce erau robiţi de închinarea la forţele naturii.

Cunoaşterea şi trăirea adevăratei învăţături creştine au contribuit la formarea şi păstrarea profilului religios-moral al Sfântului Gheorghe, care în faţa prigoanei contra creştinilor declanşată de Diocleţian se va alătura celor ce slujeau pe Hristos şi îşi dau viaţa pentru El. Conştiinţa sa sinceră de creştin îl îndeamnă să se opună planurilor împăratului roman de a nimici pe creştini şi a asigura în felul acesta triumful religiei idolatre. El declară deschis în faţa împăratului că este şi el unul din slujitorii lui Hristos. Indignat de măsura luată de împărat, Sfântul Gheorghe îndrăzneşte să-l înfrunte pe el şi pe slujitorii săi zicând: „până când, o, împărate, şi voi curteni, veţi face război contra creştinilor? Vouă se cade să faceţi pace în toată lumea, dar acum pentru ce iubiţi războiul şi vrajba şi vreţi să vărsaţi sânge sfânt şi drept?”. Cuvintele sale dojenitoare înfurie mai mult pe suveranul roman care nu se aştepta să fie mustrat chiar de unul dintre sfetnicii săi cei mai apropiaţi şi îndrăgiţi.

Văzând câtă nedreptate se face creştinilor, oameni paşnici şi supuşi autorităţii romane, Sfântul Gheorghe, fiind de-a dreapta împăratului, îi spune în public că şi el este din rândul celor ce slăvesc pe Iisus Hristos. Din cauza acestei mărturisiri, el este închis, şi în închisoare i se aduc feluriţi înţelepţi necreştini care să-l determine să se lepede de credinţa în Iisus Hristos. Încercările lor au fost zadarnice, iar torturile la care a fost supus nu l-au clătinat, ci l-au întărit în credinţa lui, la care au aderat mulţi dintre cei ce urmăreau chinurile sale. Printre cei ce asistau la înfiorătoarele chinuri suportate de Sfântul Gheorghe se afla şi soţia împăratului, Priscia, care s-a botezat, luând numele de Alexandra. Împreună cu ea s-a mai botezat şi fiica sa, Valeria.

Inumanele mijloace de tortură suportate de Sfântul Gheorghe în închisoare nu-l abat de la dreapta credinţă şi din nou este întemniţat, în temniţă, el slăveşte şi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă faţă de el, iar celor ce veneau la el atraşi de minunile pe care le săvârşea le vorbea despre adevăratul Creator şi

Mântuitor al lumii. Statornicia sa în credinţă îl face să exclame în faţa mulţimii care aştepta ca el să aducă jertfa zeilor: „Cum o să servesc eu unui zeu care nici nu există, ci e plăsmuit de mintea omenească pentru interesele noastre materiale! Eu mă închin Celui ce a slujit adevărului şi aduc jertfă inima mea pentru cinste şi dreptate...” Ca urmare a celor afirmate de el, împăratul l-a considerat drept hulitor al zeilor şi a poruncit să fie aruncat într-o groapă cu var clocotind, din care a ieşit nevătămat. Încercările împăratului de a-l atrage la credinţa idolatră sunt zadarnice şi Sfântul Gheorghe îi răspunde cu multă seninătate şi fără teamă că el se pleacă numai Celui ce este împărat al inimilor şi sufletelor nevinovate. Că el este slujitorul lui Hristos şi nu al zeilor cărora lumea romană păgână le aduce jertfe ca să dea frâu liber patimilor şi instinctelor sale.

Refuzul Sfântului Gheorghe, care s-a declarat un slujitor convins până la moarte al lui Hristos, a declanşat o adâncă amărăciune în sufletul împăratului, fiind astfel nevoit să-l declare ca o persoană care necinsteşte pe zei şi se face vinovat de cea mai aspră pedeapsă, decapitarea. Aceeaşi pedeapsă va fi decretată şi pentru împărăteasa Alexandra. Înainte de a primi moartea martirică, Sfântul Gheorghe s-a rugat lui Dumnezeu. Mai înainte, Dumnezeu i se arătase în vis, ca să nu se teamă de chinuri, ci să îndrăznească în faţa lor. După ce s-a rugat, şi-a plecat singur capul sub ascuţişul săbiei. Trupul său a fost aruncat în groapa comună a sclavilor, de unde mai târziu l-au luat creştinii şi l-au dus în oraşul Lida din Palestina şi aici va fi depus ulterior într-o Biserică nouă. Sfintele sale moaşte vor săvârşi multe minuni în rândul creştinilor care au cerut ajutorul său.

Prin viaţa sa scurtă, Sfântul mare mucenic Gheorghe a dovedit multă râvnă şi dragoste pentru învăţătura lui Hristos, pe care a apărat-o şi mărturisit-o cu mult curaj în faţa celor care îl sileau să renunţe la credinţa creştină. Înaintea celor care îl forţau să nege religia creştină, tânărul mucenic Gheorghe nu se înclină şi dă dovadă de curaj. Aşa cum ne învaţă cântările închinate Sfântului Gheorghe, el s-a dovedit în faţa celor ce nu-i respectau libertatea de conştiinţă ca un purtător de biruinţă, ca un soare strălucitor şi ca un mărgăritar de mult preţ. Cu puterea crucii fiind înarmat, el a zdruncinat credinţa cea spinoasă a idolilor şi a sădit viţa dreptei credinţe. El este asemănat cu un „diamant al răbdării, aprins de dragostea pentru Hristos".

Pe el creştinii îl roagă să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru pacea lumii şi pentru mântuirea sufletelor lor. Prin trăirea sa curată, el şi-a adunat spicele faptelor bune şi a dovedit că este un lucrător iscusit în grădina Domnului, de aceea creştinii îl imploră în cererile lor ca să se roage neîncetat lui Dumnezeu pentru a-i curăţi de păcate şi a revărsa peste ei mila Sa dumnezeiască. În ultimele clipe ale vieţii sale

pământeşti, rosteşte o mişcătoare rugăciune de laudă a lui Dumnezeu şi cere ca Cel atotputernic să ierte celor ce i-au făcut rău, iar cei ce vor chema numele său în ajutor să fie ajutaţi: „şi cei ce vor chema numele meu într-ajutor, dă-le lor cererea lor, că Tu eşti lăudat şi proslăvit în veci”. Pătruns de dragostea divină, el iartă şi cere îndurare pentru cei ce-l asupresc pe nedrept, şi atunci când este părăsit de puterea fizică şi se apropie de pragul morţii se roagă pentru pacea şi viaţa tuturor.

Se stinge din această viaţă „ca un mucenic nebiruit, ca un purtător de chinuri, ca un apărător al credinţei neînfruntat" (cântarea a 7-a). Ca să-şi salveze sufletul de la credinţa idolatră, Sfântul Gheorghe de bunăvoie primeşte cu mult curaj toate chinurile trupului.

Curajul şi biruinţa sa asupra răului sunt exprimate simbolic în iconografie prin reprezentarea sa ca un ostaş tânăr, călare pe un cal, ţinând în mână o suliţă cu care ucide un balaur, tatăl minciunii şi al tuturor relelor. Reprezentarea sfântului sub această formă stă în legătură cu o veche istorisire, în care se spune că în părţile Libiei exista un lac în apropierea unei cetăţi. Locuitorii acelei cetăţi erau alarmaţi de faptul că mulţi din concitadinii lor piereau din cauza unui balaur care se afla în lacul acela şi-i atrăgea în adâncul apelor sale. De la acest necaz ei vor fi salvaţi de Sfântul Gheorghe care, înainte de a înfige cu putere suliţa sa în gâtlejul balaurului, s-a rugat lui Dumnezeu, Cel ce l-a ajutat şi astfel a ucis acest monstru ce sfâşiase mulţi oameni. Biruinţa Sfântului Gheorghe asupra balaurului a impresionat foarte mult pe locuitorii acelei cetăţi şi mulţi dintre ei s-au botezat.

Prin cuvânt şi faptă, Sfântul mare mucenic Gheorghe a dat dovadă de credinţă vie şi puternică, unită cu o trăire morală ireproşabilă pătrunsă de virtutea dragostei creştine. El a fost asuprit pe nedrept şi fără milă de stăpânirea romană, care persecuta în mod public pe cei ce credeau în Iisus Hristos. În faţa celor cuprinşi de gânduri potrivnice învăţăturii Sfintelor Evanghelii, Sfântul Gheorghe se arată vrednic „voievod al lui Hristos" (Acatistul Sfântului Gheorghe) şi el este înarmat doar „cu platoşa dreptăţii, pavăza credinţei, coiful mântuirii şi sabia Duhului" (Efeseni VI, 14-17). Din această cauză imnografii îl numesc „purtător de biruinţă" sau „dumnezeiesc viteaz", care cu îngerii dănţuieşte şi pe cei binecredincioşi îi apără şi îi sfinţeşte când aceştia îl cheamă în rugăciunile lor.

Creştinii ortodocşi, potrivit vechii rânduieli bisericeşti, cinstesc în mod deosebit, ca şi la ceilalţi sfinţi, ziua morţii Sfântului marelui mucenic Gheorghe, ca zi a naşterii sale la o nouă viaţă, fericită şi veşnică. Cunoscând viaţa sfântului, ei văd cu ochii credinţei modelul adevăratului creştin din secolul al IV-lea, aureolat de nimbul martiric şi pătruns de dragostea lui Hristos, de care nici moartea nu l-a despărţit.

Chipul sfântului este pentru ei călăuză luminoasă spre cunoaşterea adevărului care este Hristos şi el le dă curaj în lupta împotriva patimilor şi tuturor relelor care duc la vrajbă între fraţi. El şi-a dat viaţa sa în nădejdea că toţi oamenii au dreptul să se bucure de viaţă ca dar al lui Dumnezeu oferit deopotrivă tuturor ca să se pregătească pentru veşnicie. Evlavia deosebită a credincioşilor noştri faţă de marele mucenic Gheorghe se reflectă atât în purtarea numelui sfântului, cât şi în închinarea lăcaşurilor de cult.

Faţă de acest mare purtător de biruinţă, domnitorul moldovean Ştefan cel mare şi-a arătat deosebita sa veneraţie prin faptul că mai mult de jumătate din cele 47 de Biserici zidite de el au hramul „Sfântul şi marele mucenic Gheorghe”. La această adâncă şi felurită cinstire amintim şi obiceiul creştinilor noştri de a invoca numele său în diferite împrejurări, precum şi datina ca în ziua aceasta să-şi împodobească porţile cu crengi verzi, ca simbol al biruinţei vieţii asupra morţii sau al izbânzii primăverii asupra iernii.

În această zi sfântă, întreaga creştinătate ortodoxă cinsteşte pe Sfântul Gheorghe prin păstrarea credinţei sale pe care a mărturisit-o şi apărat-o cu preţul vieţii sale. După pilda Fiului lui Dumnezeu care a pătimit din cauza fărădelegilor oamenilor, Sfântul Gheorghe a îndurat toate chinurile pentru ca duhul dreptăţii, libertăţii şi al păcii să domine relaţiile dintre oameni. Exemplul vieţii sale se cuvine împlinit de fiecare creştin prin săvârşirea faptelor bune, deoarece numai în felul acesta se face vrednic de aprecierea şi dragostea oamenilor şi a lui Dumnezeu. Asemenea sfântului martir, orice creştin trebuie să dovedească statornicie în credinţă şi îndelungă răbdare în nevoi sau în necazuri, pentru a primi de la Hristos cununa biruinţei asupra păcatelor. Ca mesager al păcii, el se face pildă tuturor celor ce slujesc pe Dumnezeul păcii.

În semn de cinstire deosebită faţă de Sfântul Gheorghe, să aducem în locul florilor naturale, buchetul virtuţilor noastre, pentru a fi slujitori ai luminii şi ai vieţii celei adevărate. Oferind acest smerit dar purtătorului de chinuri şi de biruinţă, el nu va înceta niciodată să se roage pentru iertarea greşelilor noastre înaintea Mântuitorului Hristos şi noi vom prospera în viaţa duhovnicească.

Să cerem din adâncul sufletelor noastre Sfântului mare mucenic Gheorghe să fie mereu rugător şi mijlocitor pentru noi înaintea lui Dumnezeu, izvorul vieţii şi al darurilor spirituale. Ca o stea purtătoare de lumină duhovnicească să ne călăuzească totdeauna spre toate lucrurile bineplăcute oamenilor şi lui Dumnezeu, Căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în veci. Amin.

Sursa: Pr. Prof. Dr. Emilian Corniţescu, (Glasul Bisericii nr. 3, 1988).

Părintele Iosíf Vatopedinul († 2009) - Pomenirea Sfântului mare mucenic Gheorghe

Astăzi Biserica prăznuieşte praznic mucenicesc. De încercăm să vorbim despre Sfântul prăznuit, mai degrabă îi micşorăm măreţia. Acest sfânt este slava mucenicilor, lauda Sfinţilor, cinstea cerului şi a Bisericii biruitoare. Este prea marele Gheorghe. Nu există gură de creştin, de la vârsta cea pruncească până la ultima bătaie a inimii aflate pe moarte, care să nu cheme prea dulcele-i nume. Nu există ţară creştină unde să nu existe fie şi ruine de biserică zidită întru pomenirea sa.

Sfântul mare mucenic Gheorghe, icoană contemporană, Măn. Vatopedi

Acest luminător ascunde o mare taină, care nu a fost cercetată îndeajuns, după cuviinţă. Care este pricina acestei atât de mari dragoste a poporului faţă de el? Dar şi dragostea lui faţă de popor este atât de mare, încât ne împiedică să îl uităm, ci

neîncetat ne îmboldeşte să îl chemăm în rugăciuni. În trei din patru familii creştine va exista neîndoielnic cineva cu numele Gheorghe. De ce? Pentru că nu există familie în care să nu se fi făcut arătată dragostea acestui Sfânt ajutând şi întărind. Acest erou a izbutit să-şi întregească însuşirea de creştin nu doar prin mărturisirea credinţei, ci şi prin martiriu. Şi continuă să o facă şi după martiriul său. A cuprins în îmbrăţişarea sa Biserica, pe credincioşii tuturor veacurilor din cele patru colţuri ale lumii. Şi acolo unde nu există încă Ortodoxia, unde stăpâneşte negura idolatriei, până şi acolo ajunge nechemat de nimeni şi face prezentă dragostea sa. Pe bună dreptate a fost numit de Biserică „câştigătorul cununii", „purtătorul de biruinţă" şi „marele mucenic". Toţi mucenicii sunt mari, pentru că toţi şi-au jertfit viaţa şi au făcut arătată dragostea desăvârşită faţă de Hristosul nostru. Dar numirile de „purtător de biruinţă" şi „mare mucenic" nu ţin atât de bărbăţia dovedită în timpul chinurilor, ci, după părerea mea, de deplinătatea dragostei lui vădită nu doar în răstimpul cât a trăit, ci şi după aceea, până la sfârşitul veacurilor, aşa încât să preîntâmpine orice tulburare a durerii şi să sprijine pe oricine cheamă numele său.

Pentru noi, monahii, Sfântul Gheorghe este hrănitor de fii şi mare apărător. În cântarea a 9-a a Canonului sfântului se spune: „Şi tu, muntele cel mai ales sfânt, săltează. Dănţuieşte acum şi te bucură luminat că ai aflat prea puternic păzitor de multe, pe marele Gheorghe". După Doamna noastră Născătoarea de Dumnezeu vine acest păzitor al acestui sfânt loc şi al monahilor lui. Patru mănăstiri aghiorite şi destule chilii şi colibe sunt închinate sfântului său nume.

În sinaxarul lui este pomenit şi tatăl său, Gherondie, care era creştin şi şi-a sfârşit şi el viaţa ca martir. Şi Gheorghe, la rândul lui, de mic copil s-a făcut creştin. La vârsta de 22 de ani a cumpărat demnitatea de comis. Când a mers să îşi ia titlul ca să fie avansat, a văzut că superiorii lui pregăteau ordinul de prigoană împotriva creştinilor. A întrebat de ce poruncesc cu atâta neruşinare şi viclenie distrugerea creştinilor fără ca aceştia să le fi greşit cu ceva. Atunci, în faţa mai-marilor lui şi-a dat jos centura, a aruncat-o înaintea lor lui şi le-a strigat: „Sunt creştin. Nu mă voi supune ordinului vostru". Din acea clipă a început martiriul său. Şi acest mare mucenic, deşi tânăr cu vârsta, a suferit răbdător toate ocările şi necinstirile fără împotrivire. Cu nerăutate şi afecţiune de părinte faţă de fiii săi a răbdat acele cumplite chinuri din partea călăilor săi şi a făcut minuni, ca să îi facă să creadă - deşi ştia că nu vor crede - ci ca să nu se necinstească cumva puterea harului. Săvârşind minunea, spunea: „Eu voi face minunea, dar voi tot nu veţi crede". Şi a înviat un mort care murise în urmă cu trei ani.

Sfântul mare mucenic Gheorghe, Catedrala din Kremlin, 1170

Şi ceea ce ne uimeşte cu adevărat este lipsa lui de răutate, deşi putea să îi mustre cu asprime. Ar fi putut să se poarte cu ei neînduplecat, dar el le vorbea cu multă simpatie.

Noi, ca monahi, luăm pildă de la bărbăţia lui sufletească şi de la lepădarea sa de sine, pentru că ne întărim şi în propriul nostru martiriu al conştiinţei. Mucenicilor li se spunea: „Fie vă lepădaţi şi vă scăpaţi vieţile, fie mărturisiţi şi veţi muri”. Şi nu se lepădau şi primeau moartea. Noi acum nu ne mai confruntăm cu această situaţie. Există însă războiul tainic, nevăzut al tiranului înţelegător, care în continuu ne ispiteşte. Este ca şi cum ne-ar spune: „Fie te vei închina idolului celui cu multe chipuri al păcatului, fie voi aduce peste tine ispite, boli şi tulburare”. Şi noi răspundem cu glas mare: „Domnului Dumnezeului meu mă voi închina şi Lui Unuia îi voi sluji. Nici zeilor tăi nu mă voi închina, nici icoana ta nu voi săruta”. Cu adevărat primim mult curaj de la acest mucenic mare ca un uriaş. Suntem de

acelaşi cuget cu el. Pentru dragostea lui Hristos nimic nu a pus la socoteală, nu doar că nu s-a gândit la averea lui, la ranguri, la titluri, la bogăţia care se deschideau înaintea lui, dar nu s-a gândit nici măcar la propria lui viaţă, pe care a jertfit-o.

Şi noi, în zilele grele prin care trecem, credem că Însuşi Dumnezeu, Care era atunci, este şi acum, cu aceeaşi afecţiune părintească şi împreună pătimire întărind micimea noastră. Şi noi cu aceeaşi dispoziţie sufletească preferăm dragostea Hristosului nostru, credinţa şi supunerea faţă de El, înaintea tuturor celorlalte. De dragul Lui şi noi, cu săracele noastre puteri am trecut peste râul năvalnic al confuziei şi deşertăciunii lumeşti. Am părăsit familiile noastre şi însăşi firea şi ne aflăm autoexilaţi în acest loc, având aceeaşi aşteptare plină de nerăbdare: ca fugind de pretextele feluritelor pricini, departe de scandaluri şi sminteli, în cadrele libertăţii pe care o avem prin harul Hristosului nostru, să arătăm în fapt că pe Hristos Îl iubim cu adevărat, iar pe diavol şi păcatul îl detestăm, aşa după cum se cuvine.

Uneori nu izbutim, fie din lipsă de cercare, fie din neştiinţă, din neputinţă, dar niciodată nu abandonăm intenţia noastră. Neîncetat şi noi mărturisim că „Domnului Dumnezeului nostru ne închinăm şi Lui Unuia îi slujim” şi pentru dragostea Lui „pe toate le socotim nefolositoare”, primind curaj şi de la ceata mucenicilor, care au păşit pe acest drum şi ne-au lăsat moştenire scumpă. Credem cu tărie că neîndoielnic va rămâne cu noi dumnezeiescul har şi vom reuşi şi noi în ţelul nostru. În acest fel atingem două mari bunuri. Mai întâi mântuirea noastră şi în al doilea rând alcătuim un sprijin pentru fraţii noştri în Hristos, care rămân în societate şi ridică jugul dur şi greu al vieţii în lume şi se luptă cu atâtea împotriviri şi greutăţi, cu atâtea necazuri, ca să poată şi ei să rămână tari şi să nu se lepede, ci să mărturisească pe Hristos la măsura puterilor lor. Lumină pentru noi sunt îngerii, iar lumină pentru creştinii din lume sunt monahii, pentru că azi nu îi mai pot găsi pe marele Antonie, pe Paisie, pe Pahomie; aceştia au plecat din viaţa aceasta. Astăzi, răspunderea acestora o avem noi, smeriţii, purtând aceleaşi steaguri, aceleaşi linii, aceeaşi predanie, continuând acelaşi drum.

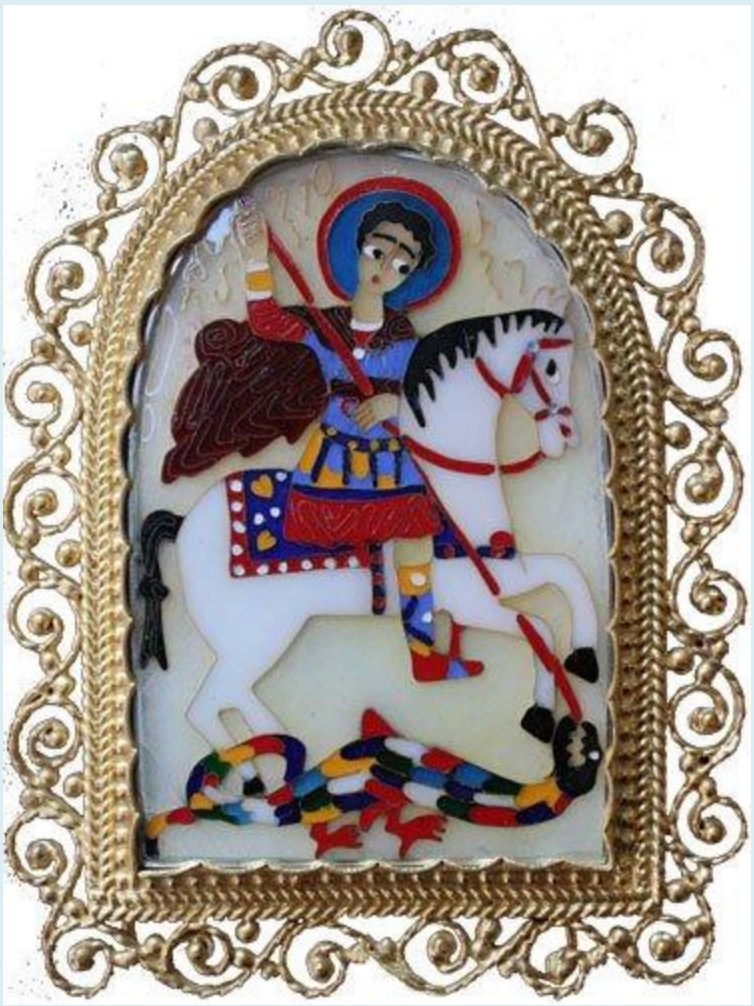

Noi toţi, cu dreaptă hotărâre, să cădem înaintea dragostei Sfântului Gheorghe, pentru că aceste ţeluri se cuvine să punem înaintea prea-puternicei lui mijlociri, ca să întărească nevoinţa noastră. “Fericit cel ce are cunoscuţi în Sion şi casnici în Ierusalim”. Iată şi noi, avem cunoscut şi casnic pe Sfântul Gheorghe, pe care cu puţine cuvinte l-am lăudat, ca să îi dăm pricină şi pretext să plinească dragostea sa cea vrednică de Dumnezeu şi să ne dăruiască Cerul. Amin.

Lecţia martirilor care au biruit lumea. “Fiecare din noi e chemat la o formă de mărturie sau martiriu pentru Hristos”. În cinstea pomenirii Sfântului mucenic Gheorghe

Martirii care au biruit lumea

“Celui care are un ţel mai mare decât lumea, lumea nu-i poate face nimic“, scria Sfântul Nikolai Velimirovici. Creştinii sunt tocmai acele persoane al căror ţel ar trebui să fie mai mare decât lumea - mai mare decât orice poate fi realizat sau dobândit în această viaţă sau pe acest pământ, “în lume, dar nu din lume”.
Concentrarea exclusivă pe Hristos şi Împărăţia Sa, „pe cele de sus, iar nu pe cele pământeşti” (Col 3,2) e tocmai ceea ce îi umplea pe martiri - bărbaţi, femei şi copii - cu o putere spirituală pe care lumea nu o putea da, înţelege, nici explica. Ce altceva ar putea da unui om putere să piardă tot, să sufere tortură, temniţă, umilire publică, ba chiar moarte violentă, cu pace, credinţă şi iertare? Numai realitatea şi puterea lui Hristos Cel înviat.

Aşa cum scria Sfântul Atanasie, moartea martirilor e o dovadă a învierii lui Hristos.

Moartea lui Hristos pe cruce a fost plină de o putere duhovnicească, puterea care i-a îngăduit să se roage: „Tată, iartă-i!” (Le 23, 34). Aşa a fost şi moartea martirilor care au umplu calendarul Bisericii Ortodoxe.

Moartea lor a convertit neamuri prin mărturia jertfirii lor de sine. Cuvântul „martir” înseamnă „martor“. Într-un anume sens, numai martiriul e adevărată mărturie şi adevăratul creştinism pentru că numai el l-a pus cu adevărat şi irevocabil pe Hristos mai presus de tot ce e propriu, fără a ţine nimic şi fără întoarcere înapoi. Cine şi-a dat viaţa poate da mărturie cu putere pentru Cel ce şi-a dat viaţa Sa. În acest sens, martirii sunt Evanghelia trăită în deplinătatea ei şi, prin urmare, temeiul Ortodoxiei. „Cu sângele martirilor din toată lumea, ca şi cu o purpură şi vizon e împodobită Biserica“. Din acest motiv şi fiecare sfântă Liturghie fără excepţie se celebrează deasupra moaştelor unor martiri.

Martirii sunt contraculturali în societatea noastră occidentală, o societate care până şi în religia şi „spiritualitatea” ei rămâne total opusă suferinţei şi cu totul cufundată în ceea ce poate fi obţinut pentru sine. “Vreau să fiu mai spiritual” - dar ce face asta pentru Dumnezeu şi pentru ceilalţi? Falsa dogmă a creştinismului contemporan e menţinerea unui „echilibru”: nu prea multă religie, ci numai de ajuns cât să ne rotunjim viaţa. Unde e echilibrul în martiriu?

Sfântul Nikolai Velimirovici scria: „Bătrânii mei m-au învăţat să mă agăţ de cer şi de pământ ca să nu mă poticnesc. [Cu alte cuvinte, să am un echilibru între cele duhovniceşti şi lumeşti.] Multă vreme am rămas copil şi m-am rezemat pe această cârjă pe care mi-au dat-o. Dar când veşnicia mi-a inundat sufletul, m-am simţit ca un străin de lume, cer şi pământ s-au rupt în mâinile mele ca o trestie uscată“.

Martirii creştini sunt tocmai acei oameni al căror suflet a fost inundat de veşnicie, care e Duhul viu, puternic, activ şi veşnic al lui Dumnezeu, care sălăşluieşte şi se odihneşte în fiii lui Dumnezeu, aşa cum a făcut-o în Fiul lui Dumnezeu. Aceeaşi iubire care L-a umplut pe Iisus Hristos îi umple pe ei cu iubire pentru Iisus Hristos, singura „mai tare decât moartea“, ceea ce face o persoană să gândească cu o altă logică, să judece cu alte standarde şi să vadă totul în viaţă - bune şi rele - ca simple mijloace vremelnice care ne pregătesc pentru veşnicie.

Această perspectivă nu e pentru elită. Fiecare şi orice creştin e chemat să-L pună pe Hristos pe primul loc în acest fel. Creştinismul e slab astăzi dintr-un singur motiv: creştinii nu-L mai pun pe Hristos pe primul loc în vieţile lor. Creştinii nu se mai străduiesc să facă din viaţa Lui viaţa lor, ci mai degrabă încearcă să-L adapteze pe El programelor şi priorităţilor lor. De aceea darurile Duhului sunt greu de găsit.

Martirii ne dau perspectivă sănătoasă de a pune pe primul loc în toate pe Hristos şi veşnicia. Pentru că e lipsită de această perspectivă, lumea de azi îi poate vedea pe martiri cel mult ca pe nişte „fanatici” sau „nebuni”. Aceasta e pseudo-sofisticarea

celor care nu pot vedea dincolo de viaţa pământească spre ţelul vieţii înseşi, sau care n-au altă concepţie despre Dumnezeu dincolo de cea a raţiunii lor limitate.

Din păcate, acest lucru pare să domine chiar şi în creştinismul popular. De exemplu, un predicator american a scris recent o carte de succes, Trăieşte-ţi cea mai bună viaţă acum. Sărăcirea spirituală a creştinismului contemporan - lipsa lui de forţă spirituală şi influenţa sa în declin - e în parte din cauza centrării sale pe această lume şi pe această viaţă. Cum s-ar putea potrivi într-o astfel de schemă, mulţimea martirilor creştini, a celor de ieri şi de azi? Unde e în această abordare loc pentru pierderea „celei mai bune vieţi acum" a lor pentru Hristos?

Sfântul Pavel scria: „Ba mai mult: eu pe toate le socotesc că sunt pagubă, faţă de înălţimea cunoaşterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m-am lipsit de toate şi le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc şi să mă aflu întru El, nu având dreptatea mea cea din Lege, ci pe aceea care este prin credinţă în Hristos, dreptatea cea de la Dumnezeu, pe temeiul credinţei, ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi să fiu primit părtaş la pătimirile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui, că, doar, să pot ajunge la învierea cea din morţi" (Flp 3,8-11).

Cum îi putem imita pe martiri? Iată două lecţii de la martiri pentru mersul nostru creştin de zi cu zi: mai întâi, nu trebuie să ne temem de suferinţă. Suferinţa înmoaie inima şi ne face să ne bizuim pe Dumnezeu. În ea ne depăşim pe noi înşine şi începem să simţim mângâierile lui Hristos, ale Duhului, ale veşniciei, care îndulcesc sufletul aşa cum nu o poate face nici un succes pământesc. Asta nu înseamnă că suferinţa va fi uşoară. Putem să nu cerem această suferinţă şi asemenea Sfântului Pavel am putea să n-o vrem (2 Co 12,8-9). Dar mai degrabă în loc să-L căutăm pe Dumnezeu şi „religia" pentru câştig sau „echilibru", Sfântul Pavel ne învaţă că suferirea unei pierderi poate fi un mijloc de a dobândi puterea Învierii lui Hristos. Domnul ne învaţă acelaşi lucru (Mc 8,35).

A doua lecţie a martirilor e o tărie de nezdruncinat. Martirii au răbdat până la sfârşit (Mt 10,22). Viaţa duhovnicească creştină e construită pe consecvenţa: trebuie să „înotăm" în Scripturi, cum spune Sfântul Serafim, având permanent minţile noastre în dialog cu cuvintele şi gândurile lui Dumnezeu. Rugăciunile zilnice şi sfânta Liturghie duminică devin nenegociabile nu din pricina unei obligaţii, ci pentru că inimile noastre ard pentru Dumnezeu (Mt 3, 11), vorbindu-I şi ascultându-L ca pe cel mai intim dintre prieteni, de a cărui prezenţă sperăm să nu fim despărţiţi nici o clipă.

Fiecare din noi e chemat la o formă de mărturie sau martiriu pentru Hristos. Nu este altă cale spre Dumnezeu cu excepţia celei pe care El Însuşi ne-a croit-o terapeutic: fiecare trebuie „să se nege pe sine însuşi, să-şi ia crucea sa zilnic şi să-I urmeze Lui“. Urmându-L pe Hristos Îl vom găsi atât pe El, cât şi pe noi înşine.

Aceasta e bucuria martirilor, o bucurie şi o iubire cu care ei au biruit lumea, crezând din toată inima în cuvintele lui Hristos: „În lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea“ (In 16,33).

(În: Ierom. Calinic, Provocări ale gândirii şi vieţii ortodoxe astăzi, Editura Deisis, 2012)

Părintele Vasile Gordon - Panegiric la Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

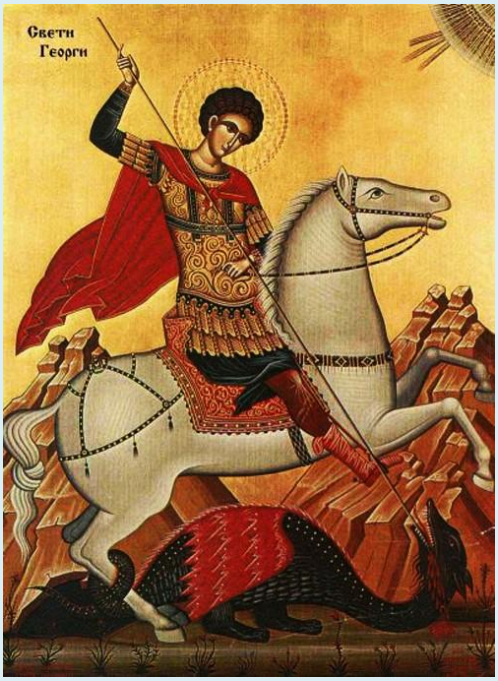

Numele lui s-a dat unor localităţi de la noi (localităţi ca Sfântul Gheorghe, Sângeorz etc.); multe biserici şi mânăstiri l-au ales ca hram; mulţi creştini şi creştine îi poartă numele (în traducere numele „gheorgheos” înseamnă lucrător de pământ, agricultor, cu înţelesul creştin şi de lucrător în ogorul Domnului).

Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

În anul mântuirii 1500, voievodul Ştefan cel mare şi sfânt a trimis un steag al Moldovei la mânăstirea Zografu din muntele Athos, care poartă pe el chipul Sfântului Gheorghe omorând balaurul, însemnele stemei moldave şi următoarea inscripţie-rugăciune: „O, luptătorule şi biruitorule mare Gheorghe, în nevoi şi nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăciune a smeritului tău rob, a Domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, domnul Ţării Moldovei. Păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe tine, ca să te prea mărim în veci. Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43-lea an al Domniei sale”.

Această faptă şi rugăciune a domnului Moldovei, Ştefan cel mare şi sfânt, este una din dovezile preţuirii de care se bucură la noi Sfântul mare mucenic Gheorghe, a

cărui pomenire o săvârşim astăzi, el fiind, de fapt, foarte popular în rândurile creştinilor ortodocşi.

Avem, însă şi alte dovezi ale cinstirii: numele lui s-a dat unor localităţi de la noi (localităţi ca Sfântul Gheorghe, Sângeorz etc.); multe biserici şi mânăstiri l-au ales ca hram; mulţi creştini şi creştine îi poartă numele (în traducere numele „gheorgheos" înseamnă lucrător de pământ, agricultor, cu înţelesul creştin şi de lucrător în ogorul Domnului).

Să ne amintim acum viaţa sa pământească şi câteva dintre motivele pentru care Biserica i-a dat zi de pomenire. Se trăgea dintr-o familie de ofiţeri romani care locuiau în Capadocia, fiind din pruncie crescut în frica de Dumnezeu şi dragoste faţă de aproapele. Va urma cariera militară a tatălui şi în scurtă vreme - prin ascultare, disciplină şi hărnicie - va primi gradul de general. În anul 303, însă, împăratul Diocleţian (284-305) a declanşat un val uriaş de persecuţii împotriva creştinilor.

Multe biserici erau distruse, preoţii şi creştinii fiind ucişi în masă, prin groaznice chinuri. Bisericilor li se dădea foc, uneori cu creştinii aflaţi înăuntru, aşa cum s-a întâmplat în Frigia, de pildă. Din această pricină, creştinii au fost nevoiţi să-şi facă mici bisericuţe sub pământ. Persecutorii au dat de veste, însă şi se cunosc cazuri când gurile de intrare în aceste biserici catacombe au fost astupate cu nisip, creştinii murind asfixiaţi.

Acestea şi altele asemenea l-au determinat pe tânărul general Gheorghe să ia atitudine împotriva persecutorilor, mărturisind chiar în faţa împăratului că este creştin. Din acel moment pentru el a început drumul martirajului, amintindu-şi de cuvintele Mântuitorului: „Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni" (Ioan 15, 20).

Mai întâi împăratul şi cei din preajmă-i au încercat să-l abată de la dreapta credinţă prin făgăduinţe, onoruri, ademeneli ş.a. El a rămas neclintit, însă, amintindu-şi de un alt cuvânt al Mântuitorului: „Ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?" (Marcu, 8, 36-37).

Văzându-l aşadar neînduplecat, persecutorii şi-au pus în lucru mijloacele cele mai sălbatice spre a-l sili să se lepede de Hristos, trecându-l prin toate vămile muceniciei: loviri cu suliţa, bătăi în tălpi, lespezi de piatră pe piept, chinul la roată,

încălţăminte cu cuie, bătaie cu vine de bou etc. Pe toate le-a îndurat cu o tărie ce i-a impresionat chiar şi pe prigonitori.

Mai mult, însăşi împărăteasa Alexandra, impresionată de credinţa puternică a sfântului, a cerut să fie botezată, spre uimirea tuturor. Împăratul, însă, incapabil să se ridice la înţelegerea dreaptă a situaţiei, lăsându-se pradă furiei diabolice, a poruncit ca amândurora să li se taie capetele. Pe drumul spre locul de execuţie, Alexandra împărăteasa a murit de spaimă. Biserica n-a uitat-o şi i-a dat zi de pomenire, ca muceniţă, 21 aprilie a fiecărui an. Iar Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul în ziua de 23 aprilie 303.

Iubiţi credincioşi, pentru viaţa-i exemplară şi mărturisirea credinţei până la jertfă, Sfântul mucenic Gheorghe a dobândit un loc ales de mijlocitor şi rugător înaintea Preasfintei Treimi. În aceeaşi măsură şi de mare făcător de minuni, descrise în cărţile ce cuprind vieţile şi faptele sfinţilor.

Dintre acestea, socotim potrivit a o înfăţişa pe cea în care se descrie omorârea balaurului, mai ales pentru faptul că cele mai multe icoane aşa îl prezintă pe sfântul mucenic: ostaş, călare, omorând cu suliţa un balaur înfricoşător. Minunea a avut loc în părţile Siro-Feniciei, lângă cetatea Beirutului, nu departe de munţii Libanului.

Aici era în acea vreme un iezer adânc, în care sălăşluiau felurite lighioane, între care şi un balaur ucigaş, care pierdea pe cei care se apropiau de mal, făcând jale şi plângere multă în cetate. Locuitorii erau, de fapt, închinători la idoli, precum era şi mai marele cetăţii. Au făcut, deci, sfat cum să scape de urgia abătută asupră-le şi în neştiinţa lor au zis: „Ne vom ruga zeilor şi vom face ceea ce ne vor descoperi!”. Şi sau rugat zeilor (în fapt diavolilor) şi au primit acest sfat: de nu vor să piară toţi, să dea în fiecare zi, la rând şi cu sorţi, fiecare pe copiii lor, spre mâncare acelui balaur.

Aşa au făcut apoi, iar într-o anumită zi sorţul a căzut chiar asupra fiicei dregătorului. Prin lucrarea lui Dumnezeu, însă, cu puţin timp înainte ca fecioara nevinovată să fie sfâşiată de fiara cea înfricoşătoare, Sfântul Gheorghe s-a arătat ca un ostaş viteaz, călare şi cu suliţa în mână, iar în clipa în care balaurul se pregătea să ucidă, sfântul s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, lovind apoi puternic cu suliţa drept în gâtlejul balaurului, în timp ce calul îl călca în picioare.

Aşa a fost izbăvită copila, iar o dată cu ea cetatea, ai cărei locuitori s-au botezat pe dată, ca la 25.000, afară de femei şi copii. Această minune are, dincolo de faptele

în sine, o semnificaţie aparte: omorârea balaurului răutăţii, al meşteşugirilor diavoleşti, prin puterea Crucii şi a credinţei în Hristos Cel Răstignit şi Înviat.

„Sfinte mare mucenice Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, spre a fi - precum tu ai fost - biruitori asupra ispitelor şi ale oricăror lucrări diavoleşti, ca să aducem cu tărie slavă Preasfintei Treimi: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Amin”.

Traian Dorz - O, fericit biruitor

O, fericit biruitor,
grăbeşte spre cunună,
Iisus Te-aşteaptă iubitor
şi pe-al tău cap s-o pună;

mai luptă-te, nu te lăsa,
mai sus privirea ţine,
Hristos, în strălucirea Sa,
te-aşteaptă şi pe tine;

– nu te lăsa, nu te lăsa,
Hristos, în strălucirea Sa,
te-aşteaptă şi pe tine.

O, încercat biruitor,
veghează-n rugăciune,
balaurul ispititor
pândeşte-a te răpune
şi lenea şi mândria vrea
lumina să-ţi doboare,
– numa-n genunchi te poţi ’nălţa
cel mai frumos spre soare;

– nu te lăsa, nu te lăsa,

numa-n genunchi te poţi ’nălţa
cel mai frumos spre soare.

O, obosit biruitor,
mai luptă şi mai crede,
un nimb pe veci strălucitor
spre fruntea ta se vede
şi-un cor ceresc de mii de mii
stă gata şi te-aşteaptă,
spre slava sfintei Cununii
mai ai numai o treaptă;

– nu te lăsa, nu te lăsa,
spre slava sfintei Cununii
mai ai numai o treaptă…

Adrian Cocoşilă - Sfântul mucenic Gheorghe

Sfântul mucenic Gheorghe s-a născut în Capadocia, din părinţi creştini. A trăit în vremea împăratului Diocleţian (sec. al IV-lea). Datorită vitejiei şi victoriilor sale, ajunge conducător de armată.

În anul 303, împăratul Diocleţian va începe lupta împotriva creştinilor. Au fost dărâmate lăcaşuri de cult, interzise adunările creştinilor, arse cărţile sfinte, iar cei ce refuzau să aducă jertfă zeilor erau ucişi. În faţa acestei situaţii, ***Sfântul Gheorghe nu se fereşte să-şi mărturisească credinţa în Hristos, motiv pentru care va fi întemniţat. Va fi supus la diverse chinuri: loviri cu suliţa, tras pe roată, îngropat în var, lespezi de piatră puse pe piept, etc, dar nici o tortură nu l-a făcut să renunţe la credinţa sa.***

Cei prezenţi la aceste suferinţe, uimiţi de faptul că Sfântul Gheorghe a rămas nevătămat şi că a înviat un mort, au renunţat la credinţa păgână şi au primit credinţa în Hristos. Minunea învierii celui decedat, a convins-o şi pe împărăteasa Alexandra, soţia lui Diocleţian, să îmbrăţişeze creştinismul.

Sfântul Gheorghe a fost ispitit cu onoruri pentru a jerfi zeilor, dar aceste încercări au fost zadarnice. ***Pentru că nu a lepădat credinţa în Hristos, Sfântul Gheorghe***

este condamnat la moarte prin decapitare, în ziua de 23 aprilie 304, rămânând de atunci zi de prăznuire.

Sfântul Gheorghe în iconografie

Iconografia păstrează imaginea Sfântului Gheorghe călare pe un cal, străpungând cu suliţa un balaur. Este vorba despre o legendă pioasă, în care Sfântul Gheorghe salvează cetatea Silena, din provincia Libiei, terorizată de un balaur. Această imagine a sfântului a rămas în amintirea oamenilor ca model de curaj în lupta cu diavolul. ***Mai este reprezentat într-o mantie roşie, culoare tradiţională pentru un martir, dar şi ca războinic pedestru sau ca tribun militar în veşminte patriciene, cu o diademă metalică pe cap, cu o platoşă sub mantie, ţinând o cruce în mâna dreaptă şi o sabie în mâna stângă.***

Sfântul Gheorghe pe Steagul Moldovei

Reprezentarea Sfântului Gheorghe doborând balaurul este prezentă şi pe Steagul Moldovei, aflat la Mănăstirea Zografu din Muntele Athos. Pe acest steag se află şi **rugăciunea Sfântului Ştefan cel mare către Sfântul Gheorghe:**

"O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi, bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăminte a smeritului tău rob, a Domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldovei. Păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43 an al Domniei Sale".

Menţionăm că pecetea Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei poartă chipul Sfântului Gheorghe, preluat după steagul de luptă al Sfântului Ştefan cel mare.

Sfântul Gheorghe ca ocrotitor

În 1222, regele Angliei, Richard Inimă de Leu, l-a ales pe Sfântul Gheorghe patronul spiritual al Casei Regale şi al întregii ţări. Regele Edward al III-lea a înfiinţat "Ordinul St. George", iar Crucea Sfântului Gheorghe a devenit, mai târziu, steagul Angliei, "Union Jack". Marele mucenic Gheorghe este considerat şi ocrotitorul Georgiei, Armeniei, Maltei, Lituaniei, Serbiei. Amintim că Sfântul Gheorghe este şi ocrotitorul armatei române.

De Sfântul Gheorghe, aproape un milion de români îşi aniversează onomastica

Din cei 924.830 de români care îşi aniversează onomastica de Sfântul Gheorghe, 739.368 sunt bărbaţi, majoritatea acestora, respectiv 565.509, purtând numele de Gheorghe sau Ghiorghe.

Alături de aceştia, vor fi în sărbătoare şi cei care poartă numele de George (144.873), Gheorghiţă sau Ghiorghiţă (24.040).

Dintre femei, cele mai multe poartă numele de Georgeta (135.370). În această zi nu vor fi uitate nici persoanele cu nume de Gheorghiţa sau Ghiorghiţa (34.623) şi Geta (14.945).

La mulţi ani celor ce poartă numele Sfântului mucenic Gheorghe.

Lăcaşuri Ortodoxe - Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

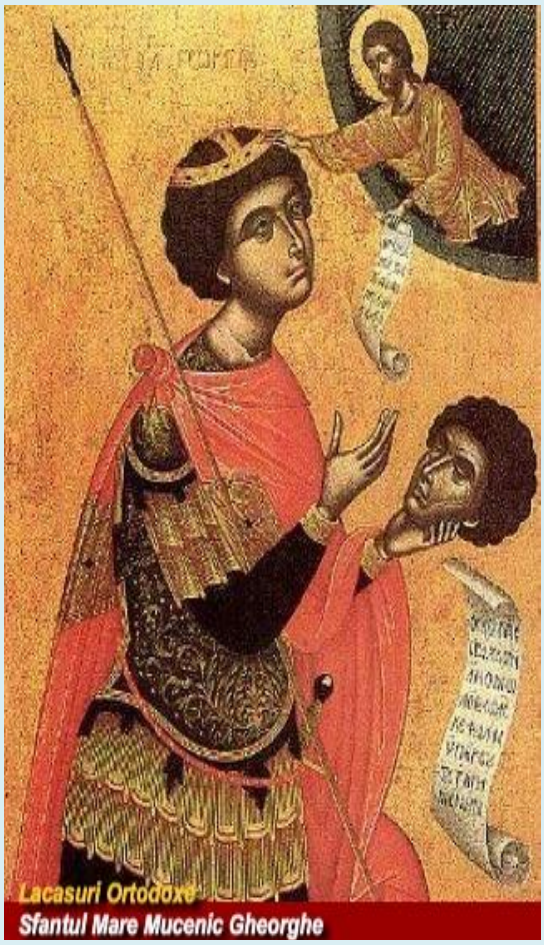

Pe vremea când diavolul petrecea în idoli neînsufleţiţi, împăratul Diocleţian a mers la oracolul lui Apolo şi l-a întrebat despre cele viitoare. „Nu-ţi pot răspunde, întrucât drepţii ne sleiesc puterea… Iar aceşti drepţi sunt creştinii”, a răspuns vocea diavolească.

Fără a urma dreapta judecată, ce i-ar fi arătat clar că puterea acelor idoli este nulă, din moment ce ei se tem de creştini şi de Dumnezeul lor, împăratul a hotărât prigonirea creştinilor, până la moarte, sperând într-o distrugere a Bisericii lui Hristos.

Printre primii care au aflat de noua tendinţă imperială s-a aflat Sfântul Gheorghe voievodul, om de încredere al Împăratului, în ciuda vârstei sale, de numai 20 de ani. Acesta era creştin.

Aşa începe povestirea pătimirii Sfântului mare mucenic Gheorghe, care este şi mare făcător de minuni, exemplu de mărturisire a credinţei din partea unui tânăr înţelept, frumos, bogat şi iubitor de Dumnezeu, mai mult decât orice altceva. Împărţindu-şi averea la săraci, a treia zi după ce a aflat de prigoană, Gheorghe s-a prezentat înaintea curţii şi i-a mustrat pe toţi pentru „Înmulţirea nebuniei şi a nedreptăţii asupra oamenilor nevinovaţi" – a creştinilor.

"Pentru că idolii voştri nu sunt dumnezei. Deci, nu vă amăgiţi cu minciunile, căci Hristos este Unul Dumnezeu şi Acela Unul, Intru slava lui Dumnezeu Tatăl; toate s-au făcut prin El şi cu Duhul Lui Cel Sfânt toate s-au alcătuit. Ori singuri să cunoaşteţi adevărul şi să învăţaţi dreapta credinţă, ori pe cei ce ţin de adevăr şi de dreapta credinţă, nu-i tulburaţi cu nebunia voastră!" (conform Vieţilor Sfinţilor pe luna aprilie)

O asemenea mărturisire neaşteptată a declanşat furia întregii adunări. Totuşi, Sfântul Gheorghe nu a fost ucis pe dată, şi nici măcar trecut direct la torturi, din cauză că însuşi Împăratul aprecia modul în care voievodul îşi făcea datoria. „Sfatul tău şi vitejia le judec a fi vrednice de cinste", a spus acesta, de aceea voievodul a fost îndemnat… să-şi retragă cuvintele.

Dar cuvintele nu puteau fi retrase. ***„Nimic din cele vremelnice nu poate să-mi slăbească credinţa către Dumnezeul meu", a fost concluzia sfântului.*** Au urmat închisoarea, bătăile, chinurile, dar şi multe minuni şi vindecări ale Sfântului, de către Îngeri. Nedumerit, Împăratul Diocleţian considera că Gheorghe are puteri vrăjitoreşti. De aceea l-a încercat şi cu două băuturi aduse de vrăjitorul Atanasie, care nu au avut nici un efect asupra Sfântului.

Care ar putea fi considerată cea mai mare minune din timpul vieţii Sfântului Gheorghe? Poate că s-ar gândi cineva la învierea unui mort, îngropat deja. Sau a unui bou mort, care aparţinea lui Glicherie. Sau faptul că a stat nevătămat în varul nestins. Dar minunea cea mai mare, dinaintea morţii sale mucenicești, care a atras mânia oarbă a Împăratului a fost… dialogul deschis al Sfântului cu diavolii, care s-au ruşinat şi au fugit din faţa lui, chiar din templul păgân al lui Apolo. Înşişi demonii, legaţi prin puterea harului, au mărturisit Cine este Dumezeul adevărat.

Tu voieşti să primeşti jertfă de la mine ca un Dumnezeu? Sfântul, zicând aceasta, şi-a făcut semnul Crucii, iar diavolul care locuia în idol a răspuns: Nu sunt Dumnezeu; şi nici unul asemenea mie nu este! Numai Unul este Dumnezeu; Acela pe care tu Îl propovăduieşti! Noi ne-am depărtat de Îngerii ce-I slujesc Lui şi înşelăm pe oamenii cei stăpâniţi de invidie".

Dar cum îndrăzniţi voi să staţi aici, venind eu, slujitorul adevăratului Dumnezeu? Zicând Sfântul acestea, un sunet şi glas de plângere ieşea de la idoli, apoi deodată căzând toţi la pământ s-au sfărâmat.

Pentru Împărat, această întâmplare a biruit toată încercarea lui de a-l convinge pe Gheorghe să renunţe la credinţa creştină. ***Dar mai înainte de a fi martirizat sfântul, chiar Împărăteasa Alexandra, soţia lui Diocleţian, a mărturisit credinţa în Hristos, trecând la Domnul în aceeaşi zi cu mucenicul, ce a fost tăiat cu sabia pe 23 aprilie 303.***

În Biserica Ortodoxă, Sfântul mare mucenic Gheorghe este sărbătorit la 23 aprilie. Biserica Ortodoxă Rusă are încă două pomeniri ale Sfântului, la 3 noiembrie - sfinţirea bisericii Sfântului Gheorghe din Lydda, sec. IV, unde au fost transferate moaştele Sfântului, şi la 26 noiembrie, sfinţirea bisericii Sfântului Gheorghe din Kiev, sec. XI.

În prezent, Sfântul Gheorghe este cinstit ca ocrotitor al Aragonului, Angliei, Cataloniei, Etiopiei, Georgiei, Greciei, Lituaniei, Palestinei, Portugaliei, Maltei şi Rusiei. Numele Georgiei provine de la numele Sfântului, iar în această ţară există peste 350 biserici ridicate cu hramul marelui mucenic.

Sfinţii Gherontie şi Polychronia, părinţii Sfântului Gheorghe

În timpul domniei împăratului Diocleţian de la Roma, au început persecuţiile împotriva creştinilor. Printre primii creştini arestaţi în Capadocia a fost Gherontie, un lider în armata romană şi tatăl lui Gheorghe, care atunci avea zece ani. Atât Gheorghe cât şi mama sa au participat la proces.

Ei au auzit răspunsul dat de **Gherontie** guvernatorului: ***"Eu prefer să mor pentru credinţa mea în Hristos, mai degrabă decât să-l neg pe El, chiar dacă mi-ai da tot ce mi-ai promis".*** Atunci guvernatorul a pronunţat sentinţa la moarte pentru că a refuzat să se închine zeilor romani. Când Gherontie a fost târât la locul de executare Gheorghe a văzut cum duhul tatălui său a fost primit de îngeri luminoşi.

Mama lui Gheorghe i-a spus: "Tatăl tău, copilul meu, este aproape de tronul lui Dumnezeu, unde şi-a dorit să trăiască. Deşi nu pot să-l văd, el este aproape de noi şi ne va proteja de rău, casa noastră a câştigat o protecţie mare şi puternică. Fie ca Dumnezeu să ne facă vrednici să mărturisim credinţa noastră şi de a ne oferi viaţa noastră ca o jertfă pentru El, tu nu trebuie, copilul meu, să fii trist pentru că ţi-ai pierdut tatăl. Ne vom întâlni din nou. Noi, creştinii credem, după cum ştii, că avem un suflet nemuritor şi vom fi înviaţi şi vom trăi la nesfârşit în apropiere de tronul lui Dumnezeu. "

Anii au trecut şi a fost rândul lui Gheorghe să-şi mărturisească credinţa înaintea lui Diocleţian. Gheorghe a suferit în închisoare multe chinuri, mama lui Polychronia l-a binecuvântat şi a încercat să-l împuternicească cu curaj, amintindu-i de paradisul pe care el l-ar putea câştiga dacă rămâne statornic în credinţa sa. Ea, de asemenea, a postit şi s-a rugat zi de zi şi a adus la El sfintele taine,Trupul şi Sângele lui Hristos.

Într-o zi în închisoare, a întâlnit-o Diocleţian. Când a văzut-o în apropierea lui Gheorghe şi vorbind cu el, el a întrebat-o: "De ce vorbeşti cu soldatul?"

Polychronia răspuns cu curaj:"Eu sunt Polychronia şi sunt creştină, ca şi fiul meu, pe care multe zile l-ai torturat, să şti rege că pentru orice suferinţe i-ai pregătit, el are o coroană veşnică în cer şi un loc de invidiat lângă tronul lui Dumnezeu."

Când Diocleţian a auzit acest lucru, el a spus: "Tu l-ai învăţat să nu respecte zeii noştri nemuritori şi glorioşi, tu l-ai sfătuit să nu se sacrifice pentru ei?"

Mama martir a răspuns: "Învaţă, rege, că ne-am născut creştini, părinţii noştri ne-au învăţat credinţa în Hristos, Dumnezeul nostru, Care este singurul adevărat şi atotputernic, şi El niciodată nu ne-a refuzat, acesta este motivul pentru care noi nu-L vom nega . O mulţime de torturi, vom îndura şi suferi cu răbdare pentru harul Său.".

Când Diocleţian a auzit cuvintele curajoase ale lui Polychronia, într-un acces de furie, a poruncit ca ea să fie bătută şi arsă cu lumânări. Deşi durerea a fost mare, credinţa ei şi dulcea anticipare a Paradisului a făcut-o să dispară. În cele din urmă martira a exclamat: ***"Doamne Iisuse Hristoase, primeşte duhul robului Tău."***

Deci, roaba credincioasă şi smerită a Domnului şi-a dat duhul în mâinile îngerilor luminoşi, care au adus-o cu bucurie la tronul lui Dumnezeu, unde a primit coroana de slavă veşnică.

Creştinii pe timp de noapte au luat în secret moaştele ei şi le-au îngropat slăvind şi lăudând pe Dumnezeu.

***

Tatăl său, Sfântul Gherontie, a fost un martir creştin a cărui sărbătoare este pe 04 noiembrie.

Soldaţii colegi convertiţi şi botezaţi de către Sfântul Gheorghe - Sfinţii Protoleon, Victor, Akindynos, Zotikos, Zenon, Christopher, Severian, Theonas, Kaisarios şi Anthony sunt sărbătoriţi pe 20 aprilie.

Sfânta Alexandra, soţia lui Diocleţian, care a fost convertită de Sfântul Gheorghe, împreună cu Sfinţii Apollo, Isaakios şi Kodratos sunt celebraţi ca martiri, la 21 aprilie.

Sfânta Polychronia, mama Sfântului Gheorghe, Sfinţii mucenici Anatolie comandantul, Protoleon şi Atanasie care au fost convertiţi de Sfântul Gheorghe şi Sfântul Glykerius a cărui bou a fost vindecat sunt comemoraţi împreună cu Sfântul Gheorghe, la 23 aprilie.

În cele din urmă, prizonierii convertiţi de Sfântul Gheorghe - Sfinţii mucenici Eusebiu, Neon, Leon, Longinus sunt comemoraţi pe 24 aprilie.

Sfântul mare mucenic Gheorghe – Sărbătoare şi legende

Sfântul mare mucenic Gheorghe este unul dintre cei mai cunoscuţi, onoraţi şi iubiţi sfinţi din religia creştină, fiind sărbătorit atât de Biserica Ortodoxă cât şi de cea Romano-Catolică.

După calendarul ortodox Sfântul Gheorghe este sărbătorit şi la noi în ţară la data de 23 aprilie.

Gheorghe s-a născut în Capadochia într-o familie creştină pe timpul domniei împăratului Diocleţian şi rămânând de mic copil fără de tată, a plecat împreună cu mama sa la neamul acesteia din Palestina.

Adolescent fiind,s-a înrolat în armată romană şi, fiind deosebit de viteaz pe câmpul de luptă, s-a făcut repede remarcat, urcând în ierarhia militară până la poziţia de conducător de oaste în garda împăratului.

Însă în anul 303 Diocleţian a emis un decret împotriva creştinilor aprinzând prigoana împotriva acestora. Astfel creştinii au fost siliţi să aleagă, cu preţul vieţii lor, între Hristos şi zeii cei păgâni.

După emiterea acestui decret,Gheorghe s-a înfăţişat înaintea împăratului Diocleţian mărturisind că este creştin şi că doreşte să slujească în continuare în oastea împăratului, ca ucenic al lui Hristos.

Auzind aceasta, împăratul a poruncit ca Gheorghe să fie întemniţat şi supus torturii în scopul lepădării de credinţa sa - lespezi de piatră aşezate pe piept, loviri cu suliţa, încălţămintea cu cuie, lovirea cu vâna de bou, trasul pe roată, groapa cu var, băutura otrăvită.

Pentru credincioşi, mucenicii sunt creştini aleşi, luminaţi de Dumnezeu, pentru a duce lupta împotriva diavolului. De aceea se zice că Iisus îi ocroteşte în toiul prigonirilor şi în clipele când sunt puşi la cazne.

Scrierile spun că cei ce au fost martori la suferinţele Sfântului Gheorghe au fost uluiţi de puterea sa de a rezista la durere şi au renunţat la credinţa în zeităţile lor păgâne, îmbrăţişând religia creştină.

O altă dovadă a sfinţeniei sale a constituit-o o minune înfăptuită de Sfântul Gheorghe chiar pe timpul temniţei sale - atingând trupul unui prizonier mort din celula sa, acesta a înviat, ceea ce a convins-o pe însăşi împărăteasa Alexandra să treacă de îndată la creştinism.

Împăratul a încercat în cele din urmă să îl ispitească chiar şi cu onoruri şi făgăduinţe, însă văzând credinţa sa neclintită şi că toate încercările îi sunt fără izbândă, a poruncit să li se taie capetele - şi mucenicului, şi împărătesei Alexandra.

Atunci Sfântul Gheorghe s-a rugat, apoi şi-a plecat capul sub sabie, în ziua de 23 aprilie.

O serie de minuni au avut loc chiar şi după moartea sa, ceea ce a dus la şi mai multă preţuire şi iubire din partea credincioşilor.

Credinţe şi legende

Mănăstirea Zografu. Steagurile lui Ştefan cel Mare

În credinţele populare Sfântul Gheorghe este cel mai adesea asociat cu omorârea “ balaurului” - legendă ce datează cam de prin sec. al XII-lea.

Un balaur uriaş şi feroce apăruse lângă oraşul Selena din Lybia, iar pentru a-i potoli foamea locuitorii îi ofereau zilnic din oile lor. Când nu au mai fost oi de dat , balaurul a cerut-o pe însăşi faţa împăratului. Iar în acele momente teribile a apărut un viteaz creştin ce a reuşit să răpună acel balaur. După ce a învins balaurul străpungându-l cu suliţa, tânărul a dus-o pe prinţesă înapoi la palat, iar aceasta i-a oferit drept răsplată mâna ei şi jumătate din împărăţie. Viteazul tânăr însă a refuzat mărturisind că are multe alte lucruri de dus la îndeplinire în lupta sa pentru apărarea Bisericii şi în ajutorarea nedreptăţiţilor şi a săracilor, a dezvăluit că numele său este Gheorghe şi a plecat.

Astfel, ***în multe din icoanele timpurii este înfăţişată fata de împărat aflată în gura balaurului pe când un viteaz înarmat cu suliţa se lupta cu acesta.***

Imaginea Sfântului Gheorghe biruind balaurul este prezentă şi pe steagul Moldovei medievale trimis de domnitorul Ştefan cel mare la Mănăstirea Zografu de la Muntele Athos.

Chipul Sfântului învingând balaurul a fost pentru români ca un răsunet şi ca o chemare a poporului la lupta creştinilor împotriva "balaurului" vremii - a otomanilor. Stă astfel mărturie şi rugăciunea lui Ştefan cel mare, scrisă pe steagul său: ***"O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi, bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăminte a smeritului tău rob, a Domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldovei. Păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43 an al Domniei Sale".***

În Anglia, Sfântul Gheorghe s-a bucurat de foarte multă popularitate după ce "Faptele" sale au fost traduse în limba locală, în sec. al VIII –lea.

Iar pe timpul Cruciadelor faima sa a crescut tot mai mult, îndeosebi după ce au apărut relatări precum Sfântul Gheorghe a fost de faţă la bătălia de la Antioh din 1098.

Însuşi regele Richard Inimă de Leu a introdus însemnele Sfântului, iar crucea Sfântului Gheorghe, roşie pe fond alb, a apărut pentru cea dintâi oară ca steag al corabiei "Lyme Regis" în 1284.

De fapt, însuşi steagul actual al Angliei are la origine crucea Sfântului Gheorghe.

Sfântul Gheorghe este sfântul patron al mai multor ţări şi ocrotitor al mai multor oraşe , precum Anglia, Grecia, Rusia, Etiopia, Georgia, Moscova, Genova, Drobeta Turnu-Severin, Botoşani ş.a.

În conştiinţa populară românească Sfântul Gheorghe este unul dintre cei mai prezenţi şi onoraţi sfinţi, fiind denumit "purtătorul de biruinţă" şi foarte multe biserici au purtat de-a lungul timpului hramul său. De asemenea în cinstea Sfântului au fost denumite mai multe oraşe din ţara noastră şi chiar unul dintre braţele Dunării.

Legendele şi misterul care îl însoţesc pe Sfântul Gheorghe vor dăinui pe vecie, precum cauza sa cea nobilă şi neclintita-i credinţă vor da naştere numai la admiraţie, cinste şi iubire.

Şi cu acest prilej vă urez şi eu, celor care vă sărbătoriţi la această dată ziua de nume: sănătate, cât mai multă fericire, prosperitate, şi mult curaj şi vitejie pentru depăşirea încercărilor vieţii!

Sfântul mare mucenic Gheorghe - Focurile vii

Marele mucenic Gheorghe a trăit pe vremea împăratului Diocleţian, s-a născut în Capadochia, fiu al unor părinţi creştini şi învăţat, din tinereţe, în dreapta credinţă. Ajuns la vârsta desăvârşită şi fiind frumos la chip şi viteaz în luptă, tânărul Gheorghe s-a făcut preţuit şi, îmbrăţişând slujba armelor, în scurtă vreme, a cucerit cele mai mari cinstiri, până şi dregătoria de conducător de oaste, în garda împăratului.

În anul 303 Diocleţian a aprins prigoana împotriva creştinilor. Din anul 303 şi până la 313 (anul decretului de la Milan, prin care Sfântul împărat Constantin a dat pace creştinilor), Biserica a trecut printr-o cutremurătoare încercare şi o sângeroasă probă: creştinii au fost siliţi să aleagă, cu preţul vieţii lor, între zeii păgâni şi Hristos.

Cunoscând decretul de prigonire împotriva creştinilor, îndată Gheorghe s-a înfăţişat singur înaintea împăratului Diocleţian şi, înaintea întregii curţi împărăteşti, a mărturisit deschis că este creştin şi că înţelege să slujească în oastea împăratului, ca ucenic al lui Hristos. Uimit de această mărturisire şi îndemnat de Galeriu, Diocleţian a dat poruncă să fie dus în temniţă şi pus la chinuri, ca să se lepede de credinţă. Şi a fost trecut prin toate vămile muceniciei,

loviri cu suliţa, bătăi la tălpi, lespezi de piatră pe piept, chinul la roată, groapa cu var, încălţăminte cu cuie, băutura otrăvită, bătaia cu vine de bou. Toate acestea şi altele asemenea, Sfântul Gheorghe le-a îndurat cu bărbăţie, stând tare în credinţă.

Pentru cei credincioşi, mucenicii sunt creştini aleşi, luminaţi de Dumnezeu, pentru a duce lupta împotriva păgânătăţii şi a diavolului. Drept aceea, în toiul prigonirilor şi în clipele când sunt puşi la încercările cele mai sângeroase, Mântuitorul îi luminează cu puteri dumnezeieşti, care le ocrotesc trupul împotriva suferinţelor.

Deci, cei de faţă, văzând chinurile de moarte, prin care trecea Sfântul Gheorghe şi că rămâne viu şi nevătămat, mulţi dintre ei s-au lepădat de idoli şi au venit la credinţa în Hristos, slăvind cu un glas pe Dumnezeul creştinilor. Mai mult, în vremea ţinerii lui în temniţă, Sfântul Gheorghe, atingându-se de un mort, acesta a înviat. Însăşi împărăteasa Alexandra, soţia lui Diocleţian, văzând acestea, a mărturisit credinţa ei în Hristos.

În cele din urmă, împăratul a încercat să-l înduplece cu onoruri şi cu făgăduinţe, dar sfântul a ales să rămână pentru totdeauna cu Hristos. În faţa acestei mărturisiri şi, văzând că toate încercările lui sunt zadarnice, Diocleţian a dat poruncă să li se taie capetele, şi mucenicului şi împărătesei Alexandra.

Ostaşii i-au scos afară din cetate, dar, pe drum, înainte de a ajunge la locul de tăiere, împărăteasa, slăbind cu trupul, şi-a dat duhul. Iar, când au ajuns la locul hotărât, Sfântul şi-a ridicat glasul şi s-a rugat cu căldură, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile primite. Astfel, ***rugându-se, cu bucurie şi-a plecat capul sub sabie şi a fost tăiat, în ziua de 23 aprilie, păzind până la capăt credinţa fără prihană şi luând cununa cea neveştejită din mâna lui Hristos, Domnul său.***

Dintre toţi Sfinţii sărbătoriţi în lumea creştină, puţini au ajuns la faima de care s-a bucurat, şi se bucura, Sfântul Gheorghe, la poporul nostru. În satele şi oraşele ţării noastre, foarte multe biserici sunt ridicate în cinstea lui. Mulţi oameni, bărbaţi şi femei, îi poartă numele. De asemenea şi multe oraşe din ţară. Al treilea braţ al Dunării, în Deltă, se cheamă, braţul Sfântului Gheorghe. Se ştie, apoi, că multă vreme ocrotitorul oştirii române a fost Sfântul Gheorghe. Asemenea, steagul Moldovei, trimis de Ştefan cel mare la mănăstirea Zograful, din muntele Athos, are chipul Sfântului Gheorghe, doborând balaurul. ***Iar acest chip al sfântului, doborând balaurul, a fost la noi ca un răsunet şi ca o chemare a poporului la lupta creştinilor împotriva balaurului vremii, adică a păgânilor otomani şi împotriva diavolului.***

O dovadă este şi rugăciunea lui Ştefan cel mare, scrisă pe steagul său: ***"O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi, bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăminte a smeritului tău rob, a Domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldovei. Păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43 an al Domniei Sale."***

Focul viu (Ajunul Sfântului Gheorghe)

Datina reprezentativă în calendarul pastoral, "Focul viu" este un ritual arhaic practicat până nu de mult în majoritatea satelor româneşti din Bucovina, Maramureş, Apuseni, Ţara Zarandului, Câmpia Transilvaniei (Valea Mureşului, Turda), dar şi în câteva localităţi din judeţele Buzău şi Ilfov. La începutul primăverii, de regulă în ajunul zilei de Sfântul Gheorghe (patronul tuturor animalelor), "Focul viu" trebuia aprins de feciori fie prin gospodăriile din sat, fie sus la stânile de pe hotar, acolo unde urmau să păşuneze animalele toată vara.

Procedeele de aprindere a "Focului viu" sunt diferite de la o zonă etnografică la alta. Indiferent de localitate, datina impune însă folosirea exclusivă a lemnului şi a unei bucăţele de iască; fără cremene şi fără chibrituri. Prin frecarea a două lemne uscate, din esenţe tari, sau prin răsucirea tot mai accelerată a unei nuiele, cu ajutorul unui vârtej, într-un lăcaş special făcut în tocul uşii, se obţin primele scântei ale "Focului viu". Când fumul începe să se ridice, oamenii să-l dirijeze spre grajdul vitelor deoarece există credinţa că fumul "Focul viu" are capacitatea de a "curăţa vitele" şi de a le proteja de acţiunea nefastă a strigoilor care încearcă să le fure "mana"; să le distrugă lactaţia şi calitatea laptelui.

După "curăţirea" simbolică a turmelor, tinerii şi copiii care au asistat la ceremonialul purificării prin fum/"Foc viu" a vitelor, încep şi ei a sări peste foc, în aceeaşi credinţă că acesta îi va proteja de "rele şi necazuri", făcându-i "uşori şi sprinteni", peste an.

Curăţirea/purificarea"oamenilor şi a turmelor echivalează în spiritualitatea tradiţională românească cu "biruinţa luminii (Soarelui, al cărui substitut simbolic este focul) şi a căldurii de primăvară asupra întunericului şi a frigului de iarnă". În această credinţă îşi află rădăcinile şi prescripţia că "Focul viu" nu trebuie să se stingă niciodată". Odată aprins, el este întreţinut şi păstrat cu mare grijă întrucât "la

casa sau stana unde arde Focul viu este mare noroc şi nimic rău nu se poate apropia de dânsa”.

Imperativ de ordin cutumiar, această convingere exprimă, dincolo de gândirea magică, un aspect practic, izvorât dintr-o realitate concretă: izolarea stănilor şi chiar a locuinţelor din zonele pastorale româneşti, aflate la altitudini cuprinse între 800-1100 metri. În condiţiile economiei tradiţionale, stingerea focului reprezenta o adevărată problemă, iar recuperarea sa era foarte dificilă. Din aceste motive, pedepsele pentru cei ce se făceau vinovaţi de stingerea/pierderea “Focului viu” erau foarte aspre, obligându-i nu numai la reaprinderea lui ci chiar şi la plata unor despăgubiri materiale: trebuiau să dea câte o “oaie grasă”.

Când “Focul viu” se aprindea în vatra satului, la un loc dinainte ales (Bucovina) tinerii trebuiau să aducă lemnele în secret, “fără a şti unii de alţii”. Când se adunau seara, fiecare se mira, de unde a apărut acea grămadă de lemne, ca şi cum ei nu ar fi contribuit la realizarea ei. Aprins prin metodele rituale acest “Foc viu” era întreţinut până noaptea târziu, tinerii jucând împrejurul său şi îndemnându-se a-l sări prin strigături:

“Săi Gheorghiţă, săi Gheorghiţă,
Din ocol pân’ la portiţă
Şi-mi apucă o oiţă,
De-i pute şi o mioriţă.
Una mie, /
Una ţie,/
Să ne fie,/
Pentru-a noastră veselie.”

Înainte de a părăsi această petrecere, fiecare participant lua câte un tăciune din “Focul viu” pentru a-l duce la casa lui. La stăni, din cenuşă unii păcurari ştiau să prepare, împreună cu diverse plante, lapte şi grăsime, “leacuri” eficiente pentru tratarea unor boli ale animalelor şi ale oamenilor, dezvăluind astfel şi latura curativă a “Focului viu”.

„Răsărit-a primăvara…“ - cea mai frumoasă cântare bisericească închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

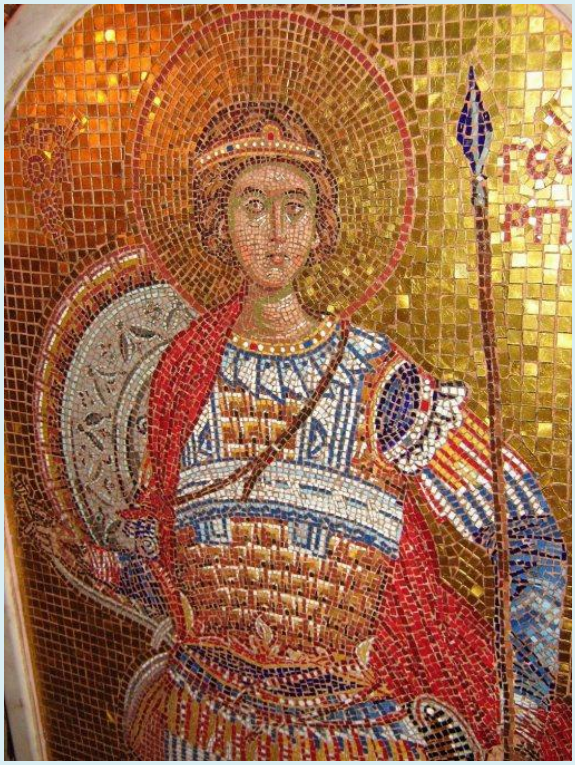

„Răsărit-a primăvara, veniţi să ne desfătăm! Strălucit-a Învierea lui Hristos, veniţi să ne veselim! Arătatu-s-a pomenirea purtătorului de chinuri, care luminează pe cei credincioşi. Pentru aceasta, iubitorilor de prăznuire, veniţi cu taină să o prăznuim. Că acesta ca un bun ostaş s-a luptat împotriva tiranilor, şi pe aceia i-a ruşinat, următor făcându-se patimii Mântuitorului Hristos. Nu şi-a miluit vasul cel de lut al său, ci gol l-a strujit cu chinurile, schimbându-l. Aceluia să strigăm: Purtătorule de lupte, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre!“ (Slavă…, de la Laude, de la Utrenia zilei)

http://calindragan.files.wordpress.com/2010/04/corul_athos-10_rasarit-a_primavara.mp3

http://www.trilulilu.ro/muzica-diverse/rasarit-a-primavara

„Răsărit-a primăvara…“ este cea mai frumoasă cântare bisericească închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, pe care Biserica noastră îl prăznuieşte astăzi.

Ea se cântă însă numai dacă sărbătoarea Sfântului cade în perioada pascală (adică după Paşti). Atunci când 23 aprilie cade în Vinerea sau în Sâmbăta mare (din

Săptămâna Patimilor), Tipicul bisericesc („Capetele lui Marcu“) menţionează că slujba Sfântului mare mucenic Gheorghe se va face luni (a doua zi de Paşti) în Săptămâna Luminată; aşadar, stihira de la Slavă… de la Laude va fi „Răsărit-a primăvara…“.

Dacă ne gândim la faptul că în vechime (potrivit Calendarului neîndreptat şi Pashaliei vechi) Sărbătoarea Paştilor pica între 22 martie şi 25 aprilie, vom constata că sărbătoarea Sfântului Gheorghe cădea întotdeauna în perioada pascală; de aceea stihira (compoziţie a secolului al IX-lea) începe atât de luminos: ***„Răsărit-a primăvara, veniţi să ne desfătăm! Strălucit-a Învierea lui Hristos, veniţi să ne veselim! Arătatu-s-a pomenirea purtătorului de chinuri, care luminează pe cei credincioşi“.***

Această preafrumoasă cântare este atribuită de Mineiul pe Aprilie lui Teofan Graptul († după 843), care a fost şi mitropolit al Niceei. Aş dori să precizez că Teofan (Graptul) nu trebuie confundat cu Teofan poetul, un alt melod bizantin despre care aminteşte pr. prof. Petre Vintilescu în lucrarea sa „Poezia imnografică“.

Istoricul bizantin Giorgios Kedrenos (sec. X-XI) îl consideră pe Teofan Graptul drept întemeietor şi orânduitor al cântării bisericeşti, alături de Sfinţii Cosma de Maiuma şi Ioan Damaschin. Teofan Graptul se remarcă mai ales prin evlavia sa profundă şi talentul său imnografic; de altfel, nu există lună din an în care să nu găsim compoziţii atribuite lui.

Cântarea Sfântului Gheorghe

Sfântul Gheorghe este unul dintre sfinţii cei mai iubiţi din Biserica Răsăritului. Mai ales credincioşii din Capadocia, patria Sfântului, au alergat la ajutorul şi mijlocirea lui, iar odată cu trecerea vremii, cinstirea şi pomenirea sa au luat dimensiuni ecumenice.

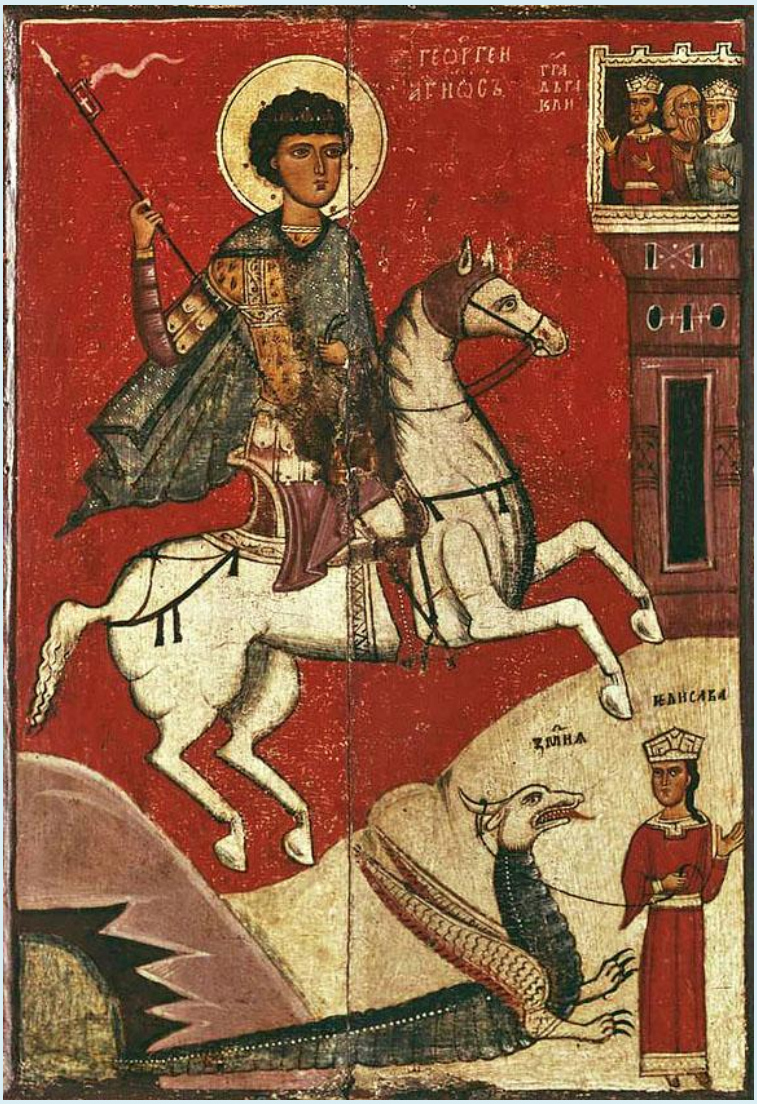

Marele mucenic Gheorghe, icoană rusească, sec. al XIV-lea

Izbânzile sfântului nu au rămas doar în sinaxarele şi imnurile Bisericii, ci au fost preluate şi de muza populară, care le-a pus în frumoase cântări. Acest cântec al Sfântului Gheorghe povesteşte despre omorârea balaurului şi de salvarea fiicei de împărat. Folcloristul N. Polítis susţine că atât cântecul, cât şi sinaxarul sunt ecoul unor tradiţii populare în nucleul cărora se află, latent, mitul lui Perseu şi al

Andromedei, aşa cum s-a păstrat el în regiunea Capadociei, pe care o şi consideră leagănul acestei creaţii populare. După alţii, uciderea balaurului are un sens alegoric, în care balaurul este înţeles că fiind diavolul biruit de credinţa Sfântului Gheorghe.

Αλέξανδρος Παπαδάκης- Τ' Άή Γιώργη:
https://www.youtube.com/watch?v=mFOrLdnWAhM

Minunata vedenie

Pe 5 decembrie 1902, după împărtăşirea cu Sfintele Taine, o soră din Mănăstirea Vovideniilor din Tihnin, gubernia Novgorodului, cu numele Tecla, a dormit peste 20 de ore (de la 9.30 dimineaţa, până la ora 6 a doua zi).

Venind de la biserică, de la Sfânta Liturghie, a simţit o slăbiciune şi lucru ciudat, de-abia s-a descălţat la un picior, că a şi adormit şi a început a suspina şi a se văita straşnic. Din ochi îi curgeau lacrimi şi tot trupul îi tremura puternic, ca de o spaimă mare. Uneori parcă era moartă, abia simţindu-se suflarea ei şi toată faţa îi era scăldată în sudoare. Multe călugăriţe veneau să se uite la dânsa şi gândeau că nu va mai trăi până dimineaţa.

La ora 23 a fost chemat doctorul, care a constatat că pulsul era normal, dar de trezit nu a putut să o trezească. A încercat să-i ridice pleoapele, dar nu se ridicau, iar gura îi era încleştată. I-au dat să miroase spirt, dar nu se vedea nici un semn de trezire, aşa că au lăsat-o până când s-a trezit ea singură.

De la ora 15 până la ora 18 s-a luminat la faţă şi surâdea mereu şi chiar dacă mai suspina se vedea că era din cauza bucuriei, nu a fricii. În cursul acestor trei ore, ea a zis tare de trei ori „Doamne!”, dar tot surâzând. Pe urmă a mişcat mâinile ca şi

cum s-ar fi străduit să prindă ceva şi a zis tare: „Tu, Împărătească cerească!”. După aceea a stat culcată şi tot zâmbea şi a zis încă o dată „Doamne!” şi s-a trezit.

Sora aceasta trăieşte în mănăstire de la 17 ani. Mai că nici nu ştie carte. Citeşte cu greu Psaltirea şi în toate zilele face ascultările mănăstirii, având o viaţă tare bună. La muncă osârdnică, blândă, smerită. Cu un cuvânt, trăieşte în frica lui Dumnezeu. Acum are 33 de ani. Câţiva ani a trăit pe lângă Maica Stareţă care era bolnavă, îngrijind-o cu dragoste şi slujindu-i fără vicleşug. La început vorbea incorect, pentru că era din gubernia Oloţkaia şi în satul lor se vorbea un dialect deosebit. De soarta drepţilor şi păcătoşilor are puţină înţelegere, aşa că nu putea fi înşelată cu vreo nălucire [autoînchipuire – n.tr.]

Ea a povestit următoarele:

„Când am adormit, văd că vine la mine sora mea de sânge, Pelaghia, care a murit de oftică acum 13 ani, la vârsta de 16 ani. Pelaghia avea coroană pe cap şi straiele albe şi mi-a zis zâmbind: «Haide cu mine», iar eu m-am dus cu dânsa.

Am mers împreună pe un deal drept şi am ajuns la un loc foarte întunecos, greu de descris. Pe ambele părţi erau prăpăstii. Într-una din ele cădeau călugări, iar din cealaltă ieşeau. Aici sora mea s-a făcut nevăzută şi au venit la mine doi tineri luminaţi. Erau aşa de frumoşi, cum la noi nu erau. Ei mi-au zis: «Haide». Iar eu am întrebat: «De ce călugării aceştia cad în groapă?». Tinerii mi-au răspuns: «Pentru viaţa lor cea cu neluare aminte din mănăstire. Ei cad şi iar se ridică şi se vor mântui numai cu boală şi durere». Unul din tineri s-a făcut nevăzut, iar celălalt a mers cu mine şi mi-a zis: «Priveghează (roagă-te – n.tr.), fă-ţi cruce şi hai cu mine». M-a apucat de mână şi am pornit.

Locul era întunecos şi îngust şi el mergea tare grabnic, încât eu de-abia îl urmam. Îndată au venit straşnicii (diavolii). În mâini ţineau o hârtie mare scrisă cu litere mari şi au adus-o în faţa ochilor mei şi am văzut scrise toate păcatele mele din copilărie. În timpul acesta a venit celălalt tânăr şi am văzut la el aripi. Am priceput că acela a fost îngerul păzitor. El a zis cu glas aspru: «Nu îndrăzniţi a înfricoşa astăzi acest suflet. E împărtăşit şi nu vă arătaţi înaintea noastră!». Atunci am văzut că hârtia s-a făcut cu desăvârşire curată, păcatele mele toate s-au şters şi straşnicii au fugit. Atunci m-am dus cu tânărul cel dintâi înainte, iar îngerul păzitor s-a făcut nevăzut.

Calea era foarte îngustă, încât eu mergeam cu greu, pe o coastă, cu cel ce mă ducea. Urcam pe o scară întunecoasă pe care straşnicii chiar dacă se arătau, nu mă

puteau prinde. Am ajuns apoi cu tânărul la trei cuptoare mari cu foc, unde straşnicii alergau cu cârlige. În cuptor, pe pirostii, erau parcă nişte lemne care ardeau, dar straşnicii le scoteau ca pe nişte tăciuni şi le băteau cu ciocanul. Îndată din tăciune se făcea om şi cu un răcnet foarte mare era aruncat iar în cuptor. Aici eu m-am înfricoşat foarte tare şi mă temeam că şi eu voi cădea tot acolo, dar tânărul a zâmbit şi mi-a zis: «Fă-ţi cruce şi haide înainte!».

După ce am plecat, l-am întrebat: «De ce oamenii aceia sunt puşi în cuptoare cu văpaie?».

Tânărul mi-a răspuns: «Aici au căzut toţi creştinii care numai cu numele erau creştini, iar lucrurile lor erau necuviincioase: nu cinsteau sărbătorile, se înjurau cu cuvinte urâte, se îmbătau dis de dimineaţă. Priveghează, fă-ţi cruce şi haide cu mine». Şi m-am dus înainte.

Apoi am sosit la un loc foarte îngust. Aici erau două scări înalte cu foarte mulţi diavoli pe dânsele. De o parte a scărilor era o prăpastie, iar de cealaltă era un cazan cu smoală clocotită. În cazanul acesta au azvârlit un om care tare se văita, iar împrejurul cazanului era mulţi oameni. Eu am întrebat pe tânăr: «De ce îi azvârle în cazan pe aceşti oameni?».

El mi-a răspuns: «Pentru ţinerea de minte a răului şi pentru trufie, iar în prăpastie cad pentru clevetire şi osândire».

Mergând tot pe acea cale îngustă am sosit la o groapă care nu avea pod peste ea, iar din groapă se auzeau răcnete şi vaiete groaznice. Apoi am intrat într-însa şi am văzut mulţime de oameni. Unii erau îmbrăcaţi foarte rău, alţii erau cu totul goi. Ei şedeau cu spatele unul la altul şi nu se vedeau. Îndată parcă locul acela s-a clătinat, a clocotit şi eu l-am întrebat pe tânăr: «De ce aceasta?».

Tânărul mi-a răspuns: «Acum aici a venit un suflet păcătos».

Şi la întrebarea mea de ce oamenii aceia nu se vedeau unii pe alţii, tânărul mi-a răspuns: «Aceşti oameni trăiau pe pământ fără grijă, erau indiferenţi faţă de cei din jurul lor. Acum lor nu le este pomenire, de aceea nu văd nici mângâiere. Cu pomenire (la Sfânta Liturghie – n.tr.) i-ar putea răscumpăra, dar n-are cine-i pomeni».

Ieşind din locul acela am mers iarăşi pe o cale îngustă şi încă departe fiind, am auzit ţipete şi văicăreli. Apoi am sosit la o altă vale unde era multă lume. Toţi

şedeau cu capetele plecate pe piept. Aici tânărul m-a lăsat pe mine şi eu tare m-am înfricoşat când am văzut straşnicii ce au început să mă sperie. Ei voiau să mă apuce cu cârligele lor lungi şi să mă pună pe cântarul care era în mijlocul acelui loc şi pe care se cântăreau faptele cele bune şi cele rele. Eu m-am speriat tare şi toată m-am înfricoşat şi m-am cutremurat. Îndată am văzut că a venit îngerul păzitor şi mi-a adus băsmăluţa pe care am dat-o odată la un sărac. A azvârlit-o pe cântar şi a tras toate faptele mele cele rele. Eu m-am bucurat şi am ieşit din locul acela. Îngerul meu păzitor s-a făcut nevăzut şi a venit iar tânărul şi am mers mai departe. El mergea prea repede, încât eu nu reuşeam să-l urmez şi nu mai puteam de osteneală.

Tânărul mă îmbărbăta şi zicea: «Fă-ţi cruce şi priveghează». Eu făceam cruce şi mergeam cu uşurinţă.

Aşa am ajuns la un loc lângă care se simţea miros greu şi se auzeau vaiete. În acel loc am văzut o femeie care şedea în mijloc. Hainele ei erau toate pline de sânge, de asemenea şi capul. Împrejurul gâtului era un şarpe ce avea gura înfiptă în buzele ei şi cu coada o plesnea peste urechi. Alt şarpe mare era încolăcit în jurul picioarelor şi cu gura ajungea la pieptul ei şi se înfingea în sânul ei. Ea mă chema cu mâna şi mă ruga să o ajut. Lângă dânsa era parcă un berbec, dar cu faţă de om, care m-a înfruntat foarte fioros. Eu am început a-l ruga pe însoţitorul meu să nu mă lase pe mine şi am ieşit împreună din acel loc. L-am întrebat: «De ce pătimeşte femeia aceasta?».

Mi-a răspuns: «Această curvă s-a predat pe sine toată poftelor sale şi aici primeşte plata pentru toate lucrurile ei».

Mergând mai departe, am ajuns la un locaş foarte mare şi înalt. Mai jos de acest locaş era o prăpastie mare cu vâlvătaie. În mijlocul locaşului era un stâlp învăluit de şerpi. Pe stâlpul acesta erau parcă întărite poliţe (console) ce se clătinau şi mulţi oameni erau pe poliţele acelea. Toţi erau foarte groaznici la vedere, iar straşnicii îi aruncau pe aceşti oameni în prăpastie. Diavolii rupeau hainele de pe ei şi îi trăgeau cu cârlige în prăpastia fără fund, unde era o aşa putoare că mă înăbuşea. Eu mă temeam foarte că şi pe mine mă vor arunca acolo. Şerpii îşi deschideau gurile la mine şi voiau să mă înghită, iar un şarpe avea trei capete. Eu am întrebat: «Pentru ce păcate pătimeşte acest norod?».

Tânărul a răspuns: «Pentru păcatele sodomiţilor».

Pe urmă, tânărul m-a dus la nişte porţi de sticlă prin despărţitura cărora am văzut un loc în mijlocul căruia erau mese aşternute. Pe mese erau samovare ce fierbeau.

Pe farfurii erau şoareci, broaşte şi diferite spurcăciuni. Lângă mese erau mulţi oameni şi mulţi dintre ei săreau în foc şi toţi răcneau, parcă cereau ceva. Însă straşnicii îi opreau cu apă fierbinte din samovare.

Tânărul, la întrebarea mea, a răspuns: «Ei nu cinsteau sărbătorile. Dimineaţa, în timpul Sfintei Liturghii, ei mâncau, beau şi se îmbătau».

Nu departe de norodul acesta, alţii săreau în foc şi când se opreau, straşnicii îi sileau să sară iar.

«Aceasta pentru că în timpul slujbei se ocupau cu fel de fel de jocuri», a zis tânărul.

Lângă acest locaş am văzut o femeie care mergea şi scrâşnea cu dinţii. În gură avea otravă şi se chinuia ba să o scuipe, ba să o înghită, dar nu putea. Tânărul a zis că pătimeşte pentru mâncarea cea de frupt din timpul postului.

Aici am intrat într-un alt locaş, nu prea mare, unde erau câţiva oameni spânzuraţi de mijlocul pântecelui şi de limbă. Ei se văietau tare, iar eu m-am înfricoşat foarte şi l-am întrebat pe tânăr: «De ce aceştia sunt spânzuraţi aşa?».

«Aceşti oameni sunt cumetri, trăiau rău. Au avut împreunare trupească între dânşii».

Pe urmă am mers iar pe o cale întunecoasă şi strâmtă şi am ajuns la un loc în mijlocul căruia era un om cu lanţuri înroşite în foc băgate în urechi, lanţ ce avea capetele prinse de doi pereţi. Altul avea limba scoasă şi straşnicii o tăiau cu un cuţit ştirb de foc. La al treilea îi ieşeau flăcări din urechi. «De ce aşa chin?», am întrebat eu.

«Primul şedea în biserică cu neluare aminte, nu asculta cântarea şi citirea, ci îşi întorcea capul, iar acum e prins cu lanţuri. Celălalt vorbea în biserică şi de aceea îi taie limba. Al treilea asculta cleveteala şi o spunea la alţii, de aceea îi ies flăcări pe urechi».

Din acest loc am ajuns apoi la o fântână de gheaţă la care şedea o femeie şi vărsa apa cu găleata în amândouă părţile. «Ce făcea femeia aceea?», am întrebat.

«Făcea nedreptate. Vindea lapte, dar punea în el apă, de aceea acum e pusă să despartă laptele de apă», a răspuns tânărul.

Apoi am pornit pe o cale întunecoasă şi îngustă, iar tânărul parcă zbura, aşa de repede mergea. Şi fiindcă mă trăgea de mână, i-am spus că nu pot merge aşa de repede, dar el a zis: «Priveghează, fă-ţi cruce şi mergi». Apoi am simţit că ne suim pe o scară. Îndată, la picioarele noastre a căzut un om şi s-a dus în adâncimea de sub scară, iar straşnici au venit din nou şi eu m-am speriat tare rău. Când am trecut scara, l-am întrebat pe însoţitorul meu de ce l-au aruncat pe omul acela în adânc.

«Acest om a trecut toate vămile, dar pe aceasta nu a trecut-o, pentru că a fost aspru şi nemilostiv».

După aceasta, abia mă ţineam după tânăr, aşa de repede mergea şi îndată am auzit un vuiet şi am văzut înaintea mea flăcări. Aici tânărul s-a făcut nevăzut de mine şi eu m-am aflat lângă o râpă de foc în care apa tare mă învăluia, dar nu ca şi cum ar fi mişcată de vânt, ci nu ştiu cum se învârtea, într-un chip deosebit. În râpa aceea era foarte multă lume, iar peste râpă erau întinse două nuiele subţiri şi l-am văzut pe însoţitorul meu de cealaltă parte a râpei.
El mi-a zis: «Treci încoace», dar eu i-am spus că mă tem să nu cad în râpă şi nu pot merge. «Mergi, nu te teme, doar mă cunoşti».

«Nu te cunosc, la noi nu sunt aşa ca tine», am răspuns eu.

El îmi zice iar: «Tu mă cunoşti. Din tinereţe mă iubeşti şi te rogi mie şi eu te-am adus pe tine în aceste locaşuri».

«Nu, eu nu te ştiu pe tine», i-am răspuns iarăşi.

«Eu sunt marele mucenic Gheorghe», mi-a răspuns el, apropiindu-se de mine.

Demonii mă alungau, zicând că nimeni nu va trece de acea râpă. Sfântul Gheorghe m-a luat de mână şi m-a trecut peste râpă, iar îngerul a zburat. De amândouă părţile s-au făcut pereţi şi nu vedeam râpa, aşa încât, fără frică, mergeam cu marele mucenic Gheorghe.

În râpă erau mulţi oameni care se străduiau să iasă, dar iar se afundau şi ziceau: «Amar nouă, amar nouă!». În râpă am văzut un ţăran cunoscut mie, din satul nostru, care striga: «Ce cauţi aici? Pleacă! Nu vei suferi nici o scânteie din focul acesta!».

«Aici vor fi toţi sinucigaşii şi creştinii care numai se numesc creştini, dar fac lucruri necreştineşti; toţi aceia vor fi în râpa aceasta, mai jos decât necredincioşi. E greu, e foarte greu, trebuie multe lacrimi şi rugăciuni pentru această slobozire».

Noi tot mergeam pe mal. Norod în râpă era tot mai puţin şi mai puţin. La urmă am venit pe un pod şi am trecut pe dânsul. Îndată am dat de zăpadă mare, spulberată de vânt şi mergeam foarte greu. Abia scoteam picioarele. Era foarte frig, aşa de frig, că simţeam toate mădularele mele că se răcesc.

Atunci Sfântul mare mucenic Gheorghe mi-a zis: «Priveghează şi fă-ţi cruce».

Am venit apoi la un câmp mare acoperit cu gheaţă foarte groasă şi era mare viscol. Aici Sfântul Gheorghe s-a făcut nevăzut de la mine şi am văzut călugări pe care i-am cunoscut după haine. Aveau părul răvăşit şi tremurau. Dinţii le clănţăneau de frig. Mie mi s-a făcut milă de dânşii şi mă întrebam de ce au căzut călugării aceia aici. Nevăzând pe Sfântul Gheorghe, m-am spăimântat. Mă gândeam că şi eu voi rămâne aici, dar iată am simţit un val de căldură şi îndată am văzut lângă mine pe Sfântul Gheorghe, care mi-a zis: «Aceşti călugări au trăit în mănăstire (purtând veşmântul Împărătesei cereşti), dar vieţuiau fără grijă. Ascultarea o făceau cu nebăgare de seamă şi la masă cârteau. Acolo pe pământ ei băteau mult cu limba, iar aici Dumnezeu i-a pus să bată cu dinţii. Însă pentru rugăciunile Împărătesei cereşti, ei sunt izbăviţi de focul cel veşnic».

De la acest câmp, noi am mers mai departe şi simţeam că se face tot mai cald şi o lumină neobişnuită se revărsa pe locul unde mergeam. Îndată am văzut un câmp mare, acoperit cu iarbă şi flori.

Sfântul Gheorghe a zis: «Acesta este pământul cel făgăduit şi cei blânzi îl vor moşteni».

Eu am simţit o aşa de mare veselie şi bucurie, încât am început a râde. Şi cu cât mergeam mai înainte, iarba se făcea mai mare şi florile mai frumoase, iar lumina se făcea ca şi cum ar fi fost de la soare. La mijlocul acestui deal era o biserică, iar lângă ea un cerdac mare unde erau multe mantii care se schimbau cu unele albe. Cei care nu erau vrednici se arătau ca tăciunii de negri şi eu am văzut pe câţiva aşa, dar nu am cunoscut pe nici unul. Lor nu le este nici muncă, nici foc, dar ei nu-s vrednici ca să fie dezlegaţi de mâini. Ne-am urcat pe scări la tindă şi am auzit o cântare aşa de minunată, încât nu am cuvinte să spun. Cânta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot…» şi «Învierea lui Hristos văzând…».

În biserică era o aşa frumuseţe că nu-i cu putinţă de povestit. Uşile bisericii erau parcă din mărgăritar şi luceau cu diferite focuri. În biserică erau foarte multe coloane. Lângă ele şedeau călugăriţe. După lărgimea bisericii, ele păreau tare puţintele. Eu am cunoscut unele călugăriţe şi surori ale noastre încă vii, dar Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Te vei întoarce înapoi la marea vieţi. Deci, nu spune nimănui pe cei vii pe care i-ai văzut aici, ca să nu se trufească înştiinţându-se de starea lor. Restul poţi să spui tot».

În biserică era minunat de bine, încât mergând, am strigat: «Doamne!». În mijlocul bisericii era un munte înalt şi mare, parcă de cristal, ce se revărsa cu felurite flori. Eu am vrut să privesc în sus, dar acolo era aşa de luminat că m-a orbit şi am plecat capul.

Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Biserica aceasta e pregătită pentru călugării cei de pe urmă, însă ei vor fi puţini. Nu sunt acum pe pământ învăţători şi povăţuitori şi nu pot mulţi să se mântuiască, de aceea, ce fericire le-a gătit Domnul!».

Minunându-mă de toate frumuseţile acestea, am putut zice numai: «Doamne, Doamne!».

Îndată Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Priveşte, priveşte! Iată, vine Împărăteasa cerurilor!».

Eu am privit şi am văzut o prea slăvită Femeie cu nespusă frumuseţe, cu coroană şi îmbrăcată în porfiră. Ea se pogora din văzduh şi aproape, aproape a venit lângă mine, aşa încât am vrut să o apuc cu amândouă mâinile şi am strigat: «O, Împărătească, tu, cerească!».

Ea, surâzând, mi-a făcut cruce de trei ori şi a zis: «Sfinte Gheorghe, întoarce acest suflet înapoi».

Ne-am închinat ei, în timp ce se înălţa.

Atunci Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Roagă-te ei, roagă-te pururea. Ea este Apărătoarea tuturor creştinilor. Ziua şi noaptea ea se roagă înaintea Fiului şi Dumnezeului ei. Dar îndeosebi se roagă pentru călugări, ca să nu fie ruşinat veşmântul ei, pe care călugării îl poartă».

În biserică pe analog era Evanghelia şi icoana Maicii Domnului. Atunci toţi au mers câte doi şi au sărutat Evanghelia şi icoana. Şi eu cu Sfântul Gheorghe am făcut la fel.

După ce am ieşit din această biserică, am intrat alături, în altă biserică, mai mică. În mijlocul bisericii erau trei mese, iar împrejurul lor stăteau tineri prea frumoşi şi copii ce împleteau cununi din multe şi felurite flori ce se aflau pe aceste mese. Tinerii îi învăţau pe copii să împletească cununi şi cântau împreună «Aliluia!». Între aceşti copii am văzut pe nepotul meu care a murit anul acesta. El a surâs văzându-mă, dar n-a venit la mine şi mi-a venit să plâng, fiindcă n-a venit la mine. Aici eu am stat mult şi nu voiam să plec, dar Sfântul Gheorghe m-a luat de mână şi am ieşit din biserică. La întrebarea mea, pentru cine se împletesc aceste cununi,

Sfântul Gheorghe a răspuns: «Pentru cei drepţi».

Nu departe de această biserică, am văzut trei mănăstiri. Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Acestea sunt mănăstirile egumenelor de la Vovidenie». Când am ajuns la una din mănăstiri, din ea a ieşit egumena noastră, Rafaila, nu demult răposată.

Ea s-a întors către mine şi a zis: «Îţi trebuie încă să te trudeşti în mănăstirea ta». Şi m-a întrebat: «Cum mai trăiţi?». Când am vrut să-i spun, mi-a zis: «Eu ştiu. Pe toate le ştiu. Să ajute Dumnezeu maicii Apolinaria. Eu pentru dânsa şi pentru toate surorile mă rog».

Când maica s-a dus de la mine, am venit la o căsuţă frumoasă, la uşa căreia era stareţa Ludmila. Ea mi-a zis bucuroasă: «A, ştiu! Ai venit aici, dar e prea devreme pentru tine, încă nu te voi lua!». Stareţa m-a dus în chilie unde erau multe icoane şi era tare bine la dânsa. Pe urmă s-a aşezat la masă şi nu ştiu ce scria. Îndată s-a auzit sunetul clopotelor şi stareţa a zis: «Acum du-te acasă, că eu trebuie să merg la Sfânta Liturghie».

După ce am ieşit de la dânsa, am întâlnit pe maica Polixenia. Ea s-a bucurat foarte când m-a văzut şi mi-a zis: «Ah, Tecluşa, tu de acum eşti aici!? Dar parcă este devreme pentru tine». M-a îmbrăţişat şi apoi mi-a arătat chilia ei. Aceasta era o căsuţă frumoasă cu un rând de ferestre. Ea a zis: «Eu ştiu tot şi mă rog pentru ucenicele mele şi plâng pentru ele».

Când s-a depărtat, am întâlnit pe stareţa mea cea dintâi (mai mare la lăptărie, în ograda vitelor). Ea s-a bucurat şi m-a îmbrăţişat, zicând: «Şi tu, Tecluşa, ai venit aici!?». Eu am întrebat-o pe dânsa: «Maică, parcă dumneavoastră sunteţi moarte.

Bine vă este vouă aici?». «Mai înainte nu era prea bine, răspunse ea. Eram împreună cu păcătoşii. Dar surorile, în şase săptămâni, s-au rugat pentru mine şi acum mi-e tare bine».

Ea s-a dus şi am rămas singură în mijlocul câmpului unde Sfântul Gheorghe mi s-a arătat şi am mers înainte împreună. Câmpul se făcea tot mai frumos. Departe se vedeau nişte porţi. Îndată am văzut mergând pe câmp călugări îmbrăcaţi în mantii albe, luminate şi strălucite şi cu cununi de aur şi de argint pe cap. Mergeau şi mulţi preoţi în veşminte de aur, cu cununi pe cap şi cruci în mâini. Într-una din cete am văzut pe preotul nostru, care avea viaţă foarte bună. Înaintea călugăriţelor mergeau egumenele cu toiege în mâini. Am cunoscut multe din surorile cele răposate. Unele rasofore erau în mantii albe cu cununi de aur, altele în mantii albe cu cununi de argint, iar altele purtau în mâini buchete de flori minunate. Toate călugăriţele cunoscute mă salutau şi surâdeau. O soră mi-a zis: «Tecluşa şi tu ai venit la noi? Dar nu de tot. Tu te vei întoarce înapoi!».

În fruntea preoţilor mergea episcopul cu mitră, tot în aur, cu cruce în mână, iar în cealaltă ceată am cunoscut pe trei ieromonahi din mănăstirea cea mare din Tihnin, dintre care părintele Claudian, cu cruce în mână. Toţi erau veseli şi toţi aveau ca la 30 de ani. Iar mirenii, pe margini, de amândouă părţile, erau aşa de mulţi precum ţânţarii în văzduh. Toţi intrau pe porţi.

Îndată lângă mine s-a arătat un bătrân alb în haină luminoasă împodobită cu cruci. Eu l-am cunoscut pe dânsul că e Sfântul Nicolae. «Haide, de acum trebuie să te întorci înapoi».

Şi eu m-am dus cu dânsul într-un loc unde n-am văzut pe nimeni, apoi la un câmp ce semăna cu câmpul nostru de fâneaţă. Parcă numai curgerea (panta) râpei de la marginea câmpului era alta şi partea de la răsărit. Aici am văzut călugăriţele şi surorile noastre. Unele cărau iarbă, altele greblau. Ele cântau un psalm frumos. Deodată în văzduh a luminat ceva şi am văzut deasupra locului aceluia o cunună de aur ce se făcea tot mai mare şi mai mare. La urmă s-a făcut cât secerătura noastră. Această cunună odată se ridica, iar altădată cobora. Din partea de răsărit mergea egumena cu toiagul şi le binecuvânta pe toate cu semnul Sfintei Cruci. Eu m-am întors şi m-am uitat la râpă. Aici era tare întuneric. Pe mal erau unele din vieţuitoarele mănăstirii noastre. Părul lor era lăsat slobod. După cum se vedea, ele voiau să treacă dincolo, de cealaltă parte, dar cum se apropiau, malul râpei se surpa şi ele, în loc să se apropie tot mai mult, se depărtau. Mie mi s-a făcut milă de dânsele.

Deodată s-a arătat părintele Claudian în veşminte, cu crucea în mână şi mi-a zis: «Nu spune nimănui pe cine ai văzut peste râpă. Ele se vor pocăi, poate, cu mila lui Dumnezeu».

După aceste cuvinte, l-am văzut lângă el pe Sfântul Ierarh Nicolae, care mi-a spus: «Acum, haide, eu te voi petrece» şi imediat am venit în chilie. Eu m-am culcat pe pat, iar el s-a dus în ungherul cel mare (cu icoane) şi s-a făcut nevăzut.

Îndată se deschide uşa chiliei şi intră maica noastră răposată, Rafaila, egumena, în mantie strălucitoare şi cu cunună pe cap. După dânsa intră altă călugăriţă, iar haina neagră a ei era încă şi mai strălucitoare şi pe cap avea coroană. Ea stătea în urma maicii stareţe şi surâdea, iar maica a venit la mine şi mi-a zis: «Iată, acum tu eşti bolnavă. Să-ţi facă Sfântul Maslu şi te vei îndrepta. Ţie îţi trebuie încă să te trudeşti în mănăstirea noastră». Aici maica mi-a făcut de trei ori cruce.

Au am întrebat-o: «Maică, cine-i aceasta cu dumneavoastră?». Maica mi-a răspuns: «Aceasta-i a noastră binecredincioasă împărătească, schimnica Daria». Ea stătea şi surâdea şi de departe îmi făcea cruce, apoi s-au făcut nevăzute amândouă.

După aceasta eu m-am trezit, am privit prin toată chilia şi… cât de scârnavă şi întunecoasă mi-a părut după cele ce am văzut! Eu am plâns în auzul tuturor, de ce m-am întors, de ce sunt iar pe pământ în mijlocul acestui noroi? La început n-am cunoscut pe nici una din cele ce erau cu mine, aşa de rele şi de negre mi-au părut mie după ce le văzusem pe acelea pe câmp şi pe cele ce mergeau în cete. Această necunoştinţă nu a ţinut prea mult. Eu mi-am venit cu totul în sine-mi şi le-am cunoscut pe toate. Primele cuvinte ale mele către dânsele au fost: «Copilelor, nu faceţi nimănui rău. Despre răul ce va fi în cealaltă lume, groaznic este a şi gândi»”.

Sufletul îngrozit de cele văzute!

După această vedere în vis, ea a şezut culcată în aşternut 10 zile. Era tare slabă, mai mult moartă decât vie. Îi era foarte frică. În toate nopţile ardea lampa şi două sau trei maici veneau cu rândul să rămână peste noapte cu ea. Numai cu sora cea mai mare nu se temea să rămână. Aşa era de slăbită, că dacă nu o sprijinea cineva, după ce se ridica din aşternut, cădea. În acea zi, seara, i s-a făcut Sfântul Maslu şi apoi putea să stea în picioare, dar cu greu. În vremea citiri Evangheliilor era ţinută de subţiori, dar după citirea ultimei Evanghelii, ea a simţit putere şi o oarecare întărire deosebită. Din acea zi a început a se îndrepta, iar acum este desăvârşit sănătoasă şi umblă la toate ascultările. Frica i-a trecut. Ea trăieşte şi astăzi (în anul

1910).

(Extras din cartea - Monahului Pimen Vlad - Poveştiri duhovnicești)

Gheorghe, luptătorul cel neînfricat

Cu mult timp în urmă, un tânăr soldat roman se îndrepta în goană spre Palestina. Trecând prin părţile Libiei, s-a oprit într-o cetate să-şi tragă sufletul şi hrănească minunăţia de cal alb de care avea atâta grijă.

Era mirat Gheorghe - căci astfel se numea cavalerul despre care povestim - de tristeţea ce se citea pe chipurile oamenilor din cetatea aceasta. Nimeni nu zâmbea, nimeni nu vorbea prea multe, mâhnirea domnea peste tot. Cu greu a aflat că tocmai în ziua aceea împăratul cetăţii era nevoit să-si dea singura fiică spre a fi înghiţită de un balaur.

- Ce fiară poate să vă înspăimânte într-atât încât să o trimită împăratul la moarte pe prinţesă? îl întrebă nedumerit Gheorghe pe omul ce i-a povestit necazul.

- O, nici nu ştii tinere ce năpastă mare s-a abătut asupra noastră… Monstrul ăsta înspăimântător, când iese din lac, otrăveşte cu suhrea lui tot ce atinge. Pentru a ţine departe o asemenea nenorocire, noi toţi am hotărât şi-I dăm câte o oaie din turmele noastre. Dar oile ni s-au terminat şi fiara a apărut iarăşi. Nemaiavând cu ce să o

îmblânzim, ajunşi la disperare ne-am gândit să-I dăm pe unul dintre noi. Aşa am zis tragem la sorţi, cine se nimerește, acela va fi dat balaurului. Dar, vai, sorții au căzut asupra prințesei, o mândrețe de fată. E așa de bună la suflet și cuminte și… O, ce-o să ne facem acum?…

Dintr-odată se auziră nişte sunete înfricoșătoare, semn că fiara se pregătea să iasă din lac. Atunci oamenii l-au văzut pe tânărul abia sosit cum, fără teamă, s-a însemnat cu un semn necunoscut lor, semnul crucii, același care se făcea la capătul suliței pe care o mânuia. A încălecat şi s-a îndreptat cu mare curaj spre balaurul ce ieșea să-și primească prada.

Fata împăratului tremura, când pe lângă ea a trecut tânărul războinic.
Doar îl auzi strigând câteva cuvinte: "În numele Tatălui și Fiului și al Sfântului Duh!" Și-apoi l-a văzut repezindu-se cu sulița asupra fiarei. A lovit-o, a culcat-o Ia pământ, a cerut fetei brâul şi a legat-o.

Oamenii, văzând fiara, se îndepărtau înspăimântați. Neînfricatul Gheorghe îi liniştea pe oameni, spunându-le că nu mai au de ce teme: fiara a fost învinsă.

Împăratul a venit la tânăr într-un suflet, mullţumindu-i pentru salvarea fetei şi a cetăţii.

Dorind să-şi arate recunoştinţa, i-a spus lui Gheorghe:
- Pentru că ne-ai scăpat de necazul ce ne-a chinuit atâta amar de ani, îţi voi dărui tot ce îţi doreşti. Ia câte bogăţii poţi duce, însă tare m-aş bucura dacă ai alege să rămâi aici şi să-mi fii ginere.

- Mărite împărate, mă simt onorat de încrederea pe care mi-o arăţi şi n-aş vrea să consideri lipsă de respect ceea ce am să-ţi spun. Mie, Măria ta, nu-mi trebuie nimic. Am tot ce-mi este necesar pentru viaţa aceasta: ştiu cum să mă pregătesc pentru viaţa viitoare.

- Despre ce viaţă vorbeşti, tinere? întrebă nedumerit împăratul.

- Vorbesc despre viaţa trăită în numele Mântuitorului Iisus Hristos, Domnul şi Dumnezeul nostru. Despre bucuria aşteptării vieții veşnice pe care acesta ne-a promis-o tuturor creştinilor. El este Cel care m-a ajutat să învinq balaurul prin rugăciune şi prin puterea Sfintei Cruci, semnul despre care m-au întrebat toţi. Dacă vrei cu adevărat să faci ceva, mulţumeşte-I Lui, adevăratului Dumnezeu, chiar dacă, nu-L vezi.

Împăratul a făcut mai mult decât atât. Se spune că în acea zi împăratul şi toţi locuitorii cetăţii s-au botezat, devenind creştini.

Vremea în care trăit acest soldat al lui Hristos era potrivnică creştinilor, astfel că nu trecut mult timp până ce împăratul roman Diocleţian a aflat că tocmai el, Gheorghe, unul dintre bravii săi generali, este creştin. Înfuriindu-se peste măsură, Diocleţian l-a aruncat în temniţă, gândind că poate acolo se va răzgândi tânărul şi va renunţa la credinţa sa.

I-a oferit bogăţii nenumărate, numai să-şi trădeze credinţa. Într-una din zile, împăratul auzi un zvon care îl tulbură foarte: chiar în închisoare Gheorghe, atingându-se de trupul unui prizonier ce murise în celula sa, l-a înviat. Vestea minunii s-a răspândit cu repeziciune.

Diocieţian se întreba, plin de furie: „Cum să fie posibil aşa ceva? Cum să crezi că cineva poate învia morţii? Este o înşelătorie!”
- Trebuie să văd cu ochii mei ce se petrece, îşi spuse el, pornind către celulele întemniţaţilor.

Pe măsură ce se apropia, zarva era tot mai mare. Împăratul nu înţelegea ce spun prizonierii, însă atunci când a ajuns aproape, a auzit cum toţi strigau:
- Adevărat este Dumnezeul creştinilor, Cel ce a înviat şi ne mântuieşte pe toţi! Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

- Tăcere! a urlat împăratul din toţi rărunchii. Şi, privind cu o figură schimonosită la chipul senin al lui Gheorghe, a strigat:
- Dumnezeul tău nu există, nu poate fi văzut şi nu El l-a înviat pe nenorocitul din temniţă. Este minciună şi vrăjitorie!

- Nu este loc de vrăjitorie aici, a răspuns blând, dar ferm Gheorghe. Este numai lucrarea lui Dumnezeu cel adevărat şi atotputernic, căruia I se cuvine toată cinstea şi închinarea.

- Gărzi!!! Să fie chinuit până la moarte acest nesupus. Să vedem, va ajuta Dumnezeul lui?!

Fără teamă, Gheorghe începu să se roage, întărindu-se:
- Doamne, Dumnezeul meu, întăreşte-mă să te pot mărturisi până la capăt. Ajută-mă să primesc fără teamă şi cu demnitate orice suferinţă care mă aduce mai aproape de Tine.

Gheorghe a avut de îndurat multe chinuri, însă Dumnezeu i-a dat putere şi abia acum tânărul şi-a arătat cu adevărat curajul şi vitejia, înfruntându-le fără să se vaite sau să-şi arate în vreun fel durerea, spre necazul împăratului.

După ce şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, trupul său a fost lăsat în voia sorţii, fiind aruncat de romani. Însă câţiva creştini l-au luat şi l-au dus în cetatea Lida, înmormântându-l cu toată cinstea cuvenită şi considerându-l pe acest viteaz „mare mucenic", adică cel care şi-a dat viaţa pentru credinţă. Jertfa tânărului, răbdarea şi seninătatea cu care a îndurat chinurile i-au determinat pe unii soldaţi să se declare şi ei creştini.
Împărăteasa Alexandra, soţia lui Diocleţian, văzând curajul şi statornicia în credinţă a tânărului războinic s-a întărit, mărturisind că este creştină. Dar nici chiar ea nu a scăpat de mânia împăratului, fiind aruncată în închisoare. Acolo s-a rugat lui Dumnezeu să o ia la El, dacă nu va fi în stare să îndure chinurile la care ar fi supusă. Şi astfel, Dumnezeu a luat-o la El, înainte ca împăratul să apuce să-şi umilească soţia.

Sfântul Gheorghe este considerat ocrotitorul Moldovei (chipul său era reprezentat pe steagul voievodului Ştefan cel mare), patronul spiritual al Angliei (Crucea Sfântului Gheorghe apare pe steagul Angliei, „Union Jack"), precum şi al mai multor ţări printre care Georgia, Malta, Lituania şi Serbia.

În România, Sfântul Gheorghe este ocrotitorul Forţelor Terestre Române şi patronul oraşului Sfântu Gheorghe.

Pe Sfântul mare mucenic Gheorghe îl sărbătorim în fiecare an, în 23 aprilie, iar pe Sfânta Atexandra în 21 aprilie.

Rugăciune catre Sfântul Gheorghe:

Sfinte Gheorghe, ajută-mă să nu mă tem şi să-mi doresc să fiu curajos în îndeplinirea faptelor bune! Ajută-mă să înţeleg că a fi cu adevărat viteaz nu înseamnă să mă lupt cu braţele, cu pumnii, mânat de furie, ci să duc lupta cea bună, prin gânduri, vorbe şi fapte pline de bunătate, împotriva a tot ceea ce mă-ndeamnă să înfăptuiesc răul. Amin

Extras din cartea 12 luptători și eroi adevărați - Florina Jinga, editura Nepsis.

Sursa:

https://marturieathonita.ro/gheorghe-luptatorul-cel-neinfricat/?fbclid=IwAR2O09lxv8M-1ufSlwsGQrpftYAiHxzxfsyTWOIqSH-YMUP83xjIaexhQCY

Sfântul Gheorghe, ocrotitorul Sfintelor Mănăstiri Zografu şi Xenofont de pe Muntele Athos

Mănăstirea Zografu

Mănăstirea Zografu este una dintre marile mănăstiri din Sfântul Munte Athos. Fiind aşezată în partea nordică a muntelui, între Mănăstirea Vatoped şi Mănăstirea Constamonitu, aceasta este puternic fortificată şi înconjurată de ziduri înalte. ***Mănăstirea este închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe, ale cărui sfinte icoane, făcătoare de minuni, sunt păstrate cu mare evlavie în biserica centrală.***

Mănăstirea Zografu este mănăstirea bulgarilor, în Sfântul Munte, ea fiind întemeiată undeva pe la sfârşitul secolului al IX-lea şi începutul celui de-al X-lea, de către trei bulgari veniţi din Ohrida. Semnătura mănăstirii bulgare apare într-un tipicon al Sfântului Munte, în anul 927, ceea ce întăreşte ctitoria acesteia în cadrul secolului al IX-lea.

Mănăstirea Zografu este a noua, în ordinea ierarhică a mănăstirilor athonite, de-a lungul timpului ea bucurându-se de ocrotirea unor vestiţi împăraţi bizantini, precum Mihail al VIII-lea Paleologul, Andronic al II-lea şi Ioan al V-lea Paleologul. În secolul al XV-lea, mănăstirea a fost refăcută, în întregime, de Sfântul Ştefan cel mare al Moldovei.

Numele mănăstirii este luat de la o icoană a Sfântului mare mucenic Gheorghe, zugrăvită în preajma secolelor XIII-XIV. Icoana este numită "Sfântul Gheorghe Zografu" deoarece se crede că aceasta s-a zugrăvit singură, prin mijlocire dumnezeiască.

Cuvântul românesc "zugrav" vine de la grecescul "zograf", care este alcătuit din două cuvinte: "zoe", care înseamnă "viaţă" şi "grafos", care înseamnă "scriitor". Astfel, "zugrav" înseamnă "scriitor de viaţă".

Mănăstirea Zografu - Sfântul Munte Athos

Sfântul Munte Athos se află în nordul Greciei, în regiunea Macedonia. Muntele Athos este un munte cu înălţimea maximă de 2.033 metri - Vârful Athon - ce îşi înalţă culmea de piatră pe o peninsulă lungă de 60 de kilometri şi lată de 8-12 kilometri, aria totală a acestuia fiind de 360 de kilometri pătraţi. Careia - Karyes - este capitala Athosului, iar portul de acces către această se numeşte Dafne - Daphne. Din Careia se pleacă spre toate mănăstirile din Sfântul Munte.

Sfântul Munte Athos este o republică monastică cu regim administrativ autonom în cadrul Greciei, având capitala la Careia. Sfântul Munte găzduieşte douăzeci de mănăstiri mari, zise împărăteşti, cu drepturi egale, care conduc tot Muntele.

Cele douăzeci de mănăstiri atonite sunt următoarele:

- *Mănăstirea Marea Lavră,*
- *Mănăstirea Vatoped,*
- *Mănăstirea Iviron,*
- *Mănăstirea Hilandar,*
- *Mănăstirea Dionisiu,*
- *Mănăstirea Cutlumus,*
- *Mănăstirea Pantocrator,*
- *Mănăstirea Xiropotamu,*
- *Mănăstirea Zografu,*
- *Mănăstirea Dochiariu,*
- *Mănăstirea Caracalu,*
- *Mănăstirea Filoteu,*
- *Mănăstirea Simonos Petras,*
- *Mănăstirea Sfântul Pavel,*
- *Mănăstirea Stavronikita,*
- *Mănăstirea Xenofont,*
- *Mănăstirea Grigoriu,*
- *Mănăstirea Esfigmenu,*
- *Mănăstirea Sfântul Pantelimon şi*
- *Mănăstirea Constamonitu.*

Pe lângă marile mănăstiri mai funcţionează încă 12 schituri şi o mulţime de chilii monahale ortodoxe, în care trăiesc mulţime de călugări ortodocşi.

Mănăstirea Zografu din Sfântul Munte Athos - scurt istoric

Prima aşezare monahal de la Zografu datează din secolul al IX-lea când, potrivit tradiţiei locului, trei fraţi bulgari din Ohrida, anume Moise, Aron şi Ioan, au venit în Sfântul Munte şi au hotărât să pună bazele unei mănăstiri, spre a duce viaţă retrasă. Precum lumina nu se poate ascunde sub obroc, aşa nici aceştia trei nu au rămas multă vreme tăinuiţi. În scurtă vreme, în jurul lor s-au adunat mai mulţi ucenici. Văzând aceasta, în anul 919, ei vor ridica o micuţă biserică, pe actualul loc al Mănăstirii Zografu.

În legătură cu hramul viitoarei biserici, cei trei fraţi nu au căzut de acord, căci unul dorea ca biserica să fie închinată Maicii Domnului, altul Sfântului Nicolae, iar celălalt, marelui mucenic Gheorghe. Pentru a fi pace, ei au hotărât ca Domnul să aleagă hramul mănăstirii.

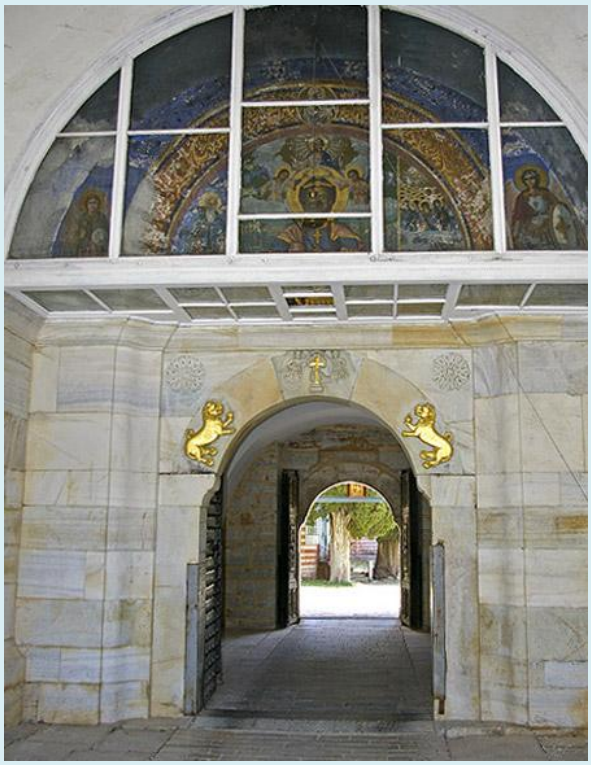

Astfel, *ei au luat lemnul pentru icoana hramului şi l-au aşezat în Sfântul Altar, nepictat şi neatins. Încuind biserica, ei au purces la rugăciune de toată noaptea. În noapte, ei au văzut o lumină puternică izvorând din biserică. A doua zi, ei au găsit icoana zugrăvită în chip minunat, pe faţa acesteia fiind minunat înfăţişat Sfântul Gheorghe.*

Se spune că, vreme de trei zile, ei au postit şi s-au rugat cu mare putere lui Dumnezeu.

În Evul Mediu, mănăstirea a fost puternic susţinută de domnii bulgari, precum Ivan Asan al II-lea şi Ivan Alexandru, mai ales că aceasta era (şi este) singura mănăstire bulgară din Sfântul Munte Athos. Mănăstirea a fost înzestrată cu pământuri şi de către domnii bizantini, primul donator fiind Leon al VI-lea cel Înţelept. Mănăstirea a mai fost sprijinită şi de către domnii sârbi.

În anul 1275, mănăstirea Zografu a fost atacată şi distrusă de cruciaţi, la îndemnul împăratului bizantin Mihail al VIII-lea Paleologul. Atacul a dus la martirizarea a 26 de călugări, având drept singur motiv răspunsul negativ al acestora la cerinţa împăratului de a se uni cu Roma "cea eretică", din interese politice.

Din moment ce împăratul nu putea omorî călugării greci, spre a nu ridica poporul împotriva lui, el şi-a îndreptat furia diavolească spre călugării de alte naţionalităţi, în mare parte slavi. Astfel, după ce au omorât mai mulţi călugări în mănăstirile Vatoped, Iviron şi alte câteva, trupele catolicilor latini s-au îndreptat spre Mănăstirea Zografu.

Numele martirilor omorâţi în anul 1275, în Mănăstirea Zografu, sunt următoarele: stareţul Toma, alături de călugării Varsanufie, Chiril, Micah, Simon, Ilarion, Iacov, Iov, Ciprian, Sava, Iacov, Martinian, Cozma, Serghie, Pavel, Mina, Ioasaf, Ioanichie, Antonie, Eftimie, Domeţian, Partenie, cât şi patru mireni. Aceştia sunt prăznuiţi anual, în ziua de 10/23 octombrie.

De-a lungul timpului, Mănăstirea Zografu s-a bucurat de ocrotirea unor vestiţi împăraţi bizantini, precum Mihail al VIII-lea Paleologul, Andronic al II-lea şi Ioan al V-lea Paleologul.

Mănăstirea Zografu s-a bucurat de sprijin şi din partea Ţărilor Române. Mai întâi din partea voivodului Alexandru cel Bun, iar mai apoi din partea lui Alexandru Aldea. Din pomelnicul mănăstirii reiese că şi Petru Rareş, Alexandru Lăpuşneanul şi Ieremia Movilă au ctitorit aici, dimpreună cu domniţa Ruxandra, soţia Lăpuşneanului. Neagoe Basarab, Radu cel mare şi Vintilă Vodă, Aron Vodă, Miron Barnovski şi Vasile Lupu au ajutat şi ei.

Însă cel mai de seamă ctitor român la Zografu rămâne Sfântul Ştefan cel Mare, care o numea "mănăstirea sa din Sfântul Munte", fapt confirmat de călugărul Isaia de la Hilandar, care spunea, la anul 1489, că Zografu a fost înfiinţată de Sfântul Ştefan cel mare al Moldovei.

Mănăstirea Zografu a fost reintemeiată, practic în întregime, în secolul al XV-lea, de Sfântul Ştefan cel mare al Moldovei. Turnul clopotniţă şi arsanaua mănăstirii, corpul de chilii, trapeza, incinta, biserică şi pictura acesteia sunt refăcute de Sfântul Ştefan cel Mare. Sfântul Ştefan cel mare a iubit atât de mult mănăstirea athonită Zografu, încât adesea a numit-o "a noastră mănăstire". Daniile sfântului către aceasta au fost nenumărate, chipul său fiind zugrăvit încă şi astăzi în biserica cea mare a mănăstirii.

Donaţiile voievodului moldovean însă nu s-au oprit aici. Mănăstirile Vatopedu, Grigoriu, Costamonitu, Sфântul Pavel s-au bucurat şi ele de daruri consistente, dovada fiind pisaniile şi reprezentările lui de aici, în calitate de ctitor. Grija şi atenţia deosebită de care s-au bucurat mănăstirile athonite din parte sfântului voievod au făcut ca ele să supravieţuiască peste veacuri, viaţa monahală să progreseze, iar pomenirea Sfântului Ştefan cel mare, ctitorul a cărui sfinţenie este astfel confirmată, încă o dată, şi de sensibilitatea lui faţă de necazurile şi greutăţile în care se aflau în acele vremuri aceste vechi focare ale Ortodoxiei, să răsune neîncetat în Muntele Athos.

Mănăstirea Zografu din Sfântul Munte Athos - arhitectura şi tezaurul

În incinta mănăstirii se află două biserici:

- ***biserica cea mare, închinată Sfântului Gheorghe, ctitorită de către Sfântul Ştefan cel mare, şi***
- ***o altă biserică, mai mică, închinată Adormirii Maicii Domnului.***

Arhitectura bisericii centrale este fidelă celei athonite, având mai multe capele şi delimitări ale spaţiului interior. Chiliile monahale sunt aşezate pe mai multe nivele, iar în curte se află fântâna de aghiasmă.

Printre cele mai iubite lucruri păstrate în mănăstire, se numără şi icoana Maicii Domnului numită "Imnul Acatist", prăznuită anual, în ziua de 10/23 octombrie.

Pe lângă cele trei icoane, făcătoare de minuni, ale Sfântului Gheorghe, în biserica se mai păstrează şi o icoană a Maicii Domnului, numită Epakouousa.

Icoana Sfântului Gheorghe, zugrăvită în chip minunat, la întemeierea mănăstirii, păstrează o mare minune.

Până astăzi, pe chipul sfântului, se vede foarte clar un deget de om. Degetul lipit de chipul sfântului este al episcopului Eparhiei de Vodin. Acesta, ajungând în mănăstirea Zografu, se închină icoanei Sfântului Gheorghe, însă auzind istoria minunatei zugrăviri a acesteia, el nu crezu minunii.

Necrezând nici minunea zugrăvirii, nici minunile săvârşite înaintea icoanei, episcopul cel nebun a atins icoana cu degetul arătător, în chip batjocoritor. În clipa în care degetul a atins icoana, episcopul nu şi l-a mai putut deslipi. Nici o metodă nu a fost suficientă spre a desprinde degetul lipit pe icoană. În cele din urmă, durerile fiind crâncene, degetul trebui a fi tăiat. Până astăzi, acesta stă lipit pe icoană.

Biblioteca mănăstirii bulgare păstrează încă un număr foarte mare de manuscrise, unele pe pergament, iar altele pe hârtie, în limbile greacă, slavonă şi română. Manuscrisele greceşti sunt în număr de 126, iar cele slavone sunt în număr de 388, în vreme ce cărţile tipărite sunt în jur de 8.000.

Tezaurul mănăstirii păstrează încă şi alte obiecte de cult, din aur şi argint, Evangheliare cu miniaturi şi broderii din secolele XI-XVI, precum şi un minunat

exemplar din Faptele Apostolilor, donat în anul 1463, de Sfântul voievod Ştefan cel mare.

Dintre donaţiile mai de seamă, dăruite de Sfântul Ştefan cel mare mănăstirii, le amintim pe următoarele:

- *icoana cu Sfântul Gheorghe şi*
- *Steagul de luptă al Moldovei.*

Icoana cu Sfântul Gheorghe, precum şi steagul de luptă al Moldovei, cusut în fir de aur şi argint, având pe o parte icoana Sfântului Gheorghe, iar pe cealaltă stema Moldovei, au fost oferite Mănăstirii Zografu în anul 1502, cu puţin timp înainte de adormirea Sfântului Ştefan.

În muzeul mănăstirii se află şi astăzi steagul de luptă al Sfântului Ştefan cel mare, cusut în fir de aur şi argint, având pe o parte icoana sfântului Gheorghe, iar pe cealaltă stema Moldovei. ***Pe steagul de luptă, Sfântul Ştefan cel mare a scris: "O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi, bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăminte a smeritului tău rob, a Domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldovei. Păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta***

şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43 an al Domniei Sale."

În biserica centrală se află ***icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe, icoana care l-a însoţit pe marele voievod în bătălia de la Vaslui şi pe care însuşi voievodul a trimis-o în dar, Mănăstirii Zografu, aşa cum însuşi Sfântul Gheorghe i-a poruncit.***

Înainte de Bătălia de la Vaslui a avut loc o minunată întâmplare. Fiindu-i teamă de mulţimea păgânilor, creştinii lui fiind cu mult mai puţini la număr, Sfântul Ştefan cel Mare a făcut rugăciune.

În noaptea aceea, Sfântul mare mucenic Gheorghe i s-a arătat în vis şi i-a zis: ***"Îndrăzneşte în Domnul şi să nu te temi de această mulţime, ci în zori adună oştirile tale, le trimite asupra vrăjmaşilor lui Hristos, cu glas de trâmbiţă şi alai. În aceasta vei cunoaşte puterea lui Dumnezeu, care acum te ajută, căci pentru aceasta sunt eu trimis, să-ţi arăt cine va birui, şi puterea aceasta este mare în tine şi lucrătoare, şi o să te ajut pe tine în toate bătăliile. Tu să înnoieşti mănăstirea mea pustiită, numită Zografu, care este in Muntele Athos, şi trimite acolo icoana mea pe care o ai cu tine."***

***O a treia icoană a Sfântului mare mucenic Gheorghe** care se păstrează la Mănăstirea Zografu a venit singură, pe mare, aproape de golful Mănăstirii Vatoped.*

Părinţii de la Vatoped au dorit-o pentru mănăstirea lor, precum şi celelalte mănăstiri din zonă, care auziseră despre minune. Neajungând la nici o înţelegere, ei hotărârâ ca Sfântul Gheorghe singur să îşi aleagă mănăstirea, ei făcând numai rugăciune. Astfel, ei aşezară icoana pe un catâr, lăsat liber. Catârul a mers cu icoana până la Mănăstirea Zografu, lângă care s-a aşezat jos şi nu s-a mai mişcat deloc, murind. Părinţii au luat icoana sfântului şi au aşezat-o în biserica cea mare a mănăstirii, ctitorită de Sfântul Ştefan cel mare. A doua zi, icoana nu mai era în biserică, părinţii găsind-o pe locul unde se oprise catârul. Luând-o înapoi în mănăstire, abia peste câteva zile ei înţeleseseră că aceasta este voia Sfântului Gheorghe, care de fiecare dată apărea în acelaşi loc. Astfel, pe acel loc au ridicat părinţii o biserică închinată sfântului.

Mănăstirea Zografu are opt capele în interiorul zidurilor şi alte opt în afară. Pe lângă două ateliere aflate în Careia, mănăstirea mai are şi o Chilie, închinată Schimbării la Faţă. În ultimii ani, mănăstirea a fost populată de o obşte de numai 15 călugări. Din anul 1845, în mănăstire au vieţuit numai călugări bulgari.

Mănăstirea Zografu. Exterior si Interior

Teodor Danalache - Icoana Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu

Icoana Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu este una dintre icoanele recunoscute ca făcătoare de minuni, păstrate încă în Sfântul Munte Athos.

Mănăstirea Zografu este mănăstirea bulgarilor, pe Sfântul Munte, ea fiind întemeiată undeva pe la sfârşitul secolului al IX-lea şi începutul celui de-al X-lea, de către trei bulgari veniţi din Ohrida. Semnătura mănăstirii bulgare apare într-un tipicon al Sfântului Munte, în anul 927, ceea ce întăreşte ctitoria acesteia în cadrul secolului al IX-lea.

Numele mănăstirii este luat de la o icoană a Sfântului mare mucenic Gheorghe, zugrăvită în preajma secolelor XIII-XIV. Icoana este numită "Sfântul Gheorghe Zografu" deoarece se crede că aceasta s-a zugrăvit singură, prin mijlocire dumnezeiască. Cuvântul românesc "zugrav" vine de la grecescul "zograf", care este alcătuit din două cuvinte: "zoe", care înseamnă "viaţă" şi "grafos", care înseamnă "scriitor". Astfel, "zugrav" înseamnă "scriitor de viaţă".

Icoana Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu

Istoria icoanei Sfântului Gheorghe de la Zografu este legată de însuşi momentul în care mănăstirea a fost ctitorită. ***Trei fraţi din Ohrida, anume călugării Moise, Aaron şi Ioan, au venit în Sfântul Munte, spre a duce viaţă retrasă.*** Precum lumina nu se poate ascunde sub obroc, aşa nici aceştia trei nu au rămas multă vreme tăinuiţi. În scurtă vreme, în jurul lor s-au adunat mai mulţi ucenici. Văzând aceasta, în anul 919, ei vor ridica o micuţă biserică, pe actualul loc al mănăstirii.

În legătură cu hramul viitoarei biserici, ei nu au căzut de acord, căci unul dorea să fie închinată Maicii Domnului, altul Sfântului Nicolae, iar celălalt, marelui mucenic Gheorghe. Pentru a fi pace, ei au hotărât ca Domnul să aleagă hramul mănăstirii. Astfel, ei au luat lemnul pentru icoana hramului şi l-au aşezat în Sfântul Altar, nepictat şi neatins. Încuind biserica, ei au purces la rugăciune de toată noaptea. În noapte, ei au văzut o lumină puternică izvorând din biserică. A doua zi, ei au găsit icoana zugrăvită în chip minunat, pe faţa acesteia fiind minunat înfăţişat Sfântul Gheorghe.

Se mai spune că vreme de trei zile ei au postit şi s-au rugat cu mare putere lui Dumnezeu.

Icoana Sfântului Gheorghe din Lodd - Palestina

În Palestina, în apropiere de Lida - Lodd, se află Mormântul Sfântului Gheorghe. În această mănăstire se află o icoană minunată a Sfântului Gheorghe, înaintea căreia se făceau mulţime de minuni. Într-o zi, icoana s-a făcut nevăzută de la ochii tuturor. În pofida tuturor căutărilor întreprinse în ţară şi în împrejurimi, nimeni nu a putut găsi icoana.

Într-o noapte, Sfântul Gheorghe s-a arătat în vis egumenului acelei mănăstiri, pe numele său Eustatie, şi i-a spus: "De ce te istoveşti peste măsură de întristare

şi mâhnire după mine, omule? Eu mi-am găsit biserică şi mănăstire în Sfântul Munte Athos, unde este locul ales al Preasfintei noastre Stăpâne şi Născătoare de Dumnezeu. Acolo am dorit să petrec. Dacă vreţi să vă mântuiţi de mânia care vine peste tine şi peste aceia care sunt cu tine, ia pe fraţi şi mergeţi în pământul şi mănăstirea pe care ţi le-am spus, şi acolo mă vei afla, căci Domnul a dat întreaga Palestina şi Siria spre nimicire saracinilor, din pricina înmulţirii păcatelor şi nedreptăţilor săvârşite de creştini."

Plecând părinţii din Palestina, au mers în Sfântul Munte Athos. Aici, la Mănăstirea Zografu, ei au văzut icoana lor iubită, aşezată însă pe un lemn nou, iar nu pe cel vechi, precum se afla în biserica lor. Văzând aceasta, nici unul dintre ei nu a mai vrut să se întoarcă în patria natală, ei rămânând în mănăstirea athonită până la moarte.

Degetul episcopului necredincios a rămas lipit de icoana Sfântului Gheorghe!

Până astăzi, pe chipul sfântului, se vede foarte clar un deget de om. Degetul lipit de chipul sfântului este al episcopului Eparhiei de Vodin. ***Acesta, ajungând în mănăstirea Zografu, se închină icoanei Sfântului Gheorghe, însă auzind istoria minunatei zugrăviri a acesteia, el nu crezu minunii. Necrezând nici minunea zugrăvirii, nici minunile săvârşite înaintea icoanei, episcopul cel nebun a atins***

icoana cu degetul arătător, în chip batjocoritor. În clipa în care degetul a atins icoana, episcopul nu şi l-a mai putut deslipi. Nici o metodă nu a fost suficientă spre a desprinde degetul lipit pe icoană. În cele din urmă, durerile fiind crâncene, degetul trebui a fi tăiat. Până astăzi, acesta sta lipit pe icoană.

Sfântul Ştefan cel mare şi a doua icoană a Sfântului Gheorghe de la Zografu

Mănăstirea Zografu s-a bucurat şi ea de sprijinul Ţărilor Române. Mai întâi din partea voivodului Alexandru cel Bun, iar mai apoi din partea lui Alexandru Aldea. Din pomelnicul mănăstirii reiese că şi Petru Rareş, Alexandru Lăpuşneanul şi Ieremia Movilă au ctitorit aici, dimpreună cu domniţa Ruxandra, soţia Lăpuş-neanului. Neagoe Basarab, Radu cel mare şi Vintilă Vodă, Aron Vodă, Miron Barnovski şi Vasile Lupu au ajutat şi ei.

Însă cel mai de seamă ctitor român la Zografu rămâne Sfântul Ştefan cel mare, care o numea "mănăstirea sa din Sfântul Munte", fapt confirmat de călugărul Isaia de la Hilandar, care spunea, la 1489, că Zografu a fost înfiinţată de Sfântul Ştefan cel mare al Moldovei.

Înainte de Bătălia de la Vaslui a avut loc o minunată întâmplare. Fiindu-i teamă de mulţimea păgânilor, creştinii lui fiind cu mult mai puţini la număr, Sfântul Ştefan cel mare a făcut rugăciune.

În noaptea aceea, Sfântul mare mucenic Gheorghe i s-a arătat în vis şi i-a zis: "Îndrăzneşte în Domnul şi să nu te temi de această mulţime, ci în zori adună oştirile tale, le trimite asupra vrăjmaşilor lui Hristos, cu glas de trâmbiţă şi alai. În aceasta vei cunoaşte puterea lui Dumnezeu, care acum te ajută, căci pentru aceasta sunt eu trimis, să-ţi arăt cine va birui, şi puterea aceasta este mare în tine şi lucrătoare, şi o să te ajut pe tine în toate bătăliile. Tu să înnoieşti mănăstirea mea pustiită, numită Zografu, care este in Muntele Athos, şi trimite acolo icoana mea pe care o ai cu tine."

Sfântul Ştefan cel mare a refăcut complet mănăstirea şi a pictat biserica mare, construind şi portul, întărit cu turn de apărare. Portul va fi reparat de care fiul său, Bogdan voievod, în secolul al XVI-lea, acesta păstrând pisaniile originale până astăzi. Din vechea mănăstire nu a rămas mai nimic până la noi. La restaurările din secolul al XIX, fresca originală s-a pierdut, inclusiv portretul ctitorului. Tabloul votiv a fost repictat, însă el nu mai are valoarea originalului.

În muzeul mănăstirii se află şi astăzi steagul de luptă al Sfântului Ştefan cel Mare, brodat cu chipul Sfântului Gheorghe, iar în biserică se află icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe, icoana care l-a însoţit pe marele voievod în bătălia de la Vaslui şi pe care însuşi voievodul a trimis-o în dar, Mănăstirii Zografu, aşa cum însuşi Sfântul Gheorghe i-a poruncit.

Icoana cu Sfântul Gheorghe, precum şi steagul de luptă al Moldovei, cusut în fir de aur şi argint, având pe o parte icoana sfântului Gheorghe, iar pe cealaltă stema Moldovei, au fost oferite Mănăstirii Zografu în anul 1502, cu puţin timp înainte de moartea Sfântului Ştefan cel mare. ***Pe steagul de luptă, Sfântul Ştefan cel mare a scris: "O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi, bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăminte a smeritului tău rob, a Domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldovei. Păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43 an al Domniei Sale."***

Icoana Sfântului Gheorghe adusă de un catâr
la Mănăstirea Zografu

O a treia icoană a Sfântului mare mucenic Gheorghe care se păstrează la Mănăstirea Zografu a venit singură pe mare, aproape de golful Mănăstirii Vatoped. Părinţii de la Vatoped au dorit-o pentru mănăstirea lor, precum şi celelalte mănăstiri din zonă, care auziseră despre minune.

Neajungând la nici o înţelegere, ei hotărâră ca Sfântul Gheorghe singur să îşi aleagă mănăstirea, ei făcând numai rugăciune. Astfel, ei aşezară icoana pe un catâr, lăsat liber. Catârul a mers cu icoana până la Mănăstirea Zografu, lângă care s-a aşezat jos şi nu s-a mai mişcat deloc, murind.

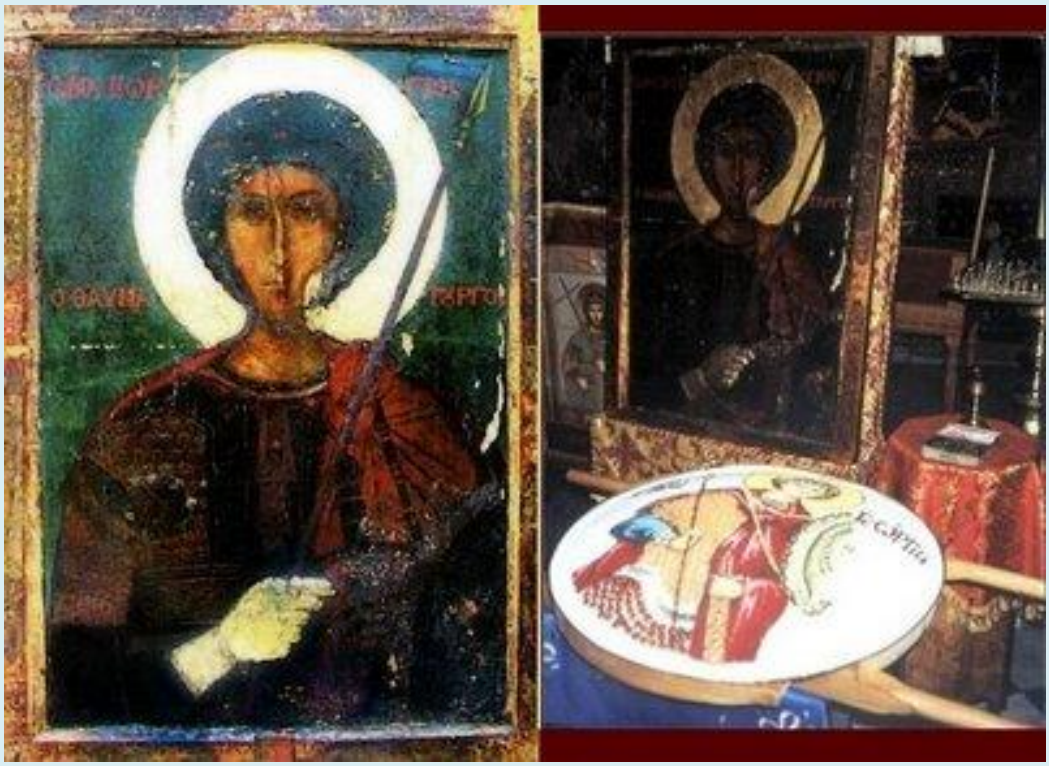

Părinţii au luat icoana sfântului şi au aşezat-o în biserica cea mare a mănăstirii, ctitorită de Sfântul Ştefan cel mare. A doua zi, icoana nu mai era în biserică, părinţii găsind-o pe locul unde se oprise catârul. Luând-o înapoi în mănăstire, abia peste câteva zile ei înţeleseseră că aceasta este voia Sfântului Gheorghe, care de fiecare dată apărea în acelaşi loc. Astfel, pe acel loc au ridicat părinţii o biserică închinată sfântului.

Teodor Danalache - Mănăstirea Xenofont

Mănăstirea Xenofont este una dintre marile mănăstiri athonite din Sfântul Munte Athos. Fiind aşezată între Mănăstirea Dochiariu şi Mănăstirea Sfântul Pantelimon - Rusikon, Mănăstirea Xenofont a fost construită în secolul al X-lea, de către Sfântul Cuvios Xenofont, unul dintre ucenicii Sfântului Atanasie Athonitul. Biserica centrală, cât şi întreaga mănăstire, a fost pusă sub ocrotirea Sfântului mare mucenic Gheorghe. În ordinea ierarhică athonită, Mănăstirea Xenofont este a şaisprezecea mănăstire.

Mănăstirea Xenofont - Sfântul Munte Athos

Sfântul Munte Athos se află în nordul Greciei, în regiunea Macedonia. Muntele Athos este un munte cu înălţimea maximă de 2.033 metri - Vârful Athon - ce îşi înalţă culmea de piatră pe o peninsulă lungă de 60 de kilometri şi lată de 8-12 kilometri, aria totală a acestuia fiind de 360 de kilometri pătraţi. Careia - Karyes - este capitala Athosului, iar portul de acces către această se numeşte Dafne - Daphne. Din Careia se pleacă spre toate mănăstirile din Sfântul Munte.

Sfântul Munte Athos este o republică monastică cu regim administrativ autonom în cadrul Greciei, având capitala la Careia. Sfântul Munte găzduieşte douăzeci de mănăstiri mari, zise împărăteşti, cu drepturi egale, care conduc tot Muntele.

Cele douăzeci de mănăstiri atonite sunt următoarele: Mănăstirea Marea Lavră, Mănăstirea Vatoped, Mănăstirea Iviron, Mănăstirea Hilandar, Mănăstirea Dionisiu, Mănăstirea Cutlumus, Mănăstirea Pantocrator, Mănăstirea Xiropotamu, Mănăstirea Zografu, Mănăstirea Dochiariu, Mănăstirea Caracalu, Mănăstirea Filoteu, Mănăstirea Simonos Petras, Mănăstirea Sfântul Pavel, Mănăstirea Stavronikita, Mănăstirea Xenofont, Mănăstirea Grigoriu, Mănăstirea Esfigmenu, Mănăstirea Sfântul Pantelimon şi Mănăstirea Constamonitu. Pe lângă marile mănăstiri mai funcţionează încă 12 schituri şi o mulţime de chilii monahale ortodoxe, în care trăiesc mulţime de călugări ortodocşi.

Mănăstirea Xenofont - scurt istoric

Mănăstirea Xenofont a fost întemeiată în secolul al X-lea, de către Cuviosul Xenofont, unul dintre ucenicii Sfântului Atanasie Athonitul. Cuviosul Xenofont a fost un viteaz grec, care şi-a săvârşit viaţa în Mănăstirea Marea Lavră, împreună cu cei doi fii ai săi Ioan şi Arcadie.

În secolul al XI-lea, mănăstirea a fost reînnoită de Cuviosul sihastru Simeon, un fost general bizantin, împreună cu trei ucenici ai săi, Eusebiu, Candid şi Ilarion, ajutaţi de împăratul Nichifor (1078-1081). Ştefan, un amiral al împăratului Nichifor, se va călugări la această mănăstire, primind numele de Simeon. Peste ceva vreme, acesta va ajunge stareţ al mănăstirii, el contribuind mult la refacerea acesteia, din punct de vedere material.

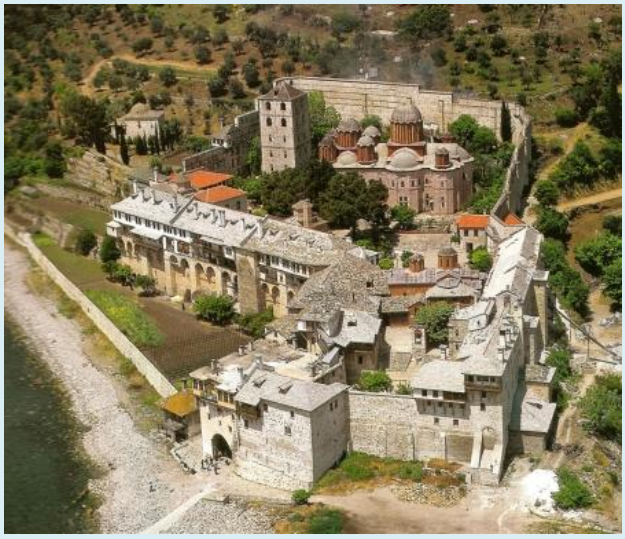

Mănăstirea Xenofont a fost arsă şi jefuită atât de către piraţi, cât şi de către armatele uniate filo-catolice. În anul 1285, mănăstirea a fost însă refăcută. Perioada de înflorire monahală din Xenefont este întreruptă de căderea Constantinopolului (1453).

După această dată, mănăstirea a fost întreţinută, vreme de aproape cinci secole, prin daniile făcute de boierii şi domnii credincioşi ai Ţării Româneşti şi ai Moldovei. În mănăstire au ajutat foarte mult domnitorii români Sfântul Neagoe Basarab, Mihai Viteazul, Matei Basarab, Sfântul Constantin Brâncoveanu şi alţii.

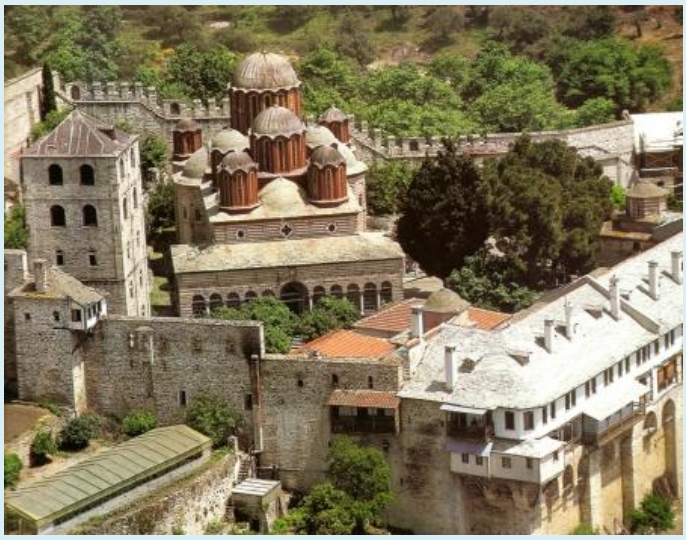

Sfântul Ştefan cel Mare face o serie de danii însemnate, în anul 1475. După sfântul moldovean, cei mai mari ctitori ai Mănăstirii Xenofont au fost boierii craioveni, aceştia ctitorind mănăstirea pe la anul 1545. Numele lor sunt: Barbu Banu, Danciu Vornicu, Pârvu şi Radu. Vreme de 20 de ani, între anii 1544 şi 1564, aceştia zidesc biserica cea nouă, îmbrăcând-o cu pictura, cât şi o parte dintre chilii şi alte anexe.

În perioada anilor 1607-1763, mai toţi domnilor Ţării Româneşti vor ctitori mănăstirea athonită a Cuviosului Xenofont. Astfel, aceştia vor da mănăstirii, anual, câte 11.000 de aspri turceşti. Dintre aceştia, îi amintim pe următorii domnitori: Radu Şerban, Matei Basarab, Sfântul Constantin Brâncoveanu şi domnii fanarioţi, până la Matei Racoviţă, în anul 1763.

După incendiul ce a cuprins mănăstirea, în anul 1807, ultimul mare ajutor "românesc" se trimite mănăstirii între anii 1817-1837, când se zideşte noua biserică a mănăstirii, purtând însă acelaşi hram, anume pe Sfântul mare mucenic Gheorghe.

În curtea mănăstirii se află două biserici, una fiind mai nouă, cu catapeteasma din marmură, lucrată foarte frumos. Biserica cea veche, de dimensiuni mai reduse a fost refăcută de doi boieri români, Ducă şi Radu, în anul 1545. În biserica cea veche a mănăstirii se află încă şi astăzi vasul care a fost umplut cu untdelemn, în chip minunat, de către Maica Domnului, atunci când mănăstirea rămăsese fără rezerve.

Biserica centrală a mănăstirii a fost pictată de pictorul bisericesc Antonie. Catapeteasma bisericii a fost meşteşugit sculptată în lemn, în secolul al XVII-lea. Mănăstirea Xenofont păstrează, cu mare evlavie şi bucurie, trei mari icoane făcătoare de minuni:

- icoana Maicii Domnului, numită "Povăţuitoarea", adică "Îndrumătoarea" (Hodighitria);
- icoana Sfântului Gheorghe şi icoana Sfântului Dimitrie.

Icoana Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Xenofont – Hodighitria

Icoana Sfântului Gheorghe făcătoare de minuni

În mănăstire se mai păstrează şi o serie de Sfinte Moaşte, printre care: o bucată din capul Sfântului Mucenic Trifon, mâna Sfintei Marina, mâna Sfântului Modest, părticele din moaştele Sfinţilor Doctori Cosma şi Damian, din ale Sfântului Arcadie, cât şi o bucăţică din Piatra Sfântului Mormânt.

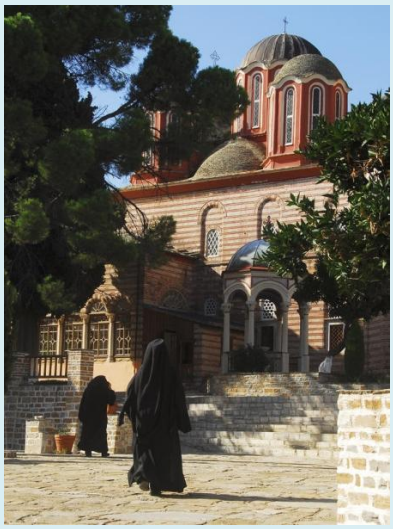

Biblioteca mănăstirii are un fond de carte de peste 4.000 de titluri, 300 de manuscrise şi alte documente. În biblioteca mănăstirii, pe lângă cărţile de valoare, mai se păstrează şi câteva manuscrise, dintre care opt pe pergament, datând din secolele XII-XIV, cuprinzând lucrări bisericeşti, şi trei manuscrise pe pergament cuprinzând Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur.

Dintre cele 14 paraclise ale mănăstirii, opt sunt aşezate în incinta acesteia. Pe malul mării este un izvor, făcut prin minune de Sfântul Gheorghe, şi, chiar dacă se află la nivelul mării, apa lui este dulce şi bună de băut.

Unul dintre cele mai renumite schituri ale Mănăstirii Xenofont este schitul omonim (Xenofont), întemeiat de Cuviosul isihast Silvestru, între anii 1760-1766, ajutat fiind de călugării Efrem şi Agapie. În schitul amintit, aflat mai sus de mănăstire, închinat Bunei Vestiri, se nevoiau mai bine de 50 de isihaşti greci şi români. Astăzi, schitul are 22 de chilii, în multe dintre ele călugării ocupându-se cu pregătirea de tămâie naturală.

În prezent (2009), în Mănăstirea Xenofont, cât şi în jurl ei, se nevoiesc 70 de monahi.

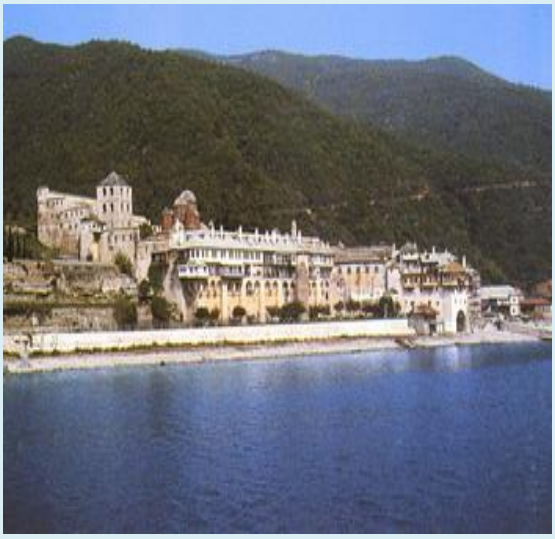

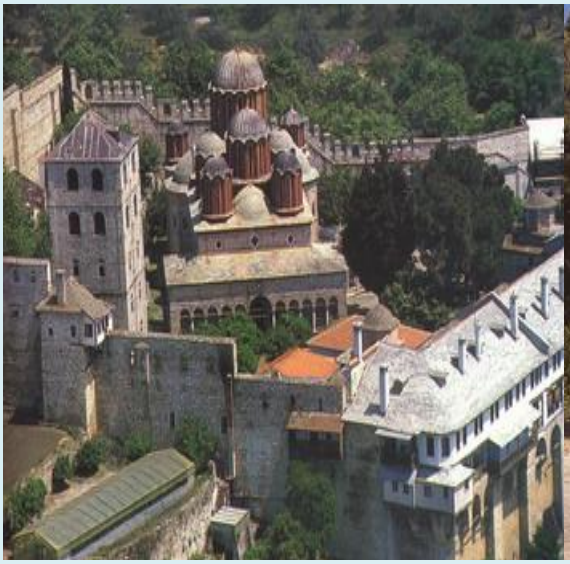

Mormântul Sfântului mare mucenic Gheorghe - Lodd

Biserica Sfântul mare mucenic Gheorghe din Lodd, Lida

Biserica Sfântul Gheorghe este o biserică ortodoxă din localitatea Lodd (Lod, Lida, Lydda), unul dintre marile oraşe din Israel. După cum ştim, ***la început bisericile se zideau pe mormintele martirilor; urmând această rânduială, această biserică a fost ridicată pe locul în care a fost înmormântat Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de Biruinţă.***

Despre această localitate citim în Sfânta Scriptură astfel: ***"Şi trecând Petru pe la toţi, a coborât şi la sfinţii care locuiau în Lida. Şi acolo a găsit pe un om, anume Enea, care de opt ani zăcea în pat, fiindcă era paralitic. Şi Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Hristos. Ridică-te şi strânge-ţi patul. Şi îndată s-a ridicat. Şi l-au văzut toţi cei ce locuiau în Lida şi în Saron, care s-au şi întors la Domnul."*** (Fapte 9, 32-35)

Biserica Sfântul mare mucenic Gheorghe - localitatea Lida - Lodd

Localitatea Lod sau Lido este o localitate cu populaţie mixtă, de arabi şi evrei, aflată la o distanţă de aproximativ 15 kilometri sud-est de Tel Aviv, în Districtul Central al Israelului. La sfârşitul anului 2007, localitatea Lod avea o populaţie de 67.000 de persoane. Localitatea Lod găzduieşte şi Aeroportul Internaţional Ben Gurion, cunoscut iniţial chiar sub denumirea de Aeroportul Lod. Aeroportul şi tot ceea ce ţine de acesta constituie una dintre cele mai mari pieţe de angajări pentru locuitorii din Lod.

Lod este un oraş antic, el datând încă din perioada greco-romană. Oraşul Lida, denumirea antică a locului, apare menţionat într-o listă de oraşe canaanite a lui Thutmose al III-lea din Karnak, aceasta datând din mileniul II înainte de Hristos.

Oraşul Lida a fost construit pe ruinele anticului oraş Lida. Lida este un oraş menţionat şi în Sfânta Scriptură, atât în Vechiul Testament, în I Cronici 8, 12, cât şi în cel Nou, la Fapte 9, 32-38. Potrivit Bibliei, Lod sau Lida a fost construit de către Shemed, un membru din tribul lui Veniamin. Acest loc a fost părăsit odată cu captivitatea babilonică, fiind reînfiinţat însă imediat după întoarcerea evreilor din exil.

În perioada elenistă, acest loc se afla în afara graniţelor Iudeii, însă în perioada Macabeilor, acesta va redeveni oraş israelian. În anul 43 i.Hr, guvernatorul sirian Cassius i-a vândut pe locuitorii oraşului drept sclavi. Proconsului roman al Siriei,

Cestius Gallus, a devastat oraşul, în drumul său spre Ierusalim, iar în anul 68 i.Hr, acesta va fi din nou cucerit, de astă dată de către Vespasian.

Până în epoca bizantină, oraşul Lod era deja în mare parte încreştinat. Acesta este unul dintre locurile legendare în care s-ar fi născut Sfântul mare mucenic Gheorghe, ocrotitorul Angliei, motiv pentru care, într-o vreme, s-a şi numit Georgiopolis. Mormântul sfântului martir va fi construit chiar în acest loc, unde se află şi astăzi. În Noul Testament, Lida este locul în care Sfântul apostol Petru vindecă un paralitic (Faptele Apostolilor 9, 32-38). Cucerit de către musulmani în anul 636, oraşul Lod va fi folosit pe post de reşedinţă a regiunii filistene. Puţin mai târziu, capitala se va muta la Ramla. Cruciaţii vor ocupa oraşul Lod în anul 1099. Sultanul Saladin îl va recupera, însă în scurt timp, cruciaţii îl vor cuceri din nou - 1191.

Pentru cruciaţii englezi, cum ar fi regele Richard Inimă de Leu, oraşul Lod avea o valoare nespusă, ţinând cont că acesta era considerat a fi locul de naştere al sfântului ocrotitor al Angliei - Sfântul mare mucenic Gheorghe. Cruciaţii vor face din acest oraş scaun al ritului latin din zonă. Potrivit pelerinului iudeu Veniamin de Tudela, în anul 1170, în Lod nu mai locuia decât un boiangiu iudeu.

De-a lungul perioadei otomane, în localitatea Lod nu mai vieţuia nici un evreu, însă începând cu secolul al XIX-lea, aici va lua naştere o micuţă comunitate. Locuitorii evrei au fost exilaţi de către arabi în anul 1921. În anul 1944, Lida avea o populaţie de 17.000 de oameni, dintre aceştia o cincime fiind creştini arabi.

În războiul israeliteano-arab din anul 1948, în luna iulie, Haganah şi Iegun au capturat Lida. Locuitorii arabi au fost exilaţi, dimpreună cu cei ce locuiau în oraşul

apropiat Ramla, în total de aproximativ 50.000. Această hotărâre a fost luată pentru a asigura protecţia drumului ce leagă oraşele Tel Aviv şi Ierusalim.

Biserica Sfântul mare mucenic Gheorghe din Lida, Lodd - scurt istoric

Sfântul Gheorghe este renumit în toată lumea creştină, ca unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfinţi, şi cu atât mai mult în Lodd, oraşul său natal. După martiriul sfântului, creştinii i-au luat sfântul trup şi i l-au adus în Ţara Sfântă, în satul său natal. Biserica Sfântul Gheorghe (el-Khader) din Lodd (Lida) este unul dintre cele mai mari sfinte locaşuri închinate martirului din secolul al IV-lea. Mănăstirea greco-ortodoxă are două hramuri: Sfântul mare mucenic Gheorghe şi Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil.

Actuala biserică din Lodd a fost ridicată în anul 1870, avându-şi zidurile lipite de Moscheea El-Chodr. Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, Patriarhatul greco-ortodox de Ierusalim a primit aprobarea, de la autorităţile otomane, spre a reconstrui o biserică pe locul unei foste basilici creştine. Ultimele ruine din acest loc, peste care s-au aşezat cele noi, aprtineau unei structuri creştine din secolul al XV-lea; noua clădire a bisericii ocupa fosta navă şi absida stângă a vechii biserici, cu toate că ruinele cele vechi se întindeau pe mai mult de atât.

Pentru a aproba zidirea noii biserici, autorităţile otomane au cerut ca restul spaţiului să fie dăruit spre a se ridica şi o moschee. De aceea, actuala Biserică a Sfântului Gheorghe se ridică doar în colţul nord-estic al vechii basilici creştine. Hala centrală a moscheii păstrează, chiar în centrul ei, o coloană veche ce se afla în naosul basilicii creştine.

Deasupra uşii de intrare în biserică se află un frumos basorelief înfăţişându-l pe Sfântul Gheorghe omorând balaurul. ***Într-o capelă subterană, actuala biserică ortodoxă păstrează mormântul Sfântului mare mucenic Gheorghe şi o parte din moaştele sale.*** În partea dreaptă a altarului, în dreptul scărilor ce coboară în capela subterană, se află "lanţurile" cu care a fost legat Sfântul Gheorghe, înainte de a fi

omorât. Sarcofagul de piatră din capelă a fost restaurat în anul 1871, în vremea patriarhului Chiril.

ΟΤΡΟΠΑΙΟ
ΦΟΡΟΣ.

Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Pr. Silviu Cluci - Lida (Lod) - oraşul Sfântului Gheorghe

Străvechea cetate Lida apare menţionată întâia dată în lista cetăţilor cucerite de Tutmosis al III-lea în secolul al XIV-lea î.Hr. Reconstruită de seminţia lui Veniamin (I Paralipomena 8, 12) şi mai târziu anexată la Samaria, Lida a fost una dintre importantele cetăţi cucerite de Macabei (I Macabei 11, 34). Romanii i-au conferit privilegii politice şi statut de oraş, cu numele Diospolis.

În Lida, Sfântul Petru l-a vindecat pe Enea care era paralitic de opt ani (Faptele Apostolilor 9, 32-35). Această minune a avut ca efect convertirea multor locuitori ai cetăţii, astfel că în Lida s-a înfiripat de timpuriu o comunitate creştină. În secolul al IV-lea aici era reşedinţă episcopală şi tot în Lida s-a ţinut un sinod împotriva ereziei pelagiene.

După tradiţie aici s-a născut şi a fost înmormântat Sfântul mare mucenic Gheorghe. Astfel, începând cu secolul V, oraşul a devenit loc de pelerinaj creştin.

În secolul X, biserica şi mormântul Sfântului Gheorghe au fost incendiate de musulmani. Iar în secolul al XII-lea, pe acelaşi loc, cruciaţii au construit o biserică nouă care, mai târziu, a fost transformată în moschee.

În anul 1873, Patriarhia de Ierusalim a cumpărat de la musulmani o parte din moschee, care includea porţiunea de pământ pe care se afla mormântul sfântului şi a preschimbat-o în biserică. Iar în anul 1893 a fost construită o mănăstire ortodoxă în apropiere.

Astăzi, Lida (Lodd) are o populaţie circa 60000 de locuitori şi este un important nod fero-viar şi aerian prin aeroportul internaţional Ben-Gurion. Mulţime de pelerini poposesc zilnic la Biserica Sfântului Gheorghe pentru a se închina la mormântul purtătorului de biruinţă.

Biserica şi mormântul Sfântului mare mucenic Gheorghe din Lodd (Lida) - Israel (galerie foto):
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/biserica-mormantul-sfantului-mare-mucenic-gheorghe-din-lodd-lida-israel-galerie-foto

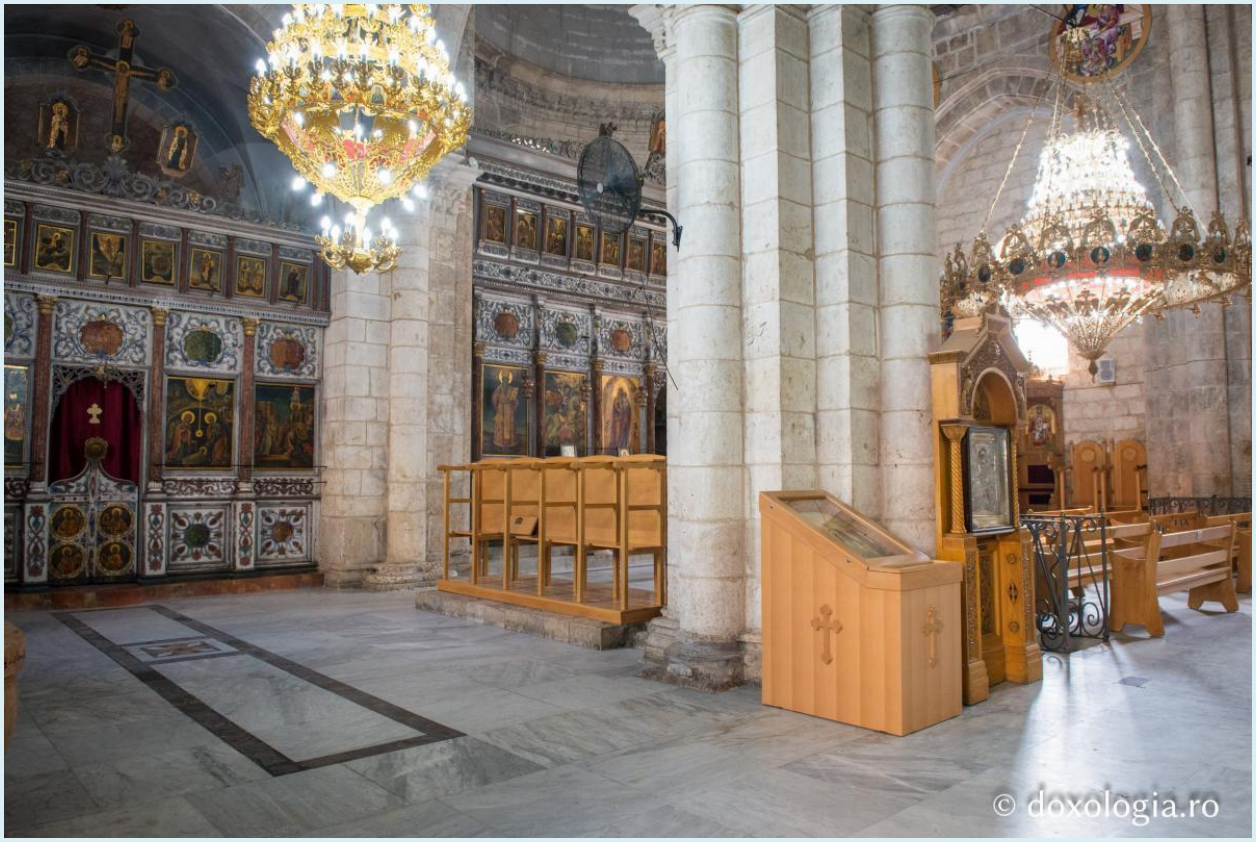
© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΔΕΗΣΗ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ
© doxologia.ro

Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Radu Alexandru - Închisoarea şi lanţurile Sfântului Gheorghe

Biserica Sfântul mare mucenic Gheorghe din vechiul Cairo a fost construită, potrivit tradiţiei, pe locul temniţei în care Sfântul Gheorghe s-a aflat închis pentru o perioadă de două luni şi jumătate.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe (Deir Al-Banat) din vechiul Cairo, Egipt, este un aşezământ monahal ce aparţine Patriarhiei Ortodoxe a Alexandriei. Acesta se afla în apropierea Bisericii Sfântul Gheorghe (Mar Girgis), locul tronului Patriarhului grec al Alexandriei.

Amândouă aşezămintele sunt construite deasupra unei fortăreţe romane. Surprinzător, în apropiere se afla o altă biserică şi un aşezământ monahal închinate Sfântului Gheorghe, aparţinând însă Bisericii copte.

Originea Mănăstirii Sfântul Gheorghe (Deir Al-Banat) este obscură, însă se crede că întemeierea sa datează din secolele VII-VIII. În prezent, mănăstirea adăposteşte 30-40 de monahii. Măicuţele scot credincioşilor spre închinare o cătuşă metalică şi un lanţ, în care, potrivit tradiţiei, ar fi pătimit, Sfântul Mucenic Gheorghe.

Acest lanţ, de aproximativ 4.2 m lungime, este considerat făcător de minuni. Există mărturii protrivit cărora în prezenţa acestuia au fost tămăduiţi cei cuprinşi de duhuri necurate şi paralitici.

Din secolul al XVII-lea, lanţurile Sfântului Gheorghe din această mănăstire au fost întrebuinţate pentru a-i vindeca pe cei demonizaţi şi pe cei care sufereau de boli nervoase.

În 1737, Richard Pococke a văzut aceste lanţuri şi a consemnat următoarele: *"Ei spun că au mâna Sfântului, şi mi-au arătat un stâlp de care sunt fixate o cătuşă din fier şi un lanţ şi mi-au spus că oamenii nebuni care stau legaţi trei zile în acestea se însănătoşesc cu siguranţă. Ei m-au informat că turcii adesea încearcă acest experiment şi au o mare admiraţie pentru sfânt, vin frecvent şi rostesc rugăciuni aici vinerea".*

Astăzi, un mare număr de greci, copţi şi musulmani, care au mare credinţă în Sfântul Gheorghe, vizitează această mănăstire vinerea şi duminica.

Lângă mănăstire se află biserica Sfântul Gheorghe. Biserica grecească a Sfântului Gheorghe este una dintre puţinele biserici de formă circulară aflate în Răsărit.

Potrivit tradiţiei, în timpul fugii în Egipt, Sfânta Familie ar fi găsit adăpost chiar într-un loc pe care în prezent se află biserica.

Biserica a fost incendiată în repetate rânduri. A ars în 1904, iar structura actuală a fost construită în 1909, însă încă păstrează unele elemente ale vechii structuri, precum ferestrele.

Timp de secole, biserica s-a aflat alternativ în posesia copţilor şi a grecilor, însă, din secolul al XV-lea a rămas definitiv în posesia grecilor.

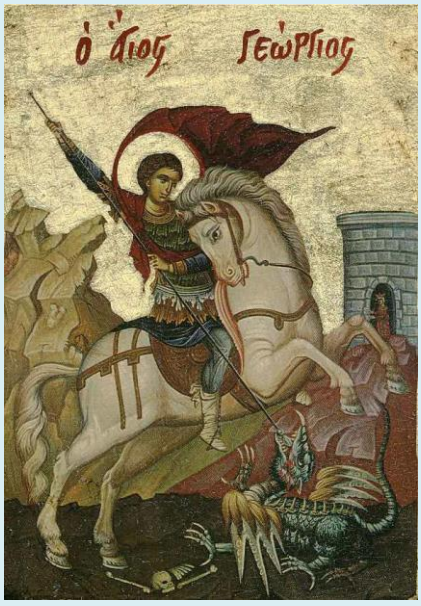

Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe de pe Insula Prinţilor din Turcia

Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe Koudouna

În acest an, în ziua sărbătorii Sfântului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de Biruinţă, zeci de mii de turci musulmani s-au adunat la Mănăstirea Sfântul Gheorghe, de pe Insula Prinţilor (la 50 de kilometri de Constantinopol) pentru a comemora sărbătoarea sfântului.

Această mănăstire a fost construită de împăratul bizantin Nichifor Focas, în anul 963 AD.

O icoană miraculoasă a Sfântului Gheorghe a fost adusă aici de la Monastery of Peace, care a fost fondată de împăratul Iustin al II-lea, la Atena.

Nedorind călugării ca icoana lor sfântă sa fie furată în timpul cruciadelor din 1302, au ascuns-o sub pământ fiind deasupra ei sfântul altar. Icoana miraculoasă a fost pierdută mai mulţi ani.

Legenda spune, că cu mulţi ani în urmă Sfântul Gheorghe a apărut la un cioban într-un vis şi i-a spus locul în care va găsi icoana sa. Când s-a apropiat de zonă, a auzit sunet de clopote, şi a descoperit icoana, decorată cu clopote. Aceasta este sursa din spatele cuvântului "Koudouna", care înseamnă "clopote".

Mănăstirea a fost mai târziu ataşată la Sfânta Lavra din Kalavryta, şi în cele din urmă la Patriarhul din Constantinopol. Biserica actuală a fost construită în 1905.

Minunile Sfântului sunt multe, nu numai faţă de creştini, ci faţă de toată lumea fără excepţie, care se apropie de harul lui cu credinţă.

Poarta mare de fier a Mănăstirii, aşa cum aflăm de la gravura în greacă şi turcă, a fost oferită de musulmanul Rasoul Efenti, ca un cadou de recunoştinţă faţă de sfânt pentru vindecarea soţiei sale.

La data de 23 aprilie, în ziua în care sfântul este onorat şi Mănăstirea sărbătoreşte, zeci de mii de de pelerini sosesc, nu numai de la Constantinopol, ci din alte oraşe, pentru a venera pe Marele Mucenic şi să caute ajutor în problemele lor.

Aproximativ toţi acesti pelerini sunt de alte credinţe. Mulţi se vor întoarce mai târziu să-i mulţumească Sfântul Gheorghe, care a auzit rugăciunea lor.

Mărturii de la călugării de la mănăstire

Ieromonahul Efrem de Xenofont, care a trăit timp de trei ani la "Koudouna", este uimit de credinţa a mii de musulmani, care vizitează mănăstirea. "*Aceşti oameni trăiesc cu inima lor", afirmă el, "deoarece credinţa este vederea şi puterea inimii, pentru acest motiv, ei pot avea experienţa Sfinţilor noştri.*"

Călugărul Kallinikos de Xenofont, care serveşte ca preot spune: "Suntem uimiţi de ceea ce are loc aici. De multe ori vedem oameni care găsesc pe Domnul cu credinţă de centurion roman ", la întrebarea noastră dacă sfântul răspunde la rugăciunile de mii de pelerini, el a răspuns:" În timpul meu de trei ani aici, noi suntem martori al minunilor, cum ar fi vindecarea de paralitici, muţi şi naştere de copii. "

Astfel, Sfântul Gheorghe a devenit un loc de cult pentru mii de atei, creştini, evrei, musulmani în special, care cu toate mijloacele vin la insulă şi să aducă tamata lor (cererile), şi punându-le înaintea Sfântului, ei îşi pun speranţele în el. Şi Sfântul arată că el nu este judecător "dă vindecare", pentru fiecare credincios.

Fie ca Hristos să ne dea pocăinţă, ca noi toţi să fim mântuiţi şi să ajungem la cunoaşterea Adevărului. Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruinţă, să mijlocească pentru noi toţi şi să ne ajute! Amin.

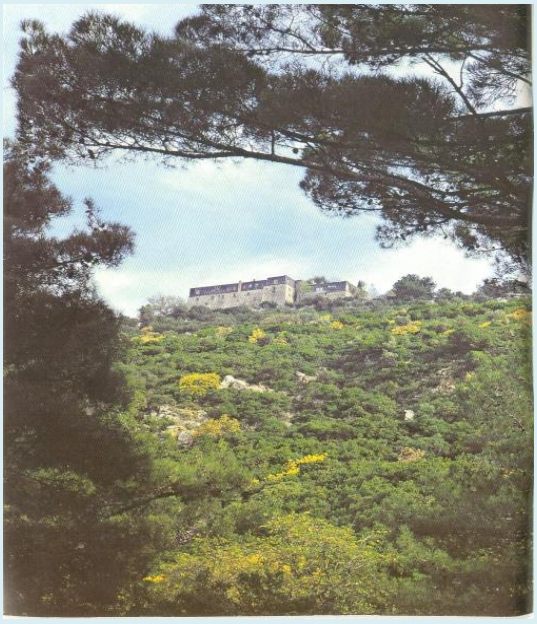

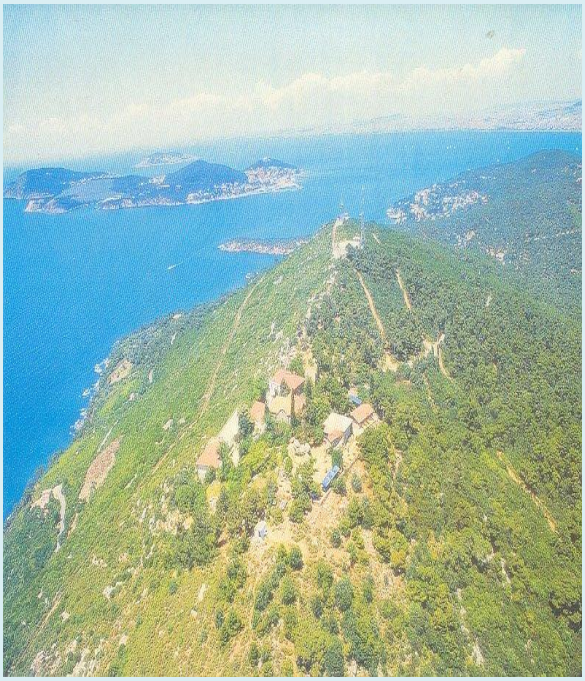

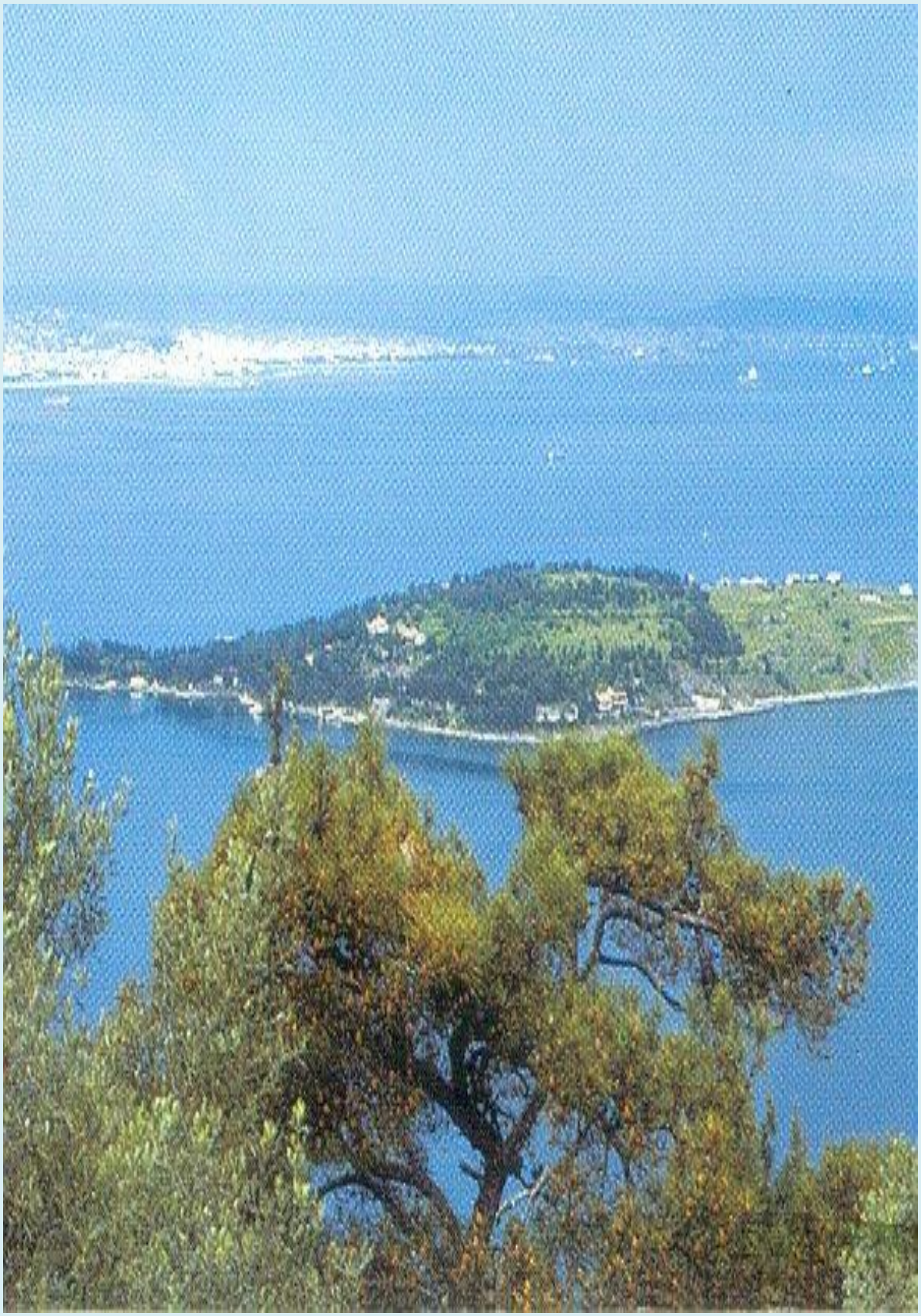

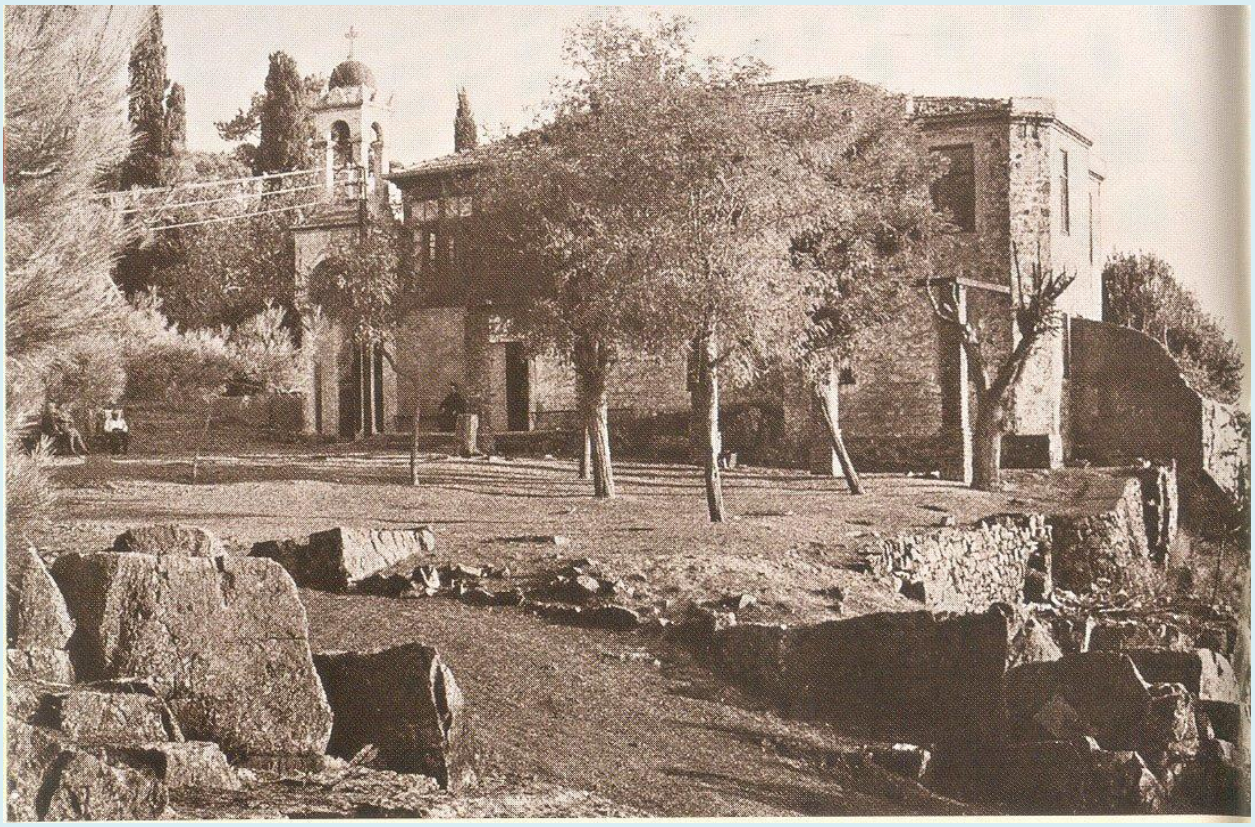

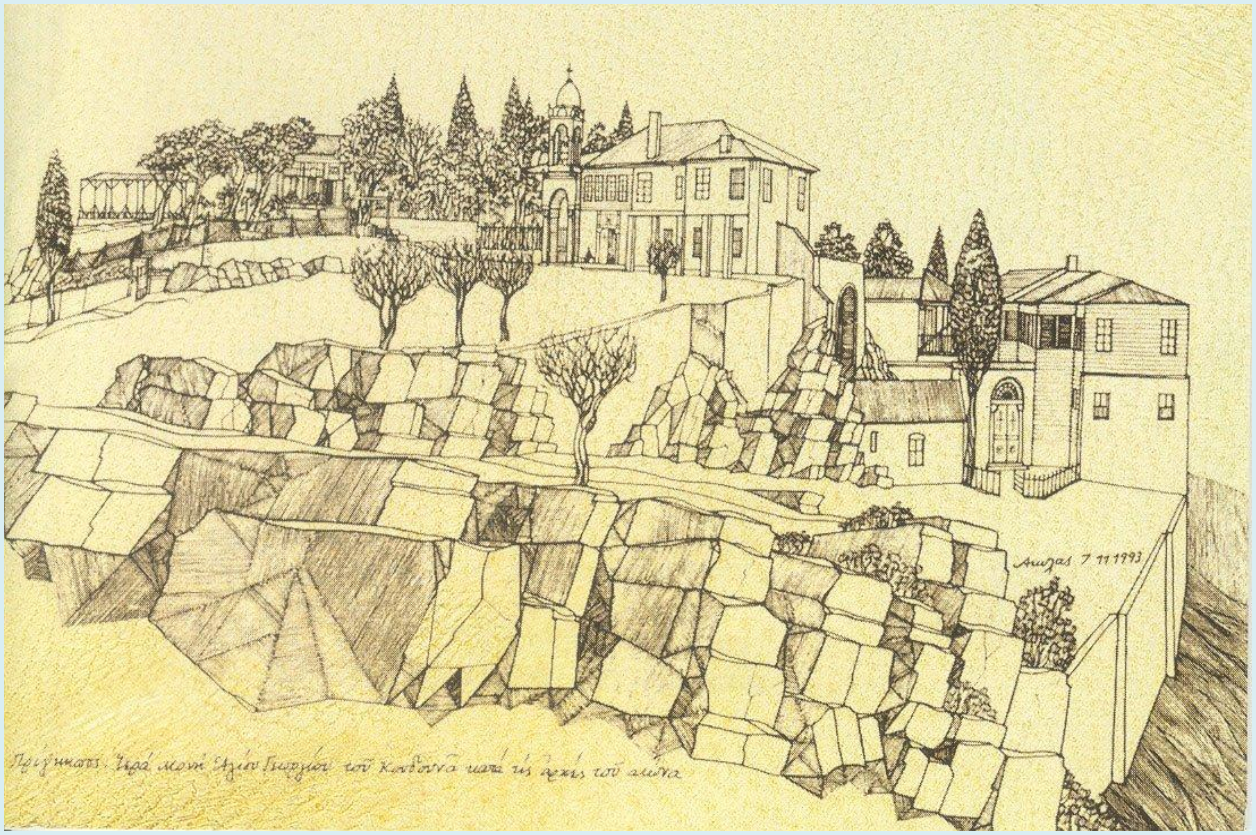
Αιωρας 7 11 1993

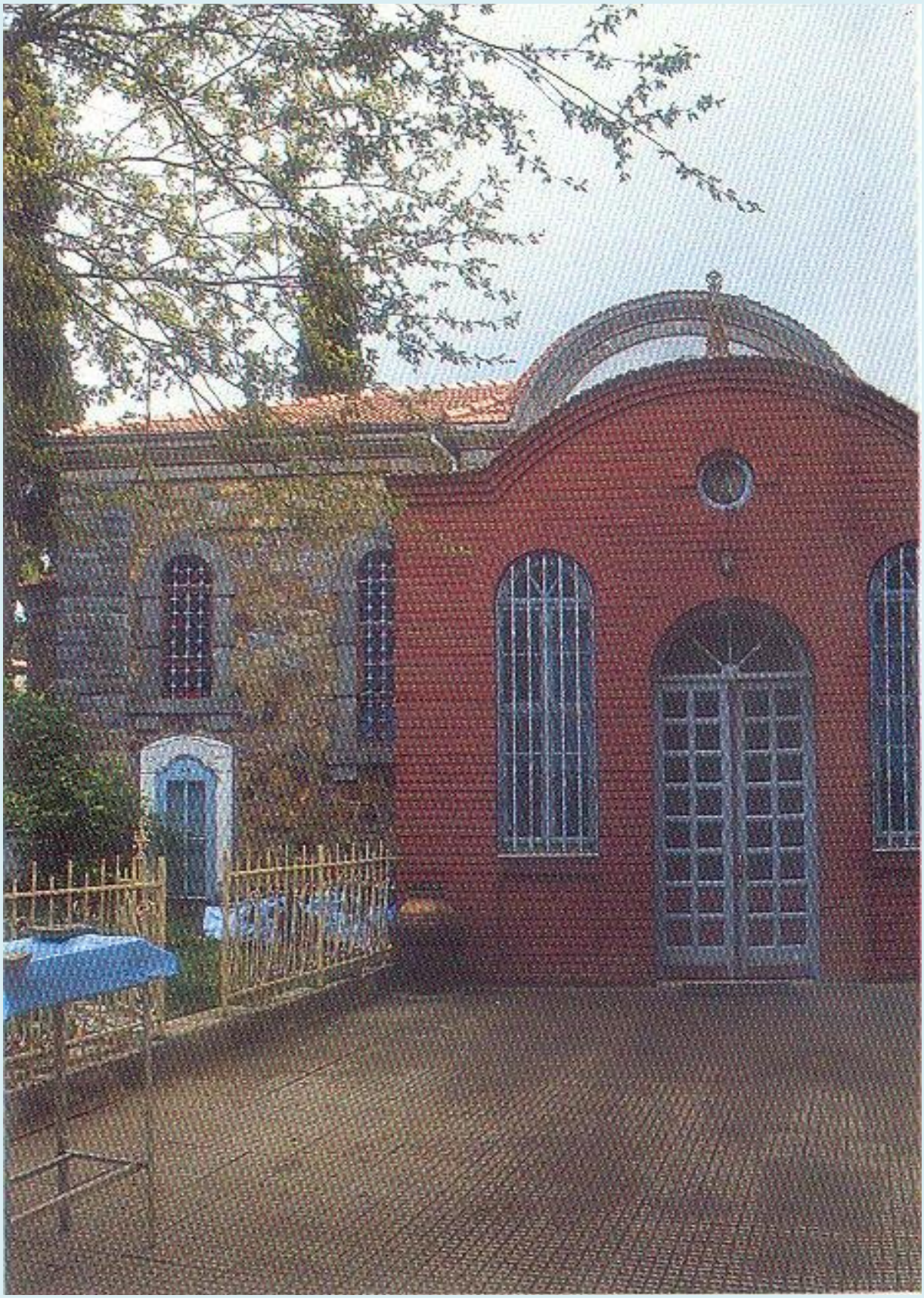

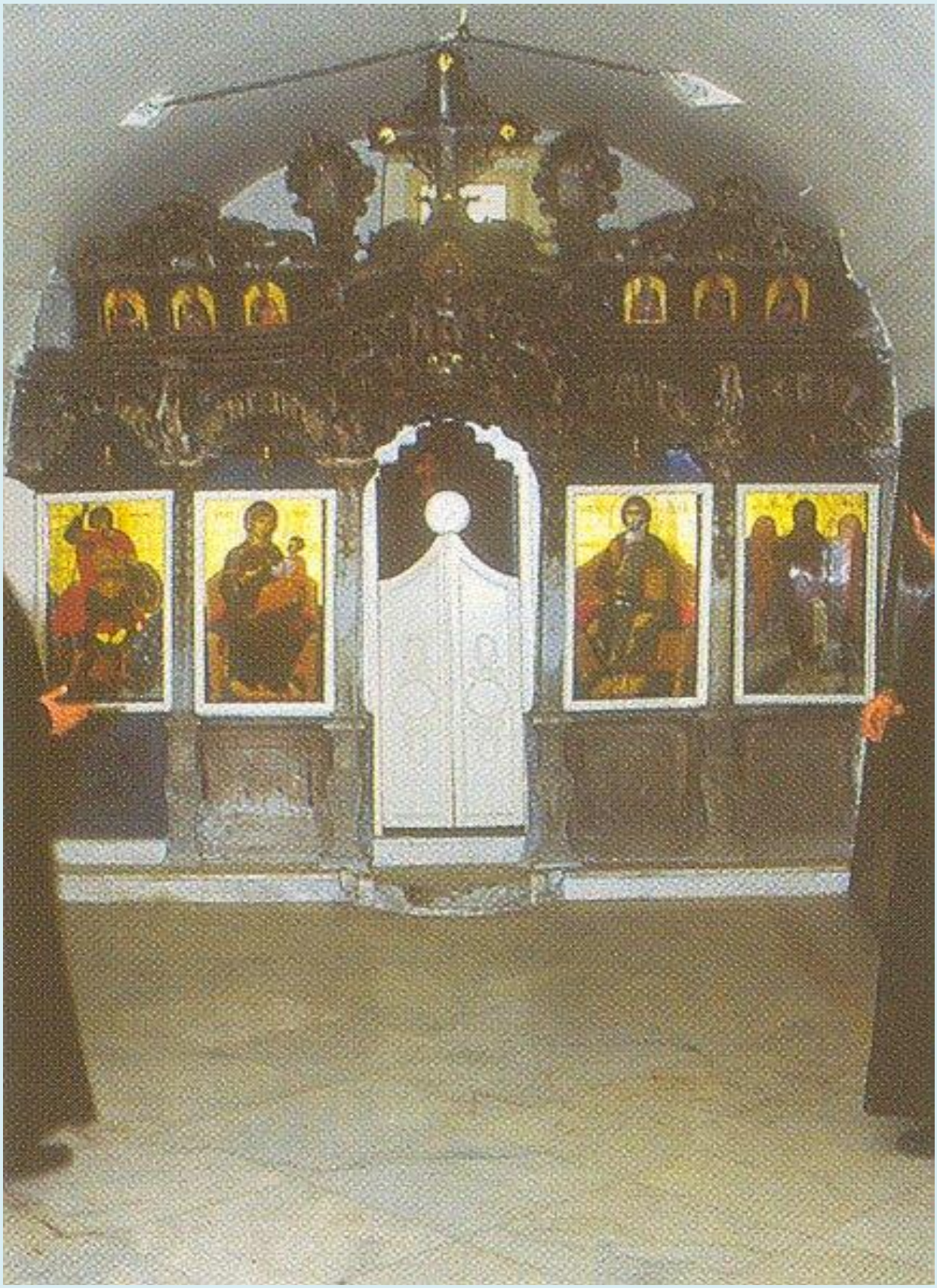

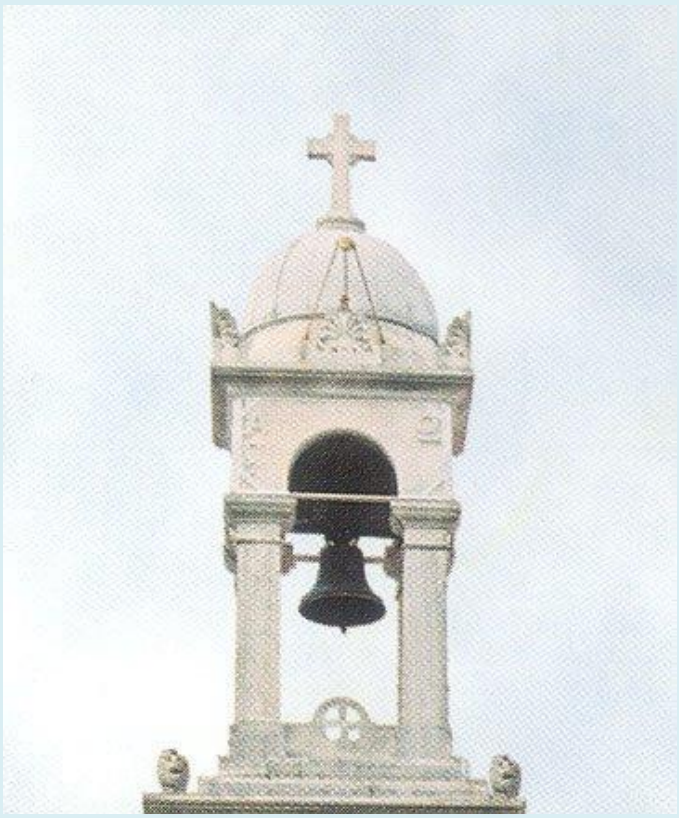

Icoana făcătoare de minuni a Sfântului mare mucenic Gheorghe – „Faneromenos”, de la Mănăstirea Pantokrator, Sfântul Munte Athos

(…) Icoana a fost realizată în veacul al XIV-lea, fiind păstrată într-o chilie din Kapsala (aşa se numeşte o parte a teritoriului Mănăstirii Pantokrator) până în anul 1982, când a fost mutată în biserica mare. În urma minunii din 1821, miracol pe care îl vom evoca, icoana a fost supranumită „Faneromenos”, ceea ce în limba română se traduce ca „cel ce s-a arătat”.

Într-o noapte, în anul 1821, o ceată de răufăcători a bătut la uşa chiliei din Kapsala, în care era păstrată icoana Sfântului mare mucenic Gheorghe. Acesta transformat în tânăr strălucitor de frumos, deschide uşa şi îi pofti pe tâlhari la masă, în arhondaric.

După ce i-a lăsat să mănânce şi a aflat că ei voiau să jefuiască acea chilie şi mănăstirea toată, sfântul i-a legat pe tâlhari cu lanţuri nevăzute. După aceea a dispărut. Tâlharii au rămas legaţi şi nemişcaţi în toată noaptea aceea. A doua zi, călugării, văzându-i pe tâlhari legaţi cu lanţuri nevăzute, au rămas uimiţi.

Făcându-li-se milă, călugării l-au rugat pe Sfântul Gheorghe să-i dezlege pe tâlhari deoarece s-au pocăit. Sfântul Gheorghe, de această dată, invizibil, îi dezlegă. După ce au fost eliberaţi, toţi tâlharii s-au călugărit, nevoindu-se până la moarte chiar în chilia aceea. De atunci, din 1821, icoana aceasta este supranumită „Faneromenos”.

Mihai Stere Derdena

Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu

Icoana Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu este una dintre cele mai cunoscute icoane făcătoare de minuni din Sfântul Munte Athos.

Istoria icoanei Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu este legată de însuşi momentul în care mănăstirea a fost ctitorită. În vremea domniei împăratului bizantin Leon filosoful şi a ţarului bulgarilor Simeon cel mare, trei fraţi, Moise, Aaron şi Vasile, din cetatea Ohrid, au mers în Muntele Athos şi au hotărât să înalţe o mănăstire de obşte.

În anul 919, cei trei fraţi au ridicat acolo o mică biserică. Deoarece fiecare dintre ei dorea să închine mănăstirea unui hram diferit (Maicii Domnului, Sfântului Nicolae sau Sfântului Gheorghe), au hotărât să închidă în biserică o scândură nepictată şi să

se roage toată noaptea, ca Domnul să facă voia Sa. A doua zi dimineaţa au aflat zugrăvit pe scândură chipul Sfântului Gheorghe.

Mutarea icoanei din Lida în Athos

În acea vreme, în Palestina, în apropiere de Lida, patria Sfântului mare mucenic Gheorghe, se afla o mănăstire numită „a lui Fanuil", ce adăpostea o icoană făcătoare de minuni a Sfântului mare mucenic Gheorghe, încă din vremea bine credinciosului împărat Constantin cel mare. Într-o zi, icoana sfântului s-a făcut nevăzută din faţa ochilor tuturor.

Noaptea, marele mucenic s-a arătat în vis egumenului Evstratie şi i-a spus: „De ce te istoveşti peste măsură de întristare şi mâhnire după mine, omule? Eu mi-am găsit biserică şi mănăstire în Sfântul Munte Athos, unde este locul ales al Preasfintei noastre Stăpâne şi Născătoare de Dumnezeu. Acolo am dorit să petrec. Dacă vreţi să vă mântuiţi de mânia care vine peste tine şi peste aceia care sunt cu tine, ia pe fraţi şi mergeţi în pământul şi mănăstirea pe care ţi le-am spus, şi acolo mă vei afla, căci Domnul a dat întreaga Palestina şi Siria spre nimicire saracinilor, din pricina înmulţirii păcatelor şi nedreptăţilor săvârşite de creştini".

După aceste cuvinte, Sfântul Gheorghe s-a făcut nevăzut, iar starețul împreună cu obștea au venit în Sfântul Munte, la Mănăstirea Zografu unde, cu adevărat, au aflat icoana Sfântului mare mucenic Gheorghe, care plecase de la ei şi, după minunată pronie a lui Dumnezeu, s-a aşezat pe o scândură nouă!

Monahii palestinieni nu au mai dorit să se întoarcă în patria lor, ci au rămas pentru totdeauna în noua mănăstire aleasă de Sfântul Gheorghe, iar părintele Evstratie a fost aşezat ca egumen al mănăstirii.

Minunea cu episcopul necredincios

Această icoană făcătoare de minuni a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe este deosebită, căci în ea a rămas până în ziua de astăzi o parte din degetul arătător cu care, cu nesocotire şi îndrăzneală, a atins chipul sfântului, necredinciosul episcop al eparhiei Vodinului.

Acesta, venind la mănăstire, a intrat în biserică şi fără evlavie s-a apropiat de icoana Sfântului Gheorghe. Întinzându-şi mâna, a atins cu degetul nasul Sfântului Gheorghe, zicând: „Aceasta este icoana care s-a pictat singură?" Iar când a vrut să-şi retragă mâna, nu a mai putut, căci degetul i-a rămas lipit de nara Sfântului

Gheorghe. Văzând aceasta, părinții mănăstirii au încercat să-l ajute, dar fără nici un folos. Atunci, episcopul, căindu-se pentru necredința lui, s-a rugat sfântului să-l ierte; împreună cu el s-au rugat și părinții mănăstirii. După multă rugăciune, Sfântul Gheorghe s-a arătat unuia dintre călugări și i-a zis că, pentru necredința lui, să i se taie vârful degetului, care va rămâne lipit de icoană drept mărturie. Neavând altă scăpare, episcopul a fost nevoit să rabde tăierea degetului, care a rămas lipit de icoană până în ziua de azi.

Pr. Silviu Cluci - Icoana Sfântului Gheorghe, care a venit pe mare, de la Mănăstirea Zografu

În katholikonul Mănăstirii Zografu, în locul în care de obicei este aşezată icoana Maicii Domnului, se află icoana a Sfântului Gheorghe, care a venit singură pe mare.

Într-una din zile, aproape de Mănăstirea Vatoped s-a arătat pe valuri icoana Sfântului Gheorghe. Vestea despre apariția icoanei s-a răspândit în tot Athosul. Părinţii vatopedini au luat icoana din apă, cu gândul de a o duce la mănăstirea lor, însă starețiide la celelalte mănăstiri se împotriveau, dorind să o aibă fiecare pentru mănăstirea sa.

Neajungând la nici o înțelegere, s-au hotărât să lege icoana pe un catâr și apoi să lase liber catârul, să meargă unde va fi voia Sfântului Gheorghe. Povățuit de Sfântul Gheorghe, catârul s-a îndreptat spre Mănăstirea Zografu și, oprindu-se pe un deluşor din fața ei, a căzut mort. Atunci părinții, luând cu bucurie icoana, au dus-o în biserică și, făcând priveghere de toată noaptea, au pus-o la loc de cinste.

A doua zi, când paracliserul a mers să aprindă candelele, nu a mai găsit icoana în biserică. Înspăimântat, a mers la stareț și i-a spus despre dispariția icoanei. Atunci starețul împreună cu toată obștea au început să o caute. După multe căutări au aflat-o în locul unde a fost adusă de catâr la început. Luând-o cu multă evlavie au

dus-o din nou în biserică, dar în următoarea zi, s-a întâmplat la fel. Acest lucru s-a repetat de trei ori. Atunci părinţii au hotărât să zidească o biserică pe locul unde astăzi se găseşte kathisma Sfântului Gheorghe.

De atunci, icoana nu a mai plecat, ci a rămas în locul în care se vede şi astăzi.

La sărbătorile închinate Sfântului Gheorghe (23 aprilie şi 3 noiembrie), de la Mănăstirea Zografu porneşte o procesiune cu această icoană către kathisma Sfântului Gheorghe. Foarte mulţi pelerini participă la această procesiune, datorită credinţei că cel care va purta icoana în procesiune va fi ajutat mult de Sfântul Gheorghe.

(Foto) Procesiunea cu Icoana Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Zografu: **https://doxologia.ro/foto-procesiunea-cu-icoana-sfantului-gheorghe-de-la-manastirea-zografu**

Pr. Silviu Cluci - Icoana Sfântului Gheorghe dăruită Mănăstirii Zografu de Ştefan cel mare

În katholikonul Mănăstirii Zografu, în strana arhierească din partea stângă, se află icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe, dăruită mănăstirii de Sfântul voievod Ştefan cel mare, aşa cum însuşi Sfântul Gheorghe i-a poruncit. Această icoană l-a însoţit pe marele voievod în bătălia de la Vaslui.

Icoana Sfântului Gheorghe dăruită Mănăstirii Zografu de Ştefan cel Mare / Foto: Silviu Cluci

Înainte de Bătălia de la Vaslui din 1475 a avut loc o minunată întâmplare. Fiindu-i teamă de mulţimea păgânilor, creştinii lui fiind cu mult mai puţini la număr, Sfântul Ştefan cel mare a făcut rugăciune.

În noaptea aceea, Sfântul mare mucenic Gheorghe i s-a arătat în vis şi i-a zis: „Îndrăzneşte în Domnul şi să nu te temi de această mulţime, ci în zori adună oştirile tale, le trimite asupra vrăjmaşilor lui Hristos, cu glas de trâmbiţă şi alai. În aceasta vei cunoaşte puterea lui Dumnezeu, care acum te ajută, căci pentru aceasta sunt eu trimis, să-ţi arăt cine va birui, şi puterea aceasta este mare în tine şi lucrătoare, şi o

să te ajut pe tine în toate bătăliile. Tu să înnoieşti mănăstirea mea pustiită, numită Zografu, care este în Muntele Athos, şi trimite acolo icoana mea pe care o ai cu tine.”

Trezindu-se din somn voievodul şi cugetând la vedenie, nu s-a mai îndoit de mila lui Dumnezeu, ci a adunat oastea sa şi, mergând în fruntea oştirii sale cu icoana Sfântului mare mucenic Gheorghe, i-a biruit şi ucis pe toţi potrivnicii.

Aducând apoi mulţumire Sfântului Gheorghe, voievodul a trimis pe un cinstit slujitor al său în Sfântul Munte, la Mănăstirea Zografu cu această sfântă Icoană ca ofrandă şi i-a dat hrisov să înnoiască din temelie mănăstirea.

Icoana Sfântului Gheorghe dăruită Mănăstirii Zografu de Ştefan cel mare se află astăzi în katholikonul acestei mănăstiri, în strana arhierească din partea stângă.

Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe de la Mănăstirea Xenofont

După tradiţie, în perioada iconoclastă, această icoană a Sfântului Gheorghe a venit în chip minunat pe mare, de la Constantinopol, la ţărmul Mănăstirii Xenofont.

Până astăzi, pe chipul Sfântului Gheorghe, sub bărbie, se vede o rană pricinuită de cuţitul unui iconomah, rană din care a curs sânge. Partea din spate a icoanei este arsă. Probabil iconomahii au aruncat-o în foc, de unde a luat-o un oarecare creştin evlavios şi a aruncat-o în mare, pentru a o salva.

Aşa a ajuns icoana Sfântului Gheorghe în Sfântul Munte, spre a fi apărător al acelui binecuvântat loc, întărire şi mângâiere monahilor.

Pe locul în care a ajuns icoana făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe a apărut un izvor de aghiasmă. Chiar dacă izvorul este la nivelul mării, apa este dulce și

bună de băut. Aghiasma Sfântului Gheorghe este considerată tămăduitoare, mai ales pentru bolile de rinichi.

La sfârşitul secolului al X-lea, icoana a fost aflată în apropierea locului unde astăzi se ridică Mănăstirea Xenofont. Cuviosul Xenofon a aflat un mic altar închinat Sfântului mare mucenic Dimitrie izvorâtorul de mir, precum şi icoanei făcătoare de minuni a Sfântului marelui mucenic Gheorghe, venită pe mare. Văzând sfânta icoană şi aflând despre minunata călătorie a ei pe mare, cuviosul Xenofon a zidit pe cheltuiala sa o biserică (vechiul katholikon al mănăstirii), chilii şi alte clădiri necesare.

Astăzi, icoana este aşezată spre închinare în noul katholikon al Mănăstirii Xenofont.

(Foto) Sfinte moaște de la Mănăstirea Xenofont

foto: Magda Buftea

Aflată pe malul mării, între Dohiariu și Rusikon, Mănăstirea Xenofont se întinde pe deschiderea formată de râul Nevrocopos. Din veacul al XVI-lea până la 1863, Mănăstirea Xenofont a fost întreţinută cu ajutoare româneşti.

Mâna dreaptă a Sfântului mare mucenic Gheorghe // Foto: Magda Buftea

Părticele din moaștele Sfintei Marina // Foto: Magda Buftea

Moaștele Sfântului mare mucenic Gheorghe și veșmântul îmbibat cu sângele Sfântului Dimitrie // Foto: Magda Buftea

Moaștele Sfântului mare mucenic Gheorghe // Foto: Magda Buftea

Moaștele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe și veșmântul îmbibat cu sângele Sfântului Dimitrie //

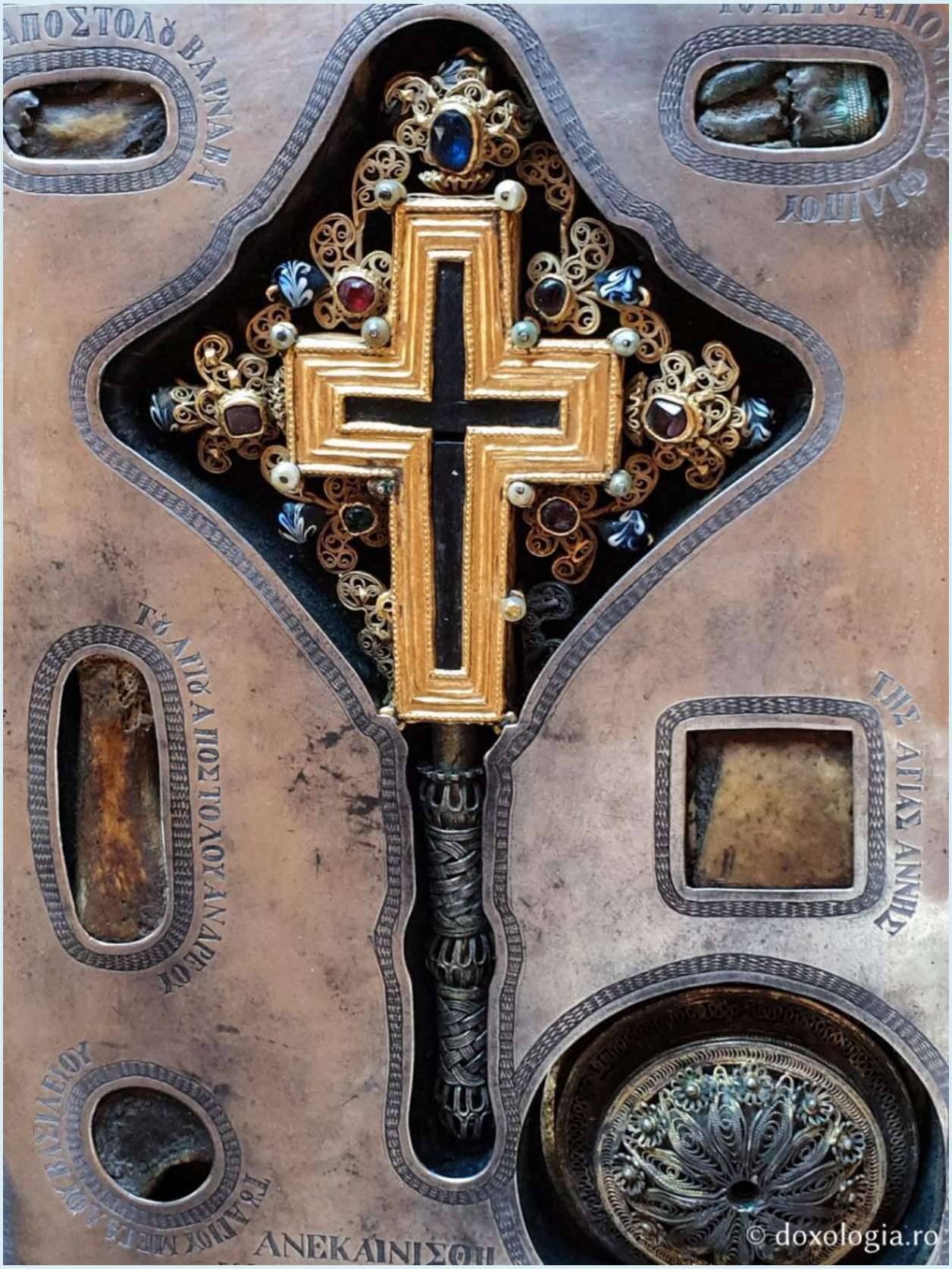

Părticele din cinstitul Lemn al Sfintei Cruci împreună cu alte sfinte moaște //

Părticele din cinstitul Lemn al Sfintei Cruci împreună cu alte sfinte moaște // Foto: Magda Buftea

Moaștele Sfântului mare mucenic Gheorghe // Foto: Magda Buftea

© doxologia.ro

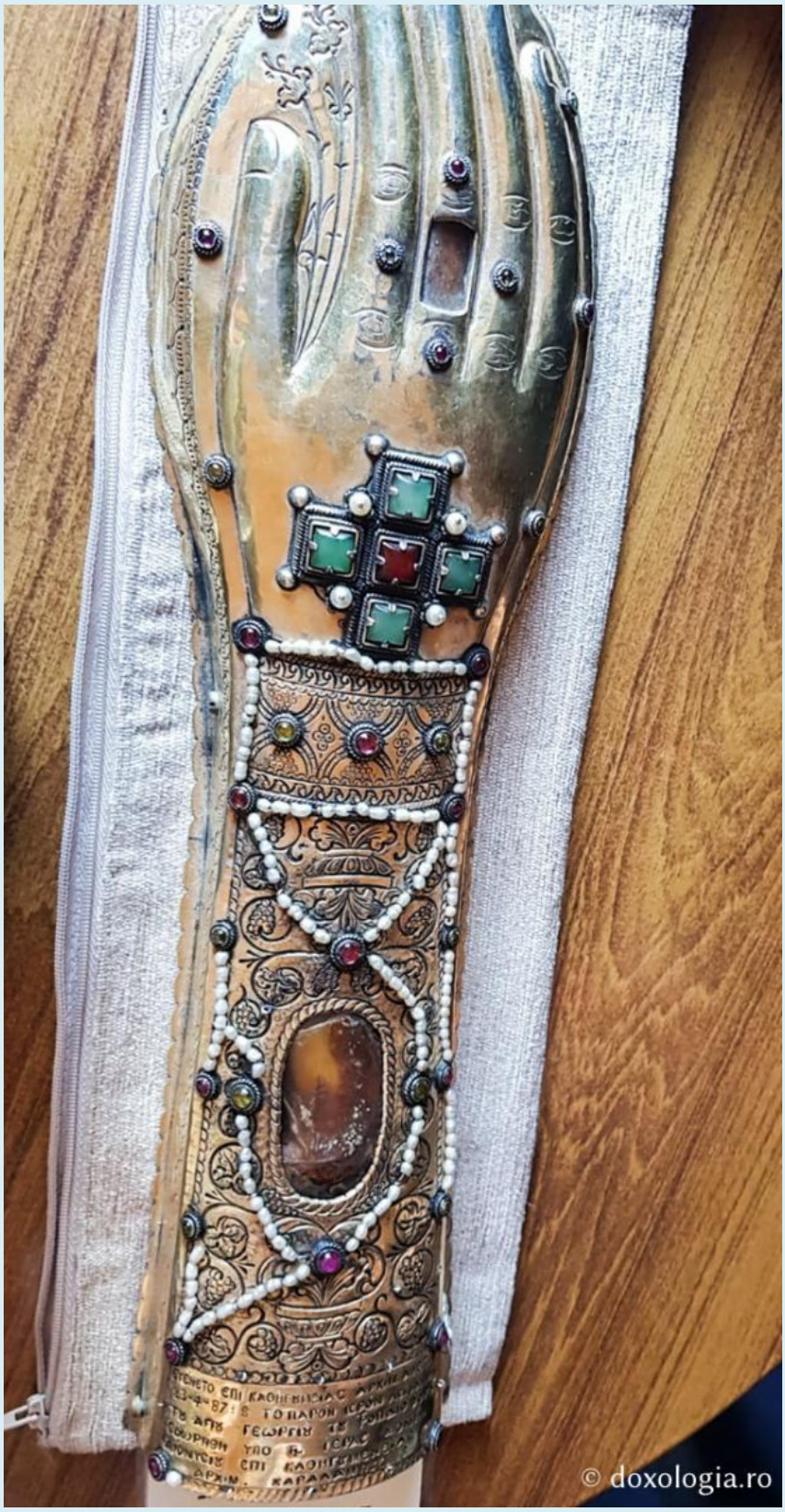

Mâna dreaptă a Sfântului mare mucenic Gheorghe

Părticele din moaștele Sfintei Marina împreună cu mâna Sfântului Pantelimon // Foto: Magda Buftea

Pr. Teodor Cenușă - Sfântul Gheorghe în iconografie

Reprezentare iconografică a Sfântului Gheorghe pe peretele estic al bisericii Mănăstirii Voroneț (Foto: Silviu Cluci)

Mucenicia Sfântului Gheorghe - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Sfântul Gheorghe este obligat să poarte încălțămintea de fier - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Sfântul Gheorghe înaintea împăratului Dioclețian - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Sfântul Gheorghe este scufundat în groapa cu var - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Sfântul Gheorghe este așezat pe un pat de fier înroșit - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Sfântul Gheorghe este dus spre temniță - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Sfântul Gheorghe se înfățișează împăratului dimpreună cu fecioara și balaurul ucis - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Convertirea împăratului - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Cinstea adusă Sfântului Gheorghe la curtea imperială - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Banchetul dat în cinstea Sfântului Gheorghe - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Sfântul Gheorghe în fruntea unui grup de călăreți - Reprezentare iconografică pe peretele exterior de vest al bisericii Arbore (Foto: Silviu Cluci)

Printre sfinții pe care îi chemăm mai des în rugăciunile noastre se numără, de bună seamă, și Sfântul mucenic Gheorghe. El a trăit în timpul domniei împăratului păgân Dioclețian, aspru prigonitor al creștinilor din primele veacuri, și a fost încă de tânăr comandant în armata Imperiului. Ceea ce l-a făcut atât de iubit de către creștini a fost, desigur, curajul său de a-și mărturisi, în fața împăratului, credința sa puternică în Iisus Hristos, precum și minunile ce s-au săvârșit în timpul pătimirii sale. În semn de recunoștință și de prețuire, creștinii îi poartă numele, îl rânduiesc ca ocrotitor al orașelor, al multor lăcașuri de cult sau al altor așezăminte, îl reprezintă în icoane și i se închină sfântului prin intermediul icoanelor.

Cum îl recunoaștem sau cum îl reprezentăm pe Sfântul Gheorghe ne arată Dionisie din Furna, în a sa Erminie a picturii bizantine: tânăr, înalt la trup, fără barbă, cu părul cârlionțat, până după urechi. De obicei, sfântul este îmbrăcat în veșminte militare, purtând pe cap o diademă, iar în mâna stangă ținând o sabie. Întrucât a suferit moarte martirică, poartă pe deasupra veșmintelor o mantie roșie - roșul fiind în iconografie culoarea tradițională ce simbolizează moartea martirică - iar în mâna dreaptă, o cruce.

Dionisie din Furna se oprește și asupra anumitor momente importante din viața Sfântului Gheorghe, povățuindu-l pe iconar în realizarea acestora. Astfel, putem întâlni icoane ale sfântului care-l înfățișează întemnițat, suferind chinuri (întins pe roată, azvârlit în groapa cu var, săgetat de păgâni) sau săvârșind minuni: înviind un mort sau înviind boul plugarului. Întrucât și-a găsit sfârșitul fiind ucis de sabie, o reprezentare a sa îl înfățișează purtând în mână sau pe o tipsie capul său, ca pe o ofrandă de mare preț adusă Mântuitorului.

De departe, însă, cea mai întâlnită icoană a sfântului este aceea în care se află călare pe un cal alb, străpungând cu sulița un balaur. Este o reprezentare vizuală a unei legende în care Sfântul Gheorghe salvează cetatea Silenei, din provincia Libia, precum și pe fiica împăratului, de un balaur înfricoșător. Această imagine trimite, de altfel, și la lupta împotriva demonilor și a păcatelor, iar sulița subțire, având cruce în vârf și rămânând neîndoită, simbolizează puterea și ajutorul lui Dumnezeu.

Florian Bichir - Lumea credinţei - Capul Sfântului Gheorghe

De la un specialist în istoria religiilor am primit o informaţie care nu părea verosimilă: ***în judeţul Timiş se găseşte craniul Sfântului Gheorghe! Mănăstirea Sfântul Gheorghe, care îl adăposteşte, este una din cele cinci mănăstiri ortodoxe sârbe de pe teritoriul României.*** Nicăieri în toată istoriografia bisericească, în miile de cărţi despre ortodoxie nu este menţionat acest fapt senzaţional. Totuşi am început verificările. Documentare, biblioteci, interviuri. Nimic nu arăta că informaţia poate fi reală. Despre o rămăşiţă din trupul marelui mucenic se ştie că este la Athena, iar alte mărturii nu par a exista. „E imposibil să nu se fi aflat, să nu fie menţionat undeva acest lucru!“, ne şopteşte cineva, virându-ne îndoială în suflet...

Datele oficiale despre Mănăstirea „Sfântul Gheorghe“ sunt extrem de puţine. Sfântul lăcaş este situat în satul Birda, comună Gataia, din judeţul Timiş. La lăcaşul care mai are un singur vieţuitor se ajunge pe Drumul Naţional DN 58 B Bocşa, spre Nord Vest, mănăstirea fiind situată la 8 km de Berzovia sau 12km de Mălureni. „Este monument istoric. Are biserica, condac, chilii şi un singur vieţuitor - un preot pensionar, călugărit - , care oficiază slujbă în fiecare duminică şi la sărbători. În biserică se găsesc icoane pictate de Pavlo Teodorovici (1748) şi gravuri de Zaharia Orfelin (1767-1769)“. Vicariatul ortodox sârb îşi desfăşoară

activitatea cu o discreţie tipic călugărească, aşa că singurul lucru care ne rămâne de făcut e verificarea la faţa locului.

Ajunşi la mănăstire, aflăm de la singura vieţuitoare, maica Evghenia, că părintele Veniamin Pasculovici a decedat şi că nu putem primi informaţii. Biserica este superbă, deşi aproape în ruină. Energica măicuţă care mulţumeşte Domnului la tot pasul prin Boje, boje, se preface că nu înţelege când o întrebăm de capul Sfântului Gheorghe. „Vorbiţi cu părintele protopop la Timişoara. Eu sunt la ascultare. Trebuie să înţelegeţi... Boje, boje...“

Dăm de părintele protopop Branislav Stancovici la biserica sârbească de la Piaţa Traian, la ora 9.00. Părintele de-abia termina slujba. Aflu că este doctor în Teologie, doctorat luat cu însuşi părintele Galeriu. După o scurtă discuţie despre teologie, politică şi istoria sârbilor, revin la capul Sfântului Gheorghe. Mă gândesc că, la urma urmei, această discreţie şi acest conservatorism i-au făcut pe sârbi să reziste prin veacuri, de la tragedia secolului 14 până la cea a secolului 20.

Ascunse de frica turcilor

„Da, în Mănăstirea Sfântul Gheorghe există într-o raclă - care este ţinută într-un seif special din Sfântul Altar - fragmente din capul Sfântului mare mucenic Gheorghe. Acestea sunt moaşte unice în lume. Ştiţi că din moaşte este obiceiul să se rupă bucăţele, pentru a fi împărţite spre sfinţenie bisericilor, dar capul este numai la noi. După marea bătălie de la Kosovopolje (Câmpia Mierlei), din 1389, pentru a fi salvat de mâinile păgânilor, Capul Sfântului mare mucenic Gheorghe, împreună cu lanţurile cu care acesta a fost încătuşat şi cu icoana făcătoare de minuni din tronul Maicii Domnului au fost strămutate din Kosovo în Voivodina, mai exact în Karlovat, la reşedinţa episcopală de acolo. Karlovat este o zonă cu zeci de mănăstiri ortodoxe, considerată de mulţi drept Athosul sârbesc. De aici, tot de teama turcilor, odoarele sfinte au ajuns aici, în Mănăstirea Sfântul Gheorghe, prin stăruinţa ctitorului acesteia, marele despot Brancovici“.

Mănăstire transformată în CAP sau depozit de furaje

Ca administrator al Sfintei Mănăstiri Sfântul Gheorghe, părintele protopop Branislav Stancovici ţine să ne explice că, pentru sfintele moaşte şi icoana făcătoare de minuni, vremurile au fost grele o dată cu venirea comunismului. Între anii 1950-1990, fără a fi complet eliminată din rândul aşezămintelor de cult (întrucât biserica a rămas în funcţiune), incinta mănăstirii a fost folosită pe rând de armată, CAP,

COMTIM sau de alte unităţi socialiste, în calitate de „chiriaşi“ nepoftiţi, fiecare contribuind, mai mult sau mai puţin, la deteriorarea construcţiei.

Istoria a consemnat că în anul 1951 a fost distrusă icoana Sfântului Gheorghe de pe frontispiciul clădirii, situată deasupra intrării. Între 1951-1953 mănăstirea a fost ocupată de armată, în acest interval dispărând, în mare parte, inventarul mănăstirii. *„Au fugit soldaţii cu tot ce au putut. Erau vremurile în care statul comunist nu se avea bine deloc cu regimul lui Tito*“, spune trist părintele, privind la mănăstirea ajunsă o ruină. Între 1956-1989 în mănăstire au funcţionat birourile CAP, iar din 1968 o parte a construcţiilor mănăstirii sunt folosite ca depozite de furaje de către COMTIM.

„Şi ce s-a întâmplat cu moaştele, cu mănăstirea în această perioadă?“, îndrăznesc o întrebare, uimit că ani de zile lângă capul Sfântului Gheorghe s-au numărat capetele de porci! ***„Păi, din 1955, biserica a căzut în îngrijirea unui preot paroh, iar moaştele au stat bine ascunse în altar, într-un seif, fiind scoase doar la hram sau când venea un episcop...“***

Spre marea bucurie a sârbilor, în 2003, Ministerul Cultelor a alocat 500 de milioane de lei pentru restaurarea mănăstirii. *„Nu este mult, dar nici puţin; ştim că sunt greutăţi...“*, oftează părintele. Este totuşi bucuros că se fac aceste lucrări şi că în fiecare vară, prin rotaţie, timp de o săptămână, copiii tuturor sârbilor din zona trec prin această mănăstire ca printr-o şcoală de vară. Iar în fiecare august, sub conducerea P. S. Lukijan şi a părintelui protopop, are loc un curs de cântăreţi bisericeşti.

La plecare, am mai avut o întrebare: ***„De ce atâtea secole nu s-a scris şi nu s-a amintit nimic despre aceste moaşte? De ce atâta taină?“.*** Răspunsul a venit simplu şi demn, izvorât parcă din tăria unui popor care nu s-a plecat niciodată în faţa ameninţărilor: ***„N-au fost potrivite vremurile, au fost grele. Aşa suntem noi sârbii, mai tăcuţi...“.***

(Florian Bichir - Lumea credinţei, anul II, nr. 3(8))

Nicolae Pintilie - Calul Sfântului mare mucenic Gheorghe

Poate că în vremea copilăriei, mulţi dintre noi, văzând icoana Sfântului Gheorghe, ne-am întrebat de ce sfântul este reprezentat călare pe un cal, de cele mai multe ori unul alb. Care este legătura dintre sfânt şi calul reprezentat? Oare icoana sfântului nu este canonică, dacă sfântul nu este călare?

Sunt doar câteva întrebări care răsar în mintea noastră, atunci când avem în faţa ochilor icoana Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă. Din puţinele informaţii pe care ni le redă istoria aflăm că, trăitor la sfârşitul secolului al III-lea şi începutul secolului al IV-lea, Sfântul Gheorghe s-a născut în Capadocia. A urmat cariera militară şi a ajuns comandant în armata romană a împăratului Diocleţian. În timpul persecuţiilor, tânăr general fiind, a avut curajul să meargă în piaţa publică şi să strige: „Toţi zeii neamurilor nu există! Dumnezeul meu a făcut cerurile şi este adevăratul Dumnezeu!”. Pentru aceasta a fost arestat şi apoi a primit cununa martirului.

Din aceste detalii ale unei vieţi închinate lui Dumnezeu, găsim răspunsul la problema calului din icoană - Sfântul Gheorghe era militar de carieră în armata romană, făcând parte dintr-o legiune ce îşi desfăşura activitatea în provinciile orientale ale Imperiului Roman. Aşa cum demonstrează mărturiile arheologice şi picturile antice, toţi ofiţerii armatei romane însoţeau călare la război grosul armatei - deci, şi Sfântul Gheorghe a avut un cal în folosinţă.

Mai mult, acţiunea se întâmpla în Orient, locul în care au fost domesticiţi pentru prima dată caii. Cu toţii am auzit de caii arabi. Un adevărat prinţ al herghelilor, pur sângele arab, fascinează prin frumuseţe, temperament înflăcărat şi eleganţă. La origine, această rasă de cai provine din Persia şi Iran, ajungând în secolele II-VI în întregul Orient, fiind folosită şi de armata romană care asigura graniţa orientală a Imperiului Roman. Încă un amănunt important în rasa calului oriental, devenit mai târziu cal arab pur sânge este acela că predomină culoarea şoricie sau sură, nuanţă care, după vârsta de 10 ani se transformă în culoarea albă. Aşa se explică de ce icoanele creştine îl reprezintă pe Sfântul Gheorghe călare pe un cal alb.

Dincolo de aceste considerente istorice şi logice, Sfântul Gheorghe este reprezentat călare şi cu un anumit simbolism. Dionisie din Furna, un prim erminist al picturii creştine, arată că Sfântul este reprezentat în icoane ca fiind un tânăr înalt, fără barbă, călare pe cal, purtând în mână o cruce şi o suliţă, străpungând cu suliţa un balaur. Această imagine îşi revendică paternitatea în Legenda Aurea, o colecţie de vieţi şi fapte ale unor sfinţi, un document din secolul al XIII-lea. În colecţia amintită este redată o povestire (legendă) potrivit căreia Sfântul Gheorghe a salvat cetatea Silena, aşezare care era terorizată de un balaur. Potrivit tradiţiei, în lacul din regiunea Capadociei, Sfântul a apărut călărind un cal alb, lovind fiara cu suliţa, izbăvind cetatea de primejdie.

Dincolo de legendă, imaginea mucenicului Gheorghe a rămas în conştiinţa creştină drept un model de curaj în lupta pe care creştinul o duce pe cărarea mântuirii. Nu putem spune dacă acel cal din icoană este materializarea celui din Legenda Aurea, dar putem afirma că există posibilitatea ca acesta să fie reprezentat ca o consecinţă practică a istoriei. Sfântul Gheorghe, ofiţer în armata romană din Capadocia, a folosit cu siguranţă un cal oriental, un strămoş al calului arab actual.

Sfântul mare mucenic Gheorghe şi Legenda Aurea

Cu siguranţă aţi văzut icoana care îl înfăţişează pe marele mucenic Gheorghe omorând balaurul. Această imagine provine dintr-o veche poveste, Legenda Aurea. Am să v-o povestesc pe scurt.

Se spune că odată, demult, lângă oraşul Selena Libia, a apărut un balaur înfricoşător. Ca să-i potolească foamea şi pentru a nu fi ei înşişi mâncaţi, se spune că locuitorii îi duceau în fiecare zi câteva oi. Doar că, într-o bună zi, oamenii nu au mai avut ce să-i ducă. Şi atunci s-a întâmplat ceea ce ei au bănuit: balaurul le-a cerut să-i ducă de mâncare o fiinţă omenească. Şi nu voia pe oricine, ci chiar pe fata împăratului.

Mare jale era pe toată lumea şi tocmai când se gândeau cum să scape din acest impas, iată că a apărut un viteaz care s-a oferit să îi scape de balaur.

Sfătuiţi de către bărbatul cel viteaz, locuitorii din Selena i-au dus-o balaurului pe biata prinţesă. Doar că, în loc să o mănânce, balaurul a fost străpuns de suliţa ascuţită a viteazului salvator.

Toată lumea era veselă, iar prinţesa a fost dusă tatălui său, împăratul, care bucuros nevoie-mare i-a oferit flăcăului fată de soţie şi jumătate din împărăţie.

Viteazul a refuzat însă. Şi-a dezvăluit numele - Gheorghe - şi a adăugat că această faptă a lui avea să fie numai una din lungul şir pe care îl avea de îndeplinit în lupta sa pentru apărarea Bisericii şi pentru ajutarea celor săraci, neajutoraţi sau nedreptăţiţi.

Într-adevăr, Sfântul Gheorghe este simbolul vitejiei nemărginite şi a credinţei respectate până la sacrificiul suprem. Pentru că acest sfânt a fost ucis în chinuri groaznice tocmai pentru că a refuzat să se lepede de credinţa în Iisus Hristos.

Una dintre minunile înfăptuite de Sfântul Gheorghe

Se spune că, undeva în Siria, în cetatea Ramel se află şi astăzi o biserică închinată sfântului. Doar că această biserică s-a ridicat cu mare greutate, pentru că în apropiere nu se găsea nici o mână de piatră pentru a tăia bucăţile de stâncă din care să se sculpteze coloanele de susţinere. Astfel, coloanele se aduceau cu mare greutate din locuri foarte îndepărtate.

Se spune că o femeie văduvă, deosebit de credincioasă, a dorit să contribuie cu ceva la construirea acestei biserici şi acumpărat şi ea o coloană frumos ornamentată pentru a o trimite în Ramel, la bserica ce se afla în construcţie. Şi a ajuns cu ea la malul mării, de unde plecau spre cetate, cu o barcă, un bărbat care ducea şi el o coloană spre Ramel.

Doar că marinarul a refuzat-o pe femeie, care s-a pus pe un plâns sfâşietor şi a început să-l roage chiar pe Sfântul Gheorghe să facă o minune penru ca ofranda ei să ajungă acolo unde trebuia.

Şi sfântul a apărut în faţa femeii călare pe calul său şi arătând exact aşa cum îl ştim din icoane. Şi a întrebat-o pe femeie unde ar vrea să fie pusă coloana trimisă de ea.

“În partea dreaptă a bisericii”, a răspuns ea ştergându-şi lacrimile. Şi atunci Gheorghe, după ce a scris cu degetul în piatră dorinţa femeii, a îndemnat-o să apuce un capăt al coloanei, spunând că o să o ajute şi el.

Bineînţeles, coloana era foarte grea, însă credinţa femeii şi puterea miraculoasă a Sfântului au făcut-o să fie uşoară ca un fulg.

Astfel, Sfântul Gheorghe şi femeia cea credincioasă au pus coloana pe apă. Coloana a plecat, plutind pe apă şi a ajuns la cetatea Ramel înaintea tuturor celorlalte.

Acolo, a găsit-o Vasilicos, omul care refuzase să o ajute pe femeie şi tare s-a mai minunat! A cerut iertare lui Dumnezeu şi Sfântului Gheorghe şi a pus coloana trimisă de văduvă în locul indicat chiar de către Sfânt.

Şi această coloană poate fi văzută şi atinsă şi în zilele noastre, ca o dovadă a minunii Sfântului Gheorghe. Mai mult, ea dovedeşte că lucruri ce par imposibil de realizat se pot înfăptui cu ajutorul credinţei.

Sfântul Gheorghe - sfântul patron al următoarelor ţări, regiuni şi oraşe

Sfântul Gheorghe este sfântul patron al următoarelor ţări şi regiuni:

- Anglia
- Aragon
- Catalonia
- Etiopia
- Georgia
- Grecia
- Lituania
- Palestina
- Portugalia
- Rusia

Sfântul Gheorghe este sfântul patron al următoarelor oraşe:

- Amersfoort, Olanda
- Beirut, Liban
- Bteghrine, Liban
- Cáceres, Spania

- Ferrara, Italia
- Freiburg, Germania
- Genova, Italia
- Insula Gozo, Malta
- Ljubljana, Slovenia
- Lod, Israel
- Moscova, Rusia
- Qormi sau Città Pinto, Malta
- Pomorie, Bulgaria
- Drobeta Turnu-Severin, România
- Botoşani, România

Semnificaţia numelui Gheorghe

Gheorghe - din greacă: agricultor, lucrător al pământului, acest nume deosebit, atât de răspândit la noi, la români, ne arată că omul trebuie să fie, înainte de toate, harnic şi gospodar. - „Lucrul face sănătate, trândăvia tot păcate.” - Proverb românesc.

Derivate: George, Georgeta, Georgiana, Geta, Gina, Gelu, Geo, Gică, Gherghina, Ioiga, Iordache ş.a.

Sfântul mare mucenic Gheorghe este unul dintre cei mai preţuiţi sfinţi. De neam bun, a îmbrăţişat de tânăr carierea armelor, distingându-se repede prin curajul şi abilităţile sale. Numit conducătorul unui corp de armată, Sfântul Gheorghe a luptat în numeroase războaie, fiind apreciat de împărat. În timpul prigoanei creştinilor, Sfântul şi-a mărturisit şi el cu tărie credinţa şi după ameninţări şi torturi, a fost executat din porunca aceluiaşi împărat pe care îl servise în lupte şi războaie.

Fiind un exemplu de bărbăţie şi curaj, Sfântul Gheorghe este protectorul armatei, iar sărbătoarea sa este pe 23 aprilie.

(Leon Magdan, Numele meu – mic dicţionar ortodox, Editura Corint Turism, Bucureşti, 2004, pp. 20-21)

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

55

Viața și Acatistul Sfântului Mare Mucenic GHEORGHE

Purtătorul de biruință

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Ca un izbăvitor al celor robiți și celor săraci folositor, neputincioșilor doctor, conducătorilor ajutător, Purtătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.”

Troparul Sfântului
Mare Mucenic Gheorghe

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-273-2

Icoane

·SF. M.
MC.
GHEOR
GHE·

SF. MARE
MC. GEORGE

21 aprilie

SF. M. MC.
GHEORGHE
23 aprilie

SF. M. MC.
GHEORGHE

SF. M. MC.
GHEORGHE

SF. M. MC.
GHEORGHE

SF. M. MC.
GHEORGHE

SF. M. MC.
GHEORGHE
PURTĂTORUL
DE BIRUINȚĂ

СТЫЙ
ГЕѠРГІЙ
ПОБѢДО
НО́СЕЦЪ
Георгий Панайотов

Ὁ Ἅγι
ΓΕΩΡΓΙ
Alexandra Icons
ΧΕΙΡ ΑΛ ΚΑΟΥΚΙ 2017

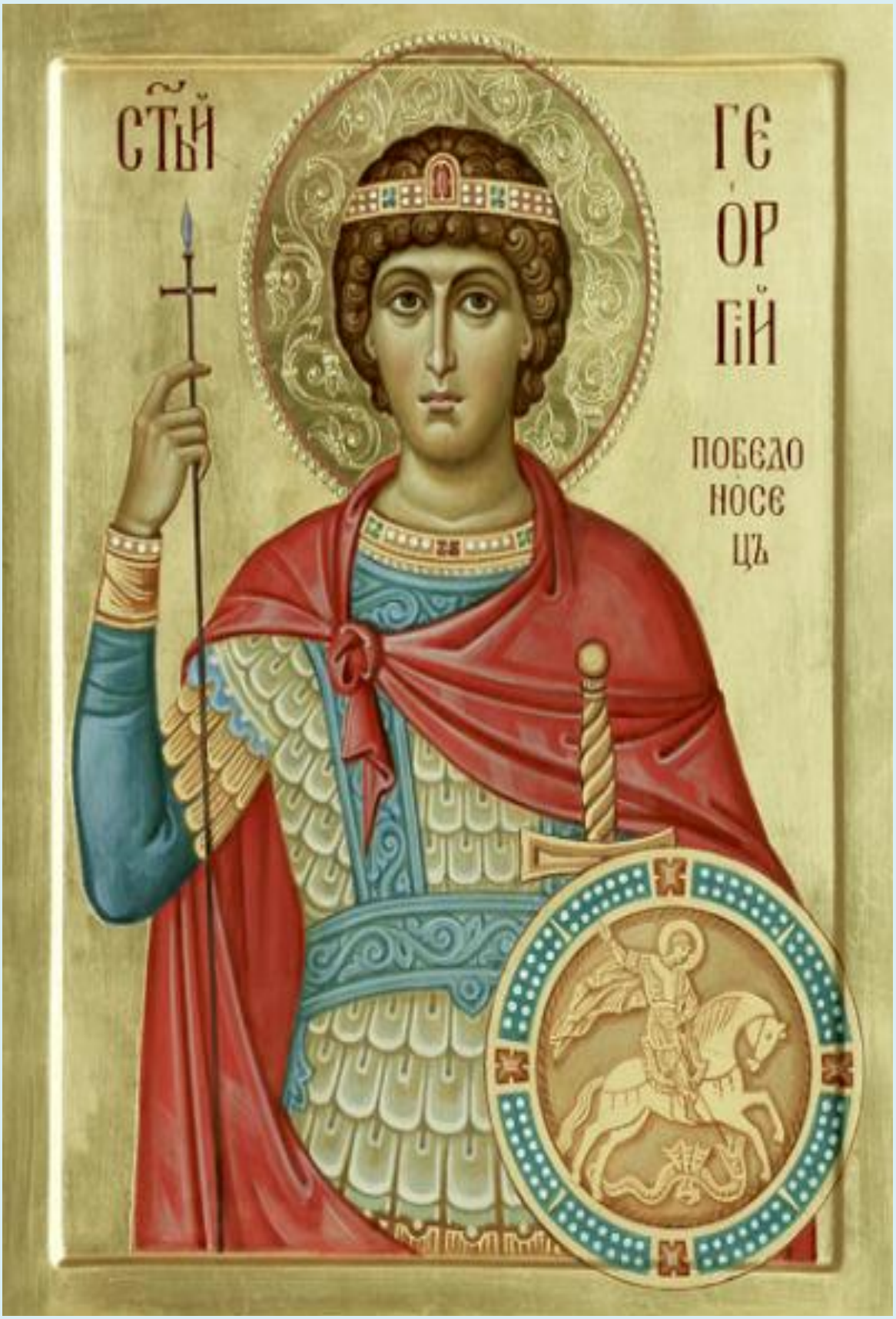
СТЫЙ
ГЕ
ОР
ГІЙ
ПОБЕДО
НОСЕ
ЦЪ

СТЫЙ
ГЕѠРГІЙ

СТІЙ
ГЕѠРГІЙ

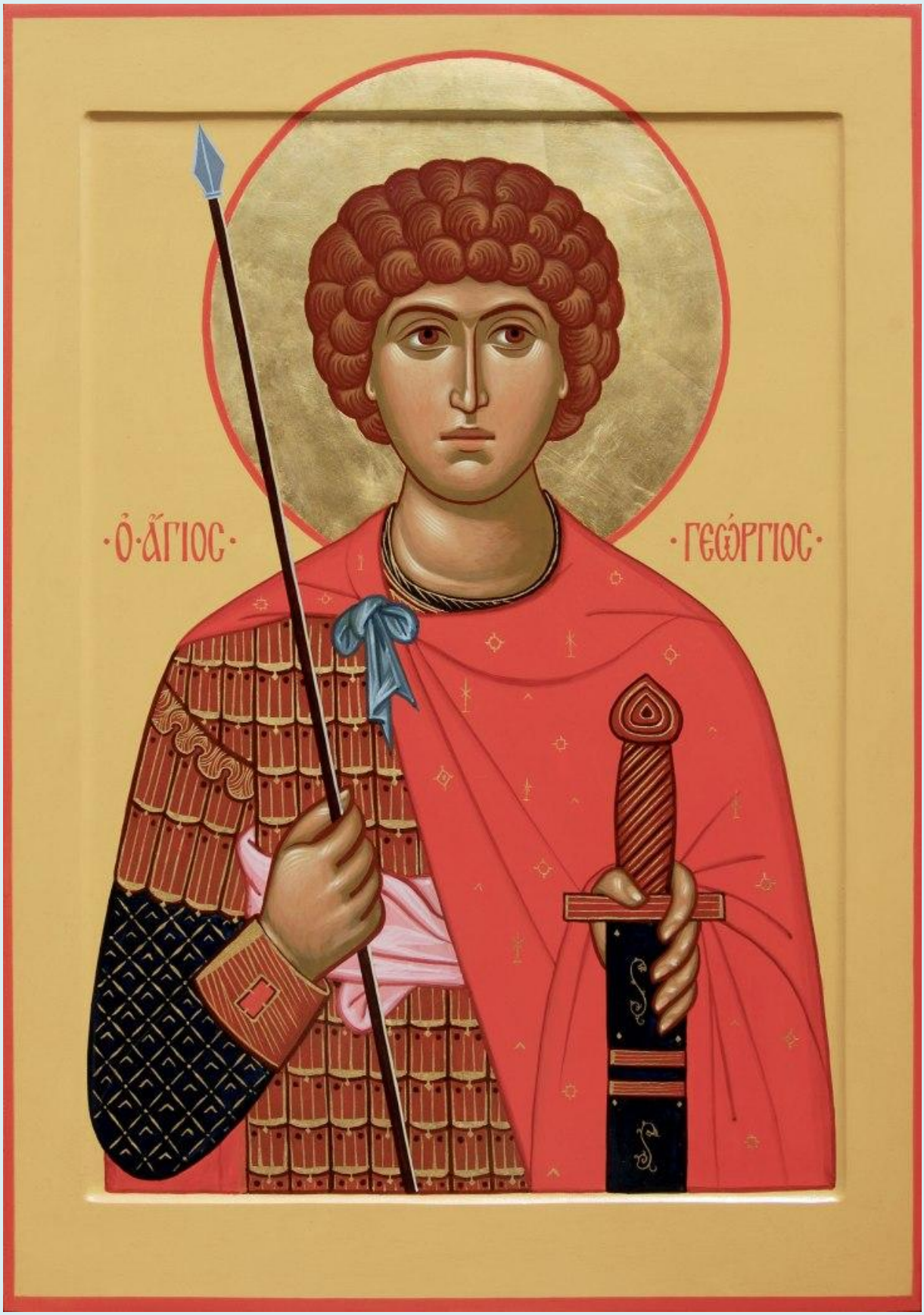
·Ὁ·ἅΓΙΟϹ·
·ΓΕѠΡΓΙΟϹ·

Ο Α. Μεγ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ

SAINT
GEORGE

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Sfântul mare mucenic Gheorghe, icoană sec XII

ΓΕΩΡ
ΓΙΟΣ

Ὁ
ἅγιος
Γεώ
ργιος

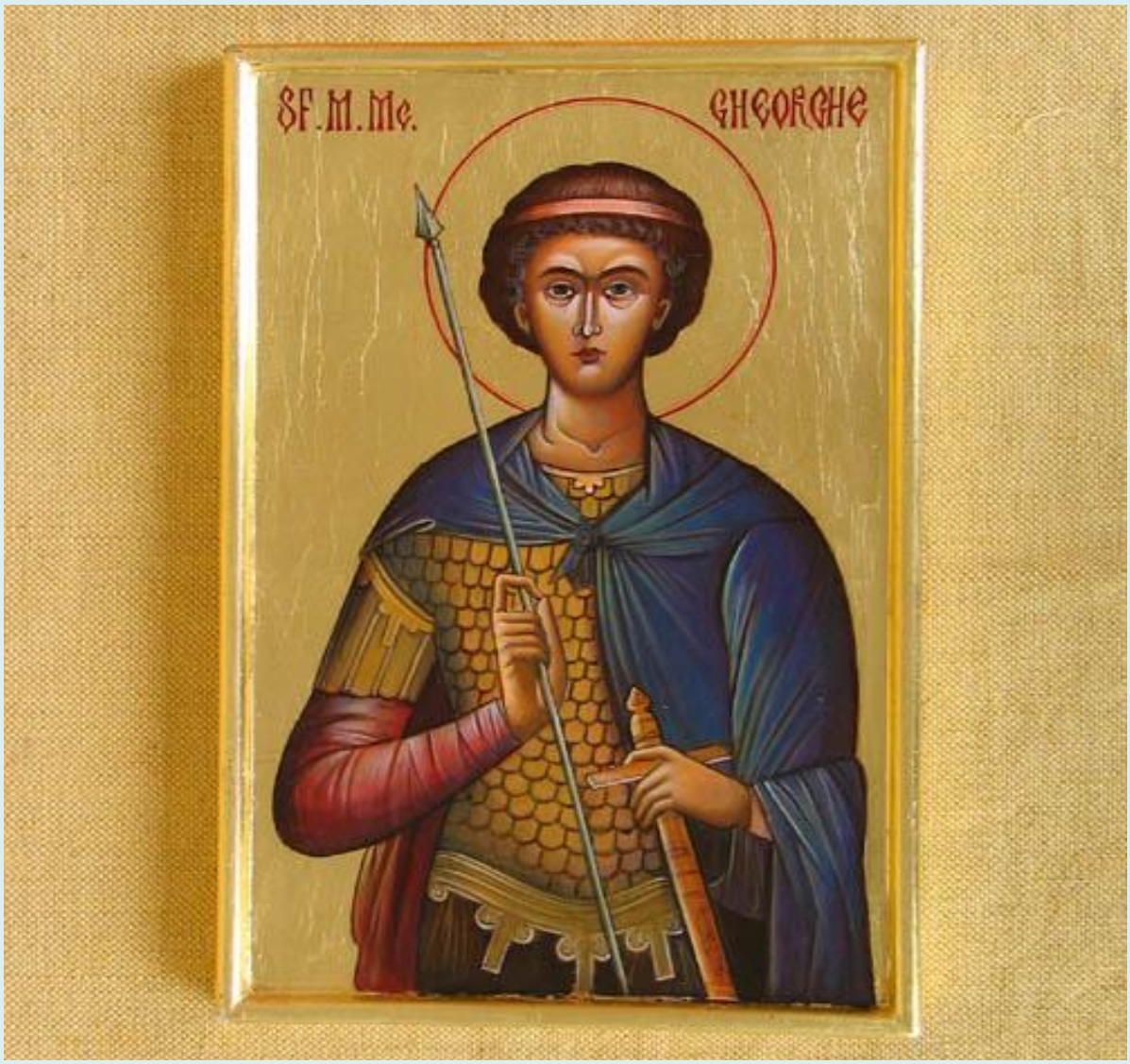
SF. M. Mc.
GHEORGHE

ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

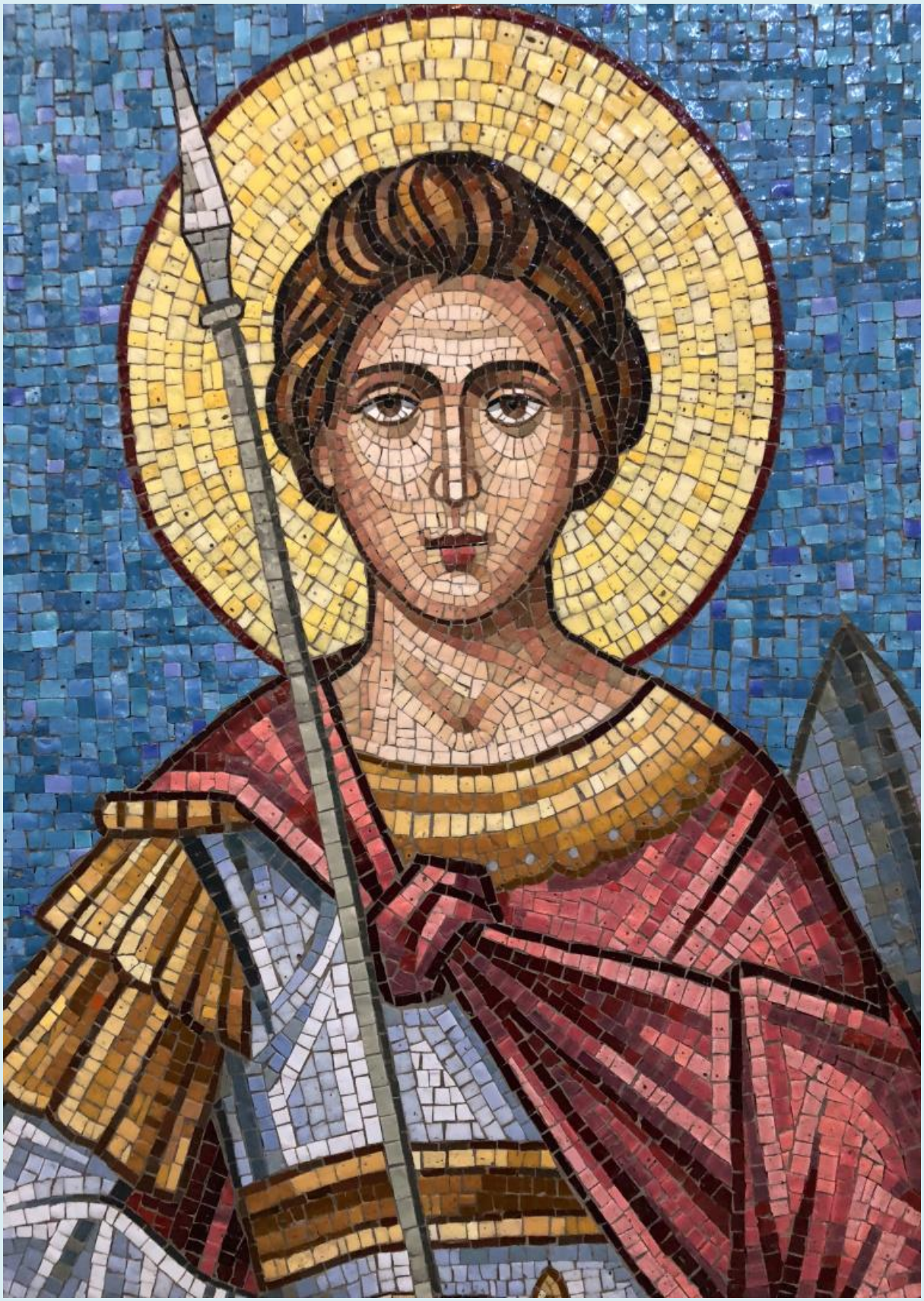

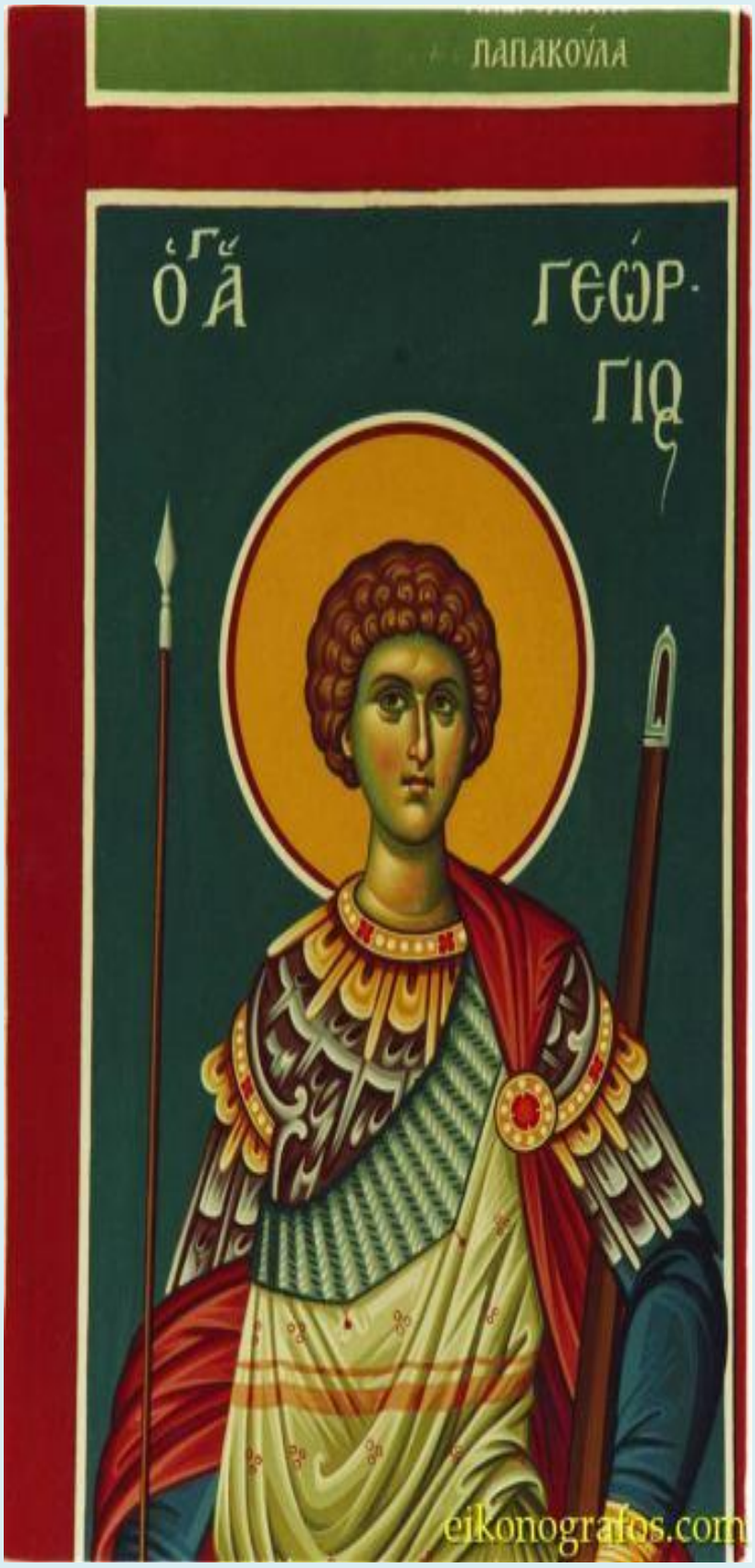
ΠΑΠΑΚΟΥΛΑ
Ὁ Ἅ
ΓΕΩΡ·
ΓΙΟ
eikonografos.com

SF. M. Mc. GHEORGHE
PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ
Ὁ ἅγιος
Γεώργιος

С. М. М.
ГЕОРГІЕ.

Зографъ

SFÂNTUL GHEORGHE

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE

Ὁ ἅγιος
Γεώργιος

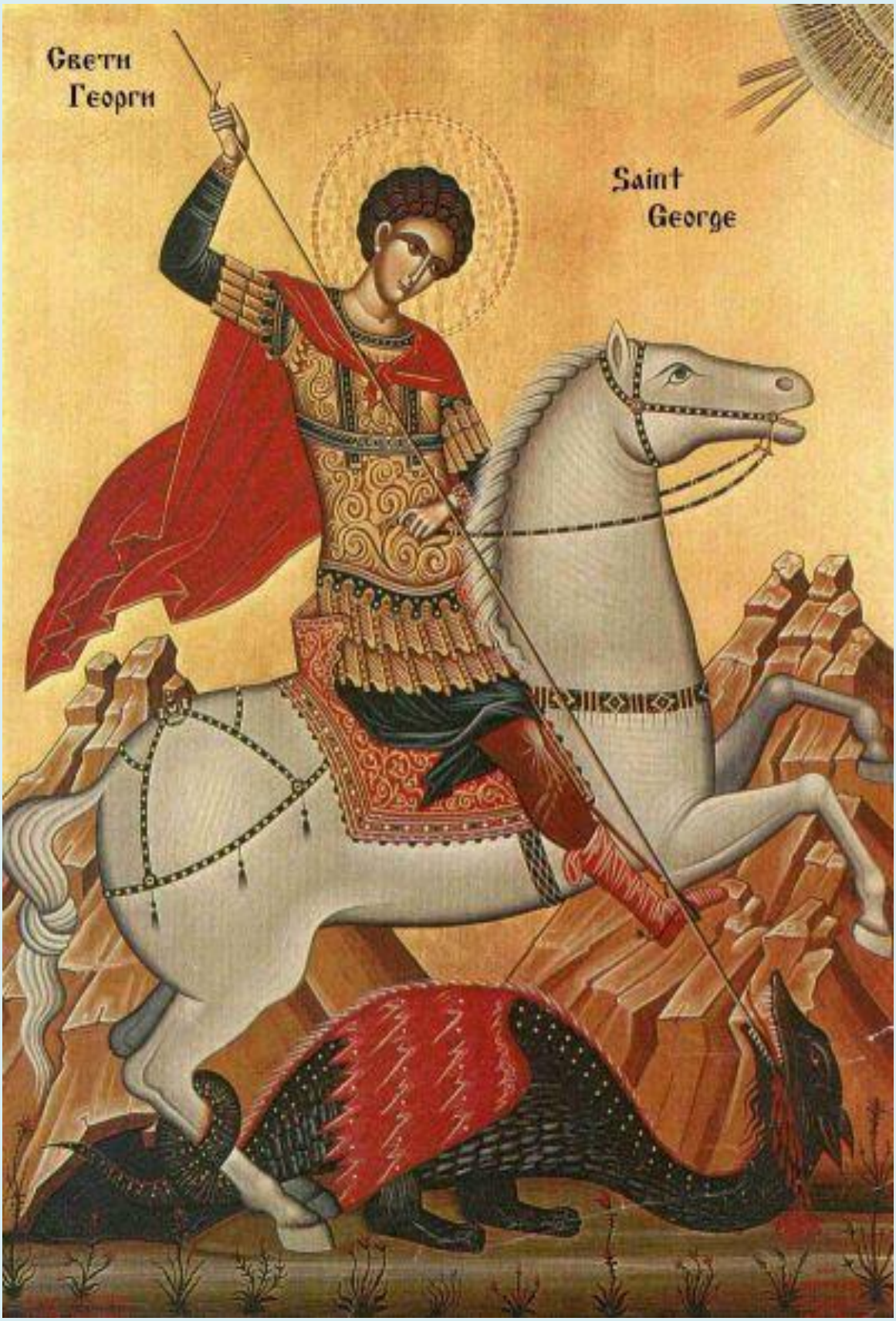
Свети
Георги
Saint
George

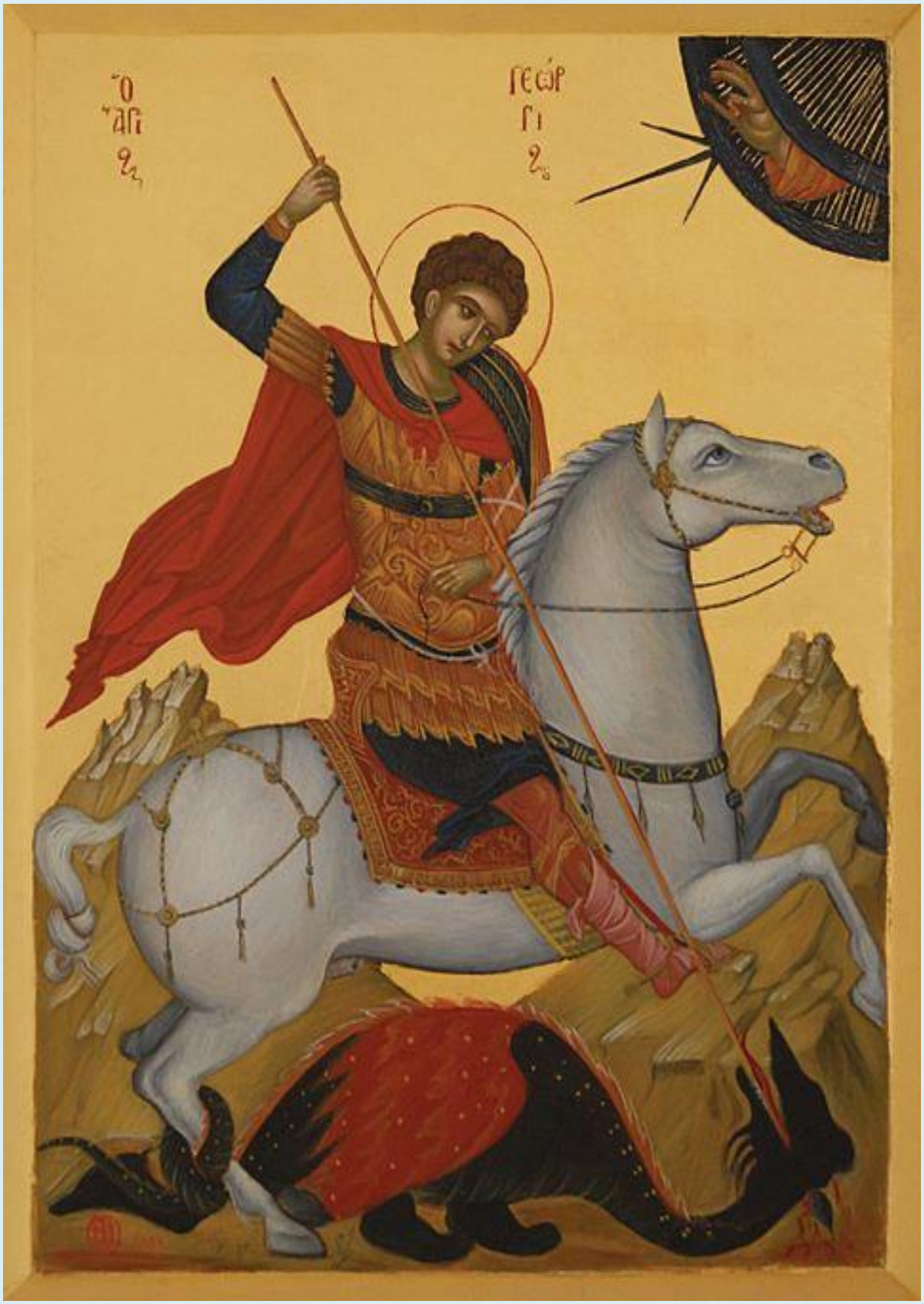
Ὁ ἅγι
Γεώρ
γι

Ὁ ἅγιος
Γεώργιος

Ο Α
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

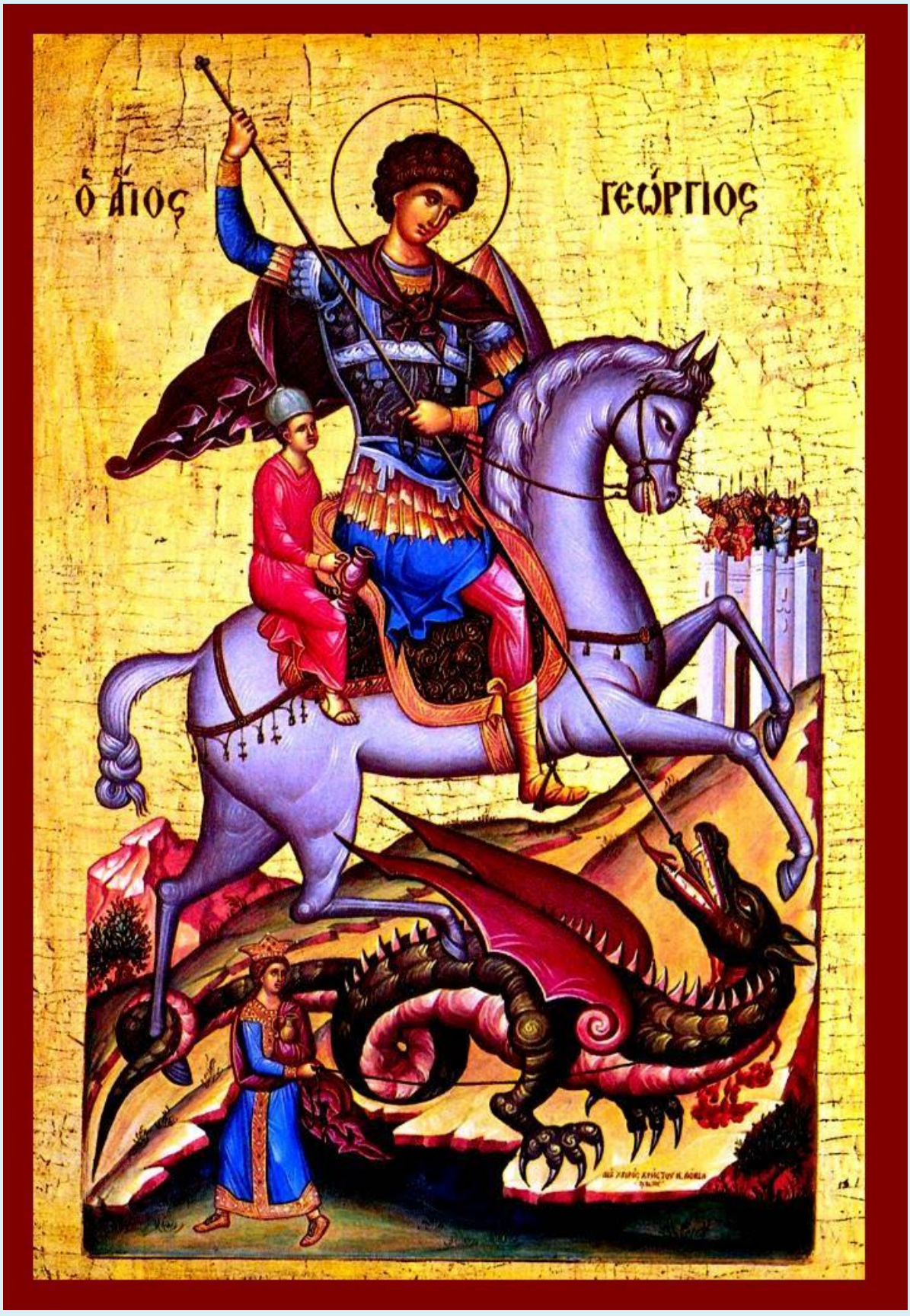
Ὁ Ἅγιος
Γεώργιος

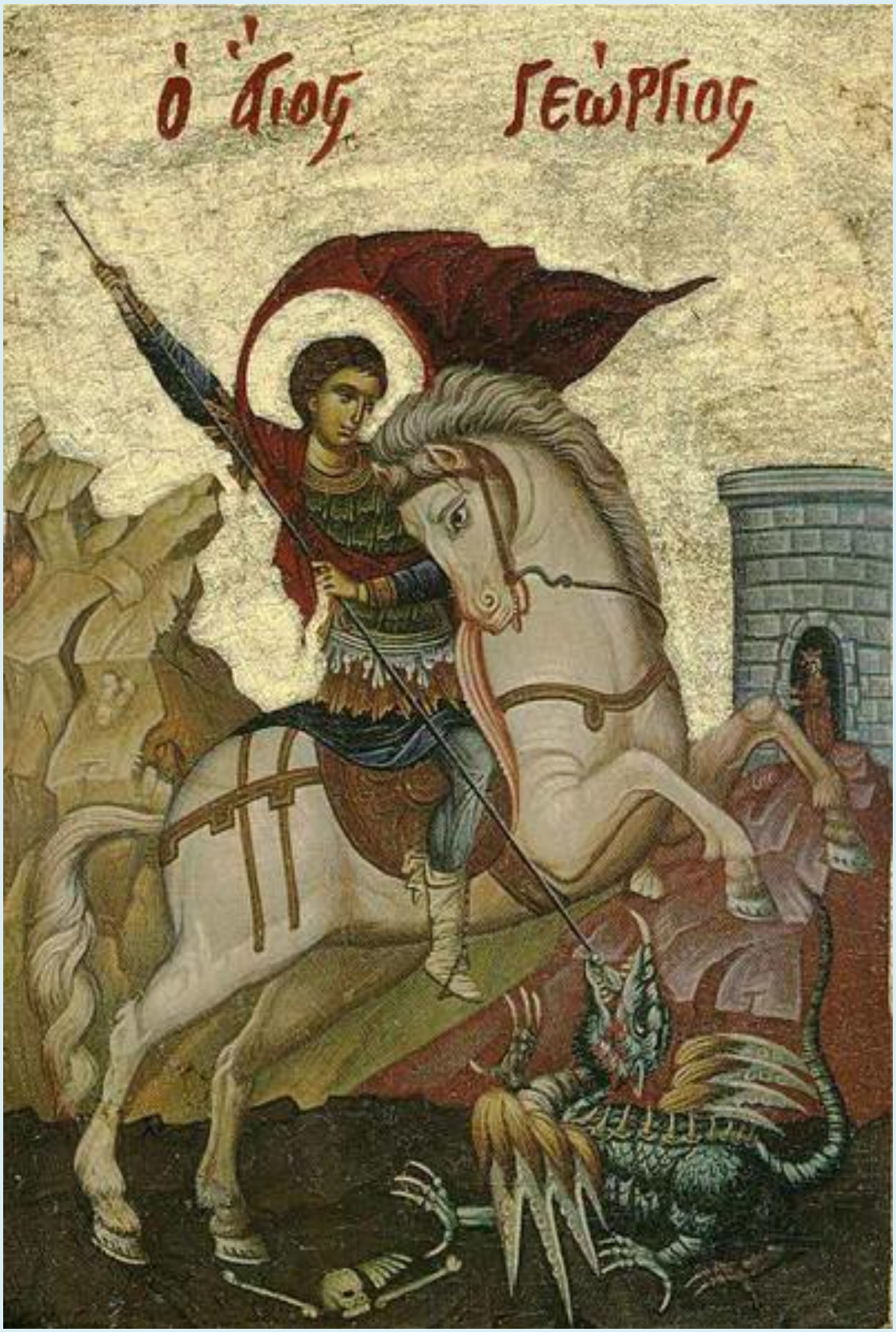
Ὁ Ἅγιος Γεώργιος

ΑΓΕΡΙΩΝ
ΔΡΑΚΟΚΤΟΝΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

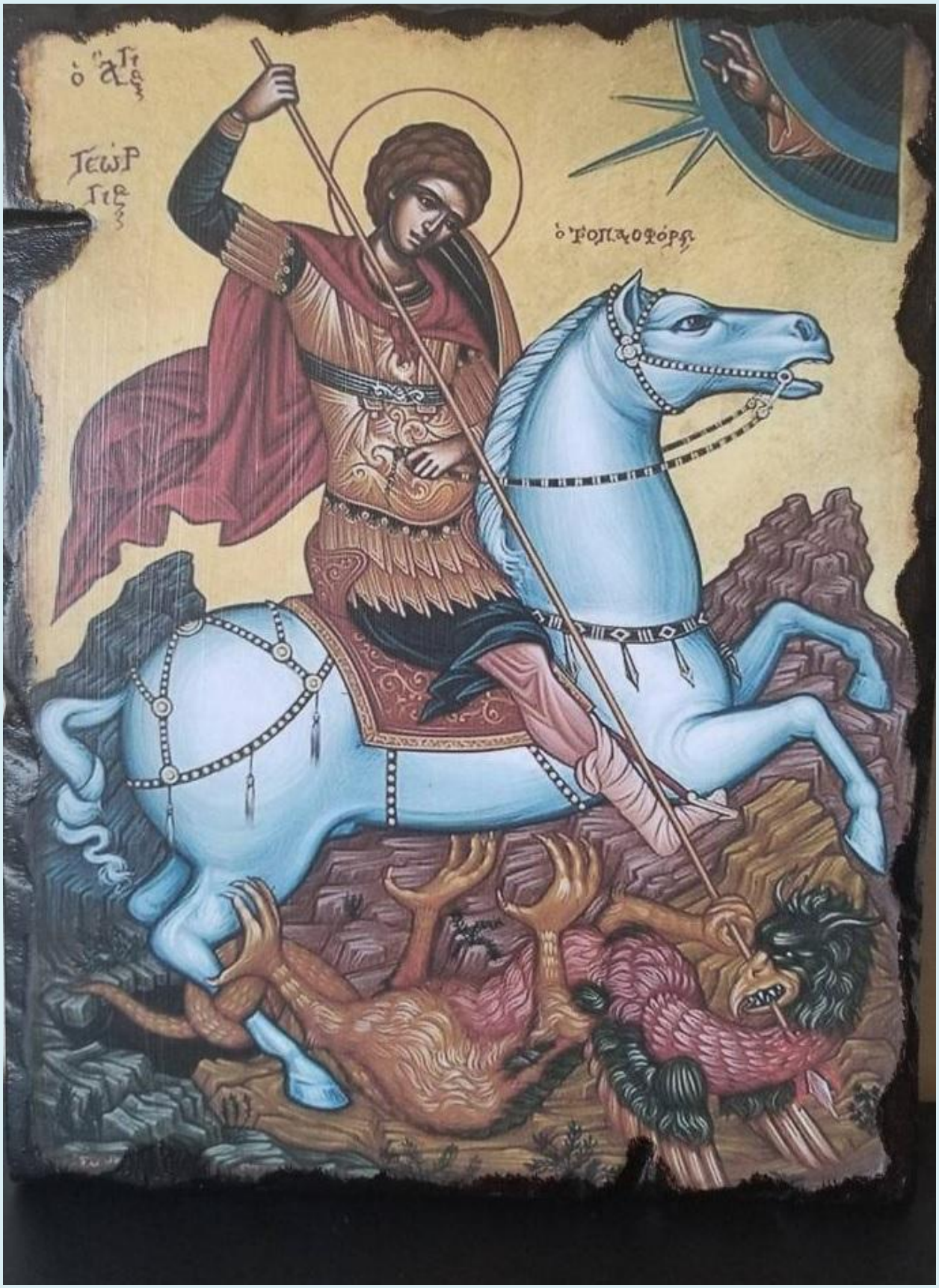
Ὁ ἅγιος
Γεώργιος
Ὁ τροπαιοφόρος

Γεώργιος
ὁ Τροπαιοφόρος

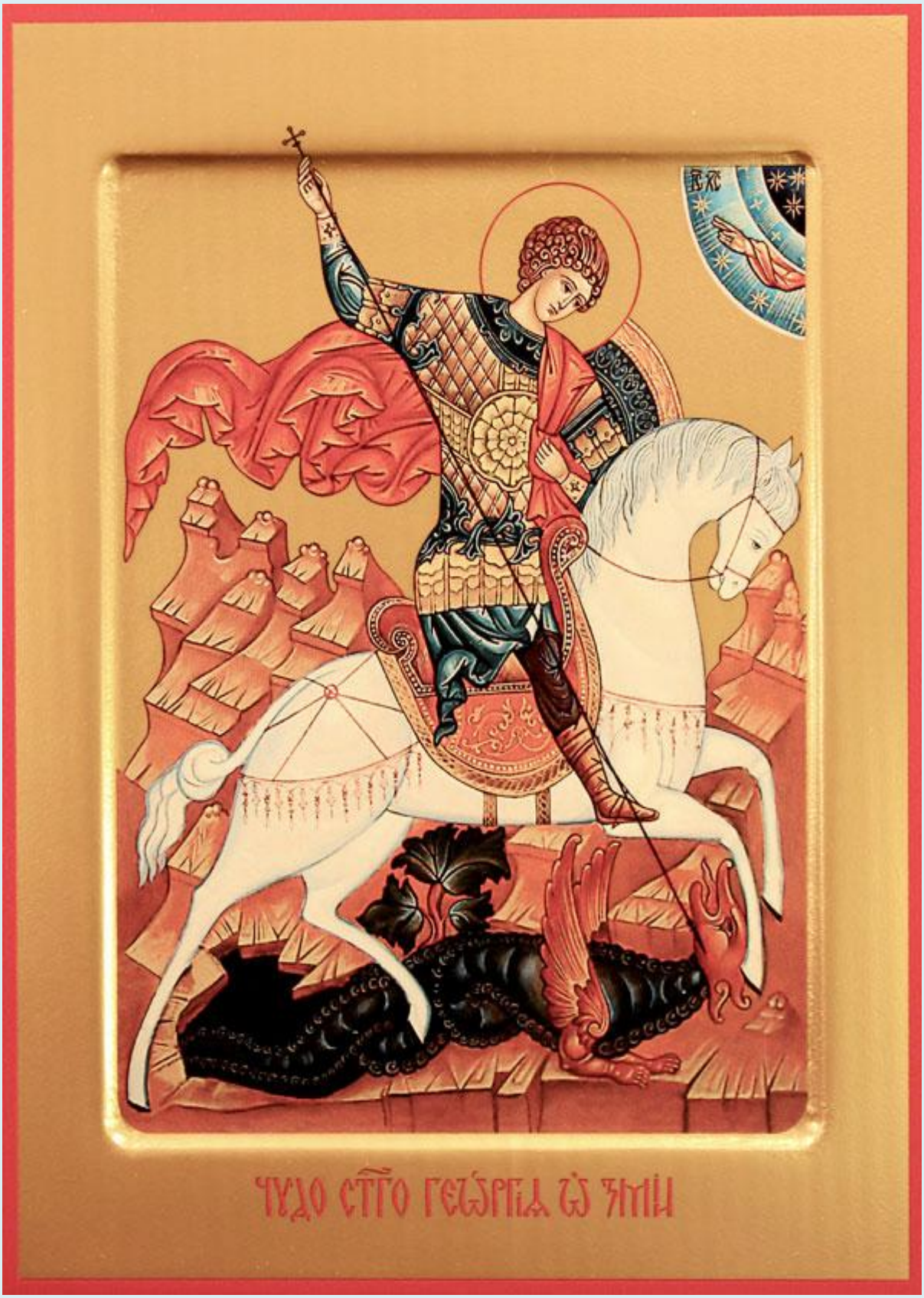
ЧУДО СТГО ГЕѠРГІѦ ѠЗМІИ

Ὁ Ἅγιος ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ὁ Τροπαιοφόρος

СВ. ВМУЧЕНИК
ГЕОРГИЈЕ
ІС ХС

Свети
Георги

Св. вмч. Георгїй Побед.

ЧУДО ГЕОРГИЯ О ЗМИЕ

Γεώργιος
Ὁ Ἅγιος
ὁ τροπαιοφόρος
ΧΕΙΡ ΒΕΝΕΤΙΑΣ Η ΤΟΥΜΙΑ

Ὁ Ἅγιος
ὁ Τροπαιοφόρος

Св. Георгије
ИС
ХС

Ο ΑΓΙΟ
ΓΕΩΡΓΙΟ

SAINT GEORGE
THE GREAT MARTYR

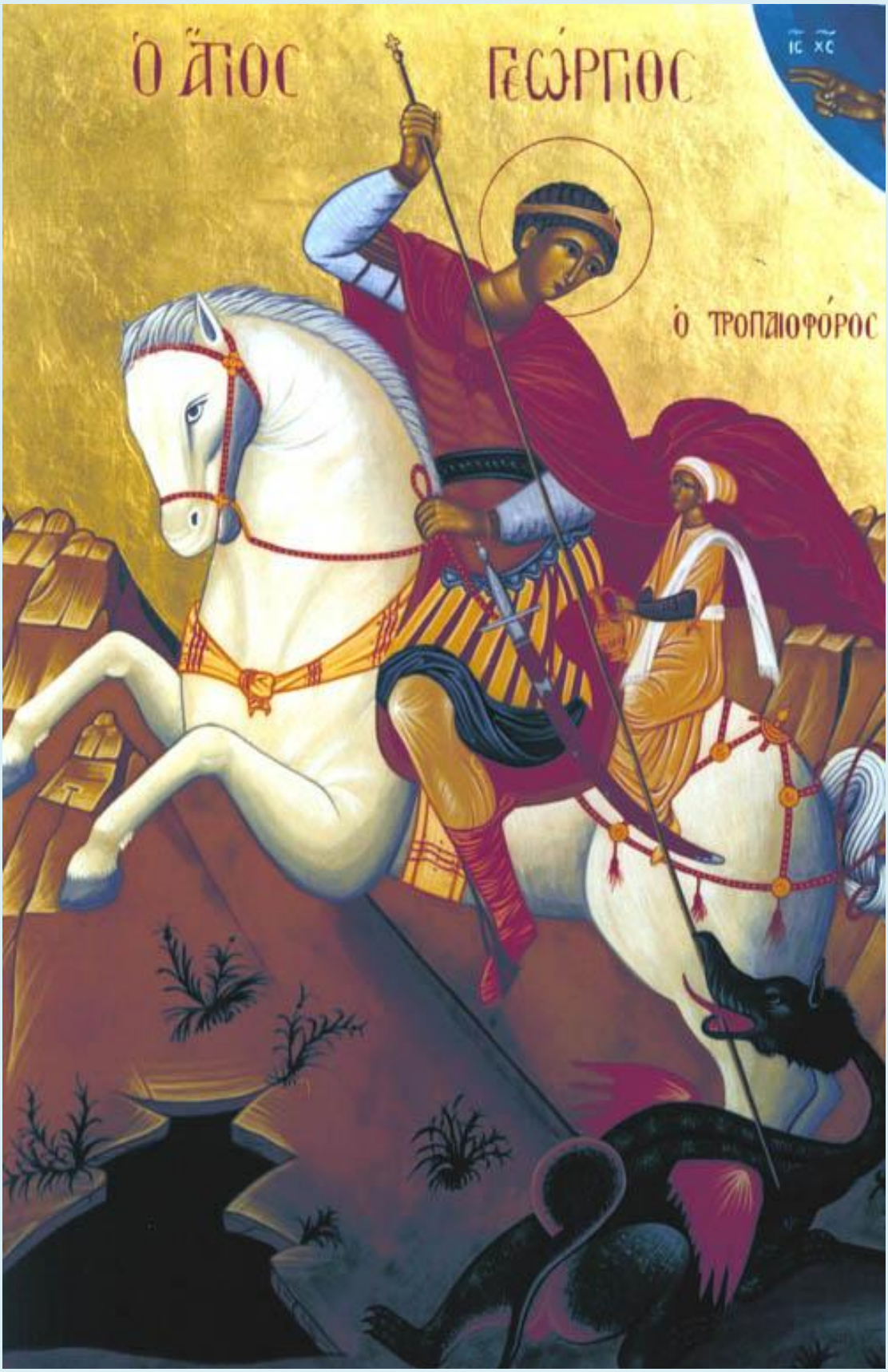
Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΙC ΧC
Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ

Ὁ ἅγιος
Γεώργιος
ὁ τροπαιοφόρος

ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Sfântul Gheorghe, cu scene din viaţa lui, Mănăstirea Kremikovtsi, Bulgaria

Life of St. George
Balamand

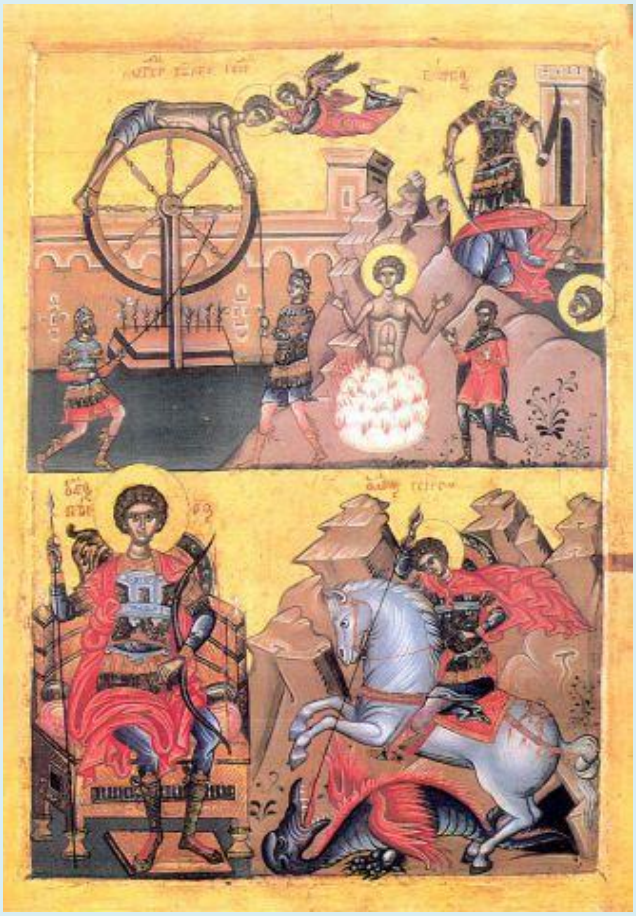

SF. M. MC.
GHEORGHE

ICOANĂ DIN COLECȚIA SF. MĂNĂSTIRI SIREȚI

СТЫЙ
ВЕЛИКОМУЧЕНИКЪ
ГЕОРГІЙ
ПОБѢДОНОСЕЦЪ

SAINT
GEORGE

ІС·ХС

Ὁ ἅγιος
Γεώργιος

СВЯТОЙ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЙ

ГЕОРГІЙ ПОБѢДО

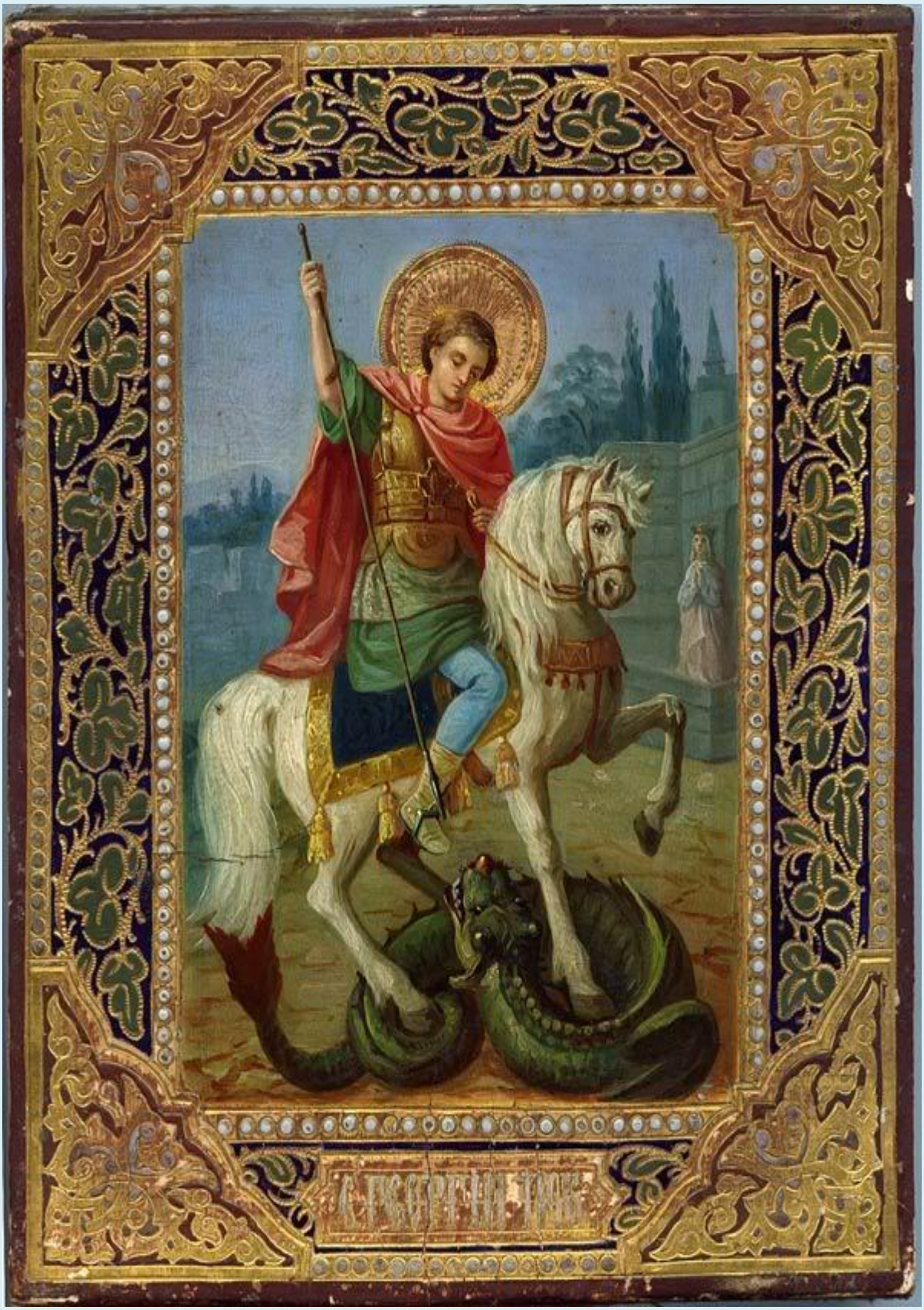

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Gheorghe

SF·M·
MC·
GHEOR
GHE
IIS
HS
OCROTITORUL
MANASTIRII
ROBAIA

ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

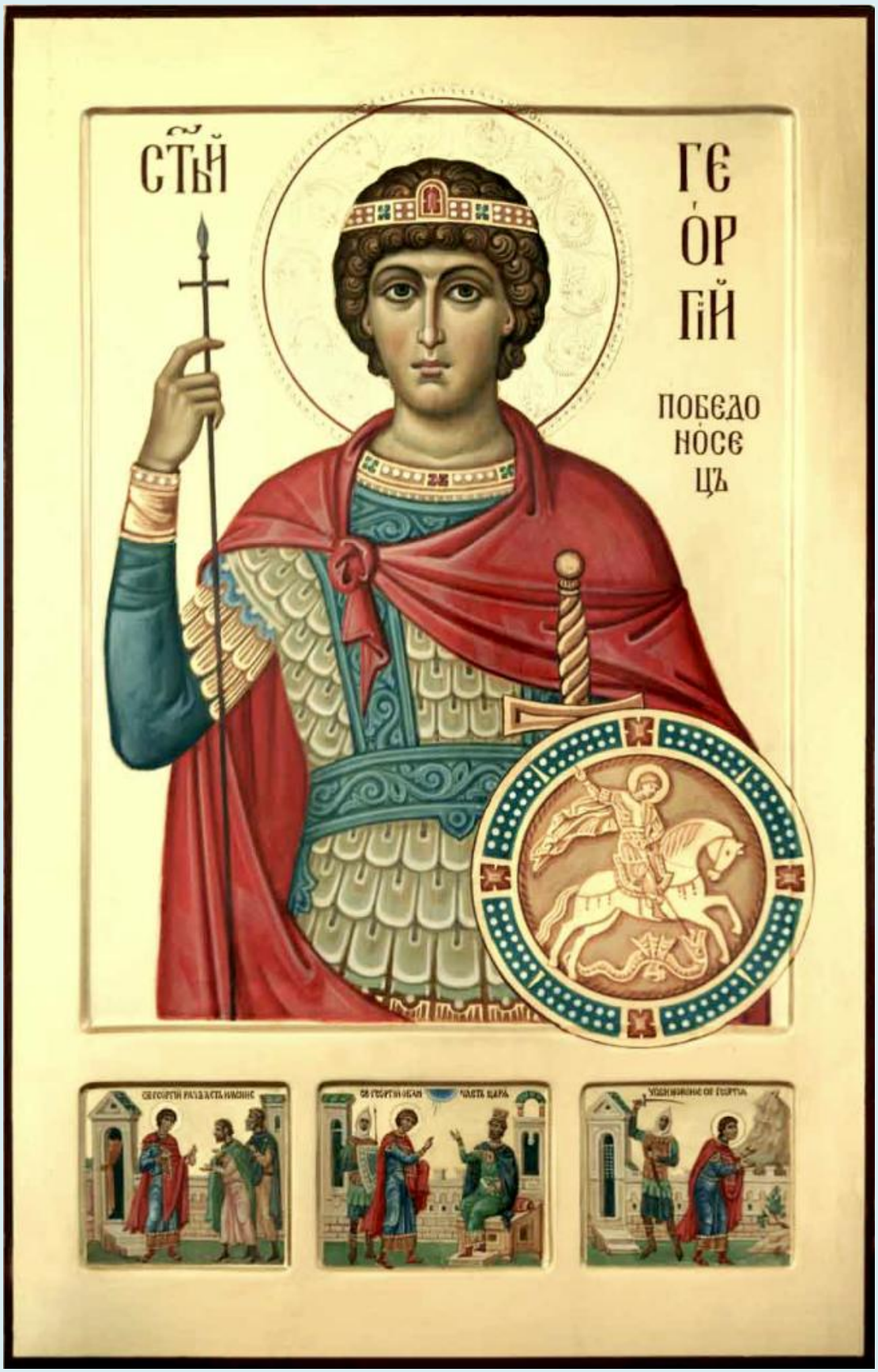
СТЫЙ
ГЄ
ÓР
ГІЙ
ПОБЄДО
НОСЄ
ЦЪ

SF. M. MC.
GHEORGHE
SF. IER.
ACHEPSIMA
SF. MC.
GHEORGHE
SF. MC.
AITALA
SF. MC.
IOSIF

3 noiembrie

Sf. M. Mc.
GHEORGHE
Sf. Mc.
GHEORGHE
Sf. Mc.
AITALA
Sf. IERARH
ACHEPSIMA
Sf. Mc.
IOSIF

Sf. M. Mc.
GHEORGHE
Sf. Mc.
GHEORGHE
Sf. Mc.
AITALA
Sf. IERARH
ACHEPSIMA
Sf. Mc.
IOSIF

Sfânta muceniţă Polihronia

Sfinţii mari mucenici Gheorghe şi Pantelimon

IC XC
ΟΡΑC ΤΙ

ΘΗΕΟΡΘΗΕ

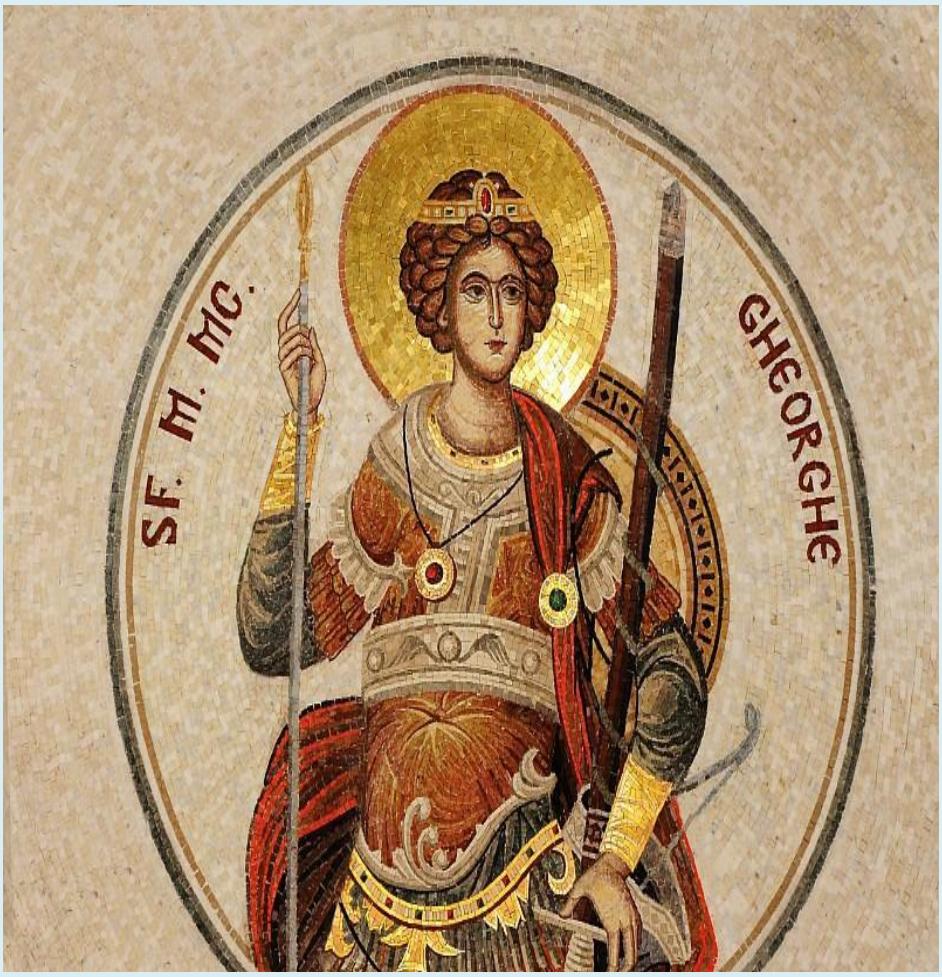
SF. M. MC.
GHEORGHE

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Gheorghe

SF. MARE MC.
GHEORGHE
PURTĂTORUL DE BIRUINTĂ

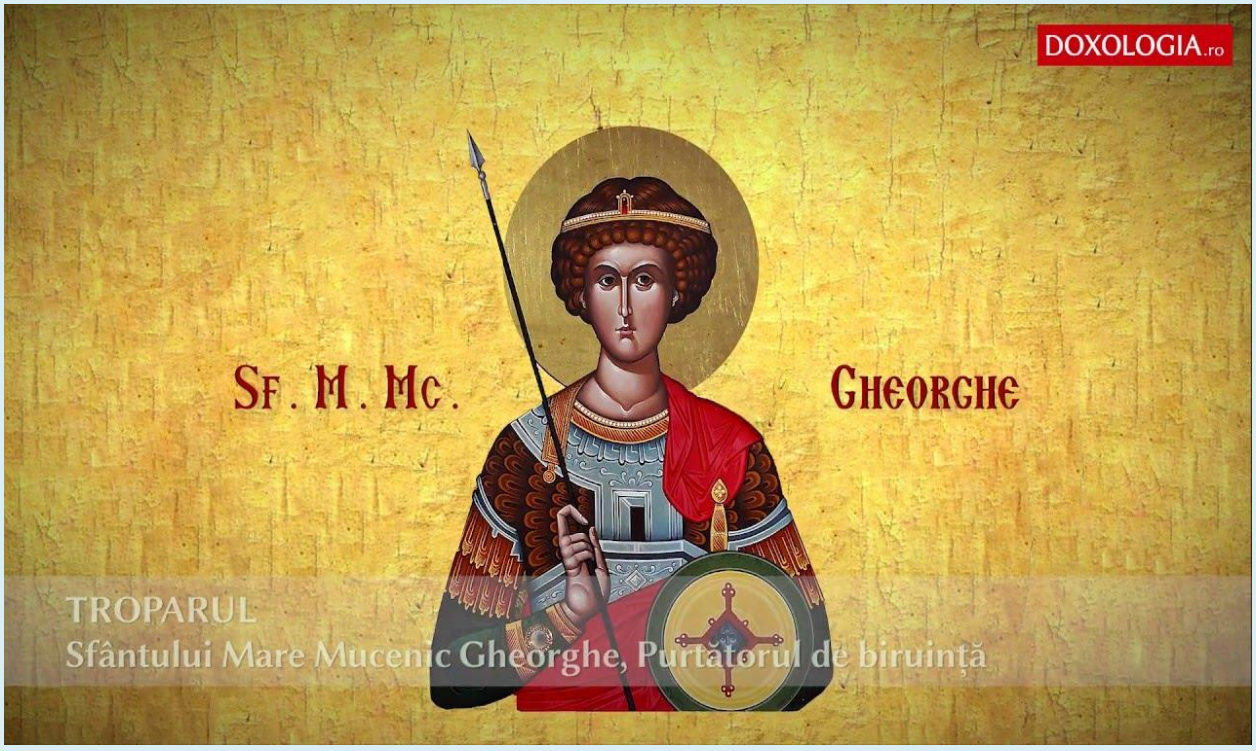
DOXOLOGIA.ro
SF. M. MC.
GHEORGHE
TROPARUL
Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de biruință

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Gheorghe

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Gheorghe

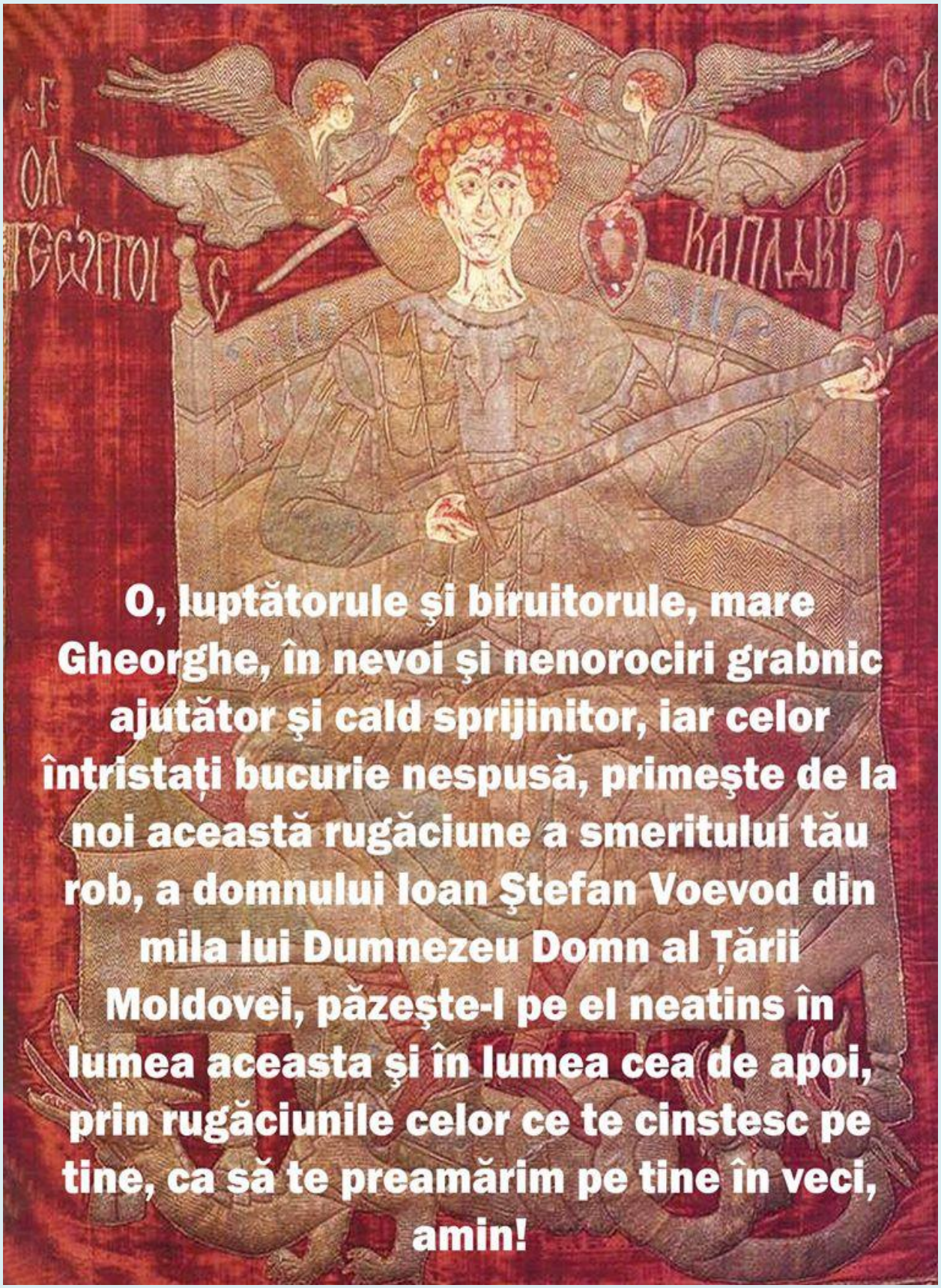
O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăciune a smeritului tău rob, a domnului Ioan Ştefan Voevod din mila lui Dumnezeu Domn al Ţării Moldovei, păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în lumea cea de apoi, prin rugăciunile celor ce te cinstesc pe tine, ca să te preamărim pe tine în veci, amin!

6 sfinți care îi ajută pe agricultori

SF. MC. TRIFON

PENTRU PROTECȚIA GRĂDINILOR, VIILOR ȘI LIVEZILOR

SF. IER. MODEST

PENTRU SĂNĂTATEA ANIMALELOR DOMESTICE

SF. M. MC. GHEORGHE

PENTRU PROTECȚIA RECOLTELOR

SF. PROROC ILIE

PENTRU ADUCEREA PLOILOR

SF. MC. FOCA

PENTRU PROTECȚIA GRĂDINILOR

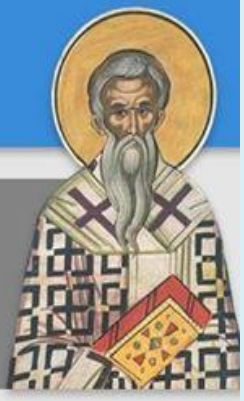

SF. IER. AMBROZIE

PENTRU OCROTIREA APICULTORILOR ȘI A ALBINELOR

BASILICA.RO

7 aspecte din viața

Sf. M. Mc. Gheorghe

I
s-a născut într-o familie credincioasă și evlavioasă din Cappadocia

II
părinții săi, Gheorghe și Polihronia, sunt sfinți mucenici

III
a fost comandant în armata împăratului Dioclețian

IV
a fost supus torturii pentru a se lepăda de Hristos

V
exemplul său a determinat-o pe împărăteasa Alexandra să devină creștină

VI
numele său înseamnă „lucrător al pământului”

VII
este ocrotitorul armatei române

BASILICA.RO

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

Sfântul Gheorghe a trăit în vremea împăratului Diocleţian, fiind cinstit chiar de către acesta cu dregătoria de voievod.

Dând împăratul poruncă să fie uciși creștinii care nu vor să se lepede de Hristos, Sfântul Gheorghe și-a mărturisit credința.

Atunci a fost torturat și, chiar dacă i-au împuns trupul cu o suliță și l-au învârtit pe o roată cu țepi, Sfântul a rămas nevătămat.

Atunci a înviat și un om din morți și a scos demonul dintr-un idol, încât mulți au crezut în Dumnezeu, printre care și Alexandra, soția împăratului Diocleţian.

Pentru acest lucru, Sfântul Gheorghe a pierit ucis de sabie, iar Sfânta Alexandra a trecut la cele veșnice, înainte de a fi torturată de păgâni.

©doxologia.ro

Troparul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

23 Aprilie - Glasul 4

Cu nevoinţă bună te-ai nevoit prin credinţă, purtătorule de chinuri al lui Hristos şi păgânătatea chinuitorilor ai mustrat şi jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta şi cunună de biruinţă ai luat; şi cu rugăciunile tale, sfinte, tuturor le dai iertare de greşeli.

Tropar la Sărbătoarea așezării moaștelor Sfântului Mare Mucenic Gheorghe în Lida

3 Noiembrie - Glasul 4

Ca un izbăvitor al celor robiți și celor săraci apărător, neputincioșilor doctor, împăraților ajutător; purtătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

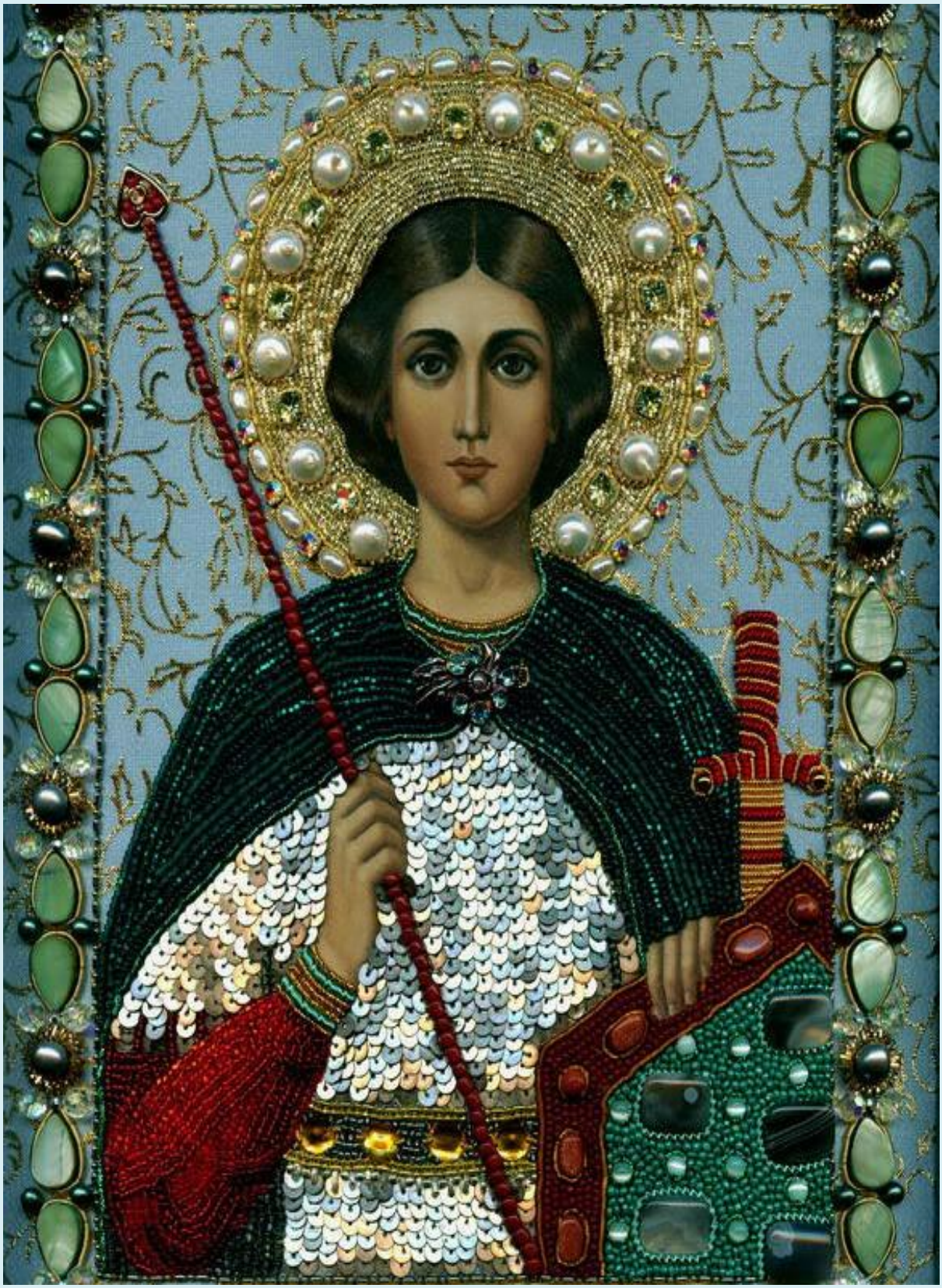

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Gheorghe, ostaş al Împăratului ceresc!